

Âm Mưu Nơi Công Sở

Contents

Âm Mưu Nơi Công Sở	2
1. Chương 1: Gặp Phải Anh chàng Bất Lịch Sự Có Tật Nói Lấp	2
2. Chương 2: Tập Đoàn Js Đồng Nghĩa Với Tập Đoàn Gian Thương	5
3. Chương 3: Học Hàn Tín Chịu Nhục, Chịu Khổ Để Hoàn Thành Nhiệm Vụ	8
4. Chương 4: Trang Hoàng Tinh Tế Đồng Nghĩa Với Trang Hoàng Tinh Giảo	11
5. Chương 5: Đường Tới Công Ty Tựa “trường Chinh”	14
6. Chương 6: Anh Ta Họ Doanh, Chữ Không Phải Họ Dâm	17
7. Chương 7: Mặc Cả Giá Với Anh chàng Nói Cà Lắm	20
8. Chương 8: Thu Tiền Mà Là “ga Lãng”	25
9. Chương 9: Chuộc Lỗi Bằng Bát Mì Mười Tám Tệ	29
10. Chương 10: Sẩy Thai Bất Ngờ	32
11. Chương 11: Mối Quan Hệ Vợ Chồng Giả Tạo	35
12. Chương 12: Tính Cách Kiên Cường Của Cô Gái Cận Thị	39
13. Chương 13: Sự Sắc Sảo Của Bộ Phận Quản Lý Hợp Đồng	42
14. Chương 14: Môi Trường Làm Việc “loạn Trong Giấc Ngoài”	45
15. Chương 15: Thần Tượng Giám Đốc Bộ Phận	49
16. Chương 16: Bí Mật Của Hai Người	52
17. Chương 17: Một Đứa Trẻ Xa Lạ	56
18. Chương 18: Chuyến Đi Bắc Kinh Bất Ngờ	59
19. Chương 19: Chuyến Công Tác Đã Sắp Đặt Từ Trước	62
20. Chương 20: Tiếng Sói Tru Trong Phòng Làm Việc	66
21. Chương 21: “máu” Trong Đêm Tối	71
22. Chương 22: Rắc Rối Trên Máy Bay, Lúng Túng Trong Khách Sạn	74
23. Chương 23: Một Cuộc Gặp Mặt, Một Âm Mưu	79
24. Chương 24: Đêm “chung Giường” Nhập Nhàng	84
25. Chương 25: Giám Đốc “dự Án Lớn” Xuất Hiện	86
26. Chương 26: Ghen Tuông Nổi Lên	91
27. Chương 27: Thông Tin Mật Liên Quan Tới Buổi Họp Liên Hoan Cuối Năm	95
28. Chương 28: Câu Chuyện Bí Thảm Của Anh chàng Nói Cà Lắm	100
29. Chương 29: Buổi Họp Liên Hoan Cuối Năm Hoàn Tráng	104
30. Chương 30: Durex Ở Bàng Ghế Phía Sau	113
31. Chương 31: Cơ Cấu Tổ Chức Và Đấu Tranh Quyền Lực	119
32. Chương 32: Sự Xung Đột Giữa “lời Tán Tỉnh” Và Tình Yêu Chân Chính	129
33. Chương 33: Tình Sử Thê Lương Của Anh chàng Nói Cà Lắm	136
34. Chương 34: Chỉ Một Ngày Cũng Không Quen	142
35. Chương 35: “bồ Nhí” Lại Không Phải Ở Góc Tối	147
36. Chương 36: Mặt Nạ Của Hoàng Tử	153
37. Chương 37: Âm Mưu Trong, Âm Mưu Ngoài	160
38. Chương 38: Đêm Lệ Giang Dậy Sóng	166
39. Chương 39: Cam Bẫy Của Mỗi Người	172
40. Chương 40: Chương Kết	182

Âm Mưu Nơi Công Sở

Giới thiệu

Đọc truyện Âm Mưu Nơi Công Sở là một truyện khá đặc sắc và mới lạ, truyện tập trung vào những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-muu-noi-cong-so>

1. Chương 1: Gặp Phải Anh chàng Bất Lịch Sự Có Tật Nói Lấp

“Đừng xem tôi chỉ là một con cừu, sự thông minh của loài cừu thật khó tưởng tượng, trời có cao tới đâu, tình cảm cũng vô cùng dạt dào...”

Nhạc chuông điện thoại reo liên hồi, chủ nhân của nó vẫn không có ý muốn nghe, ngửa cổ sục ọc ọc mấy tiếng: “Phù...”

Một đám bọt kem đánh răng nổi trên bồn rửa mặt, khuôn mặt vừa tỉnh ngủ nở một nụ cười xấu xí trước gương, một chút bọt kem dính bên mép, từ trong cổ họng phát ra vài câu tình nghịch: “Số mấy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Ồi dào, chủ nhà lại muốn đòi phòng đây mà, vội vàng cái gì chứ, đợi Tô Duyệt Duyệt này ổn định công việc rồi hãy nói. Cầm khăn bông lau mặt, Tô Duyệt Duyệt lôi điện thoại từ túi áo ngủ, mở ra xem mấy giờ, bỗng kêu lên một tiếng ngạc nhiên: “Không phải à, hoá ra là Mèo con!”

Nhanh chóng ấn vào nút gọi lại, đầu dây bên kia vang lên lời trách móc của Mèo con: “Duyệt Duyệt, cậu sao thế, gọi mãi mà không nghe điện, mình sắp đến dưới tầng nhà cậu rồi.”

“Cậu biết rồi mà, chủ nhà cứ thúc mình trả phòng, ông ta nói con trai ông ta sắp lấy vợ, căn nhà mới mua sẽ nhường cho vợ chồng anh ta sau khi kết hôn, vì vậy họ sẽ quay về căn phòng nhỏ này. Đúng là những kẻ chuyên ăn bám bố mẹ, mình sẽ không chuyển, không chuyển là không chuyển.”

“Được rồi, được rồi, người ta kết hôn, ăn bám bố mẹ thì có liên quan gì đến cậu, cậu cũng có phải tổ trưởng tổ dân phố đâu!”

“Tổ trưởng tổ dân phố gì chứ! Mình chẳng phải tổ trưởng tổ triếc gì cả, mình muốn trở thành nhân viên cấp cao của doanh nghiệp nước ngoài.”

Tô Duyệt Duyệt điều chỉnh điện thoại ở chế độ loa ngoài, thay quần áo đã chuẩn bị sẵn trong nhà vệ sinh chật hẹp, không ngờ “tôm” một tiếng, chiếc di động bị ống tay áo gạt rơi vào bồn cầu.

“Thôi chết rồi!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, khuôn mặt Tô Duyệt Duyệt chiếu rọi trong hố nước dưới bồn cầu, còn giọng nói của Mèo con chìm xuống làn nước “trong như gương” kia, chỉ còn lại tiếng kêu đầy thương tiếc của Tô Duyệt Duyệt: “Điện thoại ơi là điện thoại, mày ra đi thật thảm hại!”

Chiếc điện thoại này đã ở bên Tô Duyệt Duyệt một năm rưỡi rồi, cô đã mua nó trước khi đi làm lần đầu tiên, lúc đó thật ngưỡng ngùng khi đếm số tiền “bóc lột” từ bố để trả tiền mua điện thoại, nhưng đó cũng là số tiền cuối cùng bóc lột của bố, từ đó về sau, cô bắt đầu tự lập, tự kiếm tiền nuôi bản thân.

Không mất cái cũ làm sao mua được cái mới, Tô Duyệt Duyệt tự an ủi mình, cuối cùng đành dùng bữa gấp “xác” điện thoại ra. Một lúc sau chuông cửa vang lên, Tô Duyệt Duyệt lập tức chạy ra cửa, neho mắt nhìn qua “mắt thần” gắn trên cửa, Mèo con đã tới nơi. Đôi lông mày cong cong trên khuôn mặt xinh đẹp hơi nhíu lại. Cẩn thận mở cửa, Tô Duyệt Duyệt liền cướp lời chuộc tội: “Báo cáo mỹ nhân Mèo con, điện thoại di động vừa hy sinh, không phản ánh tin tức kịp thời, xin lỗi!”

Mèo con tên thật là Trương Nhân Diệu, bạn thân nhất thời đại học của Tô Duyệt Duyệt, khi còn đi học đã yêu anh chàng đẹp trai cùng trường hơn hai khoá, không ngờ anh chàng đẹp trai đó là một “đại gia tiềm ẩn”, vừa tốt nghiệp, người nhà đã cho anh ta một khoản tiền để mở công ty thiết kế, thêm vào đó, anh ta lại rất có năng lực, đợi Mèo con tốt nghiệp, bèn cầu hôn cô. Thế là, Mèo con vẫn chưa đi làm đã trở thành một bà chủ đích thực.

Mọi người ngưỡng mộ Mèo con nhưng cũng đổ kỵ với cô. Khi kết hôn, Mèo con mời tất cả bạn cùng phòng song chỉ có mỗi Tô Duyệt Duyệt đi, còn mừng phong bì một nghìn tệ. Mèo con biết Tô Duyệt Duyệt làm gì có tiền, vừa đi làm lại phải chi tiêu vô số khoản, như mua sắm quần áo, thuê nhà, ăn uống... tổng cộng tiền lương cũng chỉ có một nghìn tám trăm tệ, vì thế, Mèo con khẳng định, Tô Duyệt Duyệt là một người bạn tốt, nên duy trì mối quan hệ bền lâu.

Hôm nay, bạn thân đi ký hợp đồng làm việc với một doanh nghiệp được xếp hạng trong top năm trăm doanh nghiệp lớn mạnh nhất thế giới do tạp chí tài chính của Mỹ bình chọn, tất nhiên cô tình nguyện làm tài xế một chuyến, để mang lại cho bạn một chút sĩ diện. Khi Tô Duyệt Duyệt phỏng vấn xong, Mèo con hỏi kết quả ra sao, Tô Duyệt Duyệt chỉ khiêm tốn trả lời: “Nói trước bước không qua”, rốt cuộc giờ cũng trúng tuyển, vậy thì không cần phải khiêm tốn nữa rồi.

“Di động hy sinh ở đâu vậy?”

Thấy Tô Duyệt Duyệt nhăn mũi làm mặt hề, Mèo con liền quan tâm đến chiếc di động của bạn. Chỉ thấy đôi mắt một mí híp lại thành một đường chỉ sau cặp kính gọng đen, tay chỉ vào nhà vệ sinh, nói: “Bồn cầu.”

“Bồn cầu?!”

“Xong rồi, đã trục vớt lên rồi, nhưng chỉ còn là cái xác.”

Mèo con đang định an ủi bạn nhưng Tô Duyệt Duyệt lại chỉ quan tâm đến việc của mình, đi vào phòng ngủ. Ở nơi chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ này thì phòng ngủ tương đối gần cửa chính. Tô Duyệt Duyệt cầm túi trang điểm, trong đó đựng đồ mỹ phẩm đã mua một năm rưỡi nay, cơ bản đều là loại rẻ tiền, chỉ có hai loại là hãng cao cấp, lại chính là đồ Mèo con tặng. Bởi vì Mèo con nói, kem lót và nước tẩy trang tiếp xúc với da mặt nhất nên phải dùng loại tốt, cao cấp, vì vậy mà trong túi trang điểm đơn giản của cô cũng coi như có thêm được hai bảo bối.

“Kỹ thuật trang điểm của mình đã tốt hơn rất nhiều, phải không?”

“Cũng tạm được.”

Mèo con không dám tâng bốc kỹ thuật trang điểm của Tô Duyệt Duyệt, tuy nhiên để làm hài lòng một cô gái có lòng tự tôn cao như cô thì không thể phản bác thẳng thừng, mỗi lần chỉ dám góp ý vài lời: “Hôm khác mình sẽ dẫn cậu đi mua một chút phấn đánh mắt tối màu.”

Mèo con ngại không dám nói phấn đánh mắt màu xanh lam này càng khiến khiếm khuyết duy nhất trên gương mặt Tô Duyệt Duyệt - mắt một mí - nổi rõ hơn. Nói thực, trời sinh ra Tô Duyệt Duyệt đã là một mỹ nhân, mũi thẳng, khuôn mặt trái xoan tinh tế, hàm răng trắng muốt ẩn sau đôi môi hồng. Duy chỉ có đôi mắt một mí, nếu ở thời cổ đại, hẳn sẽ là một đại mỹ nhân, nhưng đầu thai ở hiện tại thì đó là sự đáng tiếc.

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

Thực ra, Tô Duyệt Duyệt cũng biết mình mắt một mí, vì thế mới lợi dụng bị cận thị để đeo một chiếc kính gọng đen nhằm che giấu khuyết điểm này. Bây giờ, Mèo con nói cần mua phấn đánh mắt mới, cô thầm nghĩ

cũng hợp lý, làm việc ột doanh nghiệp nước ngoài, ăn mặc, trang điểm cũng cần chừng chặc hơn một chút, tránh để người khác coi thường.

Hồi lâu sau, Tô Duyệt Duyệt cũng trang điểm xong, tháo sim ra khỏi điện thoại, gói vào trong giấy ăn để vào túi, nói với Mèo con: “Đi thôi!” Sau đó hai người cùng đi đến nơi cần đến ngày hôm nay, toà nhà Tổng bộ khu Hoa Đông Tập đoàn JS.

Toà nhà Tổng bộ khu Hoa Đông Tập đoàn JS nằm ở khu vực phồn hoa nhất của thành phố A, nhìn cách ăn mặc, trang điểm, tốc độ đi lại của cán bộ công nhân viên nơi đây đủ thấy không thua kém gì Trung Hoàn, Hồng Kông. Mèo con vừa đỗ xích chiếc Smart lướt nhanh như bay của mình lại, Tô Duyệt Duyệt đã vội vã xuống xe, chưa kịp chỉnh sửa lại áo khoác, một cơn gió lạnh bất ngờ thổi ào tới, khiến cổ áo lật tung.

Mèo con ở phía sau nên không nhìn rõ sự bối rối của Tô Duyệt Duyệt, chỉ thò đầu ra ngoài nói to: “Mình đi dạo một vòng gần đây, lát nữa sẽ gọi điện cho cậu.”

Tô Duyệt Duyệt vẫn chưa kịp gọi Mèo con dừng lại, chiếc Smart đã biến mất không chút dấu vết. Đúng thật là, lẽ nào cô ấy đã quên mất chiếc di động của mình vừa “hy sinh”?

“Gọi điện thoại, gọi điện thoại cái gì chứ?”

Tô Duyệt Duyệt lẩm bẩm trách móc hai câu, cúi đầu kéo lại cổ áo, sải bước đến cổng phía nam của toà nhà. Bỗng đập “thịch” một cái vào một vật rất lớn, gọng kính cũng bị lệch đi, mãi mới chỉnh lại được, Tô Duyệt Duyệt nhìn kĩ, thì ra “vật to lớn” kia là một người đàn ông cao tầm một mét tám, phong thái rất tự nhiên, tuy màu da hơi giống sắc đồng cổ nhưng đeo thêm một cặp kính với nửa gọng màu đen bóng đã làm tăng thêm vẻ lịch lãm của anh ta. Nhưng Tô Duyệt Duyệt không quan tâm, một người đàn ông va phải một người phụ nữ như cô mà không thêm xin lỗi, cô bực tức xả một hơi: “Đi đứng kiểu gì thế, sao lại va vào tôi vậy hả?”

“À, tôi, tôi, tôi, không...”

Anh chàng này rõ ràng bị tát nói lắp, Tô Duyệt Duyệt lại không chịu thua, một lần nữa đánh giá kĩ một lượt anh chàng đẹp trai trước mặt, nói không chút khách khí: “Va vào người ta mà vẫn không thêm xin lỗi?”

“Tôi, tôi...”

“Tôi làm sao, không có liên sỉ à?”

Bởi vì còn phải đi ký hợp đồng lao động nên Tô Duyệt Duyệt không muốn đôi co với anh ta thêm nữa, coi như mình xui xẻo đụng phải bức tường đi, cô lướt qua vai người đàn ông rồi đi thẳng, bỗng nghe thấy có tiếng người gọi lớn: “Cô à, cổng bên của toà nhà đang sửa, phiền cô đi cổng chính ở mặt phía đông.”

Hả? Mình đi sai cửa rồi.

Tô Duyệt Duyệt nhanh chóng quay người, vẫn nhìn thấy anh chàng kia đứng trơ tại chỗ, giơ tay chỉ mặt phía đông nói: “Cổng ở đằng, đằng kia.”

Đằng kia, đằng kia, không biết là có phải cố ý trêu mình không. Tô Duyệt Duyệt lườm anh chàng đẹp trai một cái, sải bước vượt qua trước mặt anh ta, đi về hướng cổng phía đông, anh chàng sững sờ trở mắt nhìn rồi cũng đi về hướng đó.

Tô Duyệt Duyệt đã từng đến đây mấy lần, tuy cổng bên đang đóng để kiểm tra, sửa sang nhưng bên trong toà nhà không có gì thay đổi. Toà nhà Tổng bộ khu Hoa Đông Tập đoàn JS có mười cầu thang máy, trong đó có hai cầu thang để chở hàng, tám chiếc còn lại có tới sáu chiếc có thể dừng lại ở bất kỳ tầng nào, hai chiếc trực tiếp đi thẳng tới tầng mười tám trở lên. Căn cứ vào cơ cấu tổ chức của Tập đoàn JS, hai mươi lăm tầng của toàn bộ toà nhà là văn phòng làm việc, tầng mười tám trở lên là văn phòng làm việc của Tổng bộ khu Hoa Đông, tất cả những tầng bên dưới, ngoại trừ một số tầng cho các đại lý thuê, còn lại được phân cho các công ty nhánh, hầu như mỗi công ty nhánh đều có vài tầng độc lập và các nhà xưởng của công ty nhánh đều ở ngoại ô hoặc ven thành phố.

Tô Duyệt Duyệt sẽ làm việc cho công ty Công nghệ thông tin JSCT của khu vực Hoa Đông thuộc Tập đoàn JS. Trước cầu thang máy, cô đứng đợi cùng với hai người nữa.

“Anh Doanh!”

Cửa thang máy bằng kính, Tô Duyệt Duyệt nhìn rõ anh chàng mắt lịch sự ban nãy đang đứng trước một cầu thang máy khác ở phía sau mình, một cô gái ăn mặc thời thượng, đi giày cao gót đứng bên cạnh gọi anh ta.

Anh Dâm[1]!

[1] Trong tiếng Trung, từ “Doanh” đọc là /yíng/, Tô Duyệt nghe thành /yín/, nghĩa là “Dâm” nên gán cho anh ta cái tên này.

“Phụt!”

Tô Duyệt Duyệt bùm miệng cười, không ngờ con người không có liêm sỉ, ngay cả cái tên cũng thấy “dở dẩn”. Nhưng vẫn may anh ta không phải cùng một tầng lầu với mình. Cũng không biết tại sao toà nhà của Tập đoàn JS lại xuất hiện những người có tố chất như vậy, may mắn, mình không liên quan gì đến anh ta, nếu mình phải làm việc với người đàn ông như vậy, cộng thêm việc khinh thường anh ta, nhất định mình cũng sẽ coi thường chính bản thân mình.

“Chào buổi sáng!”

Gồm, nhìn thấy gái đẹp, nói năng nhanh nhẹn hẳn. Thang máy vừa tới, trước khi Tô Duyệt Duyệt bước vào trong, còn khinh khỉnh nhìn theo bóng dáng của anh chàng mắt lịch sự kia, chửi thầm.

2. Chương 2: Tập Đoàn Js Đồng Nghĩa Với Tập Đoàn Gian Thương

Lên đến tầng mười sáu, Tô Duyệt Duyệt ngồi chờ ở phòng tiếp đón, nhìn thấy trên giá sách có tạp chí mới liên quan đến Tập đoàn JS, cô bước lại xem, lật bừa mấy trang, uống thêm một ít nước ấm. Thực tế, nhân viên lễ tân phục vụ rất chu đáo, chỉ xét về khía cạnh được phục vụ tận tình trong khi chờ đợi đã đủ khiến người ta có cảm giác đây là tác phong của một công ty lớn. Tô Duyệt Duyệt xưa nay làm việc trong doanh nghiệp tư nhân, tuy thỉnh thoảng tiếp xúc với doanh nghiệp nước ngoài nhưng có thể nhận thấy rõ sự khác biệt rất lớn giữa doanh nghiệp tư nhân với doanh nghiệp nước ngoài, chẳng hạn doanh nghiệp nước ngoài hàng đầu như Tập đoàn JS này, rất nhiều chi tiết trong cách bài trí của họ đã phản ánh nền văn hoá doanh nghiệp được kế thừa gần trăm năm nay.

Khoảng mười lăm phút sau, Tô Duyệt Duyệt được một cô gái trẻ đưa đến phòng họp nhỏ bên cạnh phòng Nhân sự, tiếp đó, cô gái trẻ nói: “Cô Tô, tôi là Amy - HR officer[1] của JSCT. Chúng tôi đã xem hồ sơ của cô, đây là hợp đồng của chúng tôi, mỗi mẫu ba bản, cô ký xong, chúng tôi sẽ đóng dấu, sau khi hợp đồng có hiệu lực, công ty sẽ lưu lại một bộ, cô giữ một bộ, một bộ nữa giao cho Cục Nhân sự.”

[1] Human Resource officer: chuyên viên nhân sự.

“Vậy để tôi xem xem sao.”

Tô Duyệt Duyệt nhận bản hợp đồng lao động, cẩn thận xem xét, có hai khoản quan trọng nhất, thứ nhất là nơi ghi tên người nhận tài khoản, thứ hai là tiền lương.

“Cái gì?! Ba nghìn năm trăm?!”

Đôi mắt một mí của Tô Duyệt Duyệt bỗng mở to hết cỡ, cô đẩy gọng kính màu đen trên sống mũi, muốn nhìn cho thật rõ nhưng con số ở trước mắt kính kia vẫn không thay đổi: ba nghìn năm trăm tệ, đầu dòng còn có hai chữ: trước thuế.

Chẳng phải đây là doanh nghiệp trong top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới vừa mạnh vừa có tiền sao? Tại sao tiền lương lại chỉ có như vậy? Tập đoàn JS, tập đoàn Jianshang[2], đã lừa gạt tình cảm của mình, sức lực của mình. Tô Duyệt Duyệt đang bay bổng trong những giấc mơ về tương lai, bỗng chốc sự hưng phấn đó như từ trên cao tít trượt thẳng xuống đáy. Ban đầu, cô tràn đầy hy vọng vác thân đi phỏng

vấn, chưa cần nói phải qua “năm cửa chém sáu tướng”, còn phải xin nghỉ để đi phỏng vấn bốn lần, mỗi lần đều được chứng kiến đối thủ cạnh tranh của mình bị quét từng nhóm, từng nhóm như lá rụng mùa thu. Nếu sớm biết tiền lương chỉ có vậy, Tô Duyệt Duyệt đã không cố gắng chen lấn tàu điện ngầm, rồi đi xe buýt cả chục cây số chỉ để tranh giành vị trí “chuyên viên quản lý hợp đồng Công ty nhánh PT Tập đoàn JS trong top năm trăm thế giới.”

[2] Jianshang: phiên âm tiếng Trung, có nghĩa là gian thương. Ở đây, Tô Duyệt Duyệt muốn nói Tập đoàn JS là viết tắt của Tập đoàn gian thương.

Còn nữa, hôm nay cô đã đặc biệt để Mèo con lái chiếc Smart của cô ấy đưa cô tới đây, giờ cô ấy mà biết cô đã nỗ lực hết sức chỉ để giành được món tiền lương thấp như thế này, chẳng phải sẽ cười cô thối mũi sao?

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

“Cô có vấn đề gì không?” Amy thấy đáng vẻ bần thần của Tô Duyệt Duyệt, bàn tay cầm bút nắm chặt lại thành nắm đấm thì bất giác hỏi, giọng nói rõ ràng là đã vô cùng ngạc nhiên.

“Tiền lương là ba nghìn năm trăm tệ trước thuế phải không?”

Tô Duyệt Duyệt vẫn ôm một chút hoang tưởng là mình cầm nhầm hợp đồng thì Amy lại khẳng định một lần nữa, chắc như đinh đóng cột: “Cô Tô, trong hợp đồng đã viết rất rõ rồi.” Móng tay sơn vẽ kiểu Pháp lưu lại vết mờ trên bản hợp đồng, sau ba nghìn năm trăm tệ còn viết “tiền thưởng cuối năm là hai tháng lương, căn cứ vào sự đánh giá thành tích thực tế cuối năm để thẩm duyệt. Công ty trợ cấp chi phí đi lại mười lăm tệ một ngày, tiền ăn mười tệ một ngày, những phúc lợi khác căn cứ vào thông báo cuối năm để cấp phát”.

“Khi phỏng vấn, tôi điền vào mức lương hy vọng là năm nghìn tệ, ở đây khác xa với mức lương kỳ vọng mà tôi đã điền.”

Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng chịu không nổi mà nói thẳng ra, song trước sự chất vấn của Tô Duyệt Duyệt, Amy lại không hề tỏ ra lo lắng như cô tưởng tượng, ngược lại, cô ấy cầm lấy hợp đồng, nhìn một lượt, nói thẳng tưng bằng giọng hách dịch: “Cô Tô, tiền lương tương ứng với giá trị của vị trí đó, nếu cô còn thắc mắc, tôi có thể mời quản lý tới nói chuyện với cô nhưng...”

“Vậy phiền cô mời Quản lý Tiêu lại nói chuyện với tôi.”

Tô Duyệt Duyệt nghĩ dù sao cũng đã đến rồi, “đập một cái bình vỡ thì vẫn chỉ thu lại được những mảnh vỡ mà thôi”, phải trực tiếp nói chuyện với lãnh đạo, vì thế chưa đợi Amy nói xong, cô liền ngắt lời một cách thô lỗ, cũng coi như tỏ rõ thái độ không hài lòng. Ban đầu, khi công ty nhánh có tên là PT trực thuộc Tập đoàn JS phỏng vấn đã nói rằng cần người tới làm ngay, vì thế cô sau khi biết mình đã trúng tuyển, đã rất kích động, xin nghỉ việc luôn, ai ngờ họ lại lừa gạt tình cảm của mình, thủ tục đã làm xong hết, cũng đã kiểm tra sức khỏe rồi, hỏi lương bao nhiêu, thấy cũng xấp xỉ kỳ vọng của mình, nào ngờ giờ ký hợp đồng lao động chính thức mới thấy trên giấy trắng mực đen ghi rõ số lương là “ba nghìn năm trăm tệ trước thuế”. Trước thuế, vẫn là trước thuế, đừng coi thường chữ “trước” nhỏ bé, chênh lệch không ít đâu nhé!

Amy chờ ra một lát, nghĩ cô gái đeo kính trước mắt này thật lợi hại, chẳng qua Amy chỉ nói thể cho có lệ thôi, ai ngờ cô ta lại muốn gặp Quản lý Tiêu thật, cô bĩu môi một cái, thông thả đứng dậy, nói: “Cô đợi nhé!”

Amy rời khỏi căn phòng họp nhỏ bé.

Căn phòng họp này không có cửa sổ, điều hoà mới vừa bật lên, ngọt ngào, khó chịu vô cùng, Tô Duyệt Duyệt xem lại bản hợp đồng lao động, trong lòng cảm thấy bức bối. Cô không phải mới vừa chân ướt chân ráo ra trường, may mắn đã từng làm việc ở hai công ty, nói thế nào thì cũng đã có một năm rưỡi kinh nghiệm làm việc chứ chẳng chơi. Hơn nữa, vị trí cô ứng tuyển không phải là chuyên viên quản lý hợp đồng sao? Trên hợp đồng viết rõ ràng rành rành tiêu đề bằng tiếng Anh là “Specialist”, “Specialist” có nghĩa là chuyên gia chứ còn là gì nữa. Lúc trước, khi nói với bố mẹ cô muốn đổi việc, cô còn khoe khoang một hồi, nói đây là một công việc tốt thuộc doanh nghiệp trong top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới, nhất định sẽ là một doanh nghiệp ba cao: lương cao, phúc lợi cao, danh tiếng cao. Lúc đó, bố mẹ còn khen cô có năng lực. Bây giờ thì ngược lại, không phải cô dắt vàng lên mặt mà là đắp bột, làm cho da mặt mình dày thêm lớp nữa.

Mà không biết công ty trả bao nhiêu tiền lương cho người trúng tuyển cùng đợt với cô nhỉ? Ban đầu khi phỏng vấn, công ty nói muốn tuyển hai người, Tô Duyệt Duyệt nghĩ, nếu mình có thể nói chuyện với Quản lý Tiêu, có lẽ sẽ giành được một chút quyền lợi gì đó chẳng.

Nhưng Quản lý Tiêu mà Amy nói tới mãi vẫn chưa thấy lộ diện, ban đầu Tô Duyệt Duyệt còn cảm thấy khó chịu, nhưng hai mươi phút sau, trong lòng bỗng sinh nghi: “Liệu có phải cô ta đang đùa bỡn mình hay không?”

Đúng lúc đó, một người phụ nữ trung niên mặc váy màu xám đẩy cửa bước vào, khuôn mặt đầy đặn, xem ra rất dễ gần. Tô Duyệt Duyệt vẫn còn đang quan sát, người phụ nữ trung niên đã giơ tay ra, nói: “Chào cô, tôi là Ella Xiao, tổng phụ trách quản lý lương của bộ phận Nhân sự. Ban này, Amy nói với tôi, cô có chút thắc mắc về hợp đồng, tôi nghĩ chúng ta có thể ngồi trao đổi với nhau một chút.”

Thấy Quản lý Tiêu đưa tay ra, Tô Duyệt Duyệt cũng đứng dậy bắt tay.

Quản lý Tiêu bỗng nhiên đưa mắt nhìn Amy, Amy hiểu ý vội đóng cửa lại. Tình thế lập tức trở thành hai đối một, nói thực, do phải chờ đợi và tình thế bất ngờ thay đổi, cơn bực tức ban này đã nguôi đi đáng kể. Đặc biệt là bàn tay ấm áp, đầy khí chất cùng giọng nói nhẹ nhàng của Quản lý Tiêu thực sự đã khiến nỗi bực tức trong cô đã nguôi lạnh hoàn toàn.

“Chắc cô thắc mắc về tiền lương.”

Quyền phát ngôn của Tô Duyệt Duyệt bị Quản lý Tiêu - người ở vị trí chủ động - cướp mất, những lời kìm nén trong họng bỗng nghẹn lại, cô đành nói: “Là thế này, trước tôi có viết trong cột “nguyện vọng lương” là năm nghìn tệ, nay quý công ty lại trả tôi ở mức ba nghìn năm trăm tệ, có vẻ quá ít so với nguyện vọng của tôi, công ty tôi hiện đang làm cũng trả tôi ba nghìn tệ, còn có nhiều phúc lợi, tính ra còn cao hơn quý công ty một chút.”

Những lời Tô Duyệt Duyệt nói là thật, bởi vì làm công việc xuất nhập khẩu trong doanh nghiệp tư nhân đó, căn cứ vào quy tắc thỏa thuận ngầm trong công ty, lương cơ bản của mỗi người tuy chỉ có một nghìn sáu trăm tệ nhưng bù lại, có không ít phúc lợi thông qua hình thức khác như hoá đơn để tính thêm.

“Cô Tô, tôi nghĩ chắc đây là lần đầu tiên cô làm việc với doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, mấy lần phỏng vấn trước, vì tôi đang bận họp tại Bắc Kinh nên không kịp tham dự. Về vấn đề phúc lợi và vấn đề tiền lương của công ty chúng tôi, tôi nghĩ mình có nghĩa vụ phải giải thích rõ ràng cho cô hiểu.”

Quản lý Tiêu lật đến phần lương trong bản hợp đồng, giải thích với Tô Duyệt Duyệt: “Tập đoàn JS của chúng tôi ở Trung Quốc đã gần hai mươi năm rồi, có thể coi là một trong những doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài xuất hiện tương đối sớm. Trong vòng năm năm gần đây, Tập đoàn JS của chúng tôi hằng năm đều giành được danh hiệu doanh nghiệp tốt nhất trong ngành, vì sao có được điều này?”

Quản lý Tiêu cười một cách ôn hoà, đôi môi đó tuy không quyến rũ, cũng không mê hoặc người khác nhưng lại phác họa một sự bình tĩnh và vững vàng khiến Tô Duyệt Duyệt vô cùng khâm phục. Cô thầm nghĩ: “Khí phách của bà ta hơn hẳn chị giám đốc công ty cũ của mình. Đúng là doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, khí chất của con người cũng khác.”

Tô Duyệt Duyệt vẫn còn đang khâm phục đã thấy Quản lý Tiêu giải thích tiếp: “Bởi vì Tập đoàn JS của chúng tôi không chỉ chú trọng tiền lương của nhân viên mà còn chú trọng đến sự phát triển của nhân viên, hằng năm, chúng tôi đều bồi dưỡng cho nhân viên có tiềm năng, cuối năm, giữa nhân viên và cấp trên có sự đối thoại sâu sắc, sự đối thoại này không chỉ đơn thuần là phản hồi của cấp trên đối với thái độ làm việc một năm của cấp dưới mà còn là lúc để cấp dưới thoải mái biểu đạt suy nghĩ của mình với cấp trên. Cô Tô, tôi đã làm việc cho Tập đoàn JS được mười năm, trong mười năm này, tôi đã thấy rất nhiều nhân tài ưu tú như cô phát triển rất tốt trong các chi nhánh công ty của Tập đoàn JS. Cô vẫn còn trẻ, tất nhiên, đứng ở góc độ cá nhân mà nói, lương của cô thực sự không cao, nhưng tôi tin cô nộp hồ sơ vào công ty của chúng tôi không phải chỉ vì tiền, đúng không? Người trẻ tuổi, ý chí chiến đấu sục sôi, không nên chỉ vì một chút không hài lòng về vấn đề tiền bạc tạm thời mà bỏ qua cơ hội nâng cao bản thân mình.”

Lời nói này đã đánh trúng tâm khảm của Tô Duyệt Duyệt, còn nhớ trong buổi họp hướng dẫn lập nghiệp trước khi tốt nghiệp đại học năm đó, thầy quản lý sinh viên trong trường đã nói những lời hết sức sâu sắc, chỉ tiếc lúc đó, cô còn trẻ, không hiểu chuyện, muốn phát huy tinh thần dân tộc, nhất định phải vào doanh

ng nghiệp tư nhân, kết quả là liên tục đụng phải “đá lớn”, lúc đó cô mới phát hiện doanh nghiệp tư nhân làm việc “đúng kiểu tư nhân”, người trong nhà chẳng cần làm việc mà vẫn được thăng chức, tăng lương, còn người ngoài làm việc thừa sống thiếu chết, cuối năm mới được tăng thêm hai trăm tệ. Nếu không phải trình độ tiếng Anh của cô không đến nỗi tồi, may mắn tốt nghiệp một trường nổi tiếng, e rằng làm đến mấy năm cũng không có được mức lương ba nghìn tệ.

3. Chương 3: Học Hàn Tín Chịu Nhục, Chịu Khổ Để Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Tô Duyệt Duyệt vẫn còn đang suy nghĩ, Quản lý Tiêu đã đưa bản hợp đồng đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Người khác thì không nói tới, chỉ nói đến Giám đốc bộ phận Quản lý hợp đồng Kevin Song - Tổng Dật Tuấn, anh ấy làm việc tại JSCT sáu năm mà giờ đã là giám đốc bộ phận rồi. Mọi người đều phải trải qua giai đoạn bắt đầu, không nếm trải gian khổ sao có thể thành công được đây? Hơn nữa, cuộc khủng hoảng kinh tế hai năm trước cho đến nay tình thế vừa mới tốt hơn một chút, tiền lương tất nhiên sẽ không cao như ý muốn. Đến cuối năm, cô có thể nói chuyện với Kevin, anh ấy là một Giám đốc bộ phận rất dễ gần, tôi tin anh ấy sẽ giúp cô sắp xếp ổn thỏa mọi công việc.”

Nói thật, Tô Duyệt Duyệt có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với Tổng Dật Tuấn. Khi cô đến phỏng vấn, anh ta đã từng xuất hiện một lần với tư cách là Giám đốc bộ phận. Tô Duyệt Duyệt đặc biệt thích giọng nói của anh ta, cuốn hút y hệt người dẫn chương trình trên tivi. Tất nhiên, khí chất và cách ăn mặc của Tổng Dật Tuấn cũng rất có “phong cách đàn ông kiểu doanh nghiệp nước ngoài”. Áo sơ mi và cà vạt đều được là lượt phẳng phiu, bộ lê vừa vặn làm nổi bật thân hình cao ráo, đẹp trai hoàn mỹ, ống tay áo đính khuy hình logo của công ty, mùi nước hoa thoang thoảng làm tôn thêm khí chất của anh ta. Tô Duyệt Duyệt chưa bao giờ gặp người nào như vậy trong công ty cũ, rất cuộc lãnh đạo và đồng nghiệp trước đây của cô đều liệt vào kiểu “không cần chú ý tiểu tiết”.

“Thế nào?”

Tô Duyệt Duyệt vẫn còn trầm tư, Quản lý Tiêu đã lên tiếng. Tô Duyệt Duyệt bắt đầu dao động, dao động rất lớn, cô đã xin nghỉ việc rồi, nếu chưa xin nghỉ thì còn dễ nói, giờ gạo cho vào nồi đã nấu chín một nửa, hậu quả của việc nếu không tiếp tục nấu tiếp sẽ là thất nghiệp, lại phải tiếp tục con đường tìm việc gian nan.

Phòng của chủ nhà đến hạn phải trả rồi, cho dù cô có tài giỏi đến đâu, cuối cùng vẫn phải chuyển đi, tìm phòng mới lại phải trả một phần ba tiền đặt cọc, phòng của chủ nhà ban đầu là thuê qua tay cô bạn học, tất nhiên giá cả cũng rẻ hơn rất nhiều, bây giờ với cái giá như vậy thì không thể tìm nổi căn nhà nào khác. Nếu giờ cô không có việc làm, e rằng sau này đến phòng ở cũng không thuê nổi mất.

Trong sách ngữ văn chẳng phải đã từng nói rồi đó sao? Một khi trời xanh đã giao trọng trách nặng nề cho bất kỳ người nào, nhất định sẽ khiến nội tâm của họ đau khổ trước nhất. Ngày xưa cũng có Hàn Tín^[1] chịu nhục để người khác bước qua người nên bây giờ cô cứ làm việc tại JSCT trước đã, nếu thấy ổn sẽ tính tiếp, sau này công ty có phương hướng tốt nhất định sẽ xem xét, cân nhắc cô.

[1] Hàn Tín: còn gọi là Hoài Âm Hầu, là một danh tướng bách chiến bách thắng, một trong “tam kiệt nhà Hán” thời Hán Sở tranh hùng.

“Được, tôi ký.”

Nghĩ đến lời dạy của người xưa, nghĩ đến Hàn Tín, Tô Duyệt Duyệt bỗng nói từ “ký” một cách sáng khoái. Nhắm mắt ký thôi, quả nhiên, dưới nụ cười tươi như hoa của Quản lý Tiêu, ba bản hợp đồng lao động đã được ký kết xong xuôi. Quản lý Tiêu hài lòng nói với Tô Duyệt Duyệt: “Hoan nghênh cô chính thức gia nhập JSCT!”

“Cảm ơn!”

“Thứ Hai tuần tới, khi cô đến công ty, Amy sẽ làm thẻ nhân sự và danh thiếp cho cô, đồng thời cũng sẽ đưa cô đến văn phòng mới.”

“Ồ, vâng.”

Quản lý Tiêu giao hợp đồng lại cho Amy, chào tạm biệt Tô Duyệt Duyệt một cách khách khí, thậm chí còn mở cửa cho cô, Tô Duyệt Duyệt nghĩ mình đã trở thành đồng nghiệp của Quản lý Tiêu thì điều này mình nên tự làm mới đúng, vì thế cô vội vàng tiến lên trước, nói: “Cứ kệ tôi.”

“Mà này, Tiểu Tô, cô có tên tiếng Anh không?”

Tiểu Tô?

Bỗng nhiên có cảm giác thân thiết hơn hẳn, Tô Duyệt Duyệt lập tức nói: “Khi còn đi học, mọi người gọi tôi là Sue.”

Sue, giống hệt họ của cô[2], Tô Duyệt Duyệt cảm thấy rất hay, chỉ là không mấy khi dùng đến, bây giờ thuận theo văn hoá doanh nghiệp, sẽ “giao” cái tên này cho họ vậy.

[2] Trong tiếng Trung, Tô đọc là /su/, đọc lái ra là Sue.

“Này, Amy, khi làm thẻ nhân sự, nhớ đưa tên này vào.”

“Tôi biết rồi.”

Tô Duyệt Duyệt hít một hơi thật sâu khi ấn nút thang máy, rời khỏi tầng lầu của công ty nhánh PT thuộc Tập đoàn JS, bắt đầu từ tuần sau, mình sẽ làm việc trong doanh nghiệp thuộc top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới này, không dễ dàng đâu, tuy bị dao động mạnh nhưng cuối cùng cô vẫn phải chấp nhận kết quả tàn khốc, vốn ban đầu định thương lượng với Quản lý Tiêu nhưng lại bị bà ta thuyết phục rồi. Ôi, không còn cách nào khác, ai bảo mình yếu thế, ai bảo mình chuộng hư vinh, bị vẻ ngoài hào nhoáng của họ đánh gục.

“Keng!”

Thang máy dừng lại, cửa mở ra, Tô Duyệt Duyệt liền bước vào.

“Ồ?!”

Thật trùng hợp, trong thang máy lại là anh chàng mất lịch sự đó nhưng đi cùng anh ta còn có một người nước ngoài. Anh ta đi từ tầng trên xuống, Tô Duyệt Duyệt nghĩ bên trên có lẽ là người của tổng bộ khu Hoa Đông, hiện tại cho dù anh chàng mất lịch sự này có phải đang nịnh bợ người nước ngoài hay không, cô cũng không nên tính toán với anh ta làm gì.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Anh chàng “mất lịch sự” nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt liền chủ động nở nụ cười, người nước ngoài bên cạnh cũng cười với cô, khuôn mặt cau có của Tô Duyệt Duyệt đã dần ra, cô cũng cười đáp trả.

Một thang máy ba người, cũng không biết là cười cái gì, chỉ biết mọi người đều đang khoe nụ cười của mình, Tô Duyệt Duyệt hơi bؤu môi, trong lòng chắc mẩm đây là một trong những văn hoá doanh nghiệp: cười ngốc nghếch.

Sau khi thang máy xuống đến tầng cuối cùng, Tô Duyệt Duyệt bước ra, tuy sự việc chỉ xảy ra trong vòng mười mấy giây nhưng nó thực sự rất ngọt ngào. Tô Duyệt Duyệt chỉnh trang lại quần áo, từ xa đã nhìn thấy Mèo con đang tiến lại hỏi han rất thân tình: “Duyệt Duyệt, ký rồi chứ? Bao nhiêu tiền?”

“Suyt... suyt...”

Mất một mí quả là nhỏ, nháy liền mấy cái mà Mèo con vẫn không nhìn ra, cho đến khi mặt cô đỏ bừng, vội vã bước tới trước mặt Mèo con, khẽ trách móc: “Nói nhỏ chút, đây là toà nhà tổng bộ của người ta đấy.”

“Ồ, đúng đúng, chúng mình lên xe rồi nói.”

“Phải rồi, sao cậu quay lại vậy?”

“Mình phóng đi rồi mới phát hiện ra không có chỗ đỗ xe, đi loanh quanh rồi quay trở lại. Hơn nữa, mình bỗng nhiên nhớ ra cậu không có điện thoại di động nên ở đây đợi cậu.”

Hai người cứ thế đi về hướng nam, bãi đỗ xe phía nam của toà nhà là nơi để khách tạm dừng chân, tiếng đầu thu phí mười tệ, tiếng tiếp theo sẽ thu tám tệ, Tô Duyệt Duyệt cảm thấy hơi ngại nhưng Mèo con lại không để ý, đứng đợi Tô Duyệt Duyệt lên xe, anh bảo vệ thu phí nhìn thấy người đẹp Mèo con liền ân cần, niềm nở, hỏi: “Về rồi à?”

“Vâng!”

“Sau này nhớ đến nhiều vào nhé!”

“Tất nhiên rồi, bạn tôi sau này sẽ làm việc tại đây mà.”

Nói xong, Mèo con kéo Tô Duyệt Duyệt ra khoe khoang, anh bảo vệ ngó đầu vào trong, cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt sau cặp kính gọng đen đó, dường như vẻ mặt anh ta có chút tiếc nuối nhưng ngay lập tức gượng gạo cười, nói: “Nhìn qua đã biết là một cô gái tài năng rồi.”

Hừm, nhìn qua đã biết là một cô gái tài năng, Tô Duyệt Duyệt “hừ, hừ” vài cái, “cô gái tài năng” chẳng phải là không có nhan sắc hay sao? Anh ta đúng là “trông mặt bắt hình dong” rồi.

Trên đường lái xe về, Mèo con hỏi Tô Duyệt Duyệt: “Nói đi, rốt cuộc là bao nhiêu tiền?”

“Đừng nhắc đến nữa, nhắc đến mình lại tức, lại buồn bực.”

“Buồn bực cái gì, không phải là top năm trăm thế giới sao? Vừa này mình đã quan sát kĩ lưỡng một lượt rồi, người ra người vào tòa nhà đó đều mặc đồ hiệu, không phải là hàng xa xỉ phẩm thì chí ít cũng là đồ cao cấp.”

“Thật sao? Mình không hiểu nhiều về hàng cao cấp, dù sao thì...” Tô Duyệt Duyệt mím môi, tiếp tục nói: “Lương của mình có ba nghìn rưỡi, còn là trước thuế nữa.”

“Ba nghìn rưỡi, trước thuế? Một phần tư của chiếc túi Gucci, còn là hàng giảm giá nữa.”

“Này, đừng so sánh tiền lương của mình với túi xách xấu đến nỗi không lọt vào mắt ấy.”

“Ồ, vẫn may, mình biết cậu không thích Gucci vì thế mới nói tới Gucci mà.” Mèo con rất hiểu Tô Duyệt Duyệt, để tránh mâu thuẫn, họ thường xuyên đem những đề tài không làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai người ra để nói.

“Ôi, mình phải tìm phòng đây.”

“Cậu nghĩ thông rồi sao, không làm bà tổ trưởng tổ dân phố nữa à?”

“Xem cậu nói kìa, mình chỉ thấy không quen thôi, đường đường là một đấng nam nhi mà lại để bố mẹ sống ở căn hộ cũ, còn mình sống ở nhà mới. Mỗi lần ông chủ nhà đến thu tiền đều khoe khoang trước mặt mình con trai họ tài giỏi như thế nào, mình thấy, đây không gọi là tài giỏi mà là quá tài giỏi.” Tô Duyệt Duyệt cố ý kéo dài giọng, biểu đạt sự khinh thường.

“Được rồi, hiện nay những người có thể dựa vào đồng lương để mua nhà không nhiều, cậu đừng lải nhải nữa.”

“Cũng đúng, giống như đồng lương của mình, cứ cho là không ăn, không uống, một năm cũng chỉ đủ mua vài mét vuông đất.” Tô Duyệt Duyệt nghĩ may mắn cô không phải là đàn ông, ngày nay đàn ông đều phải lo mua nhà, nếu không muốn phụ nữ trong xã hội khinh thường, từ nay về sau sẽ là thời đại của những con người thức thời. Cứ như cô đây, mặc dù trong mắt coi thường những cô gái cả ngày ngồi không ăn bám nhưng ít nhiều cũng muốn tìm một người đàn ông có thể in một chỗ ở, bất luận chỗ đó rộng hay hẹp, thậm chí giống “ổ chuột” cũng được.

Bởi vì Tô Duyệt Duyệt muốn tìm phòng trọ nên Mèo con đi cùng cô, tìm hơn nửa ngày trời, phạm vi càng lúc càng lớn nhưng mục tiêu lại càng lúc càng nhỏ. Không biết có phải do giá nhà quá cao, cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, một phòng ngủ, một phòng khách đã phải mất hai nghìn rưỡi, Tô Duyệt Duyệt đếm đầu ngón tay tính toán, nếu là hai nghìn rưỡi, có lẽ hàng ngày cô phải nhịn ăn nhịn uống thì mới đủ trả tiền phòng. Vì thế, cô cần phải nhìn xa hơn, Mèo con nhìn thấu tâm lý của Tô Duyệt Duyệt, chủ động

đưa ra ý kiến tìm ở vùng ngoại ô, tiền thuê có rẻ hơn thật nhưng đi làm lại vất vả hơn. Nơi cô đang ở hiện giờ, mỗi ngày tới toà nhà của Tập đoàn JS làm việc không nói là đi tàu điện ngầm, mà đi bằng ô tô cũng mất ít nhất hơn một tiếng đồng hồ, nếu chuyển ra ngoại ô, chẳng phải ít nhất cũng phải mất gần hai tiếng hay sao.

Thời gian làm việc của Tập đoàn JS là chín giờ, thế có nghĩa là cô phải ra khỏi nhà từ lúc hơn bảy giờ, trước khi ra khỏi nhà, cô còn mất ít nhất nửa tiếng đồng hồ để trang điểm, nói như vậy là phải dậy từ khoảng hơn sáu giờ rồi.

“Duyệt Duyệt, hay cậu cứ ở chỗ mình, chỗ mình có phòng trống, từ nay về sau mình sẽ đưa đón cậu đi làm hàng ngày.”

“Ấy, ai lại làm thế!” Tô Duyệt Duyệt xua tay, không thể sống ở nhà Mèo con được, toà nhà tráng lệ của hai vợ chồng người ta, mình đến đó làm gì? Ý kiến này mà Mèo con cũng có thể nêu ra, cũng là vì cô ấy có lòng tốt, Tô Duyệt Duyệt cần phải dập tắt ngay lòng tốt đó khi nó mới manh nha.

“Vậy phải làm thế nào đây? Thứ Hai tuần sau cậu mới bắt đầu đi làm, vẫn còn một tuần nữa, cậu phải cố gắng tìm cho bằng được đi.”

“Lên mạng tìm, đúng rồi, lên mạng tìm, trước đây, một đồng nghiệp của mình cũng lên mạng tìm, dù sao mạng của mình cũng trả cước thuê bao tháng, ở nhà tìm còn hơn là đốt xăng dầu của cậu trên đường.” Tô Duyệt Duyệt đang nói lý do của mình, bỗng nhiên vỗ đùi kêu lên: “Trời ạ, mình còn phải mua điện thoại di động nữa.”

Bị Tô Duyệt Duyệt làm cho giật mình, Mèo con vòng tay lái vào làn đường dành cho người đi bộ, sau khi mắng khê Tô Duyệt Duyệt vài câu, cô liền đưa cô bạn đến chợ điện tử gần nhà để mua điện thoại. Tô Duyệt Duyệt không để ý đến kiểu cách của điện thoại, chỉ cần có thể gọi điện, nhắn tin là được. Sau khi cô nhét thẻ sim của mình vào di động mới, bèn lên mạng tải ngay bài hát Đừng coi tôi chỉ là một con cừulàm nhạc chuông. Mèo con hỏi tại sao cô lại trẻ con như thế? Đã hai mươi lăm tuổi đầu rồi, vẫn còn dùng bài hát trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xámlàm nhạc chuông.

Tô Duyệt Duyệt không đồng ý, dù là bao nhiêu tuổi, con người cũng đều phải lạc quan mà sống. Chỉ số áp lực của thành phố A tuyệt đối đứng hàng đầu thế giới, muốn thoi thóp sống được trong thành phố này mà không có chút lạc quan theo chủ nghĩa tinh thần AQ, con người sẽ rất dễ sầu muộn và sớm già cỗi.

Buổi tối, Tô Duyệt Duyệt mời Mèo con đi ăn quán, tuy không có gì cao sang nhưng họ đều rất vui vẻ, Mèo con tuy ở nhà được chiều chuộng vô cùng, song đi ăn cùng Tô Duyệt Duyệt, dù là ăn ở quán bình dân, cũng thấy rất hạnh phúc.

Có một người bạn như Tô Duyệt Duyệt thật sự rất tuyệt vời, cô không thể tìm đâu được người thứ hai.

4. Chương 4: Trang Hoàng Tinh Tế Đồng Nghĩa Với Trang Hoàng Tinh Giản

Sau khi ăn tối xong, Tô Duyệt Duyệt bảo Mèo con về nhà trước, trời đã tối, tuy tình hình trật tự trị an của thành phố A không tồi nhưng một người phụ nữ một mình lái chiếc Smart trên đường cũng dễ khiến người khác chú ý. Lúc ăn cơm, ông chồng giàu có của cô ấy đã hai lần gọi điện thoại đến hỏi, Tô Duyệt Duyệt tự biết ý tứ, vì thế mà giục Mèo con về nhà.

Đến khi quay trở về căn phòng thuê, cô nhìn thấy bên trên cánh cửa có dán một tờ giấy liền bóc xuống, mang vào trong phòng xem, bên trên đó chỉ viết vài chữ: “Đọc được gọi điện cho tôi ngay. Kí tên: chủ nhà.”

Tô Duyệt Duyệt nghĩ, cô rốt cuộc cũng chỉ là khách thuê phòng, tuy trong lòng chửi mắng nhưng thực sự cũng rất đồng tình với chủ nhà. Cô bèn dùng điện thoại mới gọi một cuộc cho họ, sau một hồi thương lượng, chủ nhà tự biết mình huỷ bỏ hợp đồng trước, liền cho Tô Duyệt Duyệt trì hoãn thêm nửa tháng, đồng thời miễn tiền thuê nhà trong nửa tháng này. Tô Duyệt Duyệt sau khi tắt điện thoại thì vô cùng vui sướng, may

mắn lúc đó con mắt của cô đã nhìn xa trông rộng, ký vào bản hợp đồng, nếu không, có khi cô phải ngủ trên phố, uống gió Tây Bắc[1] cũng nên.

[1] Gió Tây Bắc: gió khô nóng, hay còn gọi là gió Lào, là loại thời tiết tương đối nguy hiểm.

Từ chín giờ đến mười hai giờ đêm, Tô Duyệt Duyệt chỉ chăm chăm lên mạng tìm phòng, giá phòng quá đắt đỏ, cuối cùng Tô Duyệt Duyệt đành từ bỏ ý định tìm thuê nhà ở khu vực Trung Hoàn nơi cô đang sống, khó khăn lắm mới tìm được một căn nhà chỉ có một phòng với giá một nghìn bảy trăm tệ ở ngoại ô cách chỗ thuê hiện tại mười lăm kilômét về phía nam.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Xem thông tin do công ty môi giới cung cấp, thấy ngôi nhà rất hợp với mình, cô lập tức liên hệ với họ, bên môi giới nói hiện ngôi nhà vẫn chưa có ai thuê, Tô Duyệt Duyệt vui sướng vô cùng. Đây là một tiểu khu mới xây được năm năm, có thể coi là tiểu khu mới, trên mạng nói lúc trước, đây vốn là nơi chôn rác, vì vậy mà giá bán và tiền thuê ở mức trung bình. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, nơi chôn rác cũng không phải là nghĩa địa, không có gì to tát cả, chỉ cần giá cả phải chăng là được rồi. Nhưng sau khi trả một nghìn bảy tệ, số tiền còn lại của cô càng ít ỏi hơn.

Tô Duyệt Duyệt cầm giấy bút, cẩn thận tính toán một chút, giá tàu điện ngầm khoảng mười hai tệ, nếu như vậy, phí đi lại của cô coi như không dư ra đồng nào. Xem ra sau này càng phải nhịn ăn nhịn mặc rồi, bố mẹ tuy không cần đến tiền của cô nhưng mỗi quý Tô Duyệt Duyệt cũng gửi về nhà một nghìn tệ, ngoài ra cô còn giúp đỡ một đứa trẻ ở vùng núi, tiền mua sách vở, chi tiêu vặt vặt, tiền ở cũng khoảng sáu trăm tệ. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, mình đã nhất thời nông nổi chọn Tập đoàn JS, vậy thì phải dừng cảm gánh vác thôi. Thực ra, cho dù không đến Tập đoàn JS, căn phòng này cũng phải trả cho chủ nhà, vẫn là đi tìm nhà thôi.

Ngày hôm sau, Tô Duyệt Duyệt dậy sớm để đi xem nhà, khi người môi giới đưa đến đó, ngay lập tức cô đã thấy thích tiểu khu này, bởi vì nó mới được xây trong năm năm, bên trong đều là toà nhà cao thấp đan xen, Tô Duyệt Duyệt nghĩ một nghìn bảy trăm tệ cũng không phải là đắt.

“Cô Tô, chúng ta vào xem thôi.”

Tô Duyệt Duyệt nghĩ, môi giới nói ngôi nhà được trang hoàng một cách tinh tế, cũng không biết trang hoàng tinh tế ra sao, đến khi bước vào phòng, cô mới tỉnh ngộ: trang hoàng tinh tế chính là trang hoàng một cách tinh giản.

Hình dáng của căn phòng tương đối đẹp, buồng ngủ ở hướng nam nhưng không có điều hoà cũng không có giường, ở giữa chỉ để một chiếc đệm rộng khoảng một mét tám, sát tường đặt một chiếc ti vi nhỏ, Tô Duyệt Duyệt đẩy gọng kính xem xét một cách cẩn thận, không biết đó là ti vi nhãn hiệu gì? Nhà máy sản xuất ra nhãn hiệu này dường như đã đóng cửa từ nhiều năm trước, tám mươi phần trăm là được mua với giá thanh lý.

Lừa đảo, đây tuyệt đối là lừa đảo! Treo đầu dê bán thịt chó mà. Tô Duyệt Duyệt quay mặt, nhìn chăm chăm vào người môi giới, khiến người này tuy da mặt dày cũng phải sợ hãi, chột dạ hỏi: “Cô Tô, cô nhìn tôi chăm chăm làm gì?”

“Trang hoàng tinh tế! Trang hoàng tinh tế! Ha ha ha ha...”

Tô Duyệt Duyệt bỗng cười phá lên, cười đến nỗi người môi giới cảm thấy e ngại, hoảng hốt dò xét người thuê phòng trước mặt, ai ngờ Tô Duyệt Duyệt đi vòng qua anh ta, tới thẳng buồng vệ sinh, cuối cùng, cô bỗng đứng khựng lại, quay đầu nói: “Nhà của anh có trang hoàng tinh tế không?”

“Nhà của tôi?”

Người môi giới đứng đờ ra, tại sao tự dưng lại nói đến nhà của mình. Tô Duyệt Duyệt lại chậm rãi hỏi: “Khi anh lấy vợ cũng trang hoàng tinh tế thế này sao?”

“Cô, cô nói vậy là có ý gì?”

“Nói thực nhé, trong toàn bộ căn phòng này, có một chiếc bàn, bốn chiếc ghế, một chiếc ti vi, một chiếc đệm, một chiếc tủ đựng quần áo, một bồn vệ sinh, một nhà bếp, một buồng tắm, một chiếc máy giặt lồng đứng, một chiếc tủ lạnh mini một cánh, còn có...”

Tô Duyệt Duyệt lấy tay chỉ từng chỗ, cuối cùng chỉ vào mũi mình, người môi giới có phần tò mò, những thứ có trong căn phòng được trang hoàng tinh giản này, cô gái đứng trước mặt mình đã liệt kê ra hết rồi, còn có gì nữa?

Không ngờ Tô Duyệt Duyệt tiếp tục nói: “Một củ hành, một tên môi giới đen thui!”

Tô Duyệt Duyệt lại chỉ tay vào người môi giới, anh ta lập tức nói: “Cô nói cái gì?! Nói nhiều như vậy chính là không muốn thuê nữa phải không?! Căn phòng tôi giới thiệu này rất được ưa chuộng, không muốn thuê thì đừng thuê nữa!”

“Một nghìn rưỡi, một nghìn rưỡi tôi sẽ thuê, nếu vượt quá con số này, tôi sẽ không thuê!”

“Đi, cô đi mà thuê với cái giá một nghìn rưỡi đi, một lát nữa tôi còn có khách muốn xem rồi.” Người môi giới hạ lệnh đuổi khách, Tô Duyệt Duyệt đánh mắt, đi ra khỏi cửa, tìm một chỗ bên cạnh, đặt túi xuống, ngồi lên phía trên.

“Cô làm gì vậy?”

Người môi giới nhìn thấy tư thế của Tô Duyệt Duyệt, lập tức hỏi một cách cảnh giác, Tô Duyệt Duyệt ngồi xuống, nói: “Không có gì, chỉ muốn xem xem căn phòng này của anh được ưa chuộng ra sao.”

“Này, cô ăn no đừng mơ à?”

“Anh nói đúng đấy, tôi ăn no đừng mơ, đang không có việc gì làm đây.”

Tô Duyệt Duyệt cố ý làm bộ dạng lười nhác, người môi giới cũng không để ý, chỉ chửi mắng rồi bỏ đi. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, căn cứ vào tình hình này, khả năng có người đồng ý thuê với giá một nghìn bảy là rất ít nhưng nếu giá trong vòng khoảng một nghìn rưỡi, cô vẫn có thể muốn thuê. Bình thường, cơ hội để xem ti vi không nhiều, về vấn đề máy điều hoà, dù sao hiện nay cũng là mùa đông, cô có một chiếc quạt gió ẩm mua ở siêu thị, vốn đặt trong phòng tắm, nếu thực sự chuyển đến đây, có thể đặt vào chỗ cần sử dụng nhiều hơn, về những thiết bị khác trong nhà, cô sẽ xem đồ đạc nào vẫn dùng được thì sẽ sử dụng. Duy chỉ có chiếc đệm này, cô vẫn cần phải đóng thêm một khung giường.

Sự thực đã chứng minh, điều Tô Duyệt Duyệt câu nệ là đúng, trong vòng một ngày, môi giới đưa sáu người đến thăm phòng, ai xem xong cũng đều không muốn thuê, họ chỉ chăm chăm nhìn Tô Duyệt Duyệt, khi xem phòng xong, nếu không chửi vài câu thì cũng quay mòng đi thẳng. Vào lúc rảnh rỗi, chủ nhà căn hộ đối diện đi qua ngó nghiêng, thấy Tô Duyệt Duyệt ngồi đó thì hỏi có phải cô muốn tìm người không, Tô Duyệt Duyệt trả lời không, cô đến để thuê nhà. Người này nói mới chuyển đến đây nửa năm, căn phòng này hình như đã để thông tin ở công ty môi giới từ rất lâu rồi mà chưa có ai thuê. Tô Duyệt Duyệt hỏi căn phòng này có phải có điều gì không thoả đáng không, chủ căn hộ đối diện nói, phòng rất tốt, chỉ là không biết tại sao không ai thuê, bà đã từng gặp chủ nhà một lần, anh ta có hai căn phòng ở tiểu khu này, căn phòng này trước đây anh ta đã từng ở, bây giờ chuyển tới ở căn phòng kia.

Tô Duyệt Duyệt nói cảm ơn, tiếp tục ngồi đợi, cho đến hơn năm giờ, người môi giới lại đến, hạ giá: “Một nghìn sáu trăm.”

Tô Duyệt Duyệt kiên quyết nói: “Không hai giá, một nghìn rưỡi!”

Nhìn thấy người môi giới quay lại tìm mình, cô biết mình tuyệt đối có thể giành được căn phòng này, quả thật không ngoài dự liệu, cuối cùng cô cũng thuê được căn phòng với giá “một nghìn năm trăm tệ” kèm điều kiện “trả ba tháng một lần cộng một tháng tiền đặt cọc”, người môi giới gọi điện thoại cho chủ nhà nhưng đối phương nói mình đang làm việc không có thời gian, vì thế hợp đồng thuê nhà do môi giới giải quyết.

Đến thứ Sáu, Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng chuyển đến đây, công ty chuyển nhà là cô tự tìm thuê nhưng hôm nay, do bận giám sát đám công nhân vì sợ họ làm lộn xộn đồ đạc của mình nên đã quên mất việc trả tiền, Mèo con liền trả giúp cô. Sau khi chuyển xong, Tô Duyệt Duyệt chợt nhớ ra, mới trả tiền Mèo con, Mèo con nói: “Cậu chuyển nhà, đổi việc, mình đã chẳng tặng được quà gì, đây là điều mình nên làm.”

Cuối cùng Tô Duyệt Duyệt vẫn không thể lay chuyển được ý nghĩ của Mèo con, đành mặt dày nhận vậy.

Cuối tuần, Tô Duyệt Duyệt đã mua được khung giường, thế là chuyển nhà, đổi việc, một loạt sự việc đã được làm trong vòng một tuần. Ban đêm, Tô Duyệt Duyệt ngồi bên cửa sổ thông gió, nhìn ngắm ánh trăng

cao vời vợi, tự nhủ không biết đến bao giờ mình mới mua được căn phòng như thế này.

Lúc đó, con người ta chắc không còn cảm giác cô độc,飄飄然 nữa.

5. Chương 5: Đường Tới Công Ty Tựa “trường Chinh”

Thứ Hai, Tô Duyệt Duyệt dậy rất sớm, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên cô đến làm việc tại Tập đoàn JS, tuy sơ đồ của đường đi đã sớm phác thảo trong đầu rồi nhưng đây là lần đầu tiên thực hiện nên khó tránh khỏi sự lúng túng. Tàu điện ngầm của thành phố A rất đông đúc, nguy hiểm nhất là, những người có vẻ đã quá quen thuộc với tàu điện ngầm không cần vịn tay vẫn có thể nhào người lấy báo miễn phí trên trạm tàu điện ngầm để đọc, báo hại những người “công lực hơi kém” như Tô Duyệt Duyệt chỉ có nước bị mép báo quẹt vào mặt cho xây xước.

Khi chuyển xe buýt, Tô Duyệt Duyệt xếp hàng để lên, vừa bước lên xe, cô phải cố gắng chen vào giữa, bởi vì cửa xuống xe nằm ở giữa, nếu không chen vào đó, một lát nữa cô sẽ không thể xuống xe được. Vốn dĩ cô là một người văn minh, nhưng nếu văn minh vào giờ cao điểm thì điều duy nhất mình có được là sự muộn màng. Tô Duyệt Duyệt không thể bị muộn, vì thế, cô đành không văn minh vậy.

Từ chỗ nhà trọ đến toà nhà Tổng bộ khu Hoa Đông của Tập đoàn JS, Tô Duyệt Duyệt đã để ý thời gian rất kĩ, tổng cộng mất một tiếng bốn mươi phút, chỉ có đến nơi làm việc thôi mà đã mất nhiều thời gian như vậy, thời gian này đủ để đi tàu cao tốc qua ba thành phố rồi. Tuy nhiên, cảm giác thất vọng này đã rất nhanh chóng được thay thế bằng sự phấn khích của ngày đầu tiên đi làm.

Khi Tô Duyệt Duyệt tới bàn lễ tân, trên sofa đã có một cô gái trẻ tuổi cô đang ngồi, cô gái này mặc một chiếc áo lông cừu màu kem nhạt, trong tay cầm một chiếc áo khoác lông mặt ngoài bằng da, Tô Duyệt Duyệt biết đây là một đang thịnh hành trong mùa đông này, bởi vì Mèo con cũng có một chiếc, giá không rẻ chút nào.

“Đến rồi à?”

Một phút sau, Amy đến trước bàn lễ tân, mặt mày tươi cười hơn hở, có vẻ hơi khác so với hôm ký hợp đồng, Tô Duyệt Duyệt lập tức đứng dậy, đang định nói vài câu với người đồng nghiệp mới của mình thì Amy bước vòng qua cô, đi đến trước mặt cô gái bên cạnh, chỉ nhìn thấy cô gái đứng dậy cười nói: “Tôi đến được năm phút rồi.”

“Tôi vừa mới nhận điện thoại nên đến muộn một chút.” Amy tiếp tục nói chuyện với cô gái đó, Tô Duyệt Duyệt đang nghĩ làm thế nào để chen vào một câu lấy thể diện ình, Amy dường như bỗng nhiên phát hiện ra cô, nói: “Sue, cô cũng đến rồi à?”

Cô ta rõ ràng đã nhìn thấy mình, trên một chiếc sofa lớn thế này chỉ có hai người ngồi, có thể không nhận ra mình hay sao? Tô Duyệt Duyệt chỉ “vâng” khê một tiếng, thầm nghĩ, chắc không phải hôm ký hợp đồng mình đã kết mối ân oán gì với cô ta chứ?

Amy đưa họ đến phòng IT chào một người đàn ông tên là Jimmy, nói rằng người mới đã đến rồi. Jimmy cầm một tờ đơn trên bàn, nhìn qua rồi nói: “Hai chiếc máy vi tính đã chuẩn bị xong rồi, khoảng nửa tiếng nữa, Tiểu Nhục sẽ mang đến.”

“Phiền anh vậy.” Amy cảm ơn Jimmy, quay sang giới thiệu với hai người mới bên cạnh: “Đây là quản lý phần cứng và tài sản cố định phòng IT của chúng ta, tên là Jimmy.”

“Tôi là Chris Ru, Như An Tâm.”

Tô Duyệt Duyệt một lần nữa lại chậm trễ nói theo: “Tôi là Sue, Tô Duyệt Duyệt.”

Ít nhiều, Tô Duyệt Duyệt cũng chưa thấy thích ứng với việc gọi mình là Sue, cô luôn có cảm giác dường như đang gọi họ của mình vậy, không quen chút nào.

Jimmy gật đầu cười, coi như đã quen hai người. Amy lại tiếp tục đưa họ đến một nơi khác, khi bước qua quây căng tin, đúng lúc gặp một người đàn ông mặc áo màu đen đi ra, mùi hương cà phê đậm đặc trong tay xộc thẳng vào mũi Tô Duyệt Duyệt.

“Kevin, xem này, tôi đã đưa người của anh đến rồi.”

Tô Duyệt Duyệt nhìn kĩ lại, quả nhiên là Tổng Dật Tuấn, quản lý hiện nay của cô, nghe Amy nói một câu “người của anh”, Tô Duyệt Duyệt lập tức ý thức được Như An Tâm bên cạnh cũng là một người của bộ phận Quản lý hợp đồng, chỉ là khi phỏng vấn dường như mình không nhìn thấy cô ta. Thấy cô ta không nói gì, Tô Duyệt Duyệt lập tức tranh chào Tổng Dật Tuấn trước: “Xin chào Kevin, tôi cũng rất thích uống Capuchino.”

Vừa nói xong, Amy và Như An Tâm đều bùm miệng cười, Tô Duyệt Duyệt không biết bọn họ cười cái gì nhưng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt sắc như dao của Tổng Dật Tuấn, thầm nghĩ vận may của cô thực ra cũng không tồi, có được một cấp trên đẹp trai lại có phẩm vị như anh ta, khi làm việc cũng không cảm thấy nhàm chán.

“Rất vui vì hai cô đã đến bộ phận của chúng tôi làm việc.”

Tổng Dật Tuấn mỉm cười, bắt tay với hai người mới đứng trước mặt. Lúc đó họ mời cùng nhau đi vào phòng Quản lý hợp đồng, khi đi qua phòng Logistics[1], một người phụ nữ khoảng ngoài ba mươi tuổi nói với Tổng Dật Tuấn: “Kevin, cà phê trắng Liberica của anh luôn quên rửa thôi.”

[1] Logistics: là quá trình lên kế hoạch, áp dụng và kiểm soát các luồng chuyển dịch của hàng hoá hay thông tin liên quan tới nguyên liệu vật tư (đầu vào) và sản phẩm cuối cùng (đầu ra) từ điểm xuất phát tới điểm tiêu thụ.

“Ồ!”

Hoá ra là cà phê trắng Liberica, không phải Capuchino, thảo nào họ cười mình, chuyện này cũng chẳng trách, cô đã từng uống Capuchino khi đi cùng Mèo con, bình thường, cô hay uống cà phê tan, ai mà biết được còn có cà phê trắng, cà phê chẳng phải đều có màu đậm sao?

©STENT

Đặt cốc cà phê xuống, Tổng Dật Tuấn giới thiệu Tô Duyệt Duyệt và Như An Tâm với mọi người trong phòng. Trong phòng của anh ta có tới mười mấy người, non nửa là nam giới, gần nửa là nữ giới. Sau khi Tô Duyệt Duyệt bắt tay với từng người thì cô đã không nhớ nổi tên của ai với ai, ai bảo những người đó đều xưng tên tiếng Anh, cô vẫn chưa kịp phản ứng, mọi người đã ngồi vào chỗ của mình rồi.

“Bộ phận Quản lý hợp đồng đã thành lập hơn hai năm, trong JSCT, tính cả hai thành viên mới gia nhập là hai cô và tôi, tổng cộng là mười bốn người, mấy người khác ở văn phòng JSCT tại Bắc Kinh, Trùng Khánh, Hàng Châu, Nam Kinh đều trực tiếp báo cáo công việc cho tôi.”

“Ồ!”

Như An Tâm im lặng ngồi nghe, chỉ có Tô Duyệt Duyệt mỗi lần nghe thấy những việc mới mẻ đều “ồ” lên một tiếng, sau đó Tổng Dật Tuấn đưa họ đến chỗ ngồi của từng người, tiếp tục nói: “Vài năm gần đây, công ty mở rộng rất nhanh, vì thế chỗ ngồi hơi chật nhưng điều kiện cũng không tồi. Một lát nữa, Amy sẽ đưa các cô đi một vòng các phòng ban, tôi còn phải đi họp, không dẫn các cô đi được.”

“Ok, không sao, anh cứ làm việc của mình đi.”

Như An Tâm nở nụ cười ngọt ngào nói với Tổng Dật Tuấn, Tô Duyệt Duyệt thì vẫn còn đang đánh giá chỗ ngồi của mình. Đây chính là nơi cô sẽ ngồi làm việc, một chiếc bàn xoay lớn bằng gỗ lim, bên trên để một chiếc điện thoại bắt mắt và một ít đồ dùng văn phòng mới, điều khiển trong lòng cô dậy sóng chính là dòng chữ “Contract Management Specialist - Chuyên viên quản lý hợp đồng Sue Su - Tô Duyệt Duyệt”.

“Các bạn có thể để túi xách ở đây, công ty rất an toàn.”

Trước khi Tổng Dật Tuấn rời đi còn nói một câu tỏ ý quan tâm với hai người mới, thấy Tô Duyệt Duyệt quay lại nhìn mình, anh ta mỉm cười nói: “Nhiệt độ điều hoà ở đây khá cao, nếu mặc áo khoác, lát nữa đi

ra ngoài sẽ rất dễ bị cảm.”

“Ồ, phải, phải. Cảm ơn anh đã nhắc tôi.”

Tô Duyệt Duyệt vốn không cảm thấy nóng nhưng Tống Dật Tuấn nói vậy, khiến cô bắt đầu cảm thấy trên trán vã mồ hôi, những người xung quanh đều mặc áo len mỏng, thậm chí có rất nhiều người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi giống Tống Dật Tuấn, nhưng cô lại mặc giống như một con gấu vậy. Cười ngượng ngịu, Tô Duyệt Duyệt để áo lên giá trang phục cách đó không xa. Khi quay đầu lại, cô đã không còn thấy bóng dáng Tống Dật Tuấn đâu nữa.

Amy đưa hai người đi một vòng khắp các phòng ban trong công ty từ trên xuống dưới, Tô Duyệt Duyệt thực sự bị những cái tên tiếng Anh như Ann, Billy làm cho chóng mặt. Ngoài ra, cô còn được gặp Tổng giám đốc Roger, đó là một người nước ngoài lớn tuổi, cụ thể là người nước nào, trong lúc kích động cô đã nghe không rõ. Nhưng nụ cười và sự lịch thiệp rất thân thiện của Tổng giám đốc khiến Tô Duyệt Duyệt cảm thấy rất ấm lòng, còn nhớ hôm trước, Quản lý Tiêu cũng đã đem đến cho cô cảm giác y hệt như vậy. Phong thái hơn người của một công ty lớn có lẽ đều dựa vào biểu hiện của con người.

Khoảng bốn mươi lăm phút sau, Tô Duyệt Duyệt và Như An Tâm quay trở về văn phòng của mình, trên bàn của Tô Duyệt Duyệt có thêm một chiếc máy tính mới, màn hình tinh thể lỏng hai mươi hai inch. Đây là chiếc máy tính tốt nhất mà Tô Duyệt Duyệt từng dùng, máy vi tính của công ty trước là CRT, cũng không biết đã thay đổi mấy đời chủ mới đến lượt cô. Tóm lại, được sử dụng máy vi tính mới, Tô Duyệt Duyệt cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Cô là Tô Duyệt Duyệt phải không, đây là mật khẩu để đăng nhập vào máy vi tính, sau khi cô vào đó xong phải thay đổi mật khẩu, ngoài ra hòm thư cũng phải thay đổi mật khẩu ban đầu.”

Có một chàng trai trẻ không biết từ đâu xông đến, Tô Duyệt Duyệt bị giật mình, tiếp đó, anh chàng bắt đầu tiến hành thao tác giúp cô: “Tài khoản của SAP còn cần thời gian một tuần nữa mới xong, vì thế cô tạm thời chưa thể dùng được, đây là tài khoản dự phòng, cô có thể làm quen một chút...”

“Anh chắc là Tiểu Nhục?”

Tô Duyệt Duyệt vẫn còn đang cố gắng ghi lại những lời dặn dò của anh ta, Như An Tâm đã đứng bên cạnh. Anh chàng lập tức buột miệng ra, đứng thẳng nói: “Vâng.”

“Máy tính của tôi hình như không thuộc quyền hạn của nhân viên quản lý.”

Chỗ ngồi của Như An Tâm và Tô Duyệt Duyệt cách một lối đi nhỏ, có thể coi là song song, Tô Duyệt Duyệt nhìn theo hướng mà Như An Tâm chỉ, lúc đó mới phát hiện ra máy tính của Như An Tâm là một chiếc laptop. Tô Duyệt Duyệt có chút khó hiểu, chức vị của cô ta cũng là chuyên viên quản lý hợp đồng, tại sao máy tính của cô ta lại là laptop, còn của mình lại là máy để bàn?

Tất nhiên, Tô Duyệt Duyệt cũng rất hài lòng với chiếc máy để bàn của mình. Tiểu Nhục nhìn chiếc laptop, cười nói: “Tài khoản nhân viên quản lý của công ty chỉ có phòng IT chúng tôi có, tất nhiên, Giám đốc, Quản lý bộ phận cũng có quyền hạn, nhân viên quản lý và những nhân viên khác không có quyền hạn. Nhưng điều này không ảnh hưởng tới công việc, nếu cô muốn cài đặt thêm phần mềm gì, có thể liên hệ với tôi, máy lẻ của tôi là 207. À, đúng rồi, tôi và Tô Duyệt Duyệt trao đổi xong sẽ đến đó, chiếc máy để bàn này của cô ấy phức tạp hơn một chút.”

“Ồ, được rồi.”

Nghe khẩu khí của Như An Tâm, Tô Duyệt Duyệt biết cô ta không được hài lòng lắm, thực ra, máy vi tính thông thường cũng không có phần mềm gì cần cài đặt, cùng lắm là những phần mềm để chat hoặc download, công ty trước đây không cho phép cài đặt, bởi vì ông chủ luôn nói “mời bạn đến không phải để buôn chuyện cho vui, mà đến để làm việc”. Lúc đó, Tô Duyệt Duyệt cũng rất bận, vì thế cô cũng không có thời gian để chat, càng không có thời gian để download.

Sau khi Tiểu Nhục hướng dẫn cho cô xong, anh ta mới đến chỗ Như An Tâm, Tô Duyệt Duyệt đã bắt đầu quen với chiếc máy vi tính của mình, nói thực, cô rất thích chiếc máy vi tính này, để phòng quên mật khẩu mà mình vừa đổi, Tô Duyệt Duyệt đã viết mật khẩu vào mẫu giấy nhớ nhỏ, dán lên màn hình máy tính.

“Tại sao cái gì cũng không thể cài đặt vậy?”

6. Chương 6: Anh Ta Họ Doanh, Chứ Không Phải Họ Dân

Lời nói của Như An Tâm tuy ngữ điệu không cao nhưng giọng trách móc đó cứ vang lên bên tai Tô Duyệt Duyệt không dưới bốn lần, cho đến khi Tiểu Nhuệ lầm rầm nói vài câu gì đó thì cô ta mới yên lặng ghi chép cẩn thận.

Sắp đến trưa, Tống Dật Tuấn đã họp xong và quay trở lại, nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt và Như An Tâm đã ngồi yên vị, bèn trao ổi người một cuốn sách kế hoạch bồi dưỡng nghiệp vụ, nói với họ, thời gian hai tuần tiếp theo là bồi dưỡng, kế hoạch bồi dưỡng cụ thể đã được liệt kê trong bảng.

“Trưa nay chúng ta sẽ tới Thủy Vân Hiên, tôi mời, hoan nghênh hai vị đồng nghiệp mới.”

Tống Dật Tuấn vỗ tay, thông báo cho toàn bộ nhân viên trong phòng, Tô Duyệt Duyệt rất vui, ngày đầu tiên đi làm, cấp trên đã mời ăn cơm. Hơn nữa, còn nói rõ là để hoan nghênh mình và Như An Tâm nữa. Thủy Vân Hiên là một quán ăn Quảng Đông, phong cách tao nhã, món ăn rất tinh tế, tất nhiên, tương ứng với nó, giá cả cũng không hề rẻ chút nào.

“Năm vừa qua chúng ta đã làm việc rất chăm chỉ, giờ đón thêm hai đồng nghiệp mới, tôi tin rằng năm nay sẽ còn tốt đẹp hơn, mọi người sẽ cùng nhau tạo dựng thành tích tốt hơn nữa.”

Bởi vì là ăn cơm buổi trưa nên không được uống rượu, Tống Dật Tuấn gọi nước cam ọi người, sau khi nói xong, anh ta liền nâng cốc tỏ ý muốn mọi người cùng chạm ly. “Keng, keng, keng”, tiếng cụng ly kêu thật giòn. Một cô gái tuổi trạc Tô Duyệt Duyệt nói: “Kevin, đến buổi họp liên hoan tổng kết cuối năm, bộ phận của chúng ta có bình bầu nhóm xuất sắc không?”

“Đúng đó, tiết lộ đi mà, tôi nghe có người nói, nhóm ưu tú năm nay mỗi người đều được hai nghìn tiền thưởng, ngoài ra nhóm đều được đi du lịch.” Một cô gái khác nói chen vào.

“Xem ra, các vị còn nghe ngóng tin tức giỏi hơn tôi.” Tống Dật Tuấn lắc đầu, buông tay, nhún vai tỏ vẻ không còn cách nào khác, khiến mọi người cười ồ lên.

“Chris, Sue à, Kevin của chúng ta thích nhất là trêu đùa đây.”

“Tôi không đùa đâu, tôi nói thật đó, không biết có bình bầu nhóm xuất sắc hay không, thường đến cuối năm mọi người mới chịu dốc sức, còn đầu năm thì... Ha ha...”

“Đâu có, sếp ơi, đừng nói chúng tôi như vậy chứ, chúng tôi rất nỗ lực mà.”

“Ha ha...”

“Ha ha...”

Tô Duyệt Duyệt cười hở hết cả lợi, bữa trưa này thật thoải mái, đặc biệt là Tống Dật Tuấn, khi vừa mới gặp đã cảm thấy anh ta là một cấp trên tốt, bây giờ nhìn lại, vẫn đúng là một cấp trên tốt. Tô Duyệt Duyệt còn đang cười ngơ ngê, không để ý thấy chiếc thìa đang ngoắc vào trong cốc nước cam trên bàn, khiến nước cam bắn toé ra, dính đầy lên quần áo.

“Mau lau đi!”

Tô Duyệt Duyệt với tư cách là nhân vật chính của hôm nay nên cô ngồi ngay bên cạnh Tống Dật Tuấn, Tống Dật Tuấn thấy cô làm đổ nước cam, lập tức gọi nhân viên phục vụ mang khăn lau cho cô, Tô Duyệt Duyệt vô cùng bối rối, vội vàng nói: “Không sao, không sao, dù sao chiếc áo này cũng rẻ, về nhà giặt là được mà.”

“Nói thế nào thì cũng bị dính nước cam rồi, cô vào nhà vệ sinh giặt đi.”

“Vâng.”

Tổng Dật Tuấn quan tâm đến Tô Duyệt Duyệt, điều này khiến mọi người xung quanh đều gác đĩa nhìn anh. Tô Duyệt Duyệt thấy rất ngượng, sau khi nói “vâng” liền đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Ủa, tại sao lại không có nước?

Vòi nước phía bên ngoài nhà vệ sinh rõ ràng không phải là vòi cảm ứng, Tô Duyệt Duyệt cuống lên, đập mấy cái vào vòi nước, bỗng có một bàn tay chìa xuống phía dưới vòi nước, hoá ra thiết bị cảm ứng màu đỏ không gây sự chú ý lại đặt ở phía dưới, giờ mới hoạt động, ngay lập tức nước ào ra.

“Cảm...”

Tô Duyệt Duyệt đang định nói cảm ơn, ngẩng đầu nhìn, hai mắt bỗng mờ ra, chẳng phải chính là anh chàng mất lịch sự đã va vào mình tuần trước hay sao? Tại sao anh ta cũng đi ăn ở Thủy Vân Hiên? Đôi khi, sự việc thật trùng khớp, từ “ơn” vẫn còn ở trong miệng Tô Duyệt Duyệt, anh chàng mất lịch sự đã cười nói: “Cái này, tương đối, tương đối, bí mật.”

“Hờ hờ!!!”

Tô Duyệt Duyệt cũng ngẩng lên cười với anh ta nhưng nụ cười đơn thuần chỉ là nhe răng, cuống họng phát ra hai tiếng rung.

“Thiệu Kiệt, anh cũng ăn ở đây à?”

Hai người cùng quay đầu lại, nhìn thấy Tổng Dật Tuấn đang bước về phía họ.

“Ừ, cậu cũng ở đây à?”

Tô Duyệt Duyệt liếc nhìn anh chàng mất lịch sự, liệu có phải anh ta đang trêu đùa mình không? Tại sao khi gặp Tổng Dật Tuấn, anh ta lại không bị nói lắp? Tổng Dật Tuấn gật đầu, hỏi: “Hai người quen nhau à?”

Tô Duyệt Duyệt lắc đầu.

“Thiệu Kiệt, đây là Tô Duyệt Duyệt, đồng nghiệp mới ở bộ phận chúng tôi.”

Lần đầu tiên Tô Duyệt Duyệt thấy Tổng Dật Tuấn giới thiệu tên tiếng Trung của mình, đang nghĩ tới tật nói lắp của anh chàng mất lịch sự kia, thấy Tổng Dật Tuấn giới thiệu về mình với anh ta như vậy, bèn mỉm cười khách khí với anh chàng vô lễ.

“Doanh... Doanh... Doanh Thiệu Kiệt.”

Tô Duyệt Duyệt thực sự rất muốn chui vào nhà vệ sinh cười ha hả cho sướng, thấy anh ta chìa tay ra, cũng đành cố gắng mỉm cười, giữ phép lịch sự đưa tay ra bắt.

“Doanh là, là chữ Doanh trong Doanh Chính.”

“Thiệu Kiệt là Giám đốc bộ phận Kỹ thuật thông tin của Tổng bộ khu Hoa Đông.”

Hoá ra là chữ Doanh trong Doanh Chính, không phải là chữ Dâm trong kẻ dâm đàng, Tô Duyệt Duyệt cười thầm nhưng cô chưa bao giờ nghĩ người đàn ông đứng trước mặt mình lại là Giám đốc bộ phận Kỹ thuật thông tin của Tổng bộ khu Hoa Đông.

Đúng là không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài. Nhưng ngoại trừ một lần mất lịch sự với mình, nói thực, tướng mạo và cách ăn mặc của anh ta rất bắt mắt, không hề thua kém Tổng Dật Tuấn. Chỉ cần anh ta không mở miệng thì tuyệt đối là một chàng trai tinh tế. Đáng tiếc là, cứ hễ anh ta mở miệng là những cô gái đẹp gần kề sẽ bớt đi già nửa.

“Ôi, ôi, phiền cô nhường đường một chút.”

Một người phụ nữ trung niên vừa từ nhà vệ sinh đi ra, muốn rửa tay nhưng lại nhìn thấy hai người đàn ông và một cô gái đứng đó nói chuyện, bà ta nhìn họ một cách kỳ quặc, cuối cùng đành phải lên tiếng xin nhường đường. Tô Duyệt Duyệt vội nói “xin lỗi, ngại quá”, sau đó nhường chỗ, nói với hai người đàn ông trước mặt: “Về chỗ thôi!”

Sau đó, mọi người lục tục ra về.

©STENT

Sau bữa trưa, về đến văn phòng, Tô Duyệt Duyệt nhớ lại cách nói của Doanh Thiệu Kiệt lúc trưa mà bỗng cảm thấy buồn cười, “Doanh là, là chữ Doanh trong Doanh Chính.” Câu nói này đúng là anh ta muốn biện hộ tên mình không phải là chữ Dâm trong kẻ dâm dăng.

“Sue, hai giờ chiều có lớp bồi dưỡng, cùng đi nhé!” Đang cười thì bỗng giật mình bởi giọng nói của Như An Tâm ở bên cạnh, Tô Duyệt Duyệt vội vã trả lời: “Ừ, được.”

“Một mình cô ngồi trước máy vi tính cười ngốc nghếch gì thế?”

“Thật sao? Đâu có.”

Tô Duyệt Duyệt vội vã mím môi, che giấu.

“Đúng rồi, xe của cô đỗ ở đâu?”

“Tôi không có xe.”

Xe? Tô Duyệt Duyệt không có xe, xe ô tô, xe điện hay xe đạp, cô đều không có. Từ trước đến nay cô chỉ đi lại bằng phương tiện giao thông công cộng, đó là xe buýt và tàu điện ngầm. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, chắc Như An Tâm phải có ô tô, nếu không cô ấy đã chẳng hỏi mình.

“Ồ!”

Như An Tâm hoài nghi một chút, tiếp đó đưa mắt đánh giá Tô Duyệt Duyệt một lượt rồi quay trở lại chỗ ngồi.

“Chris, cô lái xe đi làm à? Xe gì vậy?”

Cô gái ngồi chéch đối diện với Như An Tâm quay người lại, nhào lên tấm ngăn cách, hỏi cô. Tô Duyệt Duyệt nhận ra cô gái đó chính là cô gái đã nói chen ngang bữa ăn ban nãy, tên là Vu Tiểu Giai, tên tiếng Anh là Jill.

“Không phải là xe xịn gì, rất bình thường thôi.”

“Xe bình thường cũng có đến vài loại, ví dụ như Huyndai, Focus, Skoda, Buick Excelle, Bora, Golf, còn có xe dành cho người tình Polo.” Vu Tiểu Giai liệt kê một mạch rất nhiều xe, nhìn ánh mắt của Như An Tâm thấy chưa có sự đồng tình, cô ta liền đưa ra tên xe cuối cùng. Như An Tâm thấy cô ta liệt kê xong, mới nói nhỏ: “TT.”

“À, TT, giống xe của Kevin!”

TT là xe gì vậy, Tô Duyệt Duyệt không hiểu gì về xe, mấy nhãn hiệu mà Vu Tiểu Giai nói, cô mới chỉ nghe qua vài lần. Như An Tâm có chút ngượng ngùng, tiếp tục nói: “Audi TT, người tình trong mơ của tôi.”

“Phụt...”

Tay vừa cầm cốc nước uống một ngụm, bỗng phun ra, bắn cả lên màn hình, nếu Tống Dật Tuấn không xuất hiện bên cạnh Như An Tâm, e rằng Tô Duyệt Duyệt đã cười xả lảng một trận.

“Bãi đỗ xe riêng dưới tầng hầm của công ty hầu như đã kín chỗ, nhưng trong công ty có rất nhiều người thường xuyên đi công tác nên không đỗ xe ở bên trong. Cửa phía nam của công ty có một bãi đỗ xe, giá rất rẻ, điều kiện cũng không tồi, những người không có chỗ đỗ riêng có thể đỗ ở chỗ đó.”

“Cảm ơn anh!”

“Tôi giúp cô lưu ý một chút thôi.”

“Kevin, nếu anh có thông tin gì, có thể nhắn tin cho tôi được không?”

“Được thôi.”

Giọng nói của Như An Tâm rất nhẹ nhàng khiến đàn ông nghe qua đều mỉm lòng, Tô Duyệt Duyệt nghĩ, chắc cô ta không đơn giản chỉ dựa vào đồng lương để sống. Có thể đi xe Audi, ăn mặc đẹp như vậy, chắc hoàn cảnh gia đình phải rất tốt.

Đến hai giờ chiều, Như An Tâm gọi Tô Duyệt Duyệt cùng tham gia lớp bồi dưỡng nghiệp vụ, nội dung bồi dưỡng vô cùng phong phú nhưng Như An Tâm cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ, hơn ba giờ chiều, cô ta đã ngáp liên mấy cái. Mọi người đều nói ngáp có sức truyền nhiễm mạnh, Tô Duyệt Duyệt ngồi bên cạnh cũng ngáp theo mấy cái nhưng cô lại không biết cách che giấu như Như An Tâm, khi ngáp bị đồng nghiệp kiêm giáo viên giảng dạy Joy bắt gặp, sợ ảnh hưởng tới buổi bồi dưỡng đầu tiên, lại ngại không dám nói thẳng với cô, Joy chỉ đành nói: “Buổi chiều, mọi người rất dễ buồn ngủ, nội dung cũng có hơi khô khan, chúng ta break mười phút rồi tiếp tục.”

Break mười phút?

Hổng mất mười phút?

Ồ, là nghỉ giải lao mười phút. Tô Duyệt Duyệt một lần nữa cảm thấy vốn tiếng Anh của mình có chút què mùa.

“Sue, cô cũng buồn ngủ à?” Khi tới căng tin cùng Tô Duyệt Duyệt, Như An Tâm cất tiếng hỏi.

“Cũng không đến nỗi, chỉ là hôm nay phải ngủ dậy sớm vì đường từ nhà tôi đến công ty mất những một tiếng bốn mươi phút. Nhưng tôi tưởng cô không gặp phiền phức về vấn đề thời gian chứ nhỉ?” Tô Duyệt Duyệt đẩy kính mở lời, chăm chú nhìn Như An Tâm đang thao tác máy pha cà phê, nói thực, buổi sáng cô cũng đã từng muốn thử pha một ly cà phê loại lớn xem thế nào.

“Lái xe cũng mệt nhưng may nhà tôi chỉ cách đây mười kilômét.”

“Cô là người ở đây à? Người bản địa nói giọng dễ thương thật.”

“Ôi ôi, nghe cô nói kìa. À đúng rồi, nếu cô ngại phiền phức, có thể lên mạng tìm người muốn đi chung xe ở gần khu vực nhà cô, vừa rẻ lại vừa thuận tiện.”

“Tìm người đi chung xe trên mạng ư?”

Như An Tâm lấy cà phê xong, nói với Tô Duyệt Duyệt: “Trước đây tôi cũng...” Tô Duyệt Duyệt vẫn nghiêng đầu chờ đợi câu nói của Như An Tâm, nào ngờ cô ta lại không nói nữa. Tô Duyệt Duyệt cảm thấy tò mò, một cô gái đi xe Audi như cô ấy, lẽ nào cũng đã từng lên mạng tìm người đi chung xe?

“Các cô đang nói chuyện đi chung xe à? Tôi cũng lên mạng tìm người đi chung xe đấy.” Người nói chuyện với họ là Tiểu Từ - nhân viên mới của phòng Tài vụ cùng học lớp bồi dưỡng với họ, làm kế toán. Nghe hai người nói chuyện lên mạng tìm người đi chung xe, cô ta liền nói xen vào.

“Thật à? Cô cho tôi xem đường link nhé, đợi lát nữa về tôi tìm hiểu xem sao.”

“Ừ.”

Ngày đầu tiên Tô Duyệt Duyệt đến làm việc tại JSCT không đến nỗi bận rộn như trong tưởng tượng, hoặc có lẽ vừa mới đi làm, đa số thời gian đều dành cho lớp bồi dưỡng. Dù sao môi trường mới cũng khiến Tô Duyệt Duyệt cảm thấy vô cùng dễ chịu, sự tò mò vẫn chưa hề thuyên giảm, hơn nữa, cô cũng cần có thời gian để “tiêu hoá” dần các thuật ngữ tiếng Anh chuyên ngành.

7. Chương 7: Mặc Cả Giá Với Anh Chàng Nói Cà Lắm

Thời gian tan sở là năm rưỡi, Tô Duyệt Duyệt tắt máy vi tính về nhà đúng giờ. So với buổi sáng, mật độ giao thông trong giờ tan tầm cũng không hề thua kém, thậm chí thời gian dịch chuyển còn lâu hơn một chút. Khi về đến tiểu khu đã là bảy rưỡi, còn lâu hơn buổi sáng hai mươi phút, sạp hàng bán đồ ăn đã dọn hết, Tô Duyệt Duyệt không thể mua được dù chỉ là một mớ rau.

Sau khi về nhà, Tô Duyệt Duyệt chỉ có thể nấu mì để lấp đầy dạ dày. Nếu cứ kéo dài tình trạng này, cô đừng nghĩ đến việc ăn cơm, trừ phi cuối tuần đi siêu thị mua thức ăn cho cả tuần. Nhưng đây cũng không

phải là biện pháp, bởi vì trong phòng chỉ có chiếc tủ lạnh mini một cửa, không thể để quá nhiều đồ bên trong.

“Đúng rồi, lên mạng tìm người đi chung xe.”

Tô Duyệt Duyệt bỗng nhớ đến việc lên mạng tìm người đi chung xe, lấy tờ giấy trong túi ra, xem một cách cẩn thận. Đúng rồi, nếu mình có thể tìm được người đi chung xe thì có lẽ sẽ không đến nỗi mệt mỏi như vậy.

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy vận may của mình cũng không đến nỗi tồi, thuê được căn phòng rẻ, có một công việc mới, vì thế có thể tối nay, cô sẽ tìm được người đi chung xe. Do vẫn chưa có mạng, Tô Duyệt Duyệt bèn ra quán internet bên ngoài.

Đường phố dưới ánh trăng có chút lạnh lẽo, buồn tẻ, tuy nói là đầu đông nhưng nhiệt độ thấp đến nỗi rằng cô va vào nhau lập cập. Tô Duyệt Duyệt xoa xoa hai tay rồi chấp lại cầu khẩn trước trăng: “Ông Trời ơi, ông Trời ơi, nhất định phải phù hộ cho con tìm được người đi chung xe đấy nhé!”

Đến quán internet, bên trong đầy mùi thuốc lá, Tô Duyệt Duyệt dị ứng với mùi này, cô lấy tay bịt mũi, tìm một chiếc máy tính trống nằm sát góc tường. Có rất nhiều thông tin “đi chung xe”, nội dung thật giả, tốt xấu không biết đâu mà lẫn nhưng Tô Duyệt Duyệt nhanh chóng tìm được một phương pháp, trước tiên phải xét điều kiện, tiếp đó là so sánh tính chân thực.

“Vườn hoa Mỹ Lệ? A... vườn hoa Mỹ Lệ!” Tô Duyệt Duyệt reo lên mấy tiếng, rồi chấp tay cảm ơn ông Trời, nhất định là khi nhìn trăng cầu xin phù hộ, ông Trời đã nghe thấy tâm nguyện của cô, vì thế cô mới có thể tìm được thông tin “tìm người đi chung xe” từ vườn hoa Mỹ Lệ tới đường Hoa Phong của toà nhà Tổng bộ khu Hoa Đông Tập đoàn JS trong phạm vi lớn như vậy. Phải biết rằng đây là một việc có xác suất vô cùng thấp, cô không phần chần làm sao được đây? Nghĩ đến đó, Tô Duyệt Duyệt kích động, dầm mạnh tay xuống bàn, nói: “Hay quá!”

“Này, bị bệnh à?”

“Hừ!”

Tô Duyệt Duyệt không thèm để ý đến gã con trai bên cạnh đang chơi Shoot Bubble Deluxe[1], chỉ chú tâm vào việc “chat” với người đăng thông tin “tìm người đi chung xe” trên mạng.

[1] Một trò chơi bắn bong bóng cổ điển và tuyệt vời nhất, rất được giới trẻ ưa chuộng.

“Xin chào!”

Tô Duyệt Duyệt lịch sự chào đối phương, đối phương cũng lịch sự chào lại: “Xin chào!”

“Xin hỏi, có phải bạn đi từ vườn hoa Mỹ Lệ ở ngoại ô đến đường Hoa Phong ở trung tâm thành phố không?”

Tô Duyệt Duyệt muốn xác nhận lại một lần nữa, đối phương trả lời một câu rất ngắn gọn: “Phải.”

Lúc đó, Tô Duyệt Duyệt không còn khách khí nữa, liệt kê tất cả câu hỏi: “Bạn là con gái hay con trai? Bao nhiêu tiền một tháng? Có bao gồm cả đưa đón hay không? Có thường xuyên bật điều hoà không?...”

Đến khi toàn bộ câu hỏi đã được gửi đi rồi, đối phương lại không có bất cứ hồi âm gì, Tô Duyệt Duyệt thần thờ nhìn màn hình một lát nhưng trong ô chat vẫn không có đến nửa câu đáp lời.

“Đúng là chết tiệt! Đồ lừa đảo!”

“Bịch, bịch, bịch.” Tô Duyệt Duyệt lại nện nắm đấm xuống bàn liên mấy cái, gã con trai bên cạnh đang ngắm chuẩn đạn Bubble Deluxe, bị “sự hù dọa” của Tô Duyệt Duyệt làm một viên đạn bắn trượt ra ngoài, anh ta tức tối mắng: “Cô bị thần kinh à! Cô nàng bốn mắt!”

“Này, anh chửi ai vậy?”

Tô Duyệt Duyệt vốn đang tức giận, nghe người khác mắng mình là cô nàng bốn mắt, lập tức không cam tâm làm kẻ yếu, quát lại ngay, những người xung quanh vốn đang chơi trò chơi hoặc xem phim, nghe thấy có tiếng cãi nhau, lần lượt quay đầu nhìn. Người quản lý quán internet thấy thế cũng đến khuyên bảo, gã con trai vốn cũng không để ý, thanh toán tiền rồi chửi đồng một câu, bước ra khỏi quán. Tô Duyệt Duyệt

ngĩ, ban nãy cô còn cảm thấy mình may mắn không ngờ lại là may mắn giả tạo, đợi gã con trai đó đi rồi, cô đang muốn đứng dậy rời đi, bỗng ô chat hiện ra một dòng chữ: “Xin lỗi, lúc nãy tôi bận giải quyết một số vấn đề riêng, nếu tiện, một lát nữa, khoảng mười giờ, chúng ta sẽ gặp mặt nói chuyện tại máy tập thể dục trước cột đá thứ ba ở tiểu khu vườn hoa Mỹ Lệ.”

“Hừ, bây giờ mới thềm trả lời, tôi cũng lờ anh một lát cho xem.”

Tô Duyệt Duyệt bỏ mặc, không trả lời, cũng không nhìn vào khung chat, chỉ nhìn chăm chăm thời gian bên góc phải phía dưới màn hình. Đối phương dường như cảm thấy có chút kỳ quặc, thêm vào một câu: “Bạn vẫn còn đó chứ?”

Tô Duyệt Duyệt lúc đó mới từ từ trả lời: “À, xin lỗi, tôi vừa phải xử lý một số việc riêng, vì thế không nhìn thấy dòng chat của anh, được rồi, lát nữa gặp mặt sẽ nói.”

“Ồ, đi một chiều thì một tháng là sáu trăm tệ.”

Không phải lát nữa gặp mặt sẽ nói hay sao? Người này bỗng nhiên ra giá một chiều sáu trăm tệ, Tô Duyệt Duyệt lờ đi, đóng ô chat lại, không thềm nhìn nữa. Cứ để anh ta đưa giá “lên trời” đi, lát nữa gặp mặt, mình nhất định sẽ khiến giá thụt thê thảm cho coi.

Từ lúc trả tiền internet trở về đến tiểu khu, Tô Duyệt Duyệt nhìn điện thoại di động, thời gian vừa đúng mười giờ. Cột đá thứ ba chính là cột chỗ nhà cô, sát gần khu bảo vệ, khi Tô Duyệt Duyệt đến đó, thấy có hai người phụ nữ trung niên đang đứng tán dóc, luôn miệng ca thán về giá cả tăng chóng mặt.

Tại sao vẫn chưa đến nhỉ?

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, quen thuộc đến nỗi vừa nghe đã muốn bật cười.

“Tô, Tô Duyệt, Duyệt Duyệt.”

Cái tên hay như vậy mà bị anh ta xé làm mấy mảnh, Tô Duyệt Duyệt quay người, ánh mắt vừa hay chạm tới con người sáng như sao của chàng trai, một sự hoài nghi dâng kín trong lòng, không gian bỗng chốc yên lặng khác thường.

“Cô, cô sao lại, ở đây?”

“Đợi người, còn anh?”

Không biết liệu có phải màu trắng bạc chỉ có riêng ở ánh trăng luôn tạo ra một sức hấp dẫn kỳ lạ giữa nam và nữ hay không, Tô Duyệt Duyệt bỗng nhẹ nhàng hỏi Doanh Thiệu Kiệt. Trong tay Doanh Thiệu Kiệt cầm túi hồ sơ, cười nói: “Tôi cũng thế. Cô, cô sống, sống ở đây à?”

“À, mới thuê đến.”

“Tôi, tôi cũng sống, ở đây.”

“Ồ, vậy chúng ta cùng đợi nhé!”

“Được.”

Lần đầu tiên khi Tô Duyệt Duyệt đợi người lại có một anh chàng đẹp trai đợi cùng, chỉ là do trời đang lạnh nên ghế đá của tiểu khu lạnh buốt như băng, không thể ngồi được, hai người đành đứng đợi trong gió, đợi được khoảng mười phút, Tô Duyệt Duyệt bỗng ý thức được điều gì đó, nghiêng người chỉ anh chàng bên cạnh mình, nói: “Liệu có phải tôi đang đợi anh không?”

“Tôi, tôi cũng đoán, đoán như vậy.”

“Vậy anh cũng đã đoán ra mà không thềm nói gì với tôi, thật là, vừa nãy anh nói có việc riêng, để mặc tôi rất lâu, tôi còn cho rằng mình đã gặp phải tên lừa đảo, đập bàn trong quán internet, còn cãi nhau với người ta! Tức chết đi được!”

“Nhà cô không, không có mạng à?”

“Vẫn chưa lắp, chủ nhà tôi thuê không biết là người keo kiệt cỡ nào nữa, toàn quyền đều giao ôi giới. Hừ, còn nói là căn phòng được trang hoàng tinh tế. Tinh tế cái con khỉ, cái gì cũng không có chứ đừng nói đến đường dây mạng.”

“Ồ!”

“Chính là ở cột đá thứ ba, phòng trên tầng sáu đó.”

“Ồ!”

“Vẫn may mà tôi đã chặt giá từ một nghìn bảy xuống một nghìn rưỡi.”

“Hả, giảm xuống, xuống hai trăm tệ cơ à?”

“Hai trăm tệ là còn bình thường, đối phó với đám môi giới quỷ quyệt, chủ nhà xấu xa, tôi luôn biết mình phải làm gì.” Tô Duyệt Duyệt rất đặc ý nhưng Doanh Thiệu Kiệt ở bên cạnh nói: “Thực, thực ra, một nghìn bảy cũng không đắt.”

“Lương của tôi thấp, nếu là một nghìn bảy thì tôi không còn tiền nữa. Đúng rồi, cũng may anh là đồng nghiệp của tôi, giá anh đưa ra “khủng” quá, lấy của tôi những sáu trăm tệ một tháng!”

“Xăng dầu, đắt.”

“Này, anh đường đường là Giám đốc bộ phận Kỹ thuật thông tin của Tổng bộ khu Hoa Đông Tập đoàn JS, xăng dầu của anh nhất định đều được công ty thanh toán.”

“Có thanh toán, có, có một chút phụ cấp xăng dầu.”

“Được rồi, được rồi, anh có tiền phụ cấp xăng dầu, vậy lấy của tôi ít hơn một chút đi. Nói thật, anh có lương tâm không? Một giám đốc lớn còn cần tiền của một nhân viên quèn như tôi, về lý mà nói, anh nên chờ tôi miễn phí mới phải.”

“Cô, cô cũng có, phí đi lại.”

“Doanh Thiệu Kiệt!” Tô Duyệt Duyệt trừng mắt, đôi mắt một mí bỗng chốc biến thành hình quả trám, tuy thấp hơn Doanh Thiệu Kiệt không ít nhưng kiễng chân lên cô cũng có thể chỉ tay tới ngang mũi anh ta mà mắng. Hai người phụ nữ đứng cách đó không xa tò mò nhìn về phía họ, sau đó lại tiếp tục nói chuyện.

“Có người đàn ông nào như anh không?! Chỉ nhắm nhắm dòm tiền của bản cô nương như tôi đây.”

“Tiền trợ cấp xe cộ, xe cộ của cô cũng hơn ba trăm tệ mà.”

Giọng nói của Doanh Thiệu Kiệt đã nhỏ hơn rất nhiều, để tránh xảy ra to tiếng với Tô Duyệt Duyệt, anh ta tìm một chiếc ghế ở phía trước, lôi tập tài liệu trên tay ra. Song Tô Duyệt Duyệt không chịu buông tha, đuổi theo anh ta, hỏi: “Tại sao lại là hơn ba trăm, không phải là hơn bốn trăm ư?”

“Tính, tính theo ngày làm việc.”

“Hả?”

Sự tính toán trong lòng Tô Duyệt Duyệt một lần nữa lại thất bại hơn một nửa, hoá ra không chỉ doanh nghiệp tư nhân thiết lập cạm bẫy mà mà top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới cũng có cạm bẫy, tiền trợ cấp đi lại và tiền ăn nhất định sẽ tính theo ngày làm việc. Lúc này, quyết tâm phải chặt giá xe của cô lại càng sắt đá hơn.

“Đơn bảo hiểm, sổ bảo dưỡng của, của cửa hàng 4S, còn, còn cả...”

“Tôi trả anh bốn trăm tệ, anh đưa tôi đi làm, thấy thế nào?”

Nhìn bộ dạng vùi đầu lục tìm hoá đơn, sổ sách của anh ta kia, thật là chăm chú, Tô Duyệt Duyệt ngồi xổm bên cạnh anh ta, tiếp tục kỳ kèo giá cả. Ai ngờ Doanh Thiệu Kiệt vẫn kiên quyết nói: “Sáu trăm tệ.”

“Bốn trăm.”

“Sáu trăm.”

Úi giời, ra giá thì tuyệt nhiên không thấy nói lấp tẹo nào, Tô Duyệt Duyệt nghiêng chặt răng, liệu có phải anh ta chỉ nói lấp tụy từng trường hợp không nhỉ? Mình đã nhún nhường lắm rồi mà anh ta vẫn cứ khăng khăng đòi mình sáu trăm tệ, rõ ràng là một tay keo kiệt, bủn xỉn.

“Không được, tôi chỉ trả bốn trăm thôi.”

“Thấp, thấp quá, sáu trăm, mới được.”

“Doanh Thiệu Kiệt, sao anh keo kiệt thế nhỉ, nếu tôi không đi xe của anh thì anh làm gì có đồng khỉ mốc nào, tôi đi nhờ xe anh, anh còn kiếm thêm chút ít, vô duyên vô cớ có được bốn trăm tệ, chẳng phải tốt hơn sao?! Bù đắp phí hao mòn xe còn gì!”

Tô Duyệt Duyệt vừa mới nói nhẹ nhàng được một chút đã lại lên giọng ngay, Doanh Thiệu Kiệt không thèm để ý, thấy cô không quan tâm tới hoá đơn, sổ sách thì liền thu dọn chúng lại.

“Này, anh đừng có phớt lờ tôi như thế nhé!”

Tô Duyệt Duyệt thăm nghĩ anh ta cũng thật là bình tĩnh, cuộc thương lượng này sắp đi và hồi kết rồi ư, đã bắt đầu thu dọn hoá đơn, sổ sách rồi kìa, còn không thèm để ý tới mình, vậy là buổi đàm phán này không có kết quả rồi!

“Sáu trăm.”

Rất lâu sau anh ta mới lên tiếng nhưng cuối cùng vẫn khăng khăng cái giá này, Tô Duyệt Duyệt chịu không nổi, tức nước vỡ bờ: “Doanh Thiệu Kiệt, tôi nói cho anh biết, nếu anh thật sự muốn lấy của tôi sáu trăm, tôi nhất định sẽ dán một tờ thông báo thật to ở phòng làm việc của anh, để mọi người đều biết anh đã lấy của tôi sáu trăm tệ!”

“Này, cô, cô nói khê thôi chứ!”

Doanh Thiệu Kiệt bỗng đứng dậy bịt chặt lấy miệng Tô Duyệt Duyệt, hai người phụ nữ đứng gần đó đưa mắt nhìn họ, một trong hai người lẩm bẩm: “Ồ, con gái con đứa gào gì mà khiếp thế!”

Tô Duyệt Duyệt sững người, con gái con đứa thì sao chứ? Đây là đang trả giá đi xe nhé! Với tính cách của cô, làm gì có chuyện để người khác tùy tiện nói năng động chạm đến mình như vậy? Tô Duyệt Duyệt muốn gào to lên, song bàn tay của Doanh Thiệu Kiệt đã bịt kín miệng cô, chỉ có thể uất ức cắn anh ta một cái, thế mà anh ta vẫn không chịu buông tay, đến cả tiếng “ối” cũng không thấy kêu lên, ngược lại còn cười cười giải thích với hai người phụ nữ kia: “Bạn, bạn gái cháu đùa, đùa ấy mà.”

©STENT: www.luv-ebook

Hai người phụ nữ nhìn Doanh Thiệu Kiệt đánh giá một lượt, khê nói: “Về đi! Về đi! Muộn rồi đấy!” Sau đó cũng tự động đi về.

“Sáu trăm, cả đi và về!”

“Nói xem, ai là bạn gái của anh chứ!”

Doanh Thiệu Kiệt vừa buông tay, Tô Duyệt Duyệt đã tức tối nhìn anh ta trừng trừng, nhìn mãi, nhìn mãi, hoả khí trong mắt cũng dần dần nguội bốt. Lúc trước vẫn có thể nghe thấy âm thanh xung quanh, vậy mà hiện tại chỉ còn hai người, bốn bề im phăng phắc.

“Lời tôi, tôi, vừa nói, cô đừng cho là thật.”

“Năm trăm cả đi và về.”

“Sáu trăm, cả đi, đi và về.”

“Đi về hằng ngày, nếu thiếu ngày nào, phải trả lại tiền tôi ngày đó.” Tô Duyệt Duyệt không hiểu vì sao cảm thấy bên tai nóng ran, không rõ liệu mặt mình có phải cũng đang nóng bừng theo không.

“Được.”

“Đồ keo kiệt, ngày mai mấy giờ? Xe gì? Số bao nhiêu?”

“Ngày mai bảy giờ bốn mươi phút, ở, ở cổng, Polo màu đen, có hình Kinh Thiên Trụ.”

“Xe nhân tình[1]?” Tô Duyệt Duyệt cắt ngang lời Doanh Thiệu Kiệt.

[1] Đàn ông ngoại tình thường mua xe Polo cho bồ, nên xe Polo được gọi là xe nhân tình.

Doanh Thiệu Kiệt ti hí mắt nhìn cô, rõ ràng đang lúng túng không biết phải nói gì. Tô Duyệt Duyệt chợt thấy ánh mắt đó rất ấm áp, còn mặt mình lại nóng bừng hơn, nếu không phải lúc này là buổi tối, e rằng chàng trai trước mặt đã nhìn thấy rồi, vội nói: “Được, tôi biết rồi, chúc ngủ ngon!”

Một câu cụ thể cô cũng không hỏi, hấp tấp chạy về tầng nhà của mình, Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy hơi khó hiểu nhưng nhìn theo bóng dáng tất tưởi dưới ánh trăng kia, bất giác khoé miệng anh cong lên, hiện rõ một nụ cười.

8. Chương 8: Thu Tiền Mà Là “ga Lãng”

Sáng hôm sau, đúng bảy giờ ba mươi tám phút, Tô Duyệt Duyệt đã đứng sẵn ở cổng đợi chiếc ô tô Polo màu đen của Doanh Thiệu Kiệt, do hôm nay đi chung xe nên cô ăn mặc đẹp hơn hôm qua một chút, áo khoác trắng, khăn quàng cổ hồng, khiến cô trông rạng rỡ hơn, tươi tắn hơn.

“Kia rồi!”

Chiếc Polo màu đen mau chóng đỗ xích bên cạnh Tô Duyệt Duyệt, cùng lúc cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai và điềm đạm chẳng khác gì ngày thường của Doanh Thiệu Kiệt, trong khi Tô Duyệt Duyệt vẫn còn bực bội chuyện tối qua, sau khi gặp anh ta về, lúc nào trong đầu cô lúc nào cũng tràn ngập hình ảnh của anh ta, khi ngủ còn mơ thấy đang trả giá với anh ta nữa, cứ ngỡ cùng lắm mình cũng chỉ ngủ muộn hơn bình thường một chút, nào ngờ suốt đêm cô chấp chờn, tỉnh dậy rõ sớm.

“Xin chào!”

Doanh Thiệu Kiệt ra hiệu cho Tô Duyệt Duyệt lên xe, tuy nhiên cô gái ở bên ngoài lại đi thẳng tới cửa sau, kéo cửa leo lên ngồi, miệng nói thao thao: “Tôi ngồi ở phía sau, mọi người nói vị trí an toàn nhất chính là ngồi sau tài xế, tôi toàn ngồi như vậy khi đi taxi.”

“Ồ, tôi, tôi lái xe rất cẩn thận.”

“Là anh nói vậy chứ tôi làm sao mà biết có cẩn thận thật hay không.”

Tô Duyệt Duyệt chun mũi, làm mặt hề phía sau lưng Doanh Thiệu Kiệt, hành động này phản chiếu rõ trong gương chiếu hậu, Doanh Thiệu Kiệt tùm tùm cười, khởi động xe.

“Phải rồi, khi nào lĩnh lương, tôi mới trả tiền cho anh.”

“Không sao.”

Doanh Thiệu Kiệt nói xong, Tô Duyệt Duyệt cũng chẳng còn gì để nói, trong xe thật ấm áp, có lẽ anh đã bật điều hoà từ trước, lúc này dựa lưng vào ghế, cũng có thể nhắm mắt thư giãn khoảng hơn một tiếng.

“Muộn rồi, muộn rồi.”

“Á! Muộn rồi sao, muộn rồi sao?”

Tô Duyệt Duyệt đang lim dim mơ màng, đột nhiên nghe thấy tiếng nói văng bên tai, giật mình tỉnh dậy, miệng ngơ ngác hỏi, tay ôm túi cứ thế trượt xuống ghế. Trong lúc hốt hoảng, cô bỗng nghe thấy tiếng cười ha hả.

Đẩy kính lên, Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy rõ Doanh Thiệu Kiệt đang cười, lúc này mới phát hiện mình bị anh ta trêu.

“Này, sao anh dám dọa tôi hả?”

“Tôi, tôi...”

Doanh Thiệu Kiệt đang định lên tiếng thanh minh, Tô Duyệt Duyệt đã hằm hằm nhào người lên ghế phía trước, cất giọng đầy đe dọa: “Còn dọa tôi lần nào, tôi sẽ trừ tiền lần đó, trừ cho tới hết thì thôi.”

Cô gái này quả là không hiền chút nào, Doanh Thiệu Kiệt kỳ thực chỉ muốn gọi cô ta dậy, thấy đã tới công ty rồi mà cô ta vẫn còn ngủ say sưa, trong lúc cấp bách, anh chẳng có cách nào khác nên nghĩ ra tiểu kế này, thử dọa cô ta, nào ngờ bị cô ta quát cho te tua.

“Mà này, sao chưa tới nơi mà anh đã dừng rồi.”

“Vị trí đỗ, đỗ xe của tôi đã nhường, nhường lại cho người khác rồi, bởi vậy, phải, phải dừng ở đây.”

Tô Duyệt Duyệt nhìn ngó xung quanh, đây có lẽ là bãi đỗ xe mà Tống Dật Tuấn và Như An Tâm đã nói tới, ở cổng phụ phía nam. Nghe Doanh Thiệu Kiệt nói, hoá ra, anh ta cũng có vị trí đỗ xe của riêng mình, nhưng vì sao lại muốn nhường chứ? Có đến tám, chín mươi phần trăm là muốn nịnh nọt ai đó rồi.

“Đi thêm một, một chút đường thôi, có thể, có thể đi bằng đường cổng phụ được rồi đấy.” Doanh Thiệu Kiệt cho rằng Tô Duyệt Duyệt đang nhớ tới cổng phụ phía nam bị đóng vào hôm đầu tiên gặp mình, bèn giải thích ngay.

Tô Duyệt Duyệt được anh ta nhắc mới nhớ ra, thầm nghĩ đi làm vẫn quan trọng hơn, đồng hồ trên xe đã chỉ tám giờ năm phút, xách túi, mở cửa bước ra. Doanh Thiệu Kiệt thấy cô ra khỏi xe thì cũng bước theo ra, khoá cửa xe lại.

“Eric, giờ cậu đỗ ở đây à?”

Ở cách đó không xa, một người đàn ông béo lùn chào hỏi Doanh Thiệu Kiệt, Doanh Thiệu Kiệt lập tức nói: “Vâng gần mà.”

“Cô gái này... sao tôi chưa gặp nhỉ?”

Tô Duyệt Duyệt đi phía trước, người đàn ông béo lùn sau khi quan sát cô từ phía sau thì hỏi Doanh Thiệu Kiệt. Doanh Thiệu Kiệt mỉm cười nói: “Đồng nghiệp ở JSCT.”

“Cậu đúng là ga lăng thật, vị trí đỗ xe dưới tầng hầm nhường lại cho “bà bụng ỏng” của phòng Tài vụ, giờ đi làm còn đưa đón cả đồng nghiệp JSCT.”

Người đàn ông béo lùn đang tán dương Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt bất ngờ quay đầu lại, đang định nói: “Tôi phải trả tiền anh ta đấy.” Song lời còn chưa kịp phát ra, bỗng thấy người đàn ông béo lùn đang nhìn mình bằng ánh mắt dò xét tới kỳ lạ, cô lập tức quay đi, làu bàu: “Ga lăng gì chứ, xí!”

Anh ta chỉ ga lăng với “bà bụng ỏng” chứ đối với Tô Duyệt Duyệt làm gì có chút ga lăng nào. Tô Duyệt Duyệt bước vào cầu thang, không thêm để ý người phía sau nói gì, chỉ nghe thấy Doanh Thiệu Kiệt nói một câu: “Năm giờ, năm giờ ba mươi nhé!”

“Sue!”

“Ồ, chào Chris!”

“Hôm nay mặc đẹp thế!” Nghe Như An Tâm khen cách ăn mặc của mình, Tô Duyệt Duyệt cười híp mắt. Như An Tâm thấy cô cười, lại hỏi thêm một câu: “Cô đi gì tới đây?”

“Tôi á?”

Tô Duyệt Duyệt quay đầu lại nhưng Doanh Thiệu Kiệt đã biến mất từ lúc nào, rõ ràng vừa ở bên cạnh mình, giờ đã không thấy bóng dáng đâu, còn người đàn ông béo lùn kia lại vừa hay đang nhìn mình. Đoán chừng anh chàng này có lẽ quên thứ gì trên xe, không ngờ anh ta biến mất hút luôn.

Đúng lúc này, thang máy mở ra, người đợi phía ngoài lần lượt bước vào trong. Câu trả lời của Tô Duyệt Duyệt đã bị nuốt xuống cổ họng rồi. Nhiệm vụ chính của hôm nay vẫn là học nghiệp vụ, cùng Như An Tâm

và Vu Tiểu Giai đợi tới giờ ăn trưa mới về phòng làm việc. Bữa trưa hôm qua là Tống Dật Tuấn mời, còn hôm nay là ăn tự túc.

“Món Hàn Quốc đó rất ngon, hay chúng ta tới đó ăn nữa đi!” Như An Tâm đề xuất ý kiến với Vu Tiểu Giai và Tô Duyệt Duyệt, Vu Tiểu Giai giữ thể diện không phản bác nhưng Tô Duyệt Duyệt biết món Hàn Quốc không hề rẻ chút nào, đang ngần ngừ, kiểng có thoái thác, bỗng nghe thấy Tống Dật Tuấn gọi mình từ trong phòng làm việc, thế là may quá, tìm được lý do không đi, Tô Duyệt Duyệt lập tức nói: “Tôi tới chỗ Kevin đã, hai người đi ăn đi!”

“Cũng được.”

Như An Tâm rõ ràng có vẻ không vui, song nét mặt không lộ hẳn ra, kéo Vu Tiểu Giai rời khỏi phòng làm việc. Tô Duyệt Duyệt đang chuẩn bị tới phòng của Tống Dật Tuấn, chợt nhìn thấy anh ta đi ra ngoài, lúc đi ra còn nhìn ngó xung quanh, dường như không muốn để ai biết về cuộc trò chuyện này.

“Sếp tìm tôi à?”

Tô Duyệt Duyệt lên tiếng trước, trong lòng hơi hồi hộp, sếp tìm mình, hơn nữa còn tìm lúc không có ai. Chỉ nhìn thấy Tống Dật Tuấn hơi mím môi, bước tới phía trước mặt cô, nói: “Sáng nay cô có phát hiện thấy chìa khoá ngăn kéo bàn biến mất không?”

“Chìa khoá ngăn kéo bàn? Phải rồi, hình như tôi để quên ở nhà!”

Sáng nay đến làm, đúng là Tô Duyệt Duyệt không nhìn thấy chìa khoá để mở ngăn kéo bàn, song do máy tính của cô là dạng máy bàn, mọi thứ liên quan đều ở bên ngoài, không cần phải mở đến ngăn kéo nên cũng không để ý lắm, lại thêm buổi chiều đi học lớp bồi dưỡng nghiệp vụ, nên chuyện này cũng chẳng đáng để nhớ. Giờ Tống Dật Tuấn nói ra, cô mới chợt nhớ đến. Nhưng khuyết điểm “đăng trí” kiểu này lại bị sếp biết được, thật chẳng còn mặt mũi nào, bởi vậy cô nói lí nhí trong miệng. Tuy nhiên vừa dứt lời, Tống Dật Tuấn đã chìa tay ra, chiếc chìa khoá đã nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta.

“Ừa? Sao lại ở trong tay sếp vậy?”

“May mà hôm qua tôi phát hiện thấy, cất đi giúp cô, còn nữa, sáng nay tôi đã bóc tờ giấy ghi mật khẩu máy tính dán trên màn hình của cô rồi. Hằng tuần công ty đều kiểm tra, những việc này đều liên quan tới an toàn thông tin của công ty, nếu thông tin bị lấy cắp thì sẽ rất phiền phức. Xem cô kìa, chìa khoá và mật khẩu đều là hai “đối tượng” quan trọng dễ bị lấy cắp thông tin nhất đấy!”

“Hả? An toàn thông tin? Có phải “rất phiền phức” nghĩa là sẽ trừ vào tiền lương không?”

Tô Duyệt Duyệt lần đầu nghe nói có quy định như vậy, mật khẩu dài như thế, nhất thời cô không nhớ nổi mới phải viết ra, còn chìa khoá, cô thực sự cảm thấy chẳng có gì quan trọng cả.

“Lần đầu nhắc nhở cảnh cáo, lần thứ hai mới phạt tiền. Nhưng cô vẫn còn hai cơ hội.”

“Ồ!” Tô Duyệt Duyệt trong lòng cảm kích, rốt cuộc Tống Dật Tuấn đã cho cô thêm một cơ hội, đối với nhân viên mới như cô, đây quả một “ân huệ” quá lớn lao. Cầm lấy chìa khoá trên tay Tống Dật Tuấn, cô cười cười xấu hổ. Tống Dật Tuấn tiện thể hỏi: “Cô ăn cơm ở đâu?”

“Tôi cũng chưa biết.”

“Bên ngoài trời hơi lạnh, hay là tới nhà ăn của công ty đi!”

“Công ty có nhà ăn sao?” Tô Duyệt Duyệt chỉ biết công ty có trợ cấp ăn trưa chứ không biết có nhà ăn. Tống Dật Tuấn thấy bộ dạng ngạc nhiên của cô, lập tức trả lời: “Đương nhiên rồi, giá mỗi suất chính là tiền trợ cấp đó! Có điều, món ăn đơn điệu, không có mấy người ăn.”

“Ồ, hoá ra là như vậy.”

Thảo nào công ty trợ cấp mười tệ, hoá ra là có nguyên do. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, trợ cấp đi lại hay trợ cấp ăn trưa, đa phần đều do công ty đã tính toán kĩ lưỡng mới đưa ra, rồi gán cho cái tên “phúc lợi” mỹ miều, chỉ là một hình thức giữ chân nhân viên mà thôi. Thực tế, sống mà dựa vào mấy đồng tiền lương trợ cấp này thì không ổn chút nào. Đương nhiên, không có những phúc lợi này, cô sẽ phải tự bỏ tiền túi nên ngẫm ra cũng thấy “có còn hơn không”.

“Đi thôi, chậm chút nữa là những món ít người ăn nhất cũng chẳng còn.”

Trong mắt Tống Dật Tuấn lúc nào cũng toả ra ánh nắng ấm áp, Tô Duyệt Duyệt rất thích đôi mắt này, càng muốn người yêu sau này của mình cũng có đôi mắt như vậy. Nhớ lại thời đại học, cô đã từng yêu thầm một người, song Mèo con, người có “kinh nghiệm yêu đương đầy mình” đã nói, con gái chủ động thì tình yêu sẽ không bền lâu, được người khác yêu sẽ hạnh phúc hơn là yêu người khác, dù sao lúc đó, cô cũng chưa từng có kinh nghiệm yêu đương gì, chỉ một mực tin lời Mèo con nhưng cuối cùng chàng trai đó đã bị một nữ sinh khác “cướp mất”. Bởi vậy, Tô Duyệt Duyệt đã tổng kết ngắn gọn lại một câu: Kinh nghiệm chỉ là vấn đề cá nhân, không phải là phổ biến.

Cùng Tống Dật Tuấn tới nhà ăn của công ty, Tô Duyệt Duyệt phát hiện thấy người tới đây ăn không ít chút nào, có lẽ do thời tiết chuyển lạnh, mọi người đều ngại đi ra ngoài, vì vậy lựa chọn tới đây ăn cho tiện.

Anh chàng kia cũng ở đây!

Tô Duyệt Duyệt vừa nhìn vào đã thấy Doanh Thiệu Kiệt đang ngồi ăn cùng vài đồng nghiệp ở gần đó, thầm nghĩ, keo kiệt như anh ta chắc chắn không thể đi ra ngoài ăn rồi. Đang mải nghĩ thì Tống Dật Tuấn ở bên cạnh nói: “Ăn mì hay ăn cơm?”

“Anh ăn gì?”

“Ăn cơm.”

“Thế tôi cũng ăn giống anh.” Lần đầu tiên ăn trưa ở nhà ăn tập thể, để tránh bỡ ngỡ, Tô Duyệt Duyệt quyết định lựa chọn ăn cơm giống Tống Dật Tuấn, mặc dù trong lòng vẫn thích ăn mì hơn, trời lạnh thế này, ăn một bát mì sẽ rất ấm áp.

“Lát nữa phát thẻ nhân viên, cô nhớ ký nhé!”

“Vâng.”

Tống Dật Tuấn dẫn dò Tô Duyệt Duyệt, còn cô lại lơ đãng nhìn ra xung quanh, đúng lúc bắt gặp Doanh Thiệu Kiệt cũng đang đưa mắt về phía này, vô tình hai ánh mắt chạm nhau, hai người gật đầu chào nhau từ xa, tuy nhiên, đồng nghiệp bên cạnh anh ta cũng đang nhìn về phía cô. Tô Duyệt Duyệt đeo kính, liếc mắt nhìn khay cơm chất cao ngất ngưỡng của Doanh Thiệu Kiệt, lại nhìn đồng nghiệp của anh ta thì nhau nhìn về phía mình, trong lòng bất giác lấm bầm chữ: “Ăn như heo!”

Doanh Thiệu Kiệt đúng là ăn rất khoẻ, đồng nghiệp đi hết rồi, anh ta vẫn còn mua thêm nửa suất cơm nữa, Tống Dật Tuấn thấy Doanh Thiệu Kiệt vẫn chưa ăn xong thì tiến lại phía đó, Tô Duyệt Duyệt đi sau anh ta, lấm bầm: “Đừng đi, đừng đi!”

Kết quả là, cô vẫn cứ theo Tống Dật Tuấn ngồi xuống trước mặt Doanh Thiệu Kiệt.

“Đồng nghiệp ăn cơm quá!”

Doanh Thiệu Kiệt cười nói với Tống Dật Tuấn, Tống Dật Tuấn gật gật đầu, Doanh Thiệu Kiệt vẫn thản nhiên quẹt quẹt vét vét, vun chỗ cơm trong khay vào một chỗ, sau đó mau chóng “thanh toán” hết số cơm đó như không hề có chuyện gì xảy ra.

Tô Duyệt Duyệt bất giác bụm miệng cười: “Anh ăn nhanh thật đấy.”

“Ồ, tôi, tôi đi trước đây.”

Doanh Thiệu Kiệt ăn xong, lập tức rời khỏi bàn, trong mắt Tống Dật Tuấn loé lên một ánh nhìn khó hiểu, tiếp tục cười nói với Tô Duyệt Duyệt: “Chúng ta ăn thôi!”

9. Chương 9: Chuộc Lỗi Bằng Bát Mì Mười Tám Tệ

Tô Duyệt Duyệt nghĩ Doanh Thiệu Kiệt đúng là chẳng có chút lịch sự nào, tuy quan hệ với Tống Dật Tuấn có vẻ rất tốt nhưng họ vừa ngồi xuống thì anh ta đã nhanh nhanh chóng chóng bỏ đi, dường như có phần hơi quá đáng. Nhớ lại vừa rồi ngồi ăn với đồng nghiệp, anh ta còn đưa mắt nhìn mình một cái, vậy mà khi ngồi đối diện, đến một cái liếc cũng không có. Tô Duyệt Duyệt suy đoán liệu có phải anh ta sợ Tống Dật Tuấn biết chuyện anh ta kiếm của mình sáu trăm tệ sẽ cười cho thối mũi nên lập tức bỏ đi không.

Do Doanh Thiệu Kiệt đã đi khỏi, Tống Dật Tuấn thoải mái nói chuyện vài ba câu rồi quay vào khay cơm chăm chú ăn. Khi họ trở về phòng làm việc, vẫn chưa thấy ai về cả, vì thế chẳng ai biết họ đi ăn cùng nhau. Tuy nhiên vào lúc học bồi dưỡng nghiệp vụ buổi chiều, Như An Tâm lại hỏi Tô Duyệt Duyệt có phải trưa nay đi ăn cùng Tống Dật Tuấn không, thấy Tô Duyệt Duyệt gật đầu công nhận, Như An Tâm lại không hỏi gì thêm nữa.

Tan giờ làm, Tô Duyệt Duyệt tới bãi đỗ xe nhưng trong đó lại không thấy chiếc Polo màu đen đâu cả. Tô Duyệt Duyệt cầm điện thoại định gọi cho Doanh Thiệu Kiệt mới chợt nhớ rằng mình không có số của anh ta. Hôm nay là buổi đầu họ đi chung xe, lẽ nào anh ta “bỏ bom” mình? Tô Duyệt Duyệt uất ức chửi rủa Doanh Thiệu Kiệt, hạ quyết tâm cứ ngồi lì ở đây không đi nữa, cô không nghĩ rằng anh chàng này lại nhấn tâm đến thế, nếu anh ta “bỏ bom” mình thật thì anh ta cũng sẽ gặp “quả báo” thôi.

Thời gian trôi đi từng phút, từng phút một, thành phố bắt đầu lên đèn rực rỡ, vậy mà lòng người lại buồn thiu, ủ rũ, ánh đèn của toà nhà đối diện rọi vào người Tô Duyệt Duyệt, khiến cơ thể yếu đuối có chút gì đó mong manh.

“Thật đáng ghét!”

Tô Duyệt Duyệt xoa xoa tay, đã đợi anh ta bốn mươi phút rồi, người trong công ty đi qua, thỉnh thoảng có người nhìn cô, song vì không quen nên cô cũng ngại không dám hỏi đi nhờ.

“Tô... Tô...”

Mới chỉ nghe thấy hai từ này, còn chưa phát ra “Duyệt Duyệt”, Tô Duyệt Duyệt đã biết người mình đang chửi rủa đã đến, quay đầu trừng mắt nhìn anh ta, nếu không phải mắt cô là mắt một mí thì hoá khí bắn ra từ đó đủ thiêu trụi cả người Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt thật lòng muốn thiêu trụi anh ta.

“Xin, xin lỗi, tôi, tôi ra ngoài bận chút việc.”

“Bận việc? Xe anh đâu?”

“Đỗ, đỗ ở phía đối, đối diện.” Doanh Thiệu Kiệt chỉ về phía con đường trước mặt, bởi lẽ vừa rồi lái xe qua đây không có chỗ quay đầu nên đành dừng xe ở phía đối diện. Tô Duyệt Duyệt đang sẵn bực trong lòng, nghe nói mình sẽ phải đi theo anh ta sang bên kia đường, lại càng tức giận hơn, cũng không bận tâm tới trong bãi đỗ xe còn có người qua lại, lập tức nói: “Doanh Thiệu Kiệt, anh cố ý trêu tức tôi phải không? Tôi ở đây đợi anh bốn mươi phút trong thời tiết lạnh lẽo thế này, à không, bốn mươi lăm phút, anh được lắm, đứng đả đứng đỉnh đi tới, lấp bắp hai tiếng, còn nói ô tô đỗ ở bên kia đường, muốn tôi đi tới đó. Trời ơi, anh có còn lương tâm không hả?”

“Tôi, tôi, tôi ra ngoài thật mà, không, không có số điện thoại của cô, thật lòng muốn gọi điện báo cho cô, Duyệt, Duyệt Duyệt, tôi thực sự...”

Sắc mặt màu đồng cổ nhợt thoáng đỏ lên dưới ánh đèn đường, anh ta vội vã giải thích, song không biết vì sao, càng giải thích càng loạn, càng loạn lại càng khiến Tô Duyệt Duyệt bối rối, đỏ mặt nói: “Ai cho anh gọi tôi thân mật như vậy?”

“Chỗ này, đồng, đồng nghiệp nhiều, tôi, tôi mời cô đi ăn, ăn cơm tối, tạ lỗi.”

Không dễ gì Doanh Thiệu Kiệt mới có thể xen vào được một câu nhân lúc Tô Duyệt Duyệt cũng đang đỏ mặt, còn bước ra phía sau Tô Duyệt Duyệt hối thúc cô đi nhanh lên. Tuy đa số nhân viên của toà nhà Tập đoàn JS đã về hết, song vẫn còn một vài nhân viên ở lại làm thêm nên một vài xe vẫn đỗ ở bãi đỗ xe công phụ. Lời nhắc nhở của Doanh Thiệu Kiệt cũng không phải không có lý, Tô Duyệt Duyệt trách móc vài câu rồi cũng ngoan ngoãn đi theo sau anh ta.

Lên đường cao tốc, sau khi rẽ qua hai khúc cua thì tới một trung tâm thương mại sầm uất, Tô Duyệt Duyệt nghĩ bụng anh ta có lẽ thật sự muốn xin lỗi mình, người đàn ông rất keo kiệt này đã nhất quyết đòi bằng được cô sáu trăm tệ, giờ lại dẫn cô tới chỗ sang trọng như thế này để ăn cơm, xem ra cũng có thành ý đây.

“Phía dưới.”

“Ồ!”

Doanh Thiệu Kiệt đi phía trước, Tô Duyệt Duyệt đi theo sau, vịn tay vào thang cuốn, khi sắp xuống tới phía dưới, thấy hiện ra lù lù một tấm biển màu vàng của khu ăn uống. Tô Duyệt Duyệt còn đang hỉ hửng, bỗng chốc khựng người lại, hoá ra thành ý của anh ta chỉ có vậy. Nhưng bỏ qua đi, khu ăn uống này hẳn cũng sẽ có món ngon, anh ta đã mời, mình cũng sẽ không khách khí.

Món ăn Nhật Bản, lâu lắm rồi cô không được ăn đồ Nhật, phải rồi, còn nướng bằng than, song đó cũng chỉ là ý nghĩ của Tô Duyệt Duyệt, cô còn đang nuốt nước bọt đánh “ực” một cái thì anh chàng cao to đẹp trai đã bước phăm phăm qua quán Nhật, qua rồi thì thôi, việc gì phải sải chân nhanh như vậy chứ. Tô Duyệt Duyệt thậm chí còn chưa kịp lên tiếng đòi hỏi món gì thì anh ta đã bước vào tới trước một quán mì.

“Phải, hai bát.”

Tô Duyệt Duyệt không biết trước đó nhân viên quán mì hỏi gì, song Doanh Thiệu Kiệt đã trả lời rất dứt khoát, không hề lấp bắp chút nào. Thấy cô đang đứng trước mặt, anh ta liền lên tiếng: “Mì, mì qua, qua cầu[1], chúng ta, ngồi, ngồi đợi tí.”

[1] Mì qua cầu là một món mì ở Vân Nam.

Mì qua cầu? Duyệt Duyệt khựng lại, hai con người suýt nữa không tụ lại ở một điểm, ánh mắt lần tìm tới bảng ghi giá tiền, đây rồi, món mì qua cầu đặc sản của cửa hàng, bát nhỏ mười lăm tệ, bát to mười tám tệ.

Ha ha, tỉnh mộng chưa, tỉnh mộng chưa, Tô Duyệt Duyệt thực sự muốn gõ “cộp cộp” vào đầu mình như kiểu sư gõ mõ để đánh thức trí não, sao có thể tin người đàn ông keo kiệt như anh ta sẽ hào phóng mời mình ăn một bữa hoành tráng chứ?

“Lại đây!”

Cô vẫn đứng chôn chân tại chỗ, Doanh Thiệu Kiệt nở một nụ cười hớp hồn gọi cô tới ngồi bên cạnh, Tô Duyệt Duyệt “ư hừm” trong mũi, tiến lại phía Doanh Thiệu Kiệt. Doanh Thiệu Kiệt cẩn thận lấy giấy ăn lau sạch ghế ngồi cho cô, nói tiếp: “Quần áo cô màu, màu trắng, đừng, đừng để dây bẩn.”

“Anh tốt thật đấy!”

Tô Duyệt Duyệt nói gì Doanh Thiệu Kiệt cũng không để ý, còn cười tít mắt bảo cô ngồi xuống. Tô Duyệt Duyệt bực tức, ngồi “phịch” xuống ghế, rất lâu sau đó không nói thêm một tiếng nào.

“Mì của anh chị đây!”

Hai người vẫn chưa kịp nói thêm câu nào thì người phục vụ đã bê hai bát mì lại, Tô Duyệt Duyệt bát nhỏ còn Doanh Thiệu Kiệt bát to, đĩa nhỏ đựng rau sống cũng lần lượt được đặt lên bàn. Doanh Thiệu Kiệt gấp trứng chim cắt từ bát mình sang bát Tô Duyệt Duyệt nói: “Con gái, ăn, ăn cái này tốt.”

Tô Duyệt Duyệt đang định nói với anh ta vài câu, ngay lập tức đã bị hành động nhỏ này làm cho cảm động, lời mắng mỏ sắp sửa thốt ra lập tức chuyển thành thế này: “Anh thật là thú vị, mời tôi ăn mì, còn mời bát nhỏ.”

“Buổi, buổi sáng cần ăn ngon, buổi, buổi trưa, cần ăn no, buổi, buổi tối cần ăn ít, bởi vậy...”

“Bởi vậy, buổi trưa anh mới ăn nhiều như vậy, ăn như heo ý!”

Tô Duyệt Duyệt lập tức nhớ tới buổi trưa anh ta ăn vèo vèo hai khay cơm, giờ còn đưa ra lý thuyết lãng nhách đến vậy, bèn nói luôn không chút kiêng nể. Doanh Thiệu Kiệt thấy Tô Duyệt Duyệt không chút khách khí nói mình “ăn như heo” thì bĩu môi tỏ vẻ không hài lòng, lâu bầu trong miệng: “Không nhiều, không nhiều.”

“Anh Doanh này, anh nên thêm vào câu này, “đa hồ tai, bất đa dã[2]!””

[2] Nhiều quá chẳng, không nhiều.

“Ha ha...”

“Ha ha...”

Doanh Thiệu Kiệt và Tô Duyệt Duyệt không ai bảo ai, cùng bật cười ha hả, kỳ thực nhìn vào ánh mắt của Tô Duyệt Duyệt, Doanh Thiệu Kiệt hiểu rõ, cô ấy đúng là đã đợi quá lâu nên mới tức giận như vậy, đây tuyệt đối không phải sự hận thù, đôi mắt trong veo như nước hồ kia chưa từng bị sự đời làm cho vẩn đục. Nói thực, nếu là cô gái khác, e rằng đã phát rồ mà bỏ về rồi. Không giống như cô ấy, vẫn có thể ngồi xuống ăn mì cùng anh một cách ngon lành thế kia.

Trời rất lạnh, nhìn thấy mũi cô ấy đỏ ửng khi đứng đợi mình ở bãi đỗ xe thì biết ngay cô ấy đã lạnh cóng rồi, ăn mì có thể ấm lên đôi chút, bởi vậy khi bước vào trung tâm thương mại, Doanh Thiệu Kiệt đã đi thẳng tới quán mì này. Tô Duyệt Duyệt không những lạnh mà còn rất đói, chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng quan tâm tới việc “giữ lịch sự ăn uống”, cứ thế ăn ngấu ăn nghiêng hết sạch bát mì.

“Phải rồi, hôm nay do anh đến muộn nên tiền xe tối nay tôi sẽ không trả.”

Khi trở về xe, Tô Duyệt Duyệt nói hùng hổ, lẩn át đối phương. Doanh Thiệu Kiệt cũng đáp lại lời cô: “Tối, tối nay, là, là không tính.”

“Hừm, tôi không cần biết có tính hay không, dù sao anh cũng đã nói sáu trăm tệ một tháng.” Tô Duyệt Duyệt đang nói, Doanh Thiệu Kiệt định quay lại phản bác nhưng cô đã chặn họng ngay: “Đừng có quay lại, lái xe cẩn thận đi, từ nay về sau, anh mất quyền “quay đầu lại nói” biết chưa, nếu anh không coi tính mạng của mình là gì thì cũng phải nhớ rằng phía sau anh còn có một sinh mệnh đấy, không thể lái xe bất cẩn được! Phải rồi, tôi đi chung xe với anh còn chưa có hợp đồng chính thức!”

Tô Duyệt Duyệt nghĩ thuê nhà cũng có hợp đồng, “đi chung xe” thế này xem ra còn mạo hiểm hơn cả thuê nhà, giữa hai bên tuy là đồng nghiệp cùng chung tập đoàn, song không cùng công ty, dù sao cũng là mạng sống của mình, mình không thể giao phó tính mạng của mình cho người đàn ông kia. Doanh Thiệu Kiệt thấy Tô Duyệt Duyệt lăm băm một mình ở phía sau, chủ động đề xuất: “Tôi sẽ thảo, thảo một bản.”

“Anh thảo thì tôi bị động rồi, để tôi thảo hợp đồng mới đúng.”

“Đúng là, là người của phòng Quản lý hợp, hợp đồng có khác!”

Doanh Thiệu Kiệt còn nhớ rõ cô thuộc phòng nào, Tô Duyệt Duyệt cũng nhân tiện hỏi số điện thoại của anh ta, khi hai người chia tay nhau, đều đã có số điện thoại của đối phương, như vậy, từ nay về sau hề bận gì việc đột xuất, hai bên đều có thể gọi điện thoại để thông báo cho người kia.

Những ngày sau đó, Doanh Thiệu Kiệt không có tới trễ chút nào, cũng không hề “bỏ bom” cô, trong khoảng thời gian hai tuần lễ, hai người đã hiểu thêm về nhau rất nhiều. Tô Duyệt Duyệt ban ngày học ở lớp bồi dưỡng nghiệp vụ, tối trên đường về nhà, có thể hỏi Doanh Thiệu Kiệt những vấn đề còn khúc mắc. Tuy nói lấp, song anh ta lại rất am hiểu quy trình kỹ thuật của Tập đoàn JS, Tô Duyệt Duyệt nhờ có anh ta hướng dẫn, cũng ngày càng hiểu rõ về kết cấu của công ty.

Đương nhiên mối quan hệ giữa hai người lại không ảnh hưởng gì tới bản hợp đồng đi chung xe của họ, không những thế điều khoản của Tô Duyệt Duyệt lúc nào cũng có lợi ỉnh. Khi Doanh Thiệu Kiệt đọc hợp đồng, buột miệng nói: “Điều, điều khoản bá vương!”

Tô Duyệt Duyệt phản bác lại: “Đây là điều khoản người tiêu dùng bảo vệ quyền lợi của mình, có ý thức bảo vệ quyền lợi của bản thân là điều đáng biểu dương.”

Trong bản hợp đồng đi chung xe, Tô Duyệt Duyệt gọi mình là bên A, trong vai trò người tiêu dùng, đương nhiên Doanh Thiệu Kiệt là bên B. Bên B có trách nhiệm đưa đón bên A đi làm, giá mỗi tháng là sáu trăm tệ (đã gồm thuế), nếu nguyên nhân từ phía bên B khiến bên A muộn giờ làm hoặc phải chờ lâu thì mọi phí tổn cấu thành đều do bên B chi trả. Bên A trả tiền cho bên B hằng tháng, nếu xảy ra vấn đề vừa nêu trên, bên A sẽ tự động khấu trừ vào tiền phí của tháng. Hợp đồng này có hiệu lực từ ngày bên A bắt đầu làm việc ở JSCT.

Doanh Thiệu Kiệt miễn cưỡng đồng ý bản hợp đồng của Tô Duyệt Duyệt nhưng không đồng ý điều khoản thanh toán bằng hình thức chuyển khoản. Tô Duyệt Duyệt lại không chấp thuận, nói là tài khoản ngân hàng mới chứng minh được Doanh Thiệu Kiệt chắc chắn đã nhận được tiền rồi, còn Doanh Thiệu Kiệt lại chỉ muốn cầm tiền mặt. Hai người chưa đi đến thống nhất điều khoản này, hai ngày sau đó, Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng phải đồng ý. Do trong hai ngày này, Doanh Thiệu Kiệt thường im lặng, không nói gì, bình thường quen nghe Doanh Thiệu Kiệt nói lắp, giờ hai ngày liền anh ta chỉ chăm chăm lái xe, buồn bực vì mình, Tô Duyệt Duyệt lại cảm thấy mình nên nhượng bộ anh ta một chút. Dù sao, cô tìm được người đi xe chung thế này đã quá tiện rồi.

“Được rồi, đừng giận nữa, nam nhi đại trượng phu không nên tranh chấp phương thức thanh toán với tiểu cô nương làm gì.”

“Không phải, đây, đây là vấn đề nguyên tắc.”

“Được rồi, tôi nhường anh, đừng nói tới nguyên tắc nữa. Hôm nay tôi đã đủ mệt rồi, ngồi trên xe còn nghe anh ca thán. lát nữa, tới cổng nhà, anh ký tên vào hợp đồng nhé, tôi đã ký rồi, đã làm thành hai bản, tôi một bản, anh một bản.”

“Chuyện, chuyện gì thế?”

10. Chương 10: Sẩy Thai Bất Ngờ

“Ôi, cứ nghĩ chuyên viên quản lý hợp đồng là một công việc rất tuyệt, giờ mới biết nó chẳng khác gì việc làm đơn đặt hàng. Anh thử nói xem, khi anh phát hiện ra sự thực và trong mơ khác nhau với vợ, anh còn có thể vui vẻ được không? Có khi nào anh cũng thấy buồn chán không?”

“Con, con gái, làm làm việc đó, rất tốt.”

Doanh Thiệu Kiệt vừa lái xe vừa nói, hai ngày không nói chuyện, nói ra là lại lắp ba lắp bắp, Tô Duyệt Duyệt vẫn rất thoải mái. Có điều, cô tự thấy năng lực của mình cũng không đến nỗi nào, cô cứ nghĩ chuyên viên quản lý hợp đồng sẽ phải thẩm định hợp đồng, chứ không hề nghĩ rằng chỉ đơn giản là soạn hợp đồng, chuyên viên kiểm soát hợp đồng mới thực sự là người thẩm định hợp đồng, tiếng Anh gọi là “Contract Controller”. Tuy trước đó, Tô Duyệt Duyệt cũng đã hiểu rõ cơ cấu tổ chức của công ty nhưng tên gọi cụ thể đối với từng công việc, cô lại chưa phân biệt được. Cho đến hôm nay, khi phòng Nhân sự thông báo ọi người biết cô và Như An Tâm bắt đầu làm việc chính thức tại công ty và phát ọi người bằng biểu thay đổi nhân sự của cơ cấu tổ chức bộ phận Quản lý hợp đồng thì Tô Duyệt Duyệt mới biết mình là người ở mức thấp nhất của kim tự tháp.

Về điểm này, ngay cả Tống Dật Tuấn cũng chưa bao giờ nói cho cô biết, có lẽ trong mắt anh, đây là việc mà Tô Duyệt Duyệt phải tự chủ động tìm hiểu.

“Sắp, sắp chính thức, chính thức làm việc rồi à?”

“Vâng, đã qua mấy buổi tập huấn, giờ cũng đến lúc bắt tay vào làm rồi, có điều tôi chưa từng thao tác SAP trong hệ thống chính thức, không biết liệu có vấn đề gì không.”

“Cô, thông minh, cẩn thận một chút, sẽ không sao.”

Doanh Thiệu Kiệt động viên Tô Duyệt Duyệt, sau đó, hai người chuyển sang chủ đề khác trò chuyện rôm rả, cho đến khi tới vườn hoa Mỹ Lệ, Doanh Thiệu Kiệt mới ký vào bản “hợp đồng đi chung xe”. Tô Duyệt Duyệt cầm lấy bản hợp đồng của mình còn Doanh Thiệu Kiệt lại đặt bản hợp đồng lên xe, sau đó hai người nói lời tạm biệt, ai về nhà nấy.

Ăn tối xong, Tô Duyệt Duyệt đang xem ti vi, chợt điện thoại đổ chuông, giai điệu ngân vang: “Đừng xem tôi chỉ là một con cừu, sự thông minh của loài cừu thật khó tưởng tượng, trời có cao tới đâu, tình cảm cũng

vô cùng dạt dào...” Nhìn vào màn hình hiển thị thì ra là Mèo con, cô liền cho tiếng ti vi nhỏ lại, bấm nút nghe, nói: “Người đẹp Mèo con tìm mình đây à?”

“Mình chán quá nên gọi điện cho cậu.”

“Mình không đi lượn lờ nữa đâu, sau khi phải trả tiền nhà, tiền đi xe chung, mình quyết định ba tháng tới sẽ không lượn lờ phở xá gì hết.” Mặc dù Mèo con còn chưa lên tiếng, Tô Duyệt Duyệt đã biết tổng ý đồ của bạn. Sau khi tốt nghiệp, Mèo con lấy chồng ngay nên chẳng còn tinh thần phấn đấu hay lý tưởng cao xa như khi còn ngồi trên ghế giảng đường. Mặc dù cuộc sống hiện thực khó khăn chồng chất khó khăn nhưng ít ra Tô Duyệt Duyệt vẫn có thể dũng cảm lặn lội trong sóng gió, Mèo con thì khác, cô ấy đã an phận, quen với cuộc sống hưởng thụ, lâu dần cảm thấy nhàm chán. Mỗi khi chán chường cô ấy lại muốn dạo phố mua sắm. Trước đây, lần nào Tô Duyệt Duyệt cũng hưởng ứng đi cùng, dù không phải lần nào cũng mua đồ nhưng thỉnh thoảng cũng tiêu pha chút đỉnh.

©STENT: www.luv-ebook

Thế giới bên ngoài quá nhiều thứ cám dỗ, nhìn những đôi giày đẹp đẽ, bóng bẩy, với đủ màu sắc bắt mắt trưng bày trên giá, chẳng có cô gái nào lại có thể ngoảnh mặt làm ngơ, Tô Duyệt Duyệt không dám nói mình “vô cảm, đứng đưng” trước chúng nhưng xét cho cùng, chỉ đơn giản là cô không muốn rơi vào tình trạng “viêm màng túi”, vì vậy, để bảo vệ cái ví của mình, cô quyết định chọn phương án không đi đâu, ở nhà làm “bà nội trợ”.

“Cậu không sợ mình bị mốc à?”

Mèo con hơi thất vọng, vốn định rủ Tô Duyệt Duyệt đi chơi nhưng không ngờ lại bị cô từ chối thẳng thừng như vậy. Tô Duyệt Duyệt nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ không vui, bèn nói lái sang chủ đề khác: “Mèo con à, hay là ngày mai cậu đến nhà mình ăn cơm đi, vừa tiết kiệm tiền mà mình cũng không bị mốc.”

“Đến nhà cậu á?”

“Ừ.”

“Ôi trời, phiền phức quá, hay là cậu đến nhà mình đi, mình bảo chị giúp việc nấu cơm.” Mèo con nghĩ nhà Tô Duyệt Duyệt chẳng có gì thú vị, đến nhà cô ấy còn phiền phức hơn, chẳng thà cứ ở nhà rồi rủ cô ấy đến chơi còn hay hơn. Nói thực, chuyển đến căn biệt thự này đã nửa năm nay, cô vẫn chưa rủ người bạn thân này về nhà chơi lần nào. Bây giờ cô mới chính thức ngỏ lời mời cô bạn đến nhà chơi.

Tô Duyệt Duyệt có vẻ rất hào hứng trước lời đề nghị này, hồi trước, Mèo con sống ở chung cư cao cấp trên tầng cao, cô cũng đã từng đến chơi rồi nhưng sau khi cô ấy chuyển đến biệt thự sống, cô vẫn chưa đến chơi lần nào. Vì thế, cô liền đồng ý ngay: “Ừ, cũng được đấy, mình nhất định sẽ đến nhà cậu.”

Sáng thứ Bảy, Tô Duyệt Duyệt từ chối nhã ý đưa xe đến đón mình của Mèo con mà tự bắt xe buýt đi.

Quả đúng là khu nhà giàu, tuy không có núi non hùng vĩ hay tiếng suối chảy róc rách như trong truyện cổ tích nhưng nhìn vào những chiếc xe ô tô sang trọng lướt ra lướt vào khu biệt thự này đủ thấy thân phận và địa vị của những người sống trong đó như thế nào.

Để tránh phiền phức phải tìm nhà, Mèo con gọi điện thoại cho Tô Duyệt Duyệt đến mấy lần, cuối cùng, ngồi chờ ở phòng bảo vệ khoảng năm phút thì thấy Tô Duyệt Duyệt xuất hiện, tay xách lễ mễ một túi tào to.

“Ôi trời, mình đúng là già Lưu[1] rồi.”

[1] Già Lưu: một nhân vật trong truyện Hồng Lâu Mộng, là người có cá tính trong sáng, tràn đầy sức sống.

“Ai bảo đã nói đến đón lại không nghe, gồm, lại còn mua cả tào nữa cơ à!” Mèo con vỗ nhẹ vào vai cô bạn mắng yêu, đỡ lấy túi tào trong tay cô.

Tô Duyệt Duyệt nói: “Có mệt gì đâu, thăm nhà “đại quan” đương nhiên là phải có thành ý chứ, hơn nữa, loại tào này rất ngon, mình đích thân chọn từng quả đấy. Mỗi sáng cậu nhớ ăn một quả.”

“Biết rồi, biết rồi, việc này còn phải nói với mình sao, lại còn phải để cậu dạy nữa à?”

“Vâng! Thì là cậu dạy mình vậy.”

Tô Duyệt Duyệt chun mũi làm mặt hề rồi cùng Mèo con đi vào tiểu khu cao cấp. Nhà Mèo con nằm ở phía nam, hai người phải đi một lúc lâu mới tới nơi. Đang định bước vào nhà, vừa hay gặp ông chồng đẹp trai của Mèo con - Lâm Tử Văn lái chiếc xe Audi Q7 ra khỏi nhà để xe. Tô Duyệt Duyệt vẫy tay chào: “Anh Lâm đẹp trai, sao lần nào em đến chơi cũng thấy anh đi vậy?”

“Duyệt Duyệt đây à, thật ngại quá, công ty của anh có một số việc cần anh giải quyết, anh đi đây!”

Lâm Tử Văn hạ cửa kính xe xin lỗi Tô Duyệt Duyệt, tất nhiên Tô Duyệt Duyệt cũng thông cảm chuyện này. Lâm Tử Văn là ông chủ của một công ty, đương nhiên phải có trách nhiệm đối với việc làm ăn của nhà mình, cần phải biết rằng mọi việc lớn nhỏ trong công ty đều là nhân tố quyết định kinh tế, Lâm Tử Văn lại là con một nên áp lực đương nhiên càng lớn.

“Em đùa anh thôi, em với Mèo con là phận nữ mà, anh là đàn ông, bận rộn là lẽ đương nhiên.”

“Ừ, anh đi đây!” Lâm Tử Văn nói xong, quay sang Mèo con cười dịu dàng: “Em à, khi đến công ty anh sẽ gọi cho em.”

“Vâng.”

Tiếng “vâng” mới ngọt ngào làm sao, thấy hai người đưa mắt nhìn nhau triu mến, Tô Duyệt Duyệt bật cười: “Ấy, hai người đừng có tình tứ với nhau như vậy trước mặt tôi, tôi ghen tỵ chết mất!”

“Cậu ghen tỵ?” Mèo con đập vào người Tô Duyệt Duyệt, dẫu môi nói.

“Chứ sao? Mình suốt ngày ở nhà lủi thủi một mình, sao không ghen cho được!”

“Tử Văn, anh nghe thấy rồi đấy, người bạn này của em ở nhà lủi thủi một mình, nếu anh có ông bạn nào được được, nhớ để ý dùm cô ấy nhé.” Mèo con nói với theo Lâm Tử Văn vài câu, Lâm Tử Văn vui vẻ trả lời: “Đương nhiên rồi.”

“Đáng ghét! Không nói chuyện với hai người nữa, tôi là cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc phải hưởng thụ cuộc sống độc thân sung sướng đã chứ.” Tô Duyệt Duyệt nhăn mũi lại, bước hai bước lên bậc thềm. Lâm Tử Văn và Mèo con lúc này mới thực sự tạm biệt nhau.

“Chị cắt túi táo này giúp tôi!” Mèo con nói với người giúp việc.

“Vâng ạ!”

Bước vào nhà, hơi ẩm bay phả vào mặt, Mèo con bảo Tô Duyệt Duyệt cứ để dép ở bên ngoài vì nền nhà rất ẩm, không lạnh chút nào. Tô Duyệt Duyệt đã từng nghe nói có thiết bị làm ẩm nền nhà, nhưng chưa thấy trực tiếp bao giờ, chỉ biết rằng sử dụng thiết bị này rất tốn điện. Hộ gia đình bình thường chẳng dám dùng, Mèo con đã quen cuộc sống xa hoa, nếu ở nhà mà không bật thì không thể chịu nổi.

“Mình dẫn cậu đi thăm quan nhà nhé.”

“Được đấy, dẫn già Lưu này đi xem nào.”

Biệt thự của Mèo con có bốn tầng, tổng cộng khoảng ba trăm năm mươi mét vuông, trên đỉnh có một sân thượng rất lớn, vừa mở cửa sân thượng, một chú chó Schnauzer mặc áo màu xanh mừng rỡ chạy lại phía Mèo con sủa rối rít. Tô Duyệt Duyệt ngó người, nhìn Mèo con vừa ôm chú chó Schnauzer vào lòng rất tình cảm, vừa nựng nó: “Ồi chết, quên Bồn tằm nhỏ ở trên sân thượng rồi. Bồn tằm nhỏ, chị ôm bù vậy nhé!”

“Cậu nuôi chó từ khi nào thế?”

Việc này Mèo con chưa bao giờ nói với Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt biết thực ra mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, chú chó Schnauzer vừa rồi còn nghịch ngợm, bướng bỉnh là thế mà lúc này nằm im ngoan ngoãn trong vòng tay Mèo con: “Mới được mấy ngày thôi, mình và Tử Văn đi qua một cửa hàng bán vật nuôi, mình thấy nó cứ ngơ ngác nhìn mình, trông rất đáng yêu, thế là Tử Văn mua nó tặng mình.”

“Mà sao cậu gọi nó là Bồn tằm nhỏ vậy?”

“Hi hi, nó ấy à, không hiểu sao rất thích nhảy xuống bồn tắm nhà mình, hôm đầu tiên về đây, trước tiên nó nhảy lên ghế băng, sau đó lại nhảy vào bồn tắm, vì bồn tắm Quý Phi nhà mình rất trơn, nó nhảy vào đó rồi không leo ra được, báo hại mình tìm nó mất bao lâu, mãi sau nghe tiếng kêu ư ử của nó mới phát hiện nó ở trong bồn tắm.”

Mèo con xoa đầu Bồn tắm nhỏ, nói tiếp: “Phải không, Bồn tắm nhỏ?”

“Ồ, Tử Văn rất yêu cậu, nhưng lần này khổ thân anh ấy rồi, trong nhà một con mèo, một con chó, thể nào chẳng xảy ra đại chiến chó mèo.” Tô Duyệt Duyệt cố ý kéo dài giọng trêu bạn, Mèo con đập vào vai Tô Duyệt Duyệt một cái, nói: “Nghe cậu nói kìa, ghét không để đầu cho hết, phải tìm một anh chàng trị cái tính ương bướng của cậu mới được.”

“Không có chuyện đó đâu, nếu có thì mình cũng sẽ là mụ Sói Đỏ[2], cậu trị làm sao nỡ!”

[2] Mụ Sói Đỏ là nhân vật trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám.

Hai người cứ thế trêu đùa nhau, Duyệt Duyệt co chân chạy, Mèo con lập tức đuổi theo, giống hệt như cảnh tượng hôm Tô Duyệt Duyệt cướp lấy bức thư tỏ tình mà Lâm Tử Văn gửi cho Mèo con, chạy như tên bắn từ tầng bốn xuống tầng một ký túc xá, sau đó đã bị nhân viên quản lý mắng ột trận te tua.

“Duyệt... Duyệt...”

Đột nhiên, Mèo con khựng lại, tại khúc cua của cầu thang, cô bỗng thấy trời đất tối sầm, chao đảo, ngã nhào xuống nền nhà.

“Mèo con?! Mèo con!”

Tô Duyệt Duyệt quay người chạy lên, Mèo con đang nằm vật trên đất, mặt trắng bệch, tay run rẩy chỉ vào bụng, Bồn tắm nhỏ đã nhảy ra khỏi lòng cô từ bao giờ, sợ hãi đứng bên cạnh nhìn chủ nhân.

“Mình đau...”

Tô Duyệt Duyệt đỡ Mèo con tựa sát vào người mình, cuống quýt gọi chị giúp việc, rồi gọi cấp cứu 120.

“Sao thế? Trời ơi, sao thế này?” Chị giúp việc vội vàng chạy lên, thấy Mèo con đau đớn kêu la trong vòng tay Tô Duyệt Duyệt, còn Tô Duyệt Duyệt hốt hoảng gọi cấp cứu.

“Ái... đau quá...”

11. Chương 11: Mối Quan Hệ Vợ Chồng Giả Tạo

Tiếng kêu đau đớn vang lên khắp khu biệt thự, Tô Duyệt Duyệt cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, nắm chặt đôi tay lạnh ngắt của Mèo con. Vì đau quá, Mèo con cũng bấu chặt lấy tay của Tô Duyệt Duyệt, móng tay hằn in trên da thịt cô.

“Tử... Tử Văn...”

“Mèo con, đừng sợ, đừng sợ, có mình ở đây, xe cứu thương sắp đến rồi! Để mình gọi Tử Văn giúp cậu.”

“Anh... anh ấy đang lái xe... đừng... đừng gọi...”

Hai hàm răng Mèo con va vào nhau lập cập nhưng vẫn bảo Tô Duyệt Duyệt đừng gọi cho Lâm Tử Văn, sợ anh ấy đang lái xe sẽ phân tâm. Nước mắt Tô Duyệt Duyệt không ngừng rơi xuống, đến lúc này mà cô ấy vẫn còn nghĩ đến an toàn cho Tử Văn, nhưng việc này có thể không nói với Lâm Tử Văn hay sao? Mèo con cắn răng, lắc đầu một cách yếu ớt. Tô Duyệt Duyệt cảm thấy đau lòng vô cùng, chỉ biết ôm Mèo con thật chặt.

Máu chảy từ quần Mèo con xuống nền nhà, Tô Duyệt Duyệt đoán có lẽ cô ấy bị sảy thai, đây là lần đầu tiên cô trải qua tình huống này, nói thực, cô đang vô cùng sợ hãi, thấy Mèo con chảy máu nhiều như vậy, cô cảm thấy như máu trong người mình cũng chảy ra theo.

Từng giọt, từng giọt cứ rơi xuống.

Lần đầu tiên, Tô Duyệt Duyệt cảm thấy sinh mệnh của con người quá mong manh, chiếc cang cứu thương đã đưa Mèo con lên xe, cô hầu như không còn nhớ mình đã lên xe đi theo Mèo con như thế nào nữa. Người cô ngậy ra, cảm thấy xung quanh hỗn loạn, cô ngồi im lặng một lúc lâu, cho đến khi không thể chịu nổi, bèn cầm điện thoại lên gọi cho Lâm Tử Văn, nước mắt cứ thế tuôn trào xối xả: “Tử... Tử Văn...”

“Duyệt Duyệt, sao đột nhiên em lại gọi điện thoại cho anh?”

Xung quanh Tử Văn rất yên tĩnh, Tô Duyệt Duyệt cũng không kịp để ý xem anh ta đang đi trên đường hay là đang ở phòng làm việc, cô chỉ cố gắng kiềm chế để mình khỏi khóc nức lên: “Mèo con cô ấy, cô ấy bị sảy thai, đang ở Bệnh viện Nhân Dân.”

“Cái gì! Anh sẽ đến ngay.” Lâm Tử Văn hốt hoảng kêu to, Tô Duyệt Duyệt nghe thấy một giọng nói rất khê ở bên cạnh: “Tử Văn.”

Rồi cô không còn nghe thấy gì nữa.

©STE.NT

Bệnh viện rất đông, đoàn người đứng xếp hàng chờ khám hoặc đợi người nhà đến nhìn Mèo con được khênh vào, Tô Duyệt Duyệt hốt hoảng đi theo sau, cho đến khi bị bắt đứng ở bên ngoài đợi. Bác sĩ quát xơi xơi Mèo con đang nằm nhăn nhó vì đau đớn, còn mắng nhiếc Tô Duyệt Duyệt thậm tệ: “Sao lại để ra nông nổi này! Đầu óc các người có vấn đề à?”

Tô Duyệt Duyệt lại càng tự trách mình, nếu cô không đuổi nhau với Mèo con, chắc chắn Mèo con sẽ không bị sảy thai, cô chính là kẻ gây ra tội tày đình này, chẳng phải vậy sao? Tại sao mình lại đến nhà Mèo con? Tại sao mình lại đùa nghịch với Mèo con? Tiếng kêu thảm thiết của Mèo con sau cánh cửa dày khiến Tô Duyệt Duyệt sợ hãi muốn bịt chặt tai lại, y tá ở bên trong lại đi ra, lạnh lùng hỏi cô: “Nạo thai mấy lần rồi?”

“Nạo... thai?”

“Rốt cuộc cô là người thế nào với bệnh nhân? Sao cái gì cũng không biết thế? Chồng của bệnh nhân đâu?”

Lời nói của y tá vẫn lạnh lùng như cũ, Tô Duyệt Duyệt sứt sứt nói: “Đang, đang trên đường.”

“Khi nào đến?!”

“Tôi cũng không biết.”

Tô Duyệt Duyệt đẩy gọng kính lên, lau nước mắt, trả lời y tá, y tá lại đi vào trong. Tiếng kêu của Mèo con vẫn vọng lại từ bên trong cánh cửa, Tô Duyệt Duyệt nắm chặt bàn tay, vừa hay điện thoại reo lên.

“Anh sắp tới chưa? Mèo con cô ấy... anh...”

“Là, là tôi, cô sao, sao vậy?”

Đầu dây bên kia lại không phải là Lâm Tử Văn mà là Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt xem lại số gọi đến, đúng là số của Doanh Thiệu Kiệt, cô cắn môi lau nước mắt, sống mũi cay cay: “Không sao.”

Mặc dù nói không sao nhưng giọng nói nghẹn ngào vẫn truyền đến tai người bên kia, Doanh Thiệu Kiệt hỏi: “Cô khóc đấy à?”

“Không, tìm tôi có việc gì?”

“Cô, đừng khóc, cô đang ở đâu?”

“Tôi không khóc thật mà.”

Khi nói, Tô Duyệt Duyệt lại đưa tay lên quệt nước mắt. Từ nhỏ đến giờ, cô luôn là người cởi mở, hướng ngoại, từ lúc học đại học cho đến khi đi làm, cô chưa từng rơi dù chỉ nửa giọt nước mắt khi phải đối mặt với gian khổ, nhưng lúc này đây, cô lại thấy hoang mang tột độ, nỗi sợ hãi phủ kín khắp người. Phụ nữ vốn sinh ra đã yếu đuối, chưa bao giờ cô cảm thấy thiếu một chỗ dựa như lúc này, nếu giờ đây có người ở bên cạnh, bất kể là ai, cô sẽ gục vào vai người đó khóc cho vơi đi nỗi đau khổ này.

“Cô ở đâu? Tôi, tôi sẽ tới ngay.”

Đầu dây bên kia dừng lại một lúc rồi lại hỏi Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt lúc này mới nói nhỏ: “Bệnh viện Nhân Dân số 5.”

Anh ta có việc gì gấp cũng không quan trọng nữa, Tô Duyệt Duyệt trả lời một cách vô thức, nhưng sau khi cô nói xong, Doanh Thiệu Kiệt đã vội cúp máy.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, Lâm Tử Văn học tốc chạy đến, lúc này, Mèo con cũng được đẩy ra, mặt mày tái nhợt, đầy nước mắt, tóc mai dính bết, nhìn thấy Mèo con, Lâm Tử Văn chỉ ngáp ngừng nói được câu: “Xin, xin lỗi em!”, rồi nước mắt cứ thế chảy ra.

Lâm Tử Văn nắm chặt tay Mèo con, cho đến khi cô được đưa vào phòng hồi sức. Phòng hồi sức đặc biệt này là do anh nhờ người quen giúp đỡ, chính vì có mối quan hệ này mà bác sĩ và y tá ở đây đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, vẻ mặt tươi cười, nói năng cũng nhẹ nhàng hơn. Lâm Tử Văn chạy đi lo rất nhiều thủ tục, còn Tô Duyệt Duyệt chỉ ngồi im lặng cúi gằm mặt, từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng vào Mèo con, cho đến khi Mèo con giơ tay lên hươ hươ vài cái, miệng kêu ú ớ.

Tô Duyệt Duyệt mới lại gần, tự trách mình, nói: “Mèo con, đều tại mình không tốt, nếu không phải tại mình chạy xuống tầng, nếu không phải vì mình tới nhà cậu, thì chắc chắn cậu sẽ không sao, cậu cứ chửi mình đi, đều do mình không tốt...”

Mèo con yếu đến nỗi không đủ sức trả lời, chỉ lắc lắc đầu, vỗ nhẹ vào người Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt biết cô ấy không trách mình, cũng không oán giận mình, nhưng chính vì không trách không oán giận cô, nên cô càng cảm thấy đau khổ.

“Duyệt Duyệt, Diệu Diệu để anh chăm sóc, em cũng mệt rồi, về nhà nghỉ đi.”

Khi Lâm Tử Văn quay lại phòng bệnh, thấy Tô Duyệt Duyệt ở bên cạnh Mèo con, anh nhẹ nhàng bảo cô về nghỉ ngơi, Mèo con cũng gật đầu, nhưng Tô Duyệt Duyệt không chịu, cô run run nói với Lâm Tử Văn: “Nếu không phải Mèo con đuổi theo em thì cô ấy đã không...”

“Đừng nói thế, nếu không phải em kịp thời gọi 120, lại gọi điện cho anh, không biết Diệu Diệu sẽ thế nào? Nếu trách chỉ có thể trách anh làm chồng mà không chu đáo với vợ, thường ngày không quan tâm đến Diệu Diệu.” Nói rồi, Lâm Tử Văn ngồi xuống bên cạnh Mèo con, cầm lấy đôi tay lạnh ngắt của Mèo con từ trong tay Duyệt Duyệt, nói tiếp: “Được rồi, em về trước đi, anh cũng không tiễn được em, sau này tạ lỗi sau.”

“Tử Văn, Mèo con.”

Tô Duyệt Duyệt lắt đầu, Tử Văn lại an ủi: “Duyệt Duyệt, việc này, em đừng để trong đầu, không liên quan gì đến em cả. Đi về đi, nếu không Diệu Diệu sẽ không yên lòng.”

Cuối cùng, Duyệt Duyệt cũng chịu rời khỏi phòng bệnh, khi khép cánh cửa lại, nước mắt thi nhau chảy giàn giụa, nhìn không rõ bóng đôi vợ chồng trẻ bên trong.

“Tô... Duyệt, Duyệt.”

Doanh Thiệu Kiệt bất ngờ xuất hiện phía sau Tô Duyệt Duyệt, trông anh rất hoảng hốt, Tô Duyệt Duyệt lại không để ý thấy, chỉ lùi một bước, bất ngờ giẫm lên chân Doanh Thiệu Kiệt đang đứng sát phía sau. Doanh Thiệu Kiệt cứ để yên cho cô dựa sát lưng vào ngực mình, nói nhỏ: “Mãi tôi... mới, mới tìm thấy cô.”

“Anh tìm tôi có việc gì?”

Lúc này Tô Duyệt Duyệt mới nhận ra Doanh Thiệu Kiệt, cô quay người lại hỏi, Doanh Thiệu Kiệt nhìn vào mắt Tô Duyệt Duyệt, lấy ra một gói giấy ăn đưa cho cô, nói: “Lau nước mắt đi.”

Tô Duyệt Duyệt muốn nói không cần nhưng cô lại nhận nó theo bản năng, đưa lên lau đôi mắt ướt nhoèn, Doanh Thiệu Kiệt nhẹ nhàng kéo Tô Duyệt Duyệt đến chiếc ghế bên cạnh, nói: “Cô ngồi, ngồi xuống một lát.”

Họ im lặng không nói lời nào, Doanh Thiệu Kiệt chạy đi đâu đó, đợi Tô Duyệt Duyệt lau sạch nước mắt, nước mũi, mới thấy anh quay lại, trên tay cầm một hộp Zilgo[1]. “Tay, tay tôi sạch.”

[1]. Zilgo: Tên một loại băng dán vết thương.

Tô Duyệt Duyệt còn đang ngỡ người chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy Doanh Thiệu Kiệt kéo tay cô lại, dán băng Zilgo lên vết xước trên mu bàn tay, thì ra trên mu bàn tay cô vẫn còn dính máu do móng tay sắc nhọn của Mèo con cào vào trong lúc đau đớn, khi đó bản loạn nên cô cũng chẳng cảm thấy đau. Doanh Thiệu Kiệt cẩn thận dán băng Zilgo cho cô, còn miết nhẹ hai đầu miếng băng cho dính chặt vào da. Tô Duyệt Duyệt đang muốn tìm chỗ dựa vừa hay tìm thấy một “cái cột” có thể dựa được rồi.

Sau khi Doanh Thiệu Kiệt dán cẩn thận xong, Tô Duyệt Duyệt khẽ cảm ơn anh rồi mới hỏi: “Anh vội vội vàng vàng tìm tôi có việc gì không?”

“À, vừa rồi, tôi đi qua chợ bán phụ tùng ô tô, thấy có bán đệm nhung, định, định hỏi cô thích màu gì.” Doanh Thiệu Kiệt nghiêm túc trả lời câu hỏi của Tô Duyệt Duyệt nhưng cô lại không nghĩ tới những chuyện này. Hiện tại, đối với cô, sức khỏe của Mèo con mới là quan trọng nhất, chiếc xe Polo màu đen của Doanh Thiệu Kiệt trải đệm màu gì không quan trọng, hướng hồ xe ô tô là của anh ta, ý kiến của cô cùng lắm cũng chỉ là để tham khảo mà thôi .

“Là bạn, bạn của cô à?” Doanh Thiệu Kiệt chỉ tay vào bên trong, Tô Duyệt Duyệt gật đầu. Doanh Thiệu Kiệt không nói thêm lời nào nữa, anh không biết rốt cuộc Tô Duyệt Duyệt đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô giống như một người khác hẳn, thường ngày vui vẻ là thế, có chủ kiến là thế, mà giờ đây lại trở nên yếu đuối đến mức này, nước mắt nước mũi tèm nhem, khiến người khác không khỏi đau lòng.

“Vây, vậy tôi chọn, chọn màu trắng nhé.”

Doanh Thiệu Kiệt chuyển chủ đề, Tô Duyệt Duyệt chỉ cúi đầu. Hồi lâu sau, Tô Duyệt Duyệt vẫn cứ ngồi như vậy, Doanh Thiệu Kiệt cũng không biết phải nói gì, đành ngồi yên lặng giống cô. Khoảng một tiếng sau, Lâm Tử Văn mới từ phòng bệnh đi ra, thấy Tô Duyệt Duyệt vẫn ngồi ở đó bèn tiến lại nói: “Duyệt Duyệt, em vẫn ngồi ở đây à?”

“Tử Văn, Mèo con thế nào rồi?”

Tô Duyệt Duyệt vội vàng đứng dậy, nắm lấy tay áo của Lâm Tử Văn, Lâm Tử Văn nhìn thấy Doanh Thiệu Kiệt, không đoán được mối quan hệ giữa anh với cô, chỉ gật đầu chào Doanh Thiệu Kiệt, sau đó quay sang an ủi cô: “Không sao, Diệu Diệu ngủ rồi, em về đi, chắc em cũng mệt lắm rồi.”

“Em thật sự xin lỗi, em không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

“Duyệt Duyệt, chuyện này không liên quan gì tới em, em về đi. Anh phải tới gặp bác sĩ.” Lâm Tử Văn vừa nói vừa liếc nhìn Doanh Thiệu Kiệt, Doanh Thiệu Kiệt ngồi bên cạnh hiểu ý, lập tức đứng dậy đi đến cạnh Tô Duyệt Duyệt, kéo cô lại: “Để tôi đưa cô ấy về, anh cứ làm việc của mình đi.”

©STE.NT

Lúc này, Lâm Tử Văn mới rời khỏi cửa phòng bệnh, đi tới phòng của bác sĩ, Doanh Thiệu Kiệt kéo Tô Duyệt Duyệt ra ngoài, Tô Duyệt Duyệt cứ để mặc anh kéo lê mình đi như vậy, dù không muốn nhưng cũng chẳng phản đối.

Sau khi họ lên xe, Doanh Thiệu Kiệt lái về hướng vườn hoa Mỹ Lệ, đi được nửa đường mới nói với Tô Duyệt Duyệt: “Thực, thực ra, cô đừng để trong lòng.”

“Tất cả là lỗi của tôi, tôi có thể không để trong lòng hay sao? Nếu không phải tôi trêu đùa Mèo con, cô ấy sẽ không bị sảy thai.”

“Cô ấy, đã từng sảy, sảy thai, thành tử cung vốn rất mỏng, cho dù, cô không đùa với cô ấy, cô ấy cũng bị sảy, sảy thai.”

Doanh Thiệu Kiệt nói rất điềm đạm nhưng Tô Duyệt Duyệt lại ngồi không yên, cô cảm thấy Doanh Thiệu Kiệt đang vu oan cho Mèo con, mặc dù y tá cũng đã nói về việc nạo thai của cô ấy, nhưng trong trí nhớ của cô, Mèo con chưa từng sảy thai. Mèo con và Lâm Tử Văn là một cặp đôi hoàn hảo, làm sao Mèo con có thể sảy thai được chứ?

12. Chương 12: Tính Cách Kiên Cường Của Cô Gái Cận Thị

“Anh đừng nói năng hồ đồ như vậy, Mèo con là bạn tốt nhất của tôi, hai người họ yêu nhau từ thời đại học. Sao có thể sảy thai được chứ?” Tô Duyệt Duyệt rất muốn biện hộ cho người bạn thân của mình. Mặc dù sảy thai cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát nhưng cô lại cố chấp cho rằng đối với một cặp vợ chồng hoàn hảo khiến người khác ngưỡng mộ như vậy sẽ không bao giờ có chuyện sảy thai.

“Là tôi nghe, nghe y tá nói, khi đợi, đợi cô. Chuyện giữa vợ chồng họ, cô là, là bạn thân, cũng chưa chắc đã, đã hiểu hết.”

“Nhưng cũng biết nhiều hơn anh. Mèo con rất tốt bụng, khi còn học đại học, Tử Văn đã theo đuổi cô ấy, tình yêu giữa họ rất đẹp, từ trước đến nay chưa bao giờ cãi nhau, Tử Văn rất nhường nhịn cô ấy, cô ấy cũng rất biết quan tâm đến cảm nhận của Tử Văn.”

“Việc trong nhà họ, chỉ có họ là, là rõ nhất.”

Doanh Thiệu Kiệt không thêm để tâm tới phân tích theo cảm tính của Tô Duyệt Duyệt, tiếp tục nói ra quan điểm của mình, Tô Duyệt Duyệt không muốn nói chuyện với anh ta nữa, liền bấu môi nhìn ra ngoài cửa sổ. Dòng xe cộ qua lại tấp nập, những người đi trên đường kia chẳng hề dừng lại hay có bất cứ sự thay đổi nào trước sự cố đau thương của một ai đó bên cạnh họ, cũng giống như trái đất tuyệt đối sẽ không ngừng quay khi thấy thiếu đi một người hay có ai đó đang giãy giụa trong đau khổ. Lúc đầu, trong lòng Tô Duyệt Duyệt còn có chút đối nghịch với lời nói của Doanh Thiệu Kiệt, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy anh ta nói cũng có lý.

Nhớ lại sáng nay lúc đến nhà Mèo con chơi, Lâm Tử Văn nói vội vàng vài từ rồi hối hả đi ngay, lại nghĩ đến lúc Mèo con gặp chuyện, cứ một mực không chịu gọi điện cho Tử Văn, rồi nhớ tới việc khi cô gọi điện cho Lâm Tử Văn, bên cạnh anh ta bỗng nhiên xuất hiện một giọng người phụ nữ, mặc dù rất nhỏ, song cũng đủ thấy sự dịu dàng, nũng nịu trong đó.

Mèo con là cô gái trong sáng, lương thiện, trong mắt Tô Duyệt Duyệt, một cô gái vừa tốt nghiệp đã kết hôn, rồi ở nhà chăm sóc gia đình đương nhiên sẽ thuần khiết, trong sáng hơn cô rất nhiều. Nhưng lẽ nào giữa cô ấy và Lâm Tử Văn lại giống như những lời Doanh Thiệu Kiệt nói, mối quan hệ của họ đang có kẻ thứ ba xen vào? Nếu là thật, một cô gái yếu đuối như thế làm sao có thể chịu đựng nổi? Nhưng từ thời đại học thậm chí là đến cả hiện nay, Lâm Tử Văn luôn yêu thương Mèo con, dường như không có một chút khác biệt nào so với thời đại học, anh ta làm sao có thể đối xử với Mèo con như vậy được?

“Cô có cần mua, mua đồ ăn không?”

“Tôi?”

Duyệt Duyệt luôn trong trạng thái căng thẳng, dường như đã quên mất cảm giác đói, mãi tới khi Doanh Thiệu Kiệt nhắc tới mua đồ ăn, cô mới cảm thấy sôi bụng, lại nghĩ khi Doanh Thiệu Kiệt đến bệnh viện cũng gần tới giờ ăn trưa, cũng vì mình mà phải chịu đói nên cô cảm thấy hơi ngại, liền nói với anh ta: “Hôm qua tôi đã mua đồ ăn rồi, anh vẫn chưa ăn đúng không, vậy đến nhà tôi ăn đi!”

“Nhà, nhà cô?”

“Đúng thế, cảm ơn anh đã mua giúp tôi bằng Zilgo, còn đưa tôi về nữa.” Tô Duyệt Duyệt nhìn vào mu bàn tay của mình, cười nhả nhỏ, Doanh Thiệu Kiệt liền nói tiếp: “Hay là đến, đến nhà tôi. Tâm trạng của cô không được tốt, bị ảnh hưởng quá nhiều bởi, bởi chuyện lúc sáng.”

“Nhà anh có đồ ăn không? Trong nhà tôi vẫn còn đồ ăn.”

Nói thực, cô cũng chẳng biết nhà của Doanh Thiệu Kiệt trông như thế nào, đột nhiên đến nhà một người con trai mới quen chưa được nửa tháng, lại là tối để ăn uống, xem ra có vẻ không được hay cho lắm, nhưng đối phương lại không hề để ý tới chuyện đó, ngược lại còn nói: “Tôi, tôi cũng có đồ ăn, có thể ăn, lẩu.”

“Hay là thôi, đến nhà tôi tiện hơn.”

Thực ra, đến nhà ai thì cũng chỉ có hai người một nam một nữ ở trong một phòng, có điều Tô Duyệt Duyệt cảm thấy về nhà mình sẽ yên tâm hơn một chút, đôi khi, phụ nữ luôn dùng phán đoán của mình để đánh giá một số vấn đề lý tính. Doanh Thiệu Kiệt là một người đàn ông lý tính, anh không đồng ý với lời đề xuất của Tô Duyệt Duyệt, khi cô vừa nói xong, liền chêm vào mấy câu đánh giá: “Nhà cô, nhà tôi, nhà chúng, chúng ta...”

“Này, không phải nhà chúng ta, nhà anh là của anh, nhà tôi là của tôi, sao lại biến thành nhà chúng ta? Thật là, được rồi, không đùa với anh nữa, anh đi cắt xe đi, anh cũng đã biết nhà tôi rồi, tự lên nhé.”

Tô Duyệt Duyệt ngắt lời Doanh Thiệu Kiệt, bước ra khỏi xe, Doanh Thiệu Kiệt không nói lời nào, lái xe ra bãi đỗ. Tô Duyệt Duyệt vội vã trở về nhà mình trước, còn chưa kịp dọn dẹp gì, đã thấy Doanh Thiệu Kiệt bấm chuông cửa.

Mở cửa ra, Tô Duyệt Duyệt đang định nói: “Anh đi gì mà nhanh thế?”, đã thấy Doanh Thiệu Kiệt tay xách lĩnh kính nào là nồi lẩu điện, nào là rau đi vào phòng khách. Anh ta đi phăm phăm vào phòng khách như thể đã quen thuộc nơi này lắm rồi, đặt đồ lên bàn, nói: “Dọn dẹp, sạch sẽ đi.”

“Anh làm gì vậy, mang những thứ này tới làm gì?”

“Không phải nấu, ăn, ăn lẩu.”

“Hả?”

Tô Duyệt Duyệt vẫn còn đang nghĩ về Mèo con, cô hơi sững lại trước những hành động này của Doanh Thiệu Kiệt nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại trạng thái bình thường.

“Cô ăn tương hải sản, hay, hay tương ớt?”

“Tương ớt đi.”

Tô Duyệt Duyệt lau bàn, nhân tiện rót đầy hai cốc nước. Doanh Thiệu Kiệt chuẩn bị rất nhanh, bắc nồi, đổ nước, chế nguyên liệu, loãng cái đã xong, cứ như thể anh ta chính là chủ nhân của ngôi nhà này vậy.

“Anh cởi áo ra như vậy không lạnh sao? Để tôi đi bật quạt sưởi ấm.” Tô Duyệt Duyệt thấy Doanh Thiệu Kiệt cởi áo để chuẩn bị đồ ăn, lập tức quay người đi vào trong phòng bật quạt sưởi ấm, miệng cần nhắc: “Chủ ngôi nhà này rất kệt sĩ, giống hệt anh, ngay cả điều hòa cũng không lắp.”

“Không, không sao, ăn lẩu sẽ hết lạnh ngay.”

Doanh Thiệu Kiệt thoáng chút ngại ngùng, thấy Tô Duyệt Duyệt bật quạt sưởi, liền gọi cô mau ra ăn. Nồi lẩu bốc hơi nghi ngút, hơi ấm nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng, ăn vào một lúc đã thấy người ấm lên rất nhiều. Tô Duyệt Duyệt cũng là người thích ăn lẩu, chỉ có điều không biết là do đói quá hay tâm trạng không thể vui lên được mà cảm thấy mùi vị của nồi lẩu kém ngon hơn bình thường.

“Đừng nghĩ nhiều, nhiều nữa. Chuyện, chuyện đó chẳng liên quan gì đến cô cả.”

“Ăn xong tôi sẽ gọi điện cho Tử Văn hỏi xem sao.”

Tô Duyệt Duyệt không yên tâm về Mèo con, trong lòng luôn cảm thấy lo lắng, tình cảnh lúc sáng lại hiện rõ mồn một trước mắt cô, tự nhiên mọi suy nghĩ trong đầu và lời nói ra đều liên quan mật thiết đến truyện này. Doanh Thiệu Kiệt khẽ thở dài rồi không nói thêm lời nào nữa.

Ăn lẩu xong tầm khoảng ba rưỡi, Tô Duyệt Duyệt đang định dọn dẹp bát đĩa rồi gọi điện thoại nhưng chẳng may lại để tay chạm vào thành nồi, ngón tay lập tức bỏng rát.

“Ái! Chết rồi, phỏng rộp lên rồi!”

Còn chưa kịp thực hiện bất cứ biện pháp bảo vệ nào, trên ngón tay đã phồng lên một mụn nước, chau tít mày lại, Tô Duyệt Duyệt nghiêng rằng nói: “Tôi phải lấy kim chọc vỡ mới được.”

“Không đau sao?”

Doanh Thiệu Kiệt lập tức bước lên, chặn Tô Duyệt Duyệt lại, Tô Duyệt Duyệt không hiểu, ngẩng đầu nhìn anh ta, nói: “Mụn bọng không chọc ra thì sao mà khỏi được? Ngày mai còn phải làm việc nữa! Hai tuần trước đều đi nghe tập huấn, khó khăn lắm mới được nhận vào làm chính thức, sao có thể để tay bị bọng thế này được? Chẳng thà chọc nó ra còn hơn cứ để nó nổi lên như vậy. Thôi, đừng cản tôi nữa, tôi sẽ lấy kim chọc ra.”

“Đừng làm bừa, chẳng may nhiễm trùng thì làm thế nào?”

“Ừa?”

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nhìn thẳng vào Doanh Thiệu Kiệt, hiếu kỳ hỏi: “Anh không nói lấp nữa à?”

“Không, chỉ là, tôi, tôi quan, quan tâm cô mà thôi.”

Doanh Thiệu Kiệt quay mặt đi nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn nhìn theo anh: “Không phải anh đang nói dối đấy chứ?”

“Tôi, tôi đi dọn dẹp đây.”

“Vừa rồi anh nói rất trôi chảy. Thôi được rồi, tôi đi chọc mụn đã.” Tô Duyệt Duyệt vòng qua Doanh Thiệu Kiệt, xuống bếp lấy kim, Doanh Thiệu Kiệt đang lúng túng vì lời cô vừa nói đã không kịp chặn cô lại, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn phát ra từ phòng bếp, anh cũng cảm thấy đau nhói trong tim.

“Vẫn rất đau!”

Từ trong phòng bếp Tô Duyệt Duyệt nói vọng ra, sau đó đi ra ngoài với một đầu ngón tay băng bó.

“Vẫn đau à?”

“Tất nhiên rồi. Nhưng không sao, chọc ra rồi một lát nữa sẽ đỡ. Như vậy đánh máy sẽ không bị đau, Kevin nói lượng công việc khi làm việc chính thức không hề ít chút nào.”

“Ồ!”

Doanh Thiệu Kiệt đứng trơ như khúc gỗ, Tô Duyệt Duyệt lại nói: “Được rồi, để tôi đi rửa nôi cho anh, lát anh mang về.” Tô Duyệt Duyệt đưa tay, cầm lấy cái quai nôi định mang đi rửa, nhưng bàn tay của Doanh Thiệu Kiệt đã đặt lên mu bàn tay cô, trong tích tắc, không khí xung quanh bỗng trở nên ấm áp lạ thường, nhưng nhiều hơn thế là một chút ngại ngùng, hai ánh mắt ở phía sau lớp kính vô tình chạm vào nhau, sau đó mỗi ánh mắt lại lập tức lảng sang chỗ khác.

“Để, để tôi làm.”

Giọng của anh rất ấm áp, ấm áp hệt như lòng bàn tay của anh vậy, hai má Tô Duyệt Duyệt ửng đỏ, mau chóng rút tay lại, nói: “Cảm ơn!”

Doanh Thiệu Kiệt cầm cái nôi đi vào bếp, còn Tô Duyệt Duyệt thì nhìn mình trong gương, mình làm sao thế này? Tự nhiên hai má ửng đỏ, mặc dù miệng nói mình ăn lẩu nên má mới đỏ nhưng trong lòng lại hiểu rõ, có thể từ trước đến giờ chưa từng gần gũi với một người con trai nào nên mới khiến mình xấu hổ đỏ mặt. Có điều, anh chàng Doanh Thiệu Kiệt này cũng thật kỳ lạ, người khác khi lo lắng, sốt ruột mới nói lấp, còn anh ta trong những lúc như vậy lại hoàn toàn không nói lấp. Thực ra anh ta điểm nào cũng rất tốt, dáng người cao to đẹp trai, làm việc cẩn thận, tỉ mỉ, duy có hai điểm không chấp nhận nổi là bủn xỉn và nói lấp, đương nhiên bủn xỉn là khuyết điểm lớn nhất. Tô Duyệt Duyệt nhìn xuống người mình, sau đó nhìn vào trong bếp, vừa hay thấy Doanh Thiệu Kiệt cũng quay đầu ra, hai ánh mắt lại vô tình chạm nhau, còn chưa kịp thu lại thì Doanh Thiệu Kiệt đã nói: “Rửa xong rồi.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Khi rời khỏi nhà Tô Duyệt Duyệt, Doanh Thiệu Kiệt quan sát những căn nhà xung quanh rồi lại hỏi xem tay của Tô Duyệt Duyệt thế nào rồi? Tô Duyệt Duyệt bảo không sao, Doanh Thiệu Kiệt bèn mang chiếc nôi ra về.

Từ chiều đến tối, cứ cách hai tiếng Tô Duyệt Duyệt lại gọi điện cho Lâm Tử Văn một lần, mặc dù Lâm Tử Văn nói đi nói lại rằng Mèo con không có chuyện gì, đã có thể húp được chút cháo loãng nhưng cô vẫn quyết định Chủ nhật sẽ đến bệnh viện thăm Mèo con. Buổi tối đi ngủ, vừa mới nhắm mắt, Tô Duyệt Duyệt lại thấy cảnh tượng máu me khi đó, nỗi sợ hãi dâng kín trong lòng, tới mười giờ, Doanh Thiệu Kiệt gửi cho cô một tin nhắn: “Có hộp sữa bò trong tủ lạnh, uống nóng sẽ dễ ngủ hơn.”

Anh chàng đó đã đặt máy quay phim chắc? Sao có thể biết mình mất ngủ? Còn hộp sữa trong tủ lạnh kia chắc là khi đến, anh ta đã lén đặt vào, thật không ngờ còn chu đáo đến vậy. Tô Duyệt Duyệt bước ra khỏi giường, rung mình vì lạnh nhưng sau khi uống hết cốc sữa nóng, quả nhiên cảm thấy hơi buồn ngủ.

Từ từ tỉnh tâm lại, cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ say.

13. Chương 13: Sự Sắc Sảo Của Bộ Phận Quản Lý Hợp Đồng

Sáng sớm Chủ nhật, Tô Duyệt Duyệt đã đi đến bệnh viện, nhưng điều khiến cô bất ngờ là Mèo con đã xuất viện rồi. Hỏi y tá tình hình Mèo con như vậy sao xuất viện sớm thế, y tá chỉ mỉm cười, nói: “Tôi không phải là bác sĩ, làm sao tôi biết được, bệnh nhân yêu cầu xuất viện thì cho xuất viện thôi.”

Tô Duyệt Duyệt nghe như vậy rất tức giận, muốn đòi có mấy câu với y tá nhưng lại nhớ đến tình trạng của Mèo con nên nín nhịn, gọi điện thoại cho Lâm Tử Văn. Điện thoại của Lâm Tử Văn đã tắt nguồn, Tô Duyệt Duyệt lo cho tình trạng sức khỏe của Mèo con không tiện nhận điện thoại, nên đã gửi tin nhắn cho Lâm Tử Văn, rồi đứng đợi một hồi lâu ngoài cổng bệnh viện mới rời đi.

Mãi đến tối muộn, Tô Duyệt Duyệt mới nhận được tin nhắn của Mèo con, nói mình không có chuyện gì nên mới về nhà nghỉ ngơi, bảo cô không cần lo lắng, sau khi khỏe hẳn sẽ gọi điện cho cô. Tô Duyệt Duyệt nghĩ liệu có phải Mèo con thật sự quá mệt mỏi, hay cô ấy vẫn đang trách mình, cứ suy nghĩ luẩn quẩn như vậy, khiến lo lắng càng thêm chồng chất trong lòng.

Hôm sau, trên đường đến công ty, Doanh Thiệu Kiệt thấy Tô Duyệt Duyệt sáng sớm đã chẳng có chút tinh thần nào nên cố ý trêu đùa cô vài câu, nhưng cô gái thường ngày luôn miệng riu rít như chim sẻ này hôm nay lại ngậm tăm, mặt mày ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, nói chuyện thì rời rạc, chẳng đâu vào đâu, cho tới khi đến tòa nhà Tổng bộ khu Hoa Đông của Tập đoàn JS, hai người tách ra đi hai đường lên phòng làm việc của mình thì cô mới nói một câu “Bye bye” rất rõ ràng. Khuôn mặt nhợt nhạt ấy cũng cố nặn ra một nụ cười méo mó.

“Chris, Sue, lát nữa Shelly sẽ dành nửa tiếng để nói với hai cô về công việc, hai cô cố gắng làm cho tốt nhé, có vấn đề gì có thể hỏi Shelly hoặc hỏi tôi cũng được.” Tống Dật Tuấn chỉ nói về công việc một cách ngắn gọn với Tô Duyệt Duyệt và Như An Tâm, sau đó quay về văn phòng lấy cuốn sổ tay rồi vội vã đi ngay.

Thân hình vừa lướt qua chỗ Tô Duyệt Duyệt, một mùi nước hoa nhẹ nhàng sục vào mũi, Tô Duyệt Duyệt còn chưa kịp nhận ra đó là hương nước hoa của Như An Tâm hay của Vu Tiểu Giai thì đã nghe thấy Vu Tiểu Giai thốt lên: “Ồi chào, hôm nay sắp lại dùng loại nước hoa cao cấp rồi, thơm quá chừng.”

“Đúng thế, nhưng nước hoa của người ta không phải để cô ngửi.” Shelly đi đôi guốc cao, tiến thẳng đến bên cạnh Vu Tiểu Giai. Shelly là người phụ trách việc kiểm soát hợp đồng của bộ phận Quản lý hợp đồng, cũng là một “sếp bé” nên Vu Tiểu Giai tuyet đối không dám cao giọng, chỉ dám đứng bên cạnh nói xen vào: “Tôi biết rồi, nhưng mùi hương cứ tự sục vào mũi đấy chứ. Có điều, sếp của chúng ta vốn đã phong độ ngời ngời rồi, dù không dùng nước hoa thì cũng đẹp trai số một trong JSCT.”

“Úi giời, trong mắt cô chỉ có hai từ đẹp trai, tất cả những yếu tố khác đều lu mờ hết cả.”

Mặc dù lời của Shelly đầy ảm ý nhưng người mới đến như Tô Duyệt Duyệt cũng có thể cảm nhận được rõ ràng người phụ nữ đang đứng ở lối đi này có phần hơi đồ kị trong lòng.

“Tôi phải làm việc đây, cô cũng làm đi.”

Vu Tiểu Giai trưng vẻ mặt buồn thiu trở về bàn của mình, Shelly bảo Như An Tâm và Tô Duyệt Duyệt đến phòng họp bộ phận, nói: “Hôm nay tôi sẽ giao việc cho hai cô.”

Shelly có dáng người cao to, tuổi đã quá ba mươi lăm, nếu không phải Vu Tiểu Giai nói trước với Tô Duyệt Duyệt thì Tô Duyệt Duyệt sẽ không thể đoán được tuổi của Shelly. Cô ta rất biết cách giữ gìn nhan sắc, quần áo và lời nói đều toát lên vẻ thời thượng, đặc biệt là chiếc bụng thon gọn của cô ta, chẳng ai có thể nghĩ cô ta đã là bà mẹ của một đứa trẻ bảy tuổi.

“Mấy ngày trước hai người đã qua lớp huấn luyện rồi, tôi sẽ không nói lại nữa, JSCT của chúng ta có tất cả bảy bộ phận nghiệp vụ và hai bộ phận dịch vụ, hiện giờ Jill, Ray, Iris đang xử lý việc ở bảy bộ phận nghiệp vụ và hai bộ phận dịch vụ, vì vậy lượng công việc vô cùng lớn, rất nhiều việc không thể hoàn thành đúng thời hạn được, tôi và Kevin đã bàn bạc thống nhất ý kiến, Chris, cô sẽ phụ trách bộ phận nghiệp vụ thứ năm, Sue, cô sẽ phụ trách hai bộ phận dịch vụ. Trước mắt, chúng ta sẽ tiến hành phân tích khối lượng công việc của tất cả các hợp đồng, sự phối hợp này là hợp lý nhất, đương nhiên nếu sau này có gì thay đổi, chúng ta có thể điều chỉnh lại.”

Tô Duyệt Duyệt nghĩ, đã biết mình phải làm những gì vậy thì cứ làm thôi, theo hiểu biết trước đây và những gì tiếp thu được từ lớp bồi dưỡng nghiệp vụ vừa qua, cô biết SAP là hệ thống quản lý số một trên thế giới, bởi vậy có thể học được một phần nhỏ của SAP cũng sẽ rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của cô. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, nếu mình thực sự không thích JSCT, hoặc làm việc không thoải mái, tương lai cũng có thể dựa vào kinh nghiệm ở JSCT và kiến thức học hỏi được từ SAP để tìm được một công việc tốt hơn.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Shelly tiếp tục nói với hai người về công việc cụ thể, Tô Duyệt Duyệt rất chăm chỉ ghi chép còn Như An Tâm có vẻ không tập trung, Shelly bực bội chau mày, nói: “Chris, trí nhớ tốt chẳng bằng chăm ghi chép.”

“Vâng.”

Mặc dù đã thừa nhận như vậy nhưng ánh mắt của Như An Tâm vẫn rất lơ đãng, Shelly nhìn thấy rõ ánh mắt đó, đang định khiển trách cô ta thì có người gõ cửa, người này cũng chẳng đợi Shelly lên tiếng đã đẩy cửa bước vào.

“Bịch...”

Một chiếc cặp tài liệu nhỏ bay vèo, hạ xuống mặt bàn, Tô Duyệt Duyệt vẫn chưa ghi xong chữ cuối cùng, bỗng giật nảy mình bởi tiếng động đó, có điều lời trách mắng chưa kịp thốt lên thì đã thấy người đàn ông vừa bước vào lớn giọng chất vấn Shelly: “Hợp đồng này có vấn đề gì không hả? Chết mất, bộ phận Quản lý hợp đồng của mấy người làm ăn kiểu gì vậy? Một hợp đồng mà làm đến hai tuần rồi mà vẫn chưa phê chuẩn. Cô nói xem, hợp đồng này có vấn đề gì?!”

“Vậy sao, Edward, đã hai tuần rồi à?”

Shelly thững thảng trả lời, dường như sự tức giận của đối phương không thể gây áp lực tới tâm lý của cô ta, ngược lại, người đàn ông được gọi là Edward kia thấy Shelly vẫn thản nhiên như không thì máu nóng lại càng dồn lên mặt: “Shelly, đừng nói tôi không nhắc nhở cô, vị khách này là khách hàng tiềm năng lớn của chúng ta, là khách hàng lớn của bộ phận Dịch vụ chúng tôi trong tương lai, cô mà phá hỏng, để xem cô ăn nói thế nào với sếp.”

Bộ phận Dịch vụ?

Tô Duyệt Duyệt chợt cảm thấy lo lắng, đây chính là bộ phận mà sau này mình sẽ phải thường xuyên qua lại, không ngờ còn chưa kịp bắt tay vào làm việc, đã gặp ngay một người đàn ông hung dữ như thế. Shelly thấy Edward lời “sếp” ra để dọa, bèn ho khẽ một tiếng, nói: “JSCT của chúng ta có rất nhiều khách hàng tiềm năng lớn, vị khách hàng này của ông không đặt cọc trước, chúng ta dựa vào cái gì để đáp ứng hợp đồng của ông ta. Ngoài ra, Kevin của chúng tôi trong cuộc họp điều phối dự án đã nói với giám đốc bộ phận Nghiệp

vụ và bộ phận Dịch vụ, xuất phát từ nguyên nhân kiểm soát dòng tiền mặt của công ty, tất cả những hợp đồng không có tiền đặt cọc, bộ phận Quản lý hợp đồng của chúng tôi tuyệt đối không phê chuẩn.”

“Đó là chuyện của năm tài khóa trước, sổ sách của năm tài khóa trước đều đã được chốt rồi, bây giờ là năm tài khóa mới, năm tài khóa mới có thể ký!”

“Ai nói vậy? Anh có chỉ thị của công ty không?”

Shelly cầm hợp đồng trong tay, đưa cho Edward, nhân lúc Edward còn đang do dự, cô ta lạnh nhạt nói: “Nếu không có, bây giờ hoặc anh có thể mang về để giám đốc phê chuẩn, hoặc tìm Kevin của chúng tôi nhờ giúp đỡ. Đây, anh cầm đi!”

“Shelly, cô làm vậy rõ ràng là đang làm khó bộ phận Dịch vụ của chúng tôi.”

“Edward, câu này của anh nói khó nghe quá, tôi là quản lý phụ trách bộ phận Quản lý hợp đồng, làm bất cứ việc gì cũng không được vượt qua quy định của công ty. Hai con đường mà tôi nói đều có thể thông qua được, đúng rồi, sau này khi Tiểu Ngô kiểm tra xong hợp đồng bên anh, sẽ giao cho vị đồng nghiệp mới này, anh đã đến đây rồi thì làm quen luôn đi, cô ấy tên Tô Duyệt Duyệt, tên tiếng Anh là Sue.”

Mặt Edward nóng bừng, hơi thở đã có phần gấp gáp còn Shelly lại tươi cười gọi Tô Duyệt Duyệt lại, nói hai người làm quen với nhau, Shelly đưa mắt ra hiệu, Tô Duyệt Duyệt hiểu ý đưa tay ra bắt, Edward đứng đờ đẫn, mặt Shelly: “Đúng là công ty đã nuôi những kẻ vô dụng là mấy người đây!”

“Rầm...” một tiếng, cánh cửa đóng sập lại. Cánh tay vẫn còn đang duỗi ra của Tô Duyệt Duyệt bị cú quay ngoắt người của Shelly va vào đầu gối, vội rút về.

“Công ty đã nuôi báo cô những kẻ bán hàng vô tích sự!”

Shelly lẩm bẩm chửi rửa một câu, sau đó tiếp tục nói: “Sue, đừng quan tâm đến hạng người này, chúng ta tiếp tục nói về công việc của chúng ta.”

Tô Duyệt Duyệt nhanh chóng trở lại vị trí của mình, thầm nghĩ mình đã cứng đầu cứng cổ như vậy, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn, hóa ra đấu đá, cãi vã ở doanh nghiệp nước ngoài lại công khai như thế, hằm hằm đi vào, ném bịch tài liệu, đóng rầm cửa, tất cả những điều này đều chưa từng xảy ra ở công ty trước đây cô làm. Cùng lắm cũng chỉ có người hống hót, bàn tán sau lưng, muốn cãi nhau cũng không dám cãi, dù gì đó cũng là công ty tư nhân, nhân viên trong công ty đều có quan hệ họ hàng thân thích, cãi nhau sao được?

Đáng lẽ phải họp nửa tiếng nhưng không hiểu có phải do sự việc vừa xảy ra hay vì nguyên nhân nào khác mà Shelly chỉ nói nhanh trong hai mươi phút. Khi Tô Duyệt Duyệt trở về ghế ngồi của mình, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ vẫn vơ thì Tiểu Ngô đã bước đến nói với cô: “Tôi chỉnh sửa lại một chút các tài liệu quan trọng, chiều sẽ đưa cho cô.”

Tô Duyệt Duyệt gật đầu, công việc mới sẽ phải nỗ lực nhiều, nếu không nỗ lực, sao có thể trụ vững đây? Mặc dù Tô Duyệt Duyệt cũng không đồng tình với thái độ ban nãy của Shelly, nhưng cô cũng tận mắt nhìn thấy bộ phận Quản lý hợp đồng có vẻ rất có thể lực, ngay cả bộ phận Kinh danh cũng không coi ra gì. Sau này làm việc tự khắc sẽ thoải mái hơn.

Tổng Dật Tuấn đi họp rất lâu, tới trưa mà vẫn chưa thấy về, vì mấy ngày trước ăn trưa đã tiêu mất khá nhiều tiền nên trưa nay Tô Duyệt Duyệt quyết định ăn cơm ở nhà ăn của công ty. Khi bước vào cầu thang máy, bên trong có ba người phụ nữ đang nói chuyện.

“Kevin mạnh thật!”

“Edward thật xui xẻo.”

“Được rồi, đừng nói nữa.”

Một người phụ nữ lớn tuổi nhất trong số ba người thấy Tô Duyệt Duyệt bước vào thang máy, liền chau mày, liếc mắt tỏ ý nhắc nhở hai người còn lại. Tô Duyệt Duyệt biết ý đứng sát vào một góc, đến khi thang máy đến tầng nhà ăn, cô mới mỉm cười bước ra. Bụng réo ừng ực, mặc dù thức ăn trong nhà ăn trình bày không

đẹp mắt cho lắm nhưng mùi vị lại rất ngon. Tô Duyệt Duyệt vội vàng đi vào trong, vừa bước qua cửa, bỗng trượt chân ngã đánh “ụch” một tiếng xuống sàn.

Nền gạch mùa đông chẳng hiểu sao lại trở nên cứng một cách khác thường như vậy, “ái ui” Tô Duyệt Duyệt kêu toáng lên theo bản năng, nhưng lại chẳng có ai đến giúp, ngược lại chỉ nhận được những ánh mắt hiếu kỳ. Ở một nơi đông người như vậy, hấp ta hấp tấp bước vào, trượt ngã một cú đau điếng mới nhìn thấy trên cửa treo lù lù một tấm biển báo “Sàn trơn, cẩn thận trượt ngã”, thảo nào chẳng ai ra giúp là phải rồi.

Đã không được ai giúp, ngược lại còn giống như một anh hề, bị bao cặp mắt đổ dồn sầm soi. Chiếc kính ngoắc vào một bên tai lủng lẳng, hai mắt nhìn mờ mờ, thấy hình như có người đang tiến lại phía mình, có điều còn chưa kịp nhìn rõ là ai thì đã thấy mình được kéo lên, một giọng nói ầm ập vang lên bên tai: “Ngã có đau không?”

“Ồ!”

Quay đầu nhìn sang, người đỡ cô dậy là Tống Dật Tuấn, thầm oán tại sao mình lại đen đủi như vậy? Cơm còn chưa kịp ăn đã “vồ ếch” rồi, như vậy cũng chẳng sao nhưng lại bị sếp nhìn thấy, mà nếu nhìn thấy mình tự đứng lên được còn đỡ, đằng này lại để chính sếp dìu dậy. Tô Duyệt Duyệt phui phui mũi, ngượng ngùng nói: “Tôi, tôi không sao, cảm ơn!”

“Cô đi lại có vẻ khó khăn, để tôi dìu cô sang bên cạnh ngồi nghỉ một lát.”

Tống Dật Tuấn dìu Tô Duyệt Duyệt vào nhà ăn, tìm một góc và mang lại một chiếc ghế tương đối mềm, Tô Duyệt Duyệt nhăn nhó ngồi xuống, có điều mũi vừa chạm xuống mặt ghế, bỗng giật thót người lên vì đau.

“Muốn ăn cơm hay ăn mì, để tôi mua.”

“Không cần đâu, tôi mua được, tôi cũng mang theo thôi.”

Tô Duyệt Duyệt muốn đứng dậy nhưng lập tức bị Tống Dật Tuấn ấn xuống, nụ cười ầm ập thân thiện khiến cô cảm thấy ngại ngùng, chưa kịp lựa chọn thì đã nghe thấy Tống Dật Tuấn quyết định: “Hay là mua cơm nhé!”

Tô Duyệt Duyệt còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy anh chàng vận lê, đi giày bóng loáng chen vào trong đám đông xếp hàng, bất chợt đưa mắt nhìn về một góc nhà ăn, đã thấy Doanh Thiệu Kiệt ngồi ở đó từ bao giờ. Anh ta cũng ăn cơm ở đây sao? Lúc này mình bị ngã, không biết anh ta có định chạy lại đỡ không, chắc là không rồi, anh ta nhất định không có ý chạy lại đỡ mình. Mình ngã một lúc lâu như vậy, nếu anh ta muốn đỡ thì đã đến rồi. Một kẻ tham ăn như Doanh Thiệu Kiệt đâu thèm để ý đến việc mình bị ngã chứ. Nhưng Tống Dật Tuấn thì khác, nụ cười ầm ập luôn thường trực trên môi, khiến cô cảm thấy rất gần gũi, không có vẻ hống hách, cao ngạo thường thấy ở người lãnh đạo, chợt nhớ tới lời nói của Vu Tiểu Giai, Tống Dật Tuấn là người đẹp trai số một trong JSCT, Tô Duyệt Duyệt bất giác cảm thấy hơi bối rối trong lòng.

14. Chương 14: Môi Trường Làm Việc “loạn Trong Giấc Ngoài”

“Cô thấy đỡ hơn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi ạ!”

Sau khi ăn xong, Tống Dật Tuấn mặc kệ những ánh mắt đang đổ dồn về phía hai người họ, dìu Tô Duyệt Duyệt trở về văn phòng nhưng văn phòng không giống như ở nhà ăn, những người ở đây Tô Duyệt Duyệt đều quen hết, ánh mắt của những đồng nghiệp cùng phòng đổ dồn lại sẽ gây nên “sức công phá” vô cùng lớn. Huống hồ hành động của Tống Dật Tuấn lại có chút thân thiết, một tay ôm vai, một tay đỡ cánh tay cô, dù người khác không nghĩ ngợi chuyện này nhưng cũng cảm thấy mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới rất gần gũi, e rằng gần gũi đến mức có thể bao che, giúp đỡ trong công việc.

Trong phòng Quản lý hợp đồng, có người ngẩng đầu nhìn lướt qua, có người nhìn chằm chằm như thôi miên, mãi tới khi Tống Dật Tuấn rời khỏi chỗ ngồi của Tô Duyệt Duyệt, những ánh mắt kia mới dần dần tản ra.

“Cô làm sao thế?” Như An Tâm hỏi.

“Khi đi ăn cơm bị ngã, đau chết đi được!”

“Sao bất cẩn thế chứ!” Đầu tiên, Như An Tâm bình luận một câu, sau đó dò hỏi: “Kevin cũng ăn cơm ở nhà ăn à?”

“Ừ.”

Như An Tâm đang định hỏi thêm vài câu, đã thấy Vu Tiểu Giai kéo dịch chiếc ghế quay ra, bước tới giữa phòng, hạ thấp giọng nói: “Nghe nói sáng nay Edward xông vào phòng họp trong lúc cuộc họp đang diễn ra la lối om xòm, định kiện cáo bộ phận chúng ta. Kết quả đã gặp phải “kháo sơn[1]” của Kevin, ha ha, còn chưa kịp nói gì thì đã bị giáo huấn ột trận. Đáng đời! Dám chống đối sếp của chúng ta? Cũng không chịu nhìn xem đang chống đối ai nữa?”

[1] Chỗ dựa vững chắc.

Vu Tiểu Giai nói với vẻ đắc ý, bộ dạng đúng kiểu ỷ thế bắt nạt người. Tô Duyệt Duyệt không hiểu lắm, rốt cuộc ai là “kháo sơn” của Kevin, đang định hỏi Vu Tiểu Giai thì Tiểu Ngô đã cầm một sập tài liệu bước tới. Vu Tiểu Giai lập tức ngồi trở lại ghế, làm công việc của mình, không nói thêm một lời nào nữa.

Tiểu Ngô liếc nhìn Vu Tiểu Giai một cái, sau đó nói với Tô Duyệt Duyệt: “Sue, số tài liệu này cần phải nhập vào hệ thống, cô nhập lần lượt nhé. Nhập xong, tất cả tài liệu đều phải ký tên, sau đó dựa theo hạng mục và khách hàng để giao cho bộ phận Thu mua.”

“Vâng, bao giờ phải xong ạ?”

“Tùy cô, cô hãy tự thu xếp đi, phía trên đã ghi rõ thời gian mua sản phẩm.”

Tiểu Ngô tỏ ra hơi khó chịu khi nói chuyện với Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt có thể cảm nhận được điều đó, ở công ty trước đây cũng có những người như vậy, đặc biệt khi có người mới đến, người ta luôn cảm thấy người mới hoặc người trẻ tuổi sẽ là đối thủ cạnh tranh của mình trong tương lai, vì vậy mà có chút đổ kị trong lòng.

“Vậy tôi sẽ tự làm, có vấn đề gì sẽ hỏi chị sau.”

“Ok, tôi bận chút việc.”

Tô Duyệt Duyệt khách khí như vậy nhưng Tiểu Ngô lại chẳng để ý, cũng không quan tâm tới hợp đồng mà mình xét duyệt nữa, cô ta trở lại chỗ ngồi của mình. Tô Duyệt Duyệt lật giở từng trang tài liệu, đa phần đều là tiếng Anh, chỉ có một số ít tài liệu kỹ thuật là tiếng Trung, điều tệ hại nhất là có tới hơn trăm loại vật liệu trong hợp đồng cần phải nhập vào hệ thống. Hợp đồng như thế này, Tô Duyệt Duyệt đã đếm đi đếm lại, tổng cộng cũng phải tới hơn bốn mươi sáu bản, nhìn thời hạn thì cái sớm nhất cũng đã là từ ba tuần trước. Tô Duyệt Duyệt nhớ lại những lời của Edward, bỗng nhiên cảm thấy hiệu quả làm việc ở công ty nước ngoài, mà không, hiệu quả làm việc của bộ phận Quản lý hợp đồng không được cao như mình nghĩ. Trước đây ở công ty tư nhân hiệu quả còn cao hơn, giám đốc có quy định gì, tất cả nhân viên đều phải thực hiện theo.

“Reng...”

Chiếc điện thoại bàn đột nhiên đổ chuông, Tô Duyệt Duyệt nhấc điện thoại lên, liền nghe thấy đầu dây bên kia là giọng hơi khàn khàn của một cô gái, ngữ điệu có phần khách sáo: “Có phải Tô Duyệt Duyệt không?”

“Vâng, chị là...?”

Tô Duyệt Duyệt neho mắt nhìn ô hiển thị cuộc gọi đến, số điện thoại hiển thị là nội tuyến, có điều số đó rất lạ.

“Tôi là May, nhân viên ở bộ phận Dịch vụ, là thế này, hợp đồng F37092A của bộ phận Dịch vụ chúng tôi đã nhập vào hệ thống hay chưa? Bộ phận Thu mua nói không tìm thấy thông tin hợp đồng trong hệ thống.”

“Ồ, tôi vừa nhận được hợp đồng, vẫn còn chưa kịp đọc, vừa rồi...” Tô Duyệt Duyệt đang định giải thích ngọn nguồn thì giọng nói ở đầu dây bên kia đã nổi đóa: “Sao cơ? Tại sao cô vẫn chưa đọc, đã lâu rồi mà, cũng phải ba tuần rồi đấy.”

“Không phải, tôi...”

“Chẳng phải cô đã đến được ba tuần rồi sao? Tại sao lại vừa mới nhận được? Bộ phận Quản lý hợp đồng luôn làm việc lề mề như vậy, bây giờ thì tốt rồi, thêm một người mà tốc độ lại chậm hơn, đúng thật là!” May ca thán xong rồi tiếp tục uy hiếp Tô Duyệt Duyệt: “Hôm nay cô có thể làm xong không? Phiên cô nhanh lên một chút. Nếu như khách không nhận được hàng, chắc chắn sẽ kiện chúng ta, bộ phận Dịch vụ của JSCT luôn phải đối mặt với khách hàng, nếu làm không tốt sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

“Vâng, tôi...”

Tô Duyệt Duyệt đang định nói nhất định sẽ làm xong thì đã thấy May đập máy, Tô Duyệt Duyệt lảo đảo: “Đúng là chẳng biết phép lịch sự tới thiếu gì cả!”

Đối với Tô Duyệt Duyệt, hành vi đang nói điện thoại giữa chừng lại cúp máy là việc vô cùng mất lịch sự, ngữ khí và thái độ của May càng khiến cô cảm thấy đối tượng mà mình sẽ hợp tác trong tương lai thật không biết phải trái, nếu không thô bạo, dữ tợn như người đàn ông Edward đó thì cũng mất lịch sự như cô nàng May này.

Tô Duyệt Duyệt lật giở tập tài liệu, cuối cùng cũng tìm thấy hợp đồng mà May nói, quả thật hợp đồng này đã được gửi đến ba tuần rồi, nhưng thời gian trong cột phê duyệt của Tiểu Ngô chỉ là nửa tuần lễ, cũng có nghĩa cho dù Tô Duyệt Duyệt không làm thì hợp đồng này cũng đã ở trong tay hai tuần rưỡi rồi. Theo những gì cô biết, bộ phận Quản lý hợp đồng tuyển thêm hai nhân viên là vì thiếu người, không ngờ hiện giờ vẫn chẳng cải thiện tình hình là mấy. Tô Duyệt Duyệt xem bản liệt kê vật liệu, có tới ba trang, tổng cộng là một trăm bảy mươi loại vật liệu.

Cũng có nghĩa là Tô Duyệt Duyệt phải nhập một số lượng lớn vào trong hệ thống. Tuy nhiên, Tô Duyệt Duyệt bỗng nảy ra một ý nghĩ, vì hợp đồng này là do bộ phận Dịch vụ làm nên Tiểu Ngô chắc chắn sẽ có phiên bản điện tử trong tay, mọi việc sẽ được thực hiện dễ dàng hơn rất nhiều.

Tô Duyệt Duyệt lập tức đứng dậy đi tìm Tiểu Ngô, nhưng khi đến chỗ Tiểu Ngô, lại phát hiện thấy Tiểu Ngô đang nhàn rỗi vào thăm gian hàng mua sắm online, không hề chú ý đến Tô Duyệt Duyệt.

“Tiểu Ngô, chị có phiên bản điện tử những hợp đồng này của bộ phận dịch vụ không?”

“Ồ? Là cô à?”

Tiểu Ngô thoáng kinh ngạc, rất nhanh sau đó lấy lại vẻ mặt bình thản như không, ngẩng đầu nói: “Có thì có, nhưng có một số phiên bản Word, còn lại là phiên bản Excel, à đúng rồi, còn có phiên bản PDF nữa.”

“Vậy chị có thể gửi đến hòm thư cho tôi được không? Như vậy tôi nhập dữ liệu sẽ nhanh hơn.”

“Có rất nhiều hợp đồng, hơn nữa mỗi ngày tôi đều có rất nhiều thư, chưa chắc đã nhớ rõ được.” Tiểu Ngô ngại làm những việc này, lúc này còn đang mải mê lướt qua gian hàng trên mạng, đột nhiên bị Tô Duyệt Duyệt làm phiền, vốn đã chẳng vui vẻ gì, nay lại thấy cô ta muốn mình làm việc nên lại càng tìm cớ thoái thác.

Tô Duyệt Duyệt đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: “Vậy chị có file lưu trữ không?”

“File lưu trữ thì có nhưng nhiều dữ liệu như vậy, tôi không có cách nào gửi cho cô được.” Tiểu Ngô đóng trang gian hàng trên mạng lại, tiếp tục nói: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ gửi mail cho cô.”

“Vậy tôi sẽ đợi.”

Khi Tô Duyệt Duyệt quay đầu bước đi, chợt nghe thấy tiếng cầu nhàu của Tiểu Ngô: “Thật phiền phức, không biết điều gì cả.”

Nếu là trước đây, Tô Duyệt Duyệt hẳn sẽ mắng té tát vào mặt Tiểu Ngô đúng với tính cách của mình nhưng dù sao cô cũng mới đến công ty chưa được bao lâu, sếp của cô là Tổng Dật Tuấn lại đối xử rất tốt với cô, nếu cãi nhau với đồng nghiệp, e rằng sẽ mang lại phiền phức cho sếp. Vì vậy cô đành nén cơn giận, quay về

chỗ ngồi, đợi mail của Tiểu Ngõ. Chưa tới năm phút sau, thư điện tử của Tiểu Ngõ tới tấp được gửi đến, Tô Duyệt Duyệt lần lượt mở từng thư để tìm tài liệu, khoảng hai mươi phút sau, Tiểu Ngõ gọi điện cho Tô Duyệt Duyệt, nói là tất dữ liệu đều đã gửi vào hòm thư cho cô rồi, bảo cô tự tìm. Tô Duyệt Duyệt lần lượt tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được hợp đồng trong cả một biển file kia.

Có điều, bản hợp đồng này lại là phiên bản PDF, niềm vui vừa có được khi tìm thấy hợp đồng của Tô Duyệt Duyệt chợt vụt tắt. Đã phải “đắc tội” với Tiểu Ngõ mới có được nhiều thư như vậy, kết quả lại là phiên bản PDF, nói cách khác, mình phải gọi điện cho May xin bản Excel nữa. Cầm điện thoại trên tay, do dự mãi, cuối cùng cũng quyết định bấm số. Khi nhắc điện thoại lên, người ở đầu dây bên kia vẫn đang cố nói nốt chuyện đang dở với ai đó, mãi tới khi Tô Duyệt Duyệt lên tiếng: “Là tôi, Sue đây”, thì mới thấy đầu dây bên kia nói: “Ồ, cô có chuyện gì không? Hợp đồng đã làm xong chưa? Nếu làm xong rồi thì cô hãy báo với bộ phận Thu mua đi.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ rất vui, xung quanh còn rộ lên những tràng cười rôm rả. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, lúc này vẫn còn nóng giận như vậy, bây giờ lại coi như không có chuyện gì xảy ra, dường như không có vẻ gì muốn cùng cô tìm hiểu về tình hình hợp đồng. Cho dù là vậy, Tô Duyệt Duyệt tuyệt đối không phải một người làm việc qua loa tùy tiện, cô lấy giọng nói: “Cô có phiên bản điện tử của hợp đồng đó không? Phiên bản điện tử về vật liệu.”

“Phiên bản điện tử? Chẳng phải tôi đã đưa cho Tiểu Ngõ rồi sao? Chỗ tôi không còn nữa.”

“Phiên bản của Tiểu Ngõ là PDF, chỗ cô có phiên bản nào khác không? Như Excel chẳng hạn?”

“Ồ, là phiên bản PDF à?”

Giọng nói của May có chút hoài nghi, Tô Duyệt Duyệt nghe thấy tiếng gõ bàn phím, tiếp đó là giọng của May: “Xin lỗi, của tôi cũng là phiên bản PDF, không tìm thấy bản gốc nữa.”

“Giúp tôi tìm kĩ lại được không?”

“Tôi đã tìm rồi, quả thực là không có, hay là cô đến tìm IT giải quyết đi, tôi hết cách rồi.”

Giọng của May tỏ vẻ khó chịu nhưng Tô Duyệt Duyệt biết là cô ta không chịu giúp đỡ, có nhờ vả nữa thì cũng chẳng nhận được gì. Hôm nay là ngày làm việc chính thức đầu tiên, không ngờ cả bộ phận của cô và bộ phận khác lại gây khó khăn như vậy. Mặc dù không ảnh hưởng quá nhiều, nhưng chừng đó cũng đã làm giảm đáng kể tinh thần đang hưng phấn của cô.

Sau khi Tô Duyệt Duyệt gọi điện cho bộ phận IT, lại tiếp tục bị IT lấy lý do từ chối. Cô muốn tải một phần mềm xử lý phiên bản PDF về máy tính của mình nhưng IT nói làm như vậy là vi phạm quy định của công ty, sẽ bị công ty phần mềm khởi kiện vì ăn trộm phần mềm. Tô Duyệt Duyệt nhớ lại trước đây làm việc ở công ty tư nhân tải nhiều như vậy có sao đâu, tại sao ở JSCT lại không được? Vị đồng nghiệp ở bộ phận IT chỉ cười nhạt, nói tất cả các công ty nước ngoài đều quy định như vậy.

Lời này rõ ràng có ý nói Tô Duyệt Duyệt có chút què mùa, thậm chí không có khái niệm về luật sở hữu bản quyền. Thôi vậy, dù sao cô cũng chỉ là một nhân viên quèn, thân phận chẳng khác gì để trui, chẳng ai chịu đưa tay ra giúp cô, cô đành phải tự lực cánh sinh vậy, cho dù là để trui hay gà con ngốc nghếch nhưng chắc chắn sẽ có ngày nở mày nở mặt, có cơ hội bay lên.

Vùng mông đau rát vì cọ sát mặt ghế nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn ngồi làm việc say sưa tới tận năm rưỡi, một trăm bảy mươi loại vật liệu, mỗi loại vật liệu khoảng mười bảy chữ cái, ngoài ra còn cần nhập vào hệ thống một khối lượng lớn công việc. Tô Duyệt Duyệt chăm chỉ đánh máy, không để ý đến thời gian đang lặng lẽ trôi đi.

“Cô định làm thêm à?”

“Làm thêm? Mấy giờ rồi?” Tô Duyệt Duyệt đang vui đầu đánh máy, bỗng giật mình bởi giọng nói của Tống Dật Tuấn, lúc này mới phát hiện thấy Như An Tâm ở dãy bên cạnh, Vu Tiểu Giai ở dãy phía trước và tất cả những người xung quanh đều đã về từ lâu. Nhìn đồng hồ hiển thị ở góc phải phía dưới màn hình máy tính, đã là năm rưỡi rồi.

“Cô sống ở đâu? Xem chúng ta có thuận đường hay không?”

“Tôi ở...” Tô Duyệt Duyệt đang định nói nơi ở của mình, đột nhiên trong đầu hiện lên dáng vẻ chờ đợi của Doanh Thiệu Kiệt, liền đập bàn nói: “Chết rồi! Anh về trước đi, tôi bận chút việc.”

15. Chương 15: Thần Tượng Giám Đốc Bộ Phận

Tống Dật Tuấn cảm thấy hơi mơ hồ, hành động đập bàn nói “chết rồi” của Tô Duyệt Duyệt rõ ràng là có hẹn hoặc sắp xếp trước, nhưng câu sau lại nói mình bận chút việc. Có lẽ cô không muốn để cho anh biết nên mới nói dối.

“Được rồi, không làm ảnh hưởng tới cuộc hẹn của cô nữa, tôi đi đây, bye bye!”

“Không phải vậy, không, không phải bạn trai.”

Tống Dật Tuấn đã đi ra đến cửa, nghe thấy tiếng phản bác của Tô Duyệt Duyệt liền quay đầu lại nhìn cô gái đeo cặp kính gọng đen, cười tủm tỉm rồi đi ra khỏi cửa.

“Đến nói lắp cũng bị lây.”

Tô Duyệt Duyệt nhìn theo dáng người đỉnh đạc, cuốn hút của Tống Dật Tuấn khuất dần, miệng lẩm bẩm, không biết có phải do đi cùng Doanh Thiệu Kiệt đã lâu nên cô cũng đã bị nhiễm tật nói lắp của anh ta không. Tô Duyệt Duyệt đứng ngẩn mình trong tấm kính ngăn, vỗ vỗ hai má, dưới ánh sáng đèn, quả nhiên thấy mình cũng có chút ngốc nghếch như anh ta.

Đã là năm giờ bốn mươi phút, anh chàng ngốc đó không gọi điện thoại ình, xem ra cũng chưa về rồi, Tô Duyệt Duyệt tự lý giải như vậy. Nhưng hôm nay cô đã sai, sau khi thu dọn tài liệu và tắt máy tính, cô cố tình làm bộ dạng ngượng ngùng, cúi đầu đi về phía bãi đỗ xe. Trong bãi đỗ xe, tuy vẫn còn khá nhiều xe, nhưng do hình Kính Thiên Trụ của chiếc Polo màu đen quá nổi bật dưới ánh đèn đường nên Tô Duyệt Duyệt không phải tốn sức để tìm thấy chiếc xe Polo đó, đang định diễn kịch giải thích cho sự chậm trễ của mình thì người trong xe đột nhiên đi ra, không nói một lời, lặng lẽ mở cánh cửa phía sau xe.

Khoang xe đã rất ấm, khí nóng bên trong phả ra, Tô Duyệt Duyệt cảm thấy khó hiểu, từ lúc nào anh chàng này lại hào phóng đến vậy?

“Vào, vào đi!”

Người đàn ông dưới ánh đèn trông giống một chàng hoàng tử trong truyện cổ tích, có điều khi giọng nói cất lên đã phá vỡ khung cảnh lãng mạn ấm áp này, Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt, thấy mình không cần phải đóng kịch làm bộ đáng thương nữa, lập tức chui vào trong xe.

Có điều vừa chui vào trong, móng mới khê chạm mặt ghế, cô lại kêu lên đau đớn: “Ái ui!”

“Sao thế?”

“Lên xe rồi nói sau.”

Hôm nay cô đã bị mất mặt trước đám đông, bây giờ không thể kêu đau móng với anh chàng đẹp trai nói lắp này được. Doanh Thiệu Kiệt “ừ” một tiếng, đóng cửa xe phía sau lại rồi leo lên vị trí lái, tiện tay đưa Tô Duyệt Duyệt một lọ dầu gió: “Cầm, cầm về nhà bôi, bôi, rất tốt đấy, là dầu gió Malaysia.”

“Sao lại biết tôi bị ngã? Có phải lúc trưa anh đã nhìn thấy rồi không?”

Tô Duyệt Duyệt cầm lấy lọ dầu gió, hoài nghi hỏi Doanh Thiệu Kiệt. Anh ta quả nhiên thấy chết không cứu, đúng là đồ Gia Cát Lượng, biết mình gặp xui xẻo mà không đến giúp, chẳng có chút phong độ đàn ông gì cả.

“Cô, cô dùng xong, nhớ trả, trả lại tôi.”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, đồ keo kiệt, biết là không có lòng tốt mà, dùng xong còn phải trả nữa.” Tô Duyệt Duyệt trừng mắt nhìn Doanh Thiệu Kiệt, cầm lọ dầu gió trong tay, cười thâm: Hơ hơ, về nhà tôi sẽ dùng hết, trả lại anh cái lọ không, đúng là tên keo kiệt.

“Cái, cái lọ này khó kiếm lắm đấy.”

“Nhiều lý do quá, dùng xong trả anh là được chứ gì?”

Doanh Thiệu Kiệt rõ ràng đang né tránh câu hỏi của mình, Tô Duyệt Duyệt nghĩ bụng, chắc người đàn ông này cho rằng mình không tương xứng như Tống Dật Tuấn nên mới tìm cách lảng tránh nói sang chuyện khác. Nghĩ đến việc anh ta đã đưa mình lọ dầu gió, coi như miễn cưỡng bỏ qua vụ này, cô ngồi tựa lưng vào ghế, làm việc cả ngày đều không cảm thấy gì, bây giờ thanh thoi, lại thấy các khớp xương trên người đau nhức.

“Hôm nay làm việc, có bận, bận không?”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Đang lìm dim buồn ngủ, chợt thấy Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên quan tâm đến công việc của mình, Tô Duyệt Duyệt ngáp một cái, nói: “Bạn, cả một đồng việc lộn xộn chẳng ra đâu vào đâu.”

“Có, có ai gây khó dễ à?”

“Anh nói đúng đấy.”

“Cô mới đến, chỉ cần, không, không quá đáng quá, thì đừng, đừng cãi nhau với người ta.”

“Anh đang dạy tôi cách đối nhân xử thế đấy à?” Tô Duyệt Duyệt ưỡn thẳng người lên, hỏi giống như FBI đang thẩm vấn: “Nói đi, anh đã ở JS lâu rồi, có hiểu nhiều về JSCT không? Có thể giúp tôi giải thích sự hỗn loạn ấy không?”

“Hơn bảy năm. Không hiểu, hiểu lắm.”

“Bảy năm cơ à, lâu thật!”

“Không, không lâu, đây là công ty, thứ ba, mà tôi làm.”

Tô Duyệt Duyệt ngả lưng xuống ghế, chăm chú quan sát khuôn mặt của Doanh Thiệu Kiệt, da rất đẹp, dường như không có một nếp nhăn. Không biết anh bao nhiêu tuổi rồi, đã làm việc ở JS được bảy năm, cộng thêm thời gian trước đó, chắc cũng đã đến ba mươi tuổi rồi. cô trầm tư suy nghĩ, còn Doanh Thiệu Kiệt lại nhìn khuôn mặt trầm tư kia qua gương chiếu hậu, cố gắng nhịn cười.

Cô gái này không biết đang nghĩ gì, tức giận chắc cũng hết rồi nhưng giờ lại nhìn anh lâu như vậy, đến bản thân anh cũng cảm thấy ngại, song đôi mắt trong veo kia dường như không một phút nào rời đi.

Một lúc lâu sau, Tô Duyệt Duyệt mới thở dài nói: “Anh thật kiên cường, đã ở đây được hơn bảy năm rồi cơ à, nếu kết hôn thì được xem là bảy năm sóng gió, vậy mà anh đã làm việc ở công ty bảy năm, cái “hồ củ cải” này không biết đã bị anh nhổ hết bao nhiêu củ rồi. Nói đi, anh có phải lao động trẻ em ở JS không?”

“Lao, lao động trẻ em? Cái gì mà lao động trẻ em?”

“Lao động trẻ em chính là tuổi còn nhỏ đã phải làm việc, cái này mà cũng không hiểu, trước đây tôi thường xuyên bị người ta gọi là lao động trẻ em đấy.”

Tô Duyệt Duyệt bĩu môi, cũng không biết người đàn ông đang lái xe kia không hiểu thật hay cố tình ra vẻ không hiểu, ngả người ra phía sau, ngáp một hơi dài.

“Cô, cô ăn mặc, trông cứ như học sinh ấy.” Một lúc sau, Tô Duyệt Duyệt đang sắp ngủ lại nghe thấy Doanh Thiệu Kiệt nói.

“Này, Doanh Thiệu Kiệt, anh hồi lâu không nói gì, hễ mở miệng là đả kích tôi.”

Tô Duyệt Duyệt vừa nói vừa cúi nhìn quần áo của mình, thực ra quần áo cô đang mặc cũng rất đẹp, dù gì cũng là kiểu Hàn Quốc, mặc dù hơi giống học sinh nhưng chắc cũng không đến nỗi tệ như Doanh Thiệu Kiệt nói?

“Tôi nói, nói thật đấy.”

“Đợi tôi có tiền sẽ thay đổi lại, không có tiền chẳng làm được gì cả. Hơn nữa, tôi còn rất nhiều thứ cần đến tiền, ví dụ như tiền nhà, còn ví dụ như phải trả tiền cho kẻ...”

Tô Duyệt Duyệt định nói “kẻ bunn xin như anh” nhưng lại bỏ ngỏ, Doanh Thiệu Kiệt biết cô đang định nói mình, song do phải tập trung lái xe nên anh im lặng, mãi đến khi tới phía dưới tòa nhà của Tô Duyệt Duyệt, Doanh Thiệu Kiệt mới nói: “Tiền xe bắt di bắt dịch, tiền nhà cũng vậy, còn lại những khoản tiền khác có thể tiết kiệm được.”

“Doanh Thiệu Kiệt, anh thật biết tính toán. Được rồi, ăn ở đi lại đều phải tính tiền, còn lại sẽ không tính. Nhưng trước khi tôi tiết kiệm được tiền mua quần áo thì đừng có lúc nào cũng nói móc tôi như vậy.”

“Được thôi, bye bye!”

“Bye bye!”

Tô Duyệt Duyệt trở về phòng mình, sau khi ăn tối xong lại nhắn tin cho Mèo con, Mèo con hồi âm lại ngay, nói hai ngày nữa sẽ gọi điện cho cô, Tô Duyệt Duyệt thấy nhẹ nhõm hẳn. Sau khi tắm xong, cô lấy dầu gội của Doanh Thiệu Kiệt xoa móng, xoa xong cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Vì cả ngày làm việc vất vả nên cô cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên cuộc chiến ngày hôm sau sẽ còn căng thẳng hơn cả ngày hôm trước. Vừa đến phòng làm việc, còn chưa kịp rót nước, điện thoại đã liên tục reo vang.

Cô tức tốc viết bản báo cáo công việc, phải mất bốn mươi lăm phút mới hoàn thành. Tô Duyệt Duyệt ngắm nghía bản báo cáo trên bàn, cảm thấy thật khâm phục chính mình, loáng cái đã viết ra được nhiều như vậy. Mặc dù công việc khá rắc rối, nặng có, nhẹ có, cần gấp có, từ từ có, song bản thân lại ghi chép một cách trật tự, gọn gàng.

“Sue, hôm qua cô làm thêm giờ à?”

Như An Tâm ngoảnh đầu sang hỏi Tô Duyệt Duyệt, đôi môi tuyệt đẹp ánh lên màu son quyến rũ, khi Tô Duyệt Duyệt nhìn cô ta, đột nhiên nhớ tới vấn đề hôm qua Doanh Thiệu Kiệt nói với mình. E rằng người đàn ông như anh ta sẽ thích những cô gái thời thượng giống như Như An Tâm? Xinh đẹp, chín chắn, yếu điệu, vóc dáng lại gợi cảm, còn quần áo thì toàn hàng hiệu đắt tiền.

“Sue, trên mặt tôi có gì à?”

Thấy Tô Duyệt Duyệt chăm chú nhìn mình, Như An Tâm cảm thấy hay là mặt mình bị bẩn, vừa nói vừa chuẩn bị giơ gương lên soi. Lúc này Tô Duyệt Duyệt mới cảm thấy mình hơi thất lễ, vội cười nói: “Không, mặt cô trắng như trứng gà bóc ấy. Hôm qua tôi không làm thêm giờ, mọi việc để lại đến hôm nay giải quyết nhưng cũng đã xử lý xong bản liệt kê vật liệu đáng ghét đó rồi.”

“Vậy thì tốt. Trong tay tôi cũng có mười bản hợp đồng không biết phải làm đến lúc nào, may mà có bản Excel nên làm đơn giản hơn cô rất nhiều.”

“Vậy à, của tôi thì rắc rối hơn một chút nhưng có lẽ là vì chúng ta đều chưa quen việc, nếu không chắc sẽ làm nhanh hơn rất nhiều.”

Tô Duyệt Duyệt tự an ủi mình cũng là nhân tiện an ủi luôn Như An Tâm. Như An Tâm chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều, Tống Dật Tuấn đi công tác, trước khi đi còn hỏi Như An Tâm xem lượng công việc thế nào? Như An Tâm nói vẫn có thể gánh vác nhưng khi hỏi tới Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt lại chẳng chú ý sắp hỏi gì, chỉ vừa nhìn tài liệu, vừa trả lời: “Đợi chút, sắp xong rồi.”

Cứ như vậy, Tống Dật Tuấn đứng bên cạnh đợi đúng mười phút, nếu không phải Tô Duyệt Duyệt cảm thấy có người che khuất ánh sáng thì cô cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Ồ! Sao, sao anh lại ở đây?”

Cô đứng bật dậy, những người xung quanh đều không nhịn được cười, Tống Dật Tuấn cũng cười, hai bên khóe môi cong lên để lộ hàm răng trắng muốt, thần thái, cử chỉ đều vô cùng hấp dẫn. Mặt Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nóng bừng, bối rối không biết phải làm sao, điều đó càng khiến Vu Tiểu Giai ở góc đối diện phải phì cười.

“Cô không phải căng thẳng như vậy, cứ làm từ từ. Tuần này tôi sẽ không có ở công ty, trong lúc tôi đi công tác, Shelly sẽ tạm thời thay tôi quản lý, nếu cô có vấn đề gì, có thể hỏi Shelly hoặc gọi điện cho tôi.”

“Ồ, vâng!”

Tống Dật Tuấn quay sang tạm biệt tất cả những người trong phòng, sau đó kéo chiếc va li màu bạc ra khỏi cửa. Tô Duyệt Duyệt đứng nhìn theo Tống Dật Tuấn, trong lòng cảm thấy có chút ngưỡng mộ vị lãnh đạo này. Anh ta trẻ như vậy mà đã là giám đốc bộ phận, không biết những năm qua đã nỗ lực như thế nào để có được thành công như hôm nay?

“Sue, cô hài hước thật đấy. Gặp Kevin mà giống như binh sĩ gặp tướng quân, buồn cười quá, ha ha.” Tiếng cười của Vu Tiểu Giai làm ngắt quãng mạch suy nghĩ của Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt lập tức thu ánh mắt lại, quay sang nhìn Vu Tiểu Giai: “Chẳng qua là tôi bị giật mình nên thấy ngại thôi.”

“Tôi nghĩ cô đã bị ngây ngất trước vẻ đẹp trai phong độ của giám đốc rồi.”

“Cô đấy, lại bắt đầu rồi.”

Tô Duyệt Duyệt ngồi xuống tiếp tục công việc của mình, lúc đó, Như An Tâm và Vu Tiểu Giai ở bên cạnh bắt đầu nói chuyện.

“Kevin hay đi công tác thế nhỉ?”

“Đúng thế, đến không ai biết, đi cũng chẳng ai hay, nhưng nghe nói lần này có cuộc họp ở Hồng Kông. Cũng chẳng biết là họp gì, có vẻ bí mật lắm.”

“Đi Hồng Kông shopping thích lắm.”

Như An Tâm tỏ ra rất hiểu việc mua sắm ở Hồng Kông ánh mắt ngưỡng mộ của Vu Tiểu Giai liếc nhìn túi xách của cô ta để trên bàn, hỏi ngay: “Cô có hay đi Hồng Kông shopping không?”

“Cũng không thường xuyên.”

“Chắc công việc trước đây của cô bận lắm nhỉ?”

“Ừ, cũng hơi bận một chút.”

“Lần sau nếu cô đi, mua hộ tôi ít đồ mỹ phẩm được không?”

“Được thôi, đến lúc đó cứ lên danh sách đưa tôi, tôi sẽ mua cho.” Như An Tâm đã đồng ý lời nhờ vả của Vu Tiểu Giai, Vu Tiểu Giai cảm thấy rất vui, nhân tiện khen chiếc túi xách của Như An Tâm, sau đó mới trở lại làm việc. Như An Tâm nhìn tài liệu trên bàn, không nhiều lắm, chỉ có một tập tài liệu thôi, so với Tô Duyệt Duyệt đang vui đầu vào đóng đơn đặt hàng phía bên kia thì đúng là thoải mái hơn rất nhiều, không biết nếu cứ mãi như thế này, liệu cô gái nhìn bề ngoài không có chút tính toán kia có ghen tỵ không nhỉ, nghĩ đến đây, Như An Tâm cũng làm ra vẻ bận rộn.

Phòng Quản lý hợp đồng thoáng chốc im phăng phắc.

16. Chương 16: Bí Mật Của Hai Người

Ba ngày sau đó, văn phòng vắng mặt Tống Dật Tuấn nên đã thiếu hẳn sự nghiêm túc, mọi người có phần thoải mái hơn, mặc dù Tô Duyệt Duyệt vẫn chưa thoát khỏi sự bận bịu như ngày đầu tiên nhưng cũng đã dần quen với công việc. Chẳng có việc gì làm nhiều mà lại không quen, huống hồ Tô Duyệt Duyệt đã từng

làm việc ở công ty tư nhân, ở đó phụ nữ phải làm việc như đàn ông, đàn ông phải làm việc hùng hục như trâu. Vì vậy Tô Duyệt Duyệt không sợ nhiều việc, chỉ cần công việc không lộn xộn, rối tung thì cô đều vui vẻ làm.

Ngược lại, Như An Tâm bắt đầu có vẻ chán nản, đặc biệt là công việc ghi chép đơn giản nhưng phải lặp đi lặp lại khiến cô ta thỉnh thoảng lại than vãn. Mặc dù chỉ tự than vãn với bản thân, song lại có Vu Tiểu Giai ở bên cạnh đồng tình ủng hộ, vì thế Như An Tâm ngày càng trở nên thân thiết với cô ta hơn.

Chập tối thứ Sáu, trên đường về nhà, Tô Duyệt Duyệt trả lại lọ dầu gió cho Doanh Thiệu Kiệt. Mặc dù cô đã định dùng hết sạch lọ dầu để trêu tức tay Doanh Thiệu Kiệt bủn xỉn keo kiệt kia, tối đầu tiên đúng là cô đã bôi rất nhiều, tuy nhiên ngày hôm sau khi đi làm, phát hiện thấy trước cửa nhà ăn đã trải một tấm thảm chống trượt, hai nhân viên phục vụ trong nhà ăn nói rằng có một anh chàng đẹp trai, mắc tật nói lắp tới gặp họ đề xuất trải tấm thảm này. Lúc đó Tô Duyệt Duyệt mới biết không phải Doanh Thiệu Kiệt thấy chết không cứu, ngược lại còn quan tâm rất chu đáo, không những tránh ình khỏi ngã thêm lần nữa mà còn giúp người khác tránh được phiền phức này.

“Dùng, dùng, không nhiều, ha ha.”

Khi Doanh Thiệu Kiệt nhận lại lọ dầu gió đã cười như một tên ngốc, Tô Duyệt Duyệt bĩu môi nói: “Sao thế? Anh nghĩ tôi xấu lắm à? Cho tôi mượn, chắc hẳn anh nghĩ tôi sẽ dùng hết sạch sành sanh ư?”

“Không, không phải, tôi đang nghĩ không biết cô đã khỏi hẳn chưa.”

“Xì, khỏi hẳn rồi, cảm ơn anh!”

Thấy Tô Duyệt Duyệt cảm ơn mình, Doanh Thiệu Kiệt nở một nụ cười rạng rỡ, anh không kể với Tô Duyệt Duyệt rằng anh có nhìn thấy cô ngã nhưng đáng tiếc đã không tới đỡ cô dậy được trong lúc cô cần, anh cũng không kể với Tô Duyệt Duyệt rằng anh đã phải thuyết phục mãi nhân viên phục vụ nhà ăn mới đồng ý trải tấm thảm chống trượt đó. Nhưng cho dù như vậy, người con gái trong xe vẫn biết hết tất cả những gì anh làm, chỉ có điều cô cũng không muốn cho Doanh Thiệu Kiệt biết mà thôi.

“Không phải khách sáo, ồ, phải rồi, tuần, tuần sau, tôi, tôi đi Bắc Kinh công tác, thứ, thứ Ba, thứ Tư đều không có ở đây, cô phải một mình giải quyết...” Doanh Thiệu Kiệt đang nói, Tô Duyệt Duyệt đã “hiểu ý” chặn ngang lời anh: “Biết rồi, cuối tháng trừ tiền.”

“Cô, thật, thật là...”

“Thật là làm sao, chúng ta cũng giống nhau cả thôi mà.”

Tô Duyệt Duyệt khoanh tay trước ngực cao giọng nói, cô đoán Doanh Thiệu Kiệt đang muốn nói gì, lập tức chặn họng anh ta ngay. Doanh Thiệu Kiệt gượng cười, lái sang chủ đề khác, hỏi Tô Duyệt Duyệt xem Mèo con thế nào.

“Mèo con đang phải ở nhà dưỡng sức.”

“Dưỡng, dưỡng sức?”

“Cô ấy sau khi sảy thai phải ở nhà dưỡng sức. À phải rồi, Mèo con bảo sẽ đưa Bồn tắm nhỏ cho tôi.”

Thứ Năm vừa rồi, Mèo con đã gọi điện cho Tô Duyệt Duyệt, giọng buồn bã, bảo vì lý do sức khỏe, không thể chăm sóc Bồn tắm nhỏ, cũng không nỡ đưa Bồn tắm nhỏ đến cửa hàng chăm sóc vật nuôi, vì vậy hỏi xem liệu Tô Duyệt Duyệt có thể nuôi giúp cô hay không. Tô Duyệt Duyệt không chút do dự nhận lời ngay.

“Bồn tắm nhỏ? Cô, cô muốn, một chiếc bồn tắm nhỏ à?”

“À không, Bồn tắm nhỏ không phải là bồn tắm thông thường, là tên một chú chó Schnauzer.”

“Ồ!”

Thấy Doanh Thiệu Kiệt gật đầu hiểu ra, Tô Duyệt Duyệt bèn làm ra vẻ “trịnh trọng” hỏi: “Đúng rồi, ngày mai hoặc ngày kia anh có rỗi không?”

“Cuối, cuối tuần?”

“Đúng thế, nếu cuối tuần anh rỗi thì đưa tôi đến nhà Mèo con đón Bồn tắm nhỏ nhé. Nhưng! Nhưng cuối tuần không được tính hai chuyến, chỉ được tính một chuyến, như vậy tôi sẽ trừ tiền một ngày.”

“Vây, vậy thì ngày mai nhé.”

“Gớm, nhìn thấy tiền đã sáng mắt, đồng ý ngay kìa!”

“Tôi...”

“Được rồi, được rồi, không đòi co với anh nữa, chú ý lái xe đi, tính mạng của tôi hoàn toàn nằm trong tay anh đấy.”

Doanh Thiệu Kiệt muốn phản đối nhưng lập tức bị miệng lưỡi sắc sảo của Tô Duyệt Duyệt chặn đứng, đành phải tập trung lái xe.

Sáng thứ Bảy, Tô Duyệt Duyệt đã gọi điện cho Doanh Thiệu Kiệt, Doanh Thiệu Kiệt mơ mơ màng màng tưởng mình đặt nhầm báo thức, mắt nhắm mắt mở trả lời: “Đã, đã chín rưỡi rồi à?”, lần tìm đồng hồ báo thức ở đầu giường, cố gắng chống mí mắt lên xem, thì ra mới bảy giờ, mà đã đánh thức mình dậy. Đêm qua anh còn thức xem bóng đá tới sáng, chỉ mới ngủ được tầm bốn tiếng chứ mấy, vậy mà đã bị Tô Duyệt Duyệt gọi điện quấy rầy rồi.

Tuy nhiên Tô Duyệt Duyệt không quan tâm, chỉ hùng hổ nói: “Vẫn chưa tỉnh à? Hể đến cuối tuần lại lười chảy thây chảy mỡ. Đâu có giống tôi, ngày nào cũng chăm chỉ như ngày nào. Theo anh, chúng ta có nên đi sớm một chút ghé qua siêu thị mua cho Bồn tắm nhỏ ít đồ không? Đại loại như thức ăn hay khay vệ sinh dành cho chó ấy? Tôi đoán có thể Mèo con sẽ đưa chúng ta một ít đồ ăn cho chó, còn những thứ khác thì phải tự chuẩn bị.”

“Siêu, siêu thị? Mới bảy giờ, siêu thị còn chưa mở mà.”

“Vây tôi mới phải gọi anh dậy, còn đánh răng rửa mặt, ăn sáng nữa, rồi mới ghé qua siêu thị chứ, rồi còn...”

“Được rồi, được rồi, tôi dậy, tôi dậy.”

Doanh Thiệu Kiệt uể oải ngồi dậy, cuối cùng cũng đã đáp ứng được yêu cầu của Tô Duyệt Duyệt, đúng tám giờ mười lăm phút lái xe đưa cô đến siêu thị, rồi tiến vào trong cùng đám ông già bà cả đến từ rất sớm để mua đồ tươi và rẻ. Đồ dành cho vật nuôi lại không rẻ chút nào, dù là quầy giảm giá trong siêu thị thì giá cũng vẫn cao ngất ngưỡng. Tô Duyệt Duyệt vốn định tiết kiệm một chút tiền nhưng nghĩ mình còn mắc nợ Mèo con, liền nghiêng răng nghiêng lợi bỏ chúng vào trong xe đẩy, nhân tiện cũng mua luôn một ít rau giá rẻ. Khi tính tiền, Tô Duyệt Duyệt thanh toán bằng thẻ tiền lương của mình, số tiền còn lại trong thẻ không nhiều, nhưng Tô Duyệt Duyệt nghĩ mình cũng sắp được nhận tiền lương tháng đầu tiên ở JSCT rồi nên không có gì phải lo lắng, giúp Mèo con chăm sóc tốt chú chó cưng Bồn tắm nhỏ, coi như cũng là điều an ủi với lương tâm của cô.

“Cô không có, không có thể tín dụng à?”

Thanh toán xong, Tô Duyệt Duyệt tìm một góc để kiểm tra lại hóa đơn, nghe thấy Doanh Thiệu Kiệt đứng bên cạnh hỏi vậy, lập tức bĩu môi, nói: “Tôi không làm nô lệ thẻ, còn nữa, nô lệ phòng, nô lệ xe, tất cả tôi đều không làm nhé.”

“Được rồi, chúng, chúng ta đi thôi.”

Doanh Thiệu Kiệt thấy Tô Duyệt Duyệt bắt đầu sưng sía mặt mày, vội vã đẩy xe hàng tới bãi đỗ xe, vừa hay nghe thấy một đôi vợ chồng già đang xách trứng gà đi ngang qua bàn luận về mối quan hệ giữa mình với Tô Duyệt Duyệt.

“Nhìn đôi vợ chồng trẻ kìa!”

“Đẹp đôi thật, nhìn là biết họ đang rất hạnh phúc, chẳng khác gì chúng ta ngày xưa.”

Lời nói của đôi vợ chồng già đột nhiên khiến Doanh Thiệu Kiệt nhớ tới quá khứ đau xót của mình, bàn tay nắm tay đẩy xe hàng khẽ run lên rồi từ từ thả lỏng, nỗi đau âm ỷ phút chốc bùng lên, đã lâu lắm rồi nhưng anh vẫn không thể quên được chuyện đó.

“Đi thôi, đi thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì, rồi lại bị người khác nói cho.”

Bàn tay mảnh mai đặt lên tay đẩy xe hàng, cô gái đã đỏ mặt giằng lấy chiếc xe từ tay chàng trai, đẩy thẳng một mạch về phía bãi đỗ xe. Doanh Thiệu Kiệt lúc này mới giật mình nhận ra đã quên mất Tô Duyệt Duyệt, vội vã đuổi theo, nói: “Tôi, tôi đến đây.”

“Này, miệng là miệng của người ta, họ nói gì thì kệ họ, hơn nữa cô gái ngọc ngà như tôi đây còn chẳng bận tâm, đàn ông con trai như anh để ý làm gì chứ?”

“Tôi...”

Doanh Thiệu Kiệt định lên tiếng giải thích nhưng Tô Duyệt Duyệt đã “hạ lệnh”: “Mau mở cửa xe cho tôi để đồ nào!”

Trên đường lái xe, dường như Doanh Thiệu Kiệt vẫn chưa gạt bỏ hết suy tư trong lòng, rõ ràng đèn xanh đã bật nhưng xe vẫn cứ đứng im ở đó, mãi đến khi xe phía sau bấm còi inh ỏi, Tô Duyệt Duyệt mới đập vào người anh ta, nói: “Đèn xanh rồi, đèn xanh rồi, anh làm sao thế? Xe bị hỏng à?”

“Không.”

Tới khi khởi động xong xe thì đèn xanh đã lại chuyển thành đèn đỏ, Tô Duyệt Duyệt không biết tại sao Doanh Thiệu Kiệt lại trở nên lè mề, chậm chạp như vậy, phản ứng này của anh ta khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ. Khi đến nhà Mèo con, Tô Duyệt Duyệt muốn Doanh Thiệu Kiệt cùng vào nhà nhưng Doanh Thiệu Kiệt lại từ chối. Mãi tới khi Tô Duyệt Duyệt ôm Bồn tắm nhỏ đi ra, Doanh Thiệu Kiệt mới mở cửa xe giúp cô.

“Anh là bạn trai của Duyệt Duyệt à?”

“Không, không phải, anh ấy là đồng nghiệp của mình.”

Tô Duyệt Duyệt vội chạy lên trước mặt Mèo con, giải nguy thay cho Doanh Thiệu Kiệt, Mèo con nhún vai, vuốt vuốt má Bồn tắm nhỏ nói với vẻ quyến luyến: “Sau này phải ngoan đấy, phải biết nghe lời chị Duyệt Duyệt, nhớ chưa cưng?”

“Gâu... gâu...”

Dường như Bồn tắm nhỏ biết chủ nhân tặng mình cho người khác nên lập tức sửa soạn, Mèo con thấy vậy không cầm lòng được, rơm rớm nước mắt, Tô Duyệt Duyệt lập tức an ủi cô bạn: “Nếu cậu nhớ Bồn tắm nhỏ thì cứ đến nhà mình. Ngoài trời gió lạnh, cậu còn đang yếu, mau vào nhà đi.”

“Cậu thay mình chăm sóc Bồn tắm nhỏ nhé.”

“Yên tâm đi.”

Tô Duyệt Duyệt khẽ đẩy cánh tay Mèo con, bảo Mèo con vào trong nhà, Mèo con “híc” lên một tiếng, hai con mắt đỏ hoe, Tô Duyệt Duyệt vội hỏi: “Sao thế?”

“Không, không sao, cậu về đi.”

Mèo con lùi lại phía sau một bước, ánh mắt né tránh nhìn vào trong nhà, vừa rồi còn rơm rớm nước mắt, giờ đã quả quyết nói: “Tạm biệt nhé!”

“Ừ, tạm biệt!”

Tô Duyệt Duyệt và Doanh Thiệu Kiệt chào từ biệt Mèo con, Mèo con lập tức trở vào căn nhà sang trọng của mình, Bồn tắm nhỏ không chịu nằm yên trong lòng Tô Duyệt Duyệt, cô vội xoa đầu nó, nói: “Ngaoan nào, chị sẽ đưa em về nhà rồi cho em ăn nhé.”

“Đừng cho, cho nó ăn quá nhiều.”

“Ồ, anh đã từng nuôi chó rồi à?”

“Khi làm tình nguyện viên, tôi cũng đã từng có thời gian làm cho trung, trung tâm bảo vệ động vật nuôi.”

“Ồ, thật không ngờ anh cũng có tấm lòng yêu thương động vật cơ đấy. Tôi còn cho rằng anh chỉ biết ngủ với cả tính toán chi li thôi.”

“Tôi xem đá bóng nên mới ngủ, ngủ dậy muộn.”

“Anh xem bóng đá, vậy có biết đá bóng không?”

Tô Duyệt Duyệt nhìn Doanh Thiệu Kiệt qua tấm gương phía đầu xe, trông bộ dạng thư sinh của anh ta thật không giống vận động viên chút nào. Doanh Thiệu Kiệt lại phản ứng rất nhanh, trả lời ngay không chút do dự: “Tất nhiên!” Tô Duyệt Duyệt thầm nghĩ, anh chàng này thật biết nói khoác, liền chun mũi, chằm biếm nói: “Chắc anh làm thủ môn à?”

“Tiền, tiền đạo.”

Tiền đạo? Anh ta đeo cặp kính dày cộp như vậy mà cũng đòi làm tiền đạo? Cũng không biết khi anh ta làm tiền đạo, khung thành của đội nhà thủng lưới bao nhiêu bàn nữa. Nghĩ như vậy thôi nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn cảm thấy rất vui.

Bồn tẩm nhỏ ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình, sửa liền hai tiếng “gâu gâu” rồi lại nép vào cánh tay ấm áp. Liệu trong cái đầu bé nhỏ kia đang nghĩ gì, chủ nhân đã vứt bỏ nó, người đeo kính kia sẽ trở thành chủ nhân mới của nó chẳng. Ngay cả chiếc xe cũng không giống trước đây, tương lai của nó chắc hẳn sẽ rất tối tăm, mù mịt!

Người đàn ông ở vị trí lái xe cuối cùng cũng đã bước ra khỏi hồi ức, hoàn toàn chú ý tới cô gái ngồi phía sau, không hiểu vì sao cô gái này lại có thể nói thao thao bất tuyệt không ngừng nghỉ như vậy chứ, muốn nhớ về quá khứ một lát thôi cũng không được. Nhưng dù sao, nhờ thế mà tâm trạng của anh đã khá hơn nhiều.

Đột nhiên, điện thoại của Doanh Thiệu Kiệt đổ chuông, Tô Duyệt Duyệt thấy anh ta liếc mắt, vội nói: “Chú ý lái xe, đừng có nghe điện.”

“Cô, cô nghe đi.”

“Tôi nghe? Làm sao tôi có thể nghe? Tôi nghe được à, vậy tôi nghe nhé!” Tô Duyệt Duyệt vốn định từ chối nhưng điện thoại của Doanh Thiệu Kiệt kêu mãi không dừng, nghĩ chắc người gọi đến đang có việc gấp, chuẩn bị bấm nút nghe thì Doanh Thiệu Kiệt hỏi: “Ai, ai gọi thế?”

“À, 67835000, số này là...” Tô Duyệt Duyệt vừa trả lời, vừa ấn nút nghe.

“Kít...”

Đột nhiên một tiếng phanh xe chói tai xuyên qua lớp kính chắn dội thẳng vào tai người ngồi trong xe, chiếc điện thoại đang cầm hờ trên bàn tay Tô Duyệt Duyệt lập tức văng đi theo quán tính, đập vào kính chắn gió phía trước, cả người cô ngã dúm dụi, Bồn tẩm nhỏ sợ hãi nhảy vọt ra khỏi lòng cô, rơi phịch xuống chỗ để chân, người cuộn tròn như một quả bóng nhưng.

Sau năm giây khựng lại, chuông điện thoại cũng im bật, lúc này Tô Duyệt Duyệt mới từ từ định thần, hét lên với Doanh Thiệu Kiệt: “Này, anh lái xe kiểu gì thế hả?!!”

La hét cũng bằng thừa, người đàn ông chẳng thèm bận tâm, vội cầm điện thoại lên bấm gọi lại số vừa rồi, cuống quýt hỏi người ở đầu dây bên kia: “Tìm được Thao Thao rồi à? Được, tôi đến ngay!”

Thao Thao? Thao Thao là ai thế?

17. Chương 17: Một Đứa Trẻ Xa Lạ

Tô Duyệt Duyệt đang định trách móc hành động bộc phát của Doanh Thiệu Kiệt nhưng anh ta giống như người điên, đã quên mất cô gái ở phía sau xe, cũng quên mất Bồn tẩm nhỏ đang run rẩy sợ hãi nhìn mình, chỉ chú ý khởi động xe và vào số. Chiếc xe nhanh chóng tăng tốc, bảy mươi, tám mươi, tám mươi lăm, chín mươi...

Kim chỉ tốc độ tăng lên một cách chóng mặt, đã vượt quá tốc độ cho phép chạy trên đường phố, chiếc xe polo màu đen lạng lách đánh võng hết bên này sang bên kia, Tô Duyệt Duyệt nắm chặt tay vịn không rời, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

“Chậm lại, muốn chết à, chậm lại đi!” Thấy chiếc xe cứ vun vút lao qua hết xe này đến xe khác, chạm sạt xe bên cạnh, Tô Duyệt Duyệt run sợ hét lên nhưng Doanh Thiệu Kiệt không thèm để tâm, chỉ nhìn thẳng phía trước, tiếp tục lướt đi vào vèo với tốc độ chóng mặt.

Thao Thao.

Rốt cuộc là ai đã khiến một người điềm tĩnh như anh ta phát điên, phát cuồng đến vậy, Tô Duyệt Duyệt chẳng nghĩ được gì, chỉ biết mình càng hét đi chậm lại, anh ta càng phóng nhanh hơn, mãi tới nửa giờ sau, chiếc xe mới rẽ vào một con đường nhỏ, tiến vào sân đồn công an.

Tô Duyệt Duyệt ngạc nhiên sững sờ, tuy hai chữ “công an” to tướng lướt qua trước mặt, nhưng chỉ đến khi chiếc xe đỗ xịch lại một chỗ cách Quốc huy không xa, cô mới thực sự tin rằng mình đang ở trong sân của đồn công an.

“Rầm...”

Doanh Thiệu Kiệt chẳng nói lời nào với Tô Duyệt Duyệt, cứ thế bước ra khỏi xe đóng cánh cửa lại, Bồn tắm nhỏ ư ử mấy tiếng trong cổ họng, nem nép nhìn ra phía ngoài qua cửa kính.

“Đáng ghét!”

Tô Duyệt Duyệt nhìn theo anh ta, lẩm bẩm chửi rủa, đối với cô, cho dù xảy ra chuyện gì thì con người ta cũng vẫn có khả năng kiểm soát, đàn ông càng nên như vậy mới phải, đằng này Doanh Thiệu Kiệt đã lái xe lạng lách vi phạm luật giao thông, lại còn vô cùng mất lịch sự.

“Bồn tắm nhỏ, em không sao chứ?”

Tô Duyệt Duyệt nhào người lên ghế trên, ôm lấy Bồn tắm nhỏ đang run rẩy sợ hãi, xoa xoa đầu nó, nói: “Lần sau nếu anh ta còn đối xử thô lỗ với chúng ta như vậy, em cứ ị một bãi vào chỗ anh ta cho anh ta tức chết đi.”

Bồn tắm nhỏ “gâu gâu” mấy tiếng, rồi thu người lọt thỏm trong lòng Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt cũng bắt đầu lo lắng cho người đàn ông kia, không phải anh ta đã gặp chuyện gì chứ?

Ôm Bồn tắm nhỏ trên tay, Tô Duyệt Duyệt bước ra khỏi xe, đột nhiên, một chiếc BMW lướt đến, đỗ xịch ngay bên cạnh chiếc Polo, chiếc xe BMW này hoàn toàn che khuất chiếc Polo nhỏ bé. Từ trên xe, một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi bước xuống, anh ta mặc lễ, trông tràn đầy sức sống, toàn thân tỏa ra mùi nước hoa nhẹ nhẹ.

“Tôi đến rồi.”

Người đàn ông đeo tai nghe bluetooth, nói rất điềm đạm, Tô Duyệt Duyệt khẽ liếc nhìn rồi từ từ tiến về căn phòng phía tây mà lúc nãy Doanh Thiệu Kiệt đi tới, ngay sau đó cô nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Tô Duyệt Duyệt nghĩ thầm, chắc người đàn ông kia cũng đang đi về phía căn phòng phía tây?

Đang suy nghĩ vẫn vơ thì cô nghe thấy tiếng Doanh Thiệu Kiệt vọng lại từ phía hành lang: “Tôi sẽ đưa Thao Thao về.”

“Thiệu Kiệt, cậu bình tĩnh một chút, cậu không phải người giám hộ pháp lý của Thao Thao, cậu không thể làm như vậy.”

“Tại sao không thể?! Anh ta đã từng làm tròn trách nhiệm của một người bố chưa?! Chưa từng!”

©STENT: www.luv-ebook

Tô Duyệt Duyệt đi về phía căn phòng phát ra tiếng nói oang oang của Doanh Thiệu Kiệt, còn Bồn tắm nhỏ lại bị tiếng quát tháo ấy làm cho sợ hãi, cúi đầu cụp tai. Tô Duyệt Duyệt thầm nghĩ tại sao lúc này anh ta lại không bị nói lắp, ngược lại còn liên miện nhắc tới Thao Thao, lẽ nào Thao Thao là một đứa trẻ?

“Doanh Thiệu Kiệt, Thao Thao là con trai tôi, mong cậu hãy biết rõ vị trí của mình.”

Đột nhiên, người đàn ông ở phía sau Tô Duyệt Duyệt vượt qua cô, bước vào văn phòng, chẳng ai để ý đến Tô Duyệt Duyệt, cô cũng đi sau người đàn ông đó vào phòng. Căn phòng quét vôi màu xanh nhạt khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo, Tô Duyệt Duyệt cảm thấy không được thoải mái, song cảm giác này đã nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự hiếu kỳ trước màn tranh cãi nảy lửa của hai người đàn ông trước mặt.

“Vu Phong này, anh...anh đã làm tròn trách nhiệm của một người bố chưa?” Về lịch sự, nho nhã vốn có của Doanh Thiệu Kiệt đã hoàn toàn biến mất, quay người lại, chẳng nói chẳng rằng, túm chặt lấy cổ áo của người đàn ông mà anh ta gọi là Vu Phong kia, giận dữ quát lớn.

Vu Phong mặt mày lạnh tanh, gỡ tay Doanh Thiệu Kiệt ra, quay sang nói với anh công an đang khuyên can hai người: “Hứa Dương, lúc nào Thao Thao có thể trở về? Con tôi đã phải chịu khổ ở đó rồi, đừng bắt cháu đi tàu hỏa, hãy để cháu đi máy bay, tôi sẽ chịu mọi chi phí.”

“Vu Phong à, chuyện này còn phải đợi phía công an địa phương sắp xếp.”

Anh công an tên Hứa Dương kéo Doanh Thiệu Kiệt sang một bên, còn mình đứng giữa hai người đàn ông đang cãi lộn, nói với Vu Phong. Vu Phong chau mày, “ừ” một tiếng, nhưng Doanh Thiệu Kiệt không chịu để yên, lập tức nói: “Hứa Dương, hôm nay tôi sẽ đi đón Thao Thao.”

“Thiệu Kiệt, tất cả mọi việc đều phải làm theo trình tự, cậu không thể chỉ biết đến mình như vậy.”

“Các người đi mà làm theo trình tự của các người, Thao Thao đi tàu hỏa thì tôi sẽ đi tàu hỏa, Thao Thao đi máy bay, tôi sẽ đi máy bay.” Hứa Dương còn đang nói, Doanh Thiệu Kiệt đã vội ngắt lời. Trong lòng anh, Thao Thao chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng, vì sự việc năm đó khiến anh luôn cảm thấy ăn năn, day dứt, giờ đây anh phải có trách nhiệm với đứa trẻ này, anh cần phải bảo vệ đứa trẻ để bù lại những tổn thương đã gây ra cho nó.

“Thiệu Kiệt, nếu muốn Thao Thao trở về bình an, cậu không thể làm mọi việc hồ đồ như vậy. Hơn nữa, lúc này tôi đã nói rồi, tất cả mọi thủ tục cần phải có người giám hộ pháp lý, vì vậy việc này nhất định phải do Vu Phong ký tên xác nhận.”

“Tôi là cậu của Thao Thao, tôi có quyền này! Còn anh, từ khi Thao Thao sinh ra đến nay, anh chưa lúc nào làm tròn nghĩa vụ của một người bố!” Doanh Thiệu Kiệt bất chấp tất cả, đẩy Hứa Dương ra, mắng chửi Vu Phong thậm tệ, từng câu từng chữ đều sắc bén, gây gợn thu hút sự chú ý của những người xung quanh, vì thế khi thấy hai người bước ra từ phòng đối diện, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ. Đứng đằng sau Doanh Thiệu Kiệt một đoạn không xa, cô gái ôm chú chó trên tay nhìn người đàn ông phía trước cười khẩy một cái. Bộ dạng mắng chửi của anh ta thật hung dữ, lời nói đanh thép, hoàn toàn trái ngược với vẻ lấp ba lấp bắp thường ngày.

Anh ta là cậu của Thao Thao, có nghĩa Thao Thao chính là con chị gái anh ta, vậy chị gái anh ta đâu? Tô Duyệt Duyệt vừa ôm Bồn tằm nhỏ vừa nghĩ, nhưng suy nghĩ mới chỉ thoáng qua lập tức đã bị giật nảy mình bởi tiếng mắng trả âm ỉ của Vu Phong: “Doanh Thiệu Kiệt, cậu nên biết điều một chút! Lần đó nếu không phải tại cậu, Thao Thao liệu có bị bắt cóc bán đi hay không? Đúng vậy, tôi đã ly hôn với chị gái cậu nhưng tôi vẫn là người có quyền giám hộ! Chị gái cậu đã qua đời, tôi chính là người giám hộ duy nhất của Thao Thao!”

“Anh!”

Doanh Thiệu Kiệt bước lên, đẩy Hứa Dương sang bên, giơ nắm đấm về phía Vu Phong, tuy nhiên dù gì Hứa Dương cũng là công an, chỉ chớp mắt đã giữ chặt Doanh Thiệu Kiệt - người cao hơn mình hẳn nửa cái đầu, lôi anh ta về chỗ cũ, quát lớn: “Cậu định làm gì thế?!”

“Không có tôi và chị gái cậu, liệu cậu có tiền học đại học không? Bây giờ còn dám mắng tôi nữa! Cậu có tư cách gì mắng tôi? Không làm tròn trách nhiệm của người bố, con trai tôi bị bọn buôn người bắt đi, là ai đã khiến nó bị như vậy?”

Vu Phong chỉnh lại cổ áo, vẻ mặt lạnh tanh. Doanh Thiệu Kiệt đứng chết trân như khúc gỗ, mình đã từng cùng anh ta ngồi chung một bàn, ăn chung một mâm do cùng một người phụ nữ nấu, anh ta đã từng chu cấp tiền bạc ỉnh ăn học, anh ta đã từng vỗ vai mình dạy kiếm sống sao cho đàng hoàng, có trách nhiệm của một người đàn ông. Vậy mà, quá khứ đã qua lại trở thành hiện thực đau xót, người đàn ông phong thái đạo

mạo kia và mình chính là hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời chị nhưng cũng hủy hoại hạnh phúc cả đời của chị, thậm chí, cả tính mạng của chị.

Bầu không khí căng thẳng bỗng nhiên dịu lại, ánh mắt hung dữ nảy lửa vừa rồi như thể bị phủ lên một tầng khói mỏng. Chị gái, chị gái ruột của anh, đúng vậy, đầu đó trong đầu anh bỗng thấp thoáng hiện ra nụ cười ấm áp của chị và cả dáng người xanh xao tiêu tụy của chị.

Vu Phong.

Thao Thao.

Chị đã mất đi tình yêu của mình.

Chị đã mất đi đứa con trai của mình.

Gia đình tan nát, đổ vỡ ngay trước mắt chị, chị đã không thể chịu nổi, mắc bệnh ngày một nặng, có lẽ mọi gửi gắm của một người đều đã tan biến vào hư không, chị từ từ rơi vào vòng xoáy trống rỗng vô biên, không ai giúp đỡ, cho đến khi vòng xoáy đó nuốt chửng cả người chị.

“Chị...”

Anh ghen ngào gọi một tiếng, cánh mũi hơi đỏ, mọi chuyện trong quá khứ bỗng chốc ùa về giống như những mũi kim đâm vào tim buốt nhói. Hứa Dương vốn đang khuyên can, thấy Vu Phong nhắc lại chuyện cũ, vội khuyên anh ta đừng nên nghĩ ngợi nhiều, có điều thật không ngờ, người đàn ông trước mặt đã sải bước ra khỏi đồn công an mà không nói một lời nào, chỉ nghe thấy tiếng bước chân ngày một xa khuất khỏi hành lang. Tô Duyệt Duyệt một tay ôm Bồn tắm nhỏ, một tay gỡ kính, cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy Doanh Thiệu Kiệt đang phải gánh chịu nỗi đau đớn, dằn vặt do chính mình gây ra. Vừa nghĩ cô vừa chạy theo anh. Lúc này Hứa Dương mới chú ý tới cô gái đi cùng Doanh Thiệu Kiệt, có điều chưa nhìn rõ mặt cô gái đó thì đã thấy trước mặt còn trơ lại một mình Vu Phong.

18. Chương 18: Chuyến Đi Bắc Kinh Bất Ngờ

Khi Tô Duyệt Duyệt chạy ra ngoài, sự căng thẳng đã giảm bớt đi nhiều, mặc dù chiếc xe Polo màu đen bị chiếc BMW che khuất nhưng từ vị trí chéo này cô vẫn có thể nhìn thấy đầu xe.

“May mà chưa đi.”

Tô Duyệt Duyệt thở dài một tiếng, vội vã sải bước đi tới. Doanh Thiệu Kiệt đã ngồi yên lặng trong xe, có điều hai mắt đều nhắm lại, ngay cả khi Tô Duyệt Duyệt leo lên xe, ngồi ở ghế bên cạnh, anh cũng vẫn nhắm mắt, ngả đầu ra sau.

Tô Duyệt Duyệt liếc nhìn Doanh Thiệu Kiệt, cẩn thận đặt Bồn tắm nhỏ xuống băng ghế sau rồi nhẹ nhàng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Doanh Thiệu Kiệt không trả lời.

Cô mỉm môi, biết ý ngồi lặng im bên cạnh, trong sách từng nói, nam giới cũng có cảm xúc giống nữ giới, lúc này tốt nhất không nên làm phiền, tránh không để anh ta bị kích động.

“Đừng xem tôi chỉ là một con cừu, sự thông minh của loài cừu thật khó tưởng tượng, trời có cao tới đâu, tình cảm cũng sẽ cùng dạt dào...” Đột nhiên, chuông điện thoại của Tô Duyệt Duyệt vang lên.

“Shelly?” Tô Duyệt Duyệt ngạc nhiên, hôm nay là cuối tuần, Shelly gọi điện đến lẽ nào lại muốn mình làm thêm? Thôi kệ đi, cứ nghe điện thoại rồi tính sau. Khi Tô Duyệt Duyệt còn làm ở doanh nghiệp tư nhân, cô cũng thường xuyên phải làm thêm nên cũng đã quen với việc này, chỉ có điều lúc này Shelly gọi điện đến bảo làm thêm thì thật không thích hợp chút nào.

“Sue.”

Vừa bấm nút nghe đã thấy Shelly réo tên mình, chưa kịp chào hỏi cô ta một tiếng thì Shelly đã nói ngay vào chủ đề chính: “Đồng nghiệp Emma ở trụ sở văn phòng Bắc Kinh của chúng ta từ chức rồi, cô ta là nhân viên lâu năm, xin nghỉ phép quá nhiều nên thời gian bàn giao công việc đáng lẽ là một tháng nay chỉ gói gọn trong một tuần, bộ phận Nhân sự vẫn chưa tuyển được người, Kevin cũng bận không có thời gian tới gặp cô ta, cô sẽ đi Bắc Kinh một tuần để nhận bàn giao công việc...”

Shelly chưa nói xong, Tô Duyệt Duyệt đã đoán ra vấn đề, Shelly muốn mình tới đó nhận việc nhưng mình vừa chân ướt chân ráo vào JSCT, sao có thể đi nhận bàn giao công việc chứ, người đồng nghiệp tên Emma đó mặt mũi thế nào, ăn nói ra sao mình đều không biết, bảo mình nhận bàn giao thế nào đây? Không đợi Shelly nói xong, Tô Duyệt Duyệt đã vội nói: “Shelly, tôi không hiểu công việc ở trụ sở Bắc Kinh, đường đột đi như vậy, chẳng may có sơ suất gì thì phải làm thế nào?”

“Sue, đây là cơ hội để cô rèn luyện, ai mà chẳng phải chịu áp lực chứ? Với độ tuổi của cô và tôi hiện nay, áp lực phải lớn một chút mới đúng.”

Shelly không nói áp lực của cô lớn thế nào, chỉ lấy thế của kẻ bề trên ép buộc Tô Duyệt Duyệt kiểu gì cũng phải tới Bắc Kinh nhận công việc bàn giao này. Cuối cùng, Shelly còn nói thêm một câu: “Cô có thể gọi điện cho Kevin, hỏi ý kiến anh ta xem sao, nhưng trước khi anh ta đi công tác đã trao toàn quyền giải quyết mọi việc trong bộ phận cho tôi rồi, tôi cũng là vì nghĩ cho bộ phận. Đương nhiên, nếu cô thực sự không muốn đi, tôi cũng sẽ không ép.”

“Vậy công việc hiện tại của tôi thì sao?” Tô Duyệt Duyệt biết hiện giờ mình như cá nằm trên thớt, sắp bảo làm gì thì làm đó, có điều công việc ở bộ phận Quản lý hợp đồng chất cao như núi, cô không thể bỏ đi như vậy được.

“Thứ Hai hãy cố gắng sắp xếp ổn thỏa mọi việc, sau đó phát sinh chuyện gì, tôi sẽ làm thay cô.”

“Vâng.”

Thấy Tô Duyệt Duyệt đã đồng ý, Shelly mừng rỡ ra mặt, sau đó còn hướng dẫn cô tới phòng Tài chính để yêu cầu đặt phòng, đặt vé máy bay, Tô Duyệt Duyệt chưa từng đi máy bay bao giờ, đây chính là lần đầu tiên, mặc dù cảm thấy lo lắng về công việc nhưng nghĩ đến được ngồi máy bay, cô lại thấy hưng phấn.

©STENT: www.luv-ebook

Cuộc điện thoại vừa chấm dứt, còn đang mãi suy nghĩ mông lung, đột nhiên Tô Duyệt Duyệt nghe thấy tiếng nói ở bên cạnh: “Cô, cô bảo cô ta gửi, gửi thư cho cô, rồi gửi bản sao cho Kevin.”

“Ừa, anh không sao chứ?”

Người đàn ông bên cạnh không biết đã ngồi thẳng người lên từ lúc nào, lại nói lắp như cũ, không còn vẻ trôi chảy như lúc cãi nhau với Vu Phong nữa, Tô Duyệt Duyệt sững người một lát, sau đó quan tâm hỏi han anh ta, Doanh Thiệu Kiệt quay mặt sang, chỉ nói khẽ: “Chuyện gì, cũng phải có, có bằng chứng mới được.”

“Anh nói cũng đúng, nhưng cô ấy vừa gọi điện cho tôi, hay giờ tôi nhắn tin, bảo cô ấy gửi thư nhĩ!” Tô Duyệt Duyệt tự lẩm bẩm một mình, tin nhắn đã soạn xong mà mãi một lúc sau mới gửi đi nhưng Shelly mãi vẫn không thấy hồi âm, Tô Duyệt Duyệt đang lo lắng thì thấy Doanh Thiệu Kiệt khởi động xe, bèn ngồi ngay ngắn vào vị trí, chợt nhớ lại trạng thái lái xe điên loạn ban nãy của Doanh Thiệu Kiệt, vội vàng cắt điện thoại, nói: “Tôi còn chưa ngồi về ghế sau.”

“Ồ!”

Anh đáp lại một tiếng, sau đó tấp xe vào lề đường, Tô Duyệt Duyệt không ngờ Doanh Thiệu Kiệt dừng xe để mình trở về vị trí bằng ghế sau. Cô chỉ buột miệng nói ra vậy thôi, nhưng khi đối phương đáp ứng yêu cầu của mình thì cô lại cảm thấy không thoải mái cho lắm, thấy mình hơi phức tạp, lảm chuyện, liền nói: “Nói vậy thôi, ngồi thì cũng đã ngồi rồi, còn đổi gì nữa!”

Lần này, Doanh Thiệu Kiệt chẳng nói chẳng rằng, lái thẳng xe đến trước cổng tầng nhà Tô Duyệt Duyệt, giúp Tô Duyệt Duyệt xách đồ của Bồn tắm nhỏ vào nhà, Tô Duyệt Duyệt còn chưa kịp mời anh ta uống nước và nói lời cảm ơn thì anh ta đã lẳng lặng ra về, nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa, trong lòng cô cảm thấy có chút lo lắng, thực ra trong hoàn cảnh này ai cũng muốn hỏi cho ra nhẽ, rốt cuộc chuyện của

Thao Thao là thế nào? Tại sao Vu Phong nói Thao Thao bị bắt cóc là do Doanh Thiệu Kiệt? Tại sao chị gái của Doanh Thiệu Kiệt lại chết? Càng nghĩ tới chuyện này cô càng cảm thấy kỳ lạ nhưng con người cô chính là vậy, thường ngày mồm mép như tép nhảy, giờ bảo cô tìm hiểu về đời tư của người khác thì cô lại không làm được.

Đóng cửa lại, Tô Duyệt Duyệt thở dài một tiếng, Bồn tắm nhỏ nằm dài trên đồng thức ăn, không hề động đậy, đôi mắt như hai quả nho của nó đảo qua đảo lại, trong mắt nó, ở căn nhà này chỉ có gói thức ăn kia là quen thuộc, vì ở nhà Mèo con cũng cho nó ăn loại thức ăn này.

“Cún con ngốc nghếch!” Tô Duyệt Duyệt thấy bộ dạng Bồn tắm nhỏ như vậy, khẽ mỉm cười. Sau đó đặt khay vệ sinh dành cho chó vào buồng vệ sinh, sắp xếp đồ đạc mua về từ siêu thị, làm xong mọi việc, quay trở lại vẫn thấy Bồn tắm nhỏ nằm im trên đồng thức ăn, Tô Duyệt Duyệt muốn bế nó lên, như vậy mới dọn dẹp được đồng thức ăn ở trên sàn.

“Gâu...Gâu...Gâu”

Bồn tắm nhỏ hiền lành là thế đột nhiên nhe răng sủa Tô Duyệt Duyệt khiến cô giật mình lùi lại mấy bước, chẳng may giẫm vào một vật cứng, cúi xuống nhìn thì ra đó là điện thoại của Doanh Thiệu Kiệt. Chắc hẳn lúc này anh ta đã đánh rơi khi chuyển đồ, Tô Duyệt Duyệt đang mải nghĩ thì chuông cửa bỗng vang lên.

“A, vừa nghĩ tới đã đến rồi.”

Cô ra mở cửa, đang định trêu chọc Doanh Thiệu Kiệt thì đã thấy anh ta chìa trước mặt mình một chiếc điện thoại: “Của cô này.”

“Điện thoại của tôi?”

Tô Duyệt Duyệt đưa tay sờ túi, quả nhiên không thấy điện thoại của mình đâu, vốn định trêu anh ta mấy câu, không ngờ lại bị anh ta trêu trước. Đúng lúc này, chiếc điện thoại trong tay cô bỗng đổ chuông, Doanh Thiệu Kiệt không để cô kịp phản ứng, chìa tay về phía cô, nói: “Điện thoại của tôi, cảm ơn!”

“Ồ!”

Tô Duyệt Duyệt đành đưa điện thoại cho Doanh Thiệu Kiệt, anh ta quay người nghe điện thoại. Giọng của anh ta thì thà thì thầm khiến Tô Duyệt Duyệt không nghe được câu nào, chỉ nghe thấy câu cuối cùng, “Ok, tôi gặp sau.”

“Nhất định, phải, phải yêu cầu Shelly gửi thư.”

Sau khi tắt điện thoại, Doanh Thiệu Kiệt quay sang nói với cô bằng vẻ mặt nghiêm túc, đây đã là lần thứ hai anh ta nhắc nhở cô, cô cảm thấy hình như anh ta hơi có thành kiến với Shelly, luôn nói bóng nói gió rằng Shelly là người không đáng tin nhưng chuyện liên quan tới Shelly, anh ta lại không hề rằng nói nửa lời.

“Tôi đi, đi đây.”

Doanh Thiệu Kiệt một lần nữa rời khỏi nhà Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt nhìn chiếc điện thoại đã lâu không có tin nhắn mới, bất giác nhớ lại lời của Doanh Thiệu Kiệt. Lẽ nào Shelly đang lừa mình? Hay Shelly đã giả trò gì đó sau lưng mà mình không hay biết?

“Gừ... gừ...”

Không biết Bồn tắm nhỏ từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi đồng thức ăn, chạy tới bên cạnh Tô Duyệt Duyệt, cọ mình vào chân cô đòi bế. Tô Duyệt Duyệt âu yếm nhìn nó, vốn cô không để ý tới nó, nào ngờ cảm thấy mềm mềm ở dưới chân, bỗng thấy muện phiền với đi hần, khẽ mắng yêu: “Em ấy à, chị Duyệt Duyệt thương em như thế mà còn hung dữ với chị!”

Lúc này Bồn tắm nhỏ lại tỏ ra rất ngoan ngoãn, nước dãi rớt xuống dính cả vào lông, sau khi Tô Duyệt Duyệt ôm nó lên mới phát hiện thì ra chú chó tinh nghịch này đã cắn trộm túi thức ăn dành cho chó, có điều không cắn rách nổi nên mới chạy đến nịnh nọt như vậy.

“Em ấy à, thật đáng ghét!”

19. Chương 19: Chuyển Công Tác Đã Sắp Đặt Từ Trước

Sáng sớm thứ Hai, sau khi Tô Duyệt Duyệt đến văn phòng, trong lòng bồn chồn không biết có nên nhắc Shelly gửi thư ình hay không thì không thấy bóng dáng Shelly đâu, hỏi mấy người trong phòng Quản lý hợp đồng, chỉ có Vu Tiểu Giai nói là Shelly đã đi họp, còn họp ở đâu thì cô ta cũng không biết.

Tô Duyệt Duyệt đến phòng họp tìm một lượt nhưng cũng không thấy, nghĩ đến việc ngày mai đã phải đi Bắc Kinh, bèn lập tức sắp xếp công việc. Hỏi Tiểu Ngô đã nhận được bảng liệt kê mà bộ phận Dịch vụ thẩm định hay chưa, Tiểu Ngô bảo chưa, Tô Duyệt Duyệt không yên tâm, lại hỏi May bên bộ phận Dịch vụ nhưng May không nghe máy, sau đó mới biết May đang đi công tác ở Hàng Châu, mọi việc trong công ty liên quan tới bộ phận Dịch vụ đều do sinh viên thực tập Tiểu Diệp giải quyết. Tiểu Diệp đang là sinh viên năm cuối, nghe nói là người nhà của Giám đốc bộ phận Tài chính, vì vậy cô ta mới dễ dàng được nhận vào công ty thực tập. Trước đây khi Tô Duyệt Duyệt còn làm việc ở công ty tư nhân, cô đã rất quen với sự chuyên quyền của “mạng lưới thân thích”, vì vậy khi gặp Tiểu Diệp, cô cũng nói năng rất ôn hòa và cẩn thận. May mà Tiểu Diệp là một cô gái rất nhiệt tình, nói năng nhẹ nhàng, thân thiện, thấy Tô Duyệt Duyệt đến hỏi mình liền nhanh chóng đáp ứng tốt nhất yêu cầu của Tô Duyệt Duyệt, còn về chuyện việc nào cần gấp, việc nào làm từ từ thì bản thân cô ta cũng không được rõ. Tô Duyệt Duyệt nghĩ, dù sao cô cũng là chuyên viên Quản lý hợp đồng chứ không phải chuyên viên Kiểm soát hợp đồng, chỉ khác nhau bởi hai chữ thôi, Tiểu Ngô mới là người thẩm định bảng liệt kê rồi đưa cho cô.

Khi Tô Duyệt Duyệt ôm một tập tài liệu đi từ phòng Dịch vụ về giao cho Tiểu Ngô, Tiểu Ngô có vẻ hơi tức giận, cô đồng nghiệp “bốn mắt” này thật không hiểu đạo lý làm việc, ngay cả bộ phận Phục vụ “Thượng Đế” cũng chẳng bắt mình phải thẩm định gấp rút như vậy, thế mà tên “thái giám” Tô Duyệt Duyệt này giỏi thật, dám ôm cả một đống tài liệu về đây bắt mình phải làm. Tiểu Ngô tức nghẹn họng nhưng vẫn cứ cười xòa nói “cảm ơn” Tô Duyệt Duyệt, thầm nghĩ chẳng phải người ta có lòng tốt hay sao? Có điều, lòng tốt hơi quá đà, hôm nay đang có rất nhiều chương trình mua sắm online giảm giá, mình đang định tẩm tía vài thứ, giờ bị cô ta mang một đống tài liệu đập vào mặt thế này, mà thôi kệ đi, đằng nào thì cũng bị kéo xuống nước rồi, có ướt cũng chẳng sao.

“Sue.”

Tô Duyệt Duyệt đang định cầm đơn xin đi công tác tới phòng Hành chính thì nghe thấy Tiểu Ngô gọi giật lại.

“Chuyện gì thế?” Tô Duyệt Duyệt hỏi.

“Ừa, cô sắp đi Bắc Kinh à?” Tiểu Ngô đang đọc hợp đồng, vậy mà đôi mắt sắc nhọn vẫn tia thấy hai chữ “Bắc Kinh” trên đơn xin đi công tác của Tô Duyệt Duyệt.

“Đúng thế, Shelly bảo tôi tới Bắc Kinh nhận bàn giao công việc từ Emma.”

“Emma sắp nghỉ việc à?!”

Tiểu Ngô kinh ngạc kêu lên, tất cả mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn về phía này, không ai nói một tiếng nào, ngay cả Như An Tâm, suốt ngày chỉ gục đầu vào chiếc máy tính cũng ngẩng lên nhìn. Tô Duyệt Duyệt bị vây chặt bởi rất nhiều ánh mắt, như thể cô vừa gây ra một chuyện tệ hại nào đó, Emma sắp nghỉ việc, đây là việc hết sức bình thường, và có lẽ việc mình tới Bắc Kinh để nhận bàn giao công việc cũng chẳng phải là chuyện gì quá to tát cả.

“Ừ!” Tô Duyệt Duyệt gật đầu. Tiểu Ngô sừng sốt kêu lên, cảm thấy mọi ánh mắt xung quanh đang đổ dồn lại phía mình, liền lập tức ho hai tiếng, rồi lái sang chủ đề khác: “Cô phải đi Bắc Kinh, vậy thì mau chóng chuẩn bị đi. Mọi việc ở bộ phận Dịch vụ để tôi lo, hôm nay cho dù có muộn thế nào tôi cũng phải giải quyết cho xong, sau đó để cô mang tới Bắc Kinh.”

“Vì chuyển công tác của tôi mà cô phải làm thêm giờ, thật ngại quá!” Mặc dù trước đây, Tiểu Ngô làm việc không chăm chỉ nhưng sau khi biết cô đi Bắc Kinh công tác, đã vui vẻ giúp đỡ, khiến Tô Duyệt Duyệt bỗng

thấy cảm động. Tiểu Ngô vẫn quan tâm vồn vã: “Mau đi nộp đơn đi, ngày mai lên đường may mắn nhé, nhớ đặt vé máy bay và khách sạn.”

“Ừ, ừ.”

Tô Duyệt Duyệt vẫn đang cảm động, lại nghe thấy Tiểu Ngô nhắc nhở, sự cảm động lập tức biến thành động lực khiến cô đi thẳng lên bộ phận Hành chính ở tầng trên, phía sau chỉ còn lại nụ cười khinh khỉnh của Tiểu Ngô và tiếng bàn tán rôm rả của mọi người.

“Emma thất sủng rồi à?”

“Liệu có trở thành A Kiều ở trong Kim Ốc[1] không nhỉ?”

[1] Kim ốc: một cuốn tiểu thuyết nổi tiếng ở Trung Quốc. A Kiều là Trần A Kiều, nhân vật nữ chính có số phận hẩm hiu.

“Không biết.”

“Còn không mau gọi điện tới Bắc Kinh hỏi rõ xem sao.”

“Đúng thế!”

...

Tô Duyệt Duyệt không nghe thấy gì cả, cô chỉ chuyên tâm cầm tờ đơn xin đi công tác đứng đợi ở bên ngoài cửa phòng Hành chính, Hành chính là một bộ phận đặc biệt của công ty, mọi nhân vật cấp cao đều ở đây, mặc dù công việc của họ không liên quan đến hoạt động của công ty, nhưng hằng ngày phải giải quyết vô số các loại đơn từ khác nhau. Bất kể là giám đốc bộ phận hay nhân viên bình thường, lúc nào cũng phải vui vẻ tươi cười với bộ phận Hành chính.

“Joyce, đây là đơn xin công tác của tôi.”

Joyce là người phụ trách vé máy bay và khách sạn trong bộ phận Hành chính, công việc của cô ta rất nhàn rỗi, không cần động não quá nhiều nhưng cho dù như vậy, cô ta cũng là nghiên cứu sinh tốt nghiệp một trường đại học danh giá, không những vậy, cô ta cũng phải đạt tiêu chí “ngoại hình chuẩn” mới được tuyển vào đây.

Cần biết rằng, hằng năm có không ít cô gái ban đầu phải làm công việc thấp kém trong bộ phận Hành chính này, nhưng sau đó lại được lên làm thư ký riêng cho lãnh đạo chóp bu hoặc lãnh đạo của các chi nhánh khác. Công ty này mặc dù còn rất nhiều việc Tô Duyệt Duyệt chưa hiểu biết hết nhưng cái “tổ phượng hoàng kỳ lạ” này, từ lâu Vu Tiểu Giai đã nói cho cô và Như An Tâm biết rồi.

Joyce đặt chiếc gương trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn Tô Duyệt Duyệt, cầm lấy đơn, liếc qua một cái, mặt lạnh tanh trả lại ngay: “Phần trên không có phê chuẩn của lãnh đạo, tôi không thể đặt vé máy bay và khách sạn cho cô được.”

“Kevin đi công tác rồi, tôi lại không liên lạc được với Shelly, ngày mai tôi đã phải lên đường rồi, nếu không đặt e rằng sẽ không kịp mất.”

“Ngày mai lên đường, bây giờ mới mang đến đây sao? Bộ phận Quản lý hợp đồng xưa nay đâu có làm ăn tắc trách như vậy chứ?” Joyce cần nhằn mấy câu nhưng trong đầu đã tính toán, vị trí của bộ phận Quản lý hợp đồng không hề thấp, đặc biệt là vị giám đốc đẹp trai tên Tống Dật Tuấn đó lại như cá gặp nước trong JSCT, điều quan trọng nhất là anh ta có “kháo sơn” vô cùng vững chắc, nếu cố tình làm khó cho cô gái tên Tô Duyệt Duyệt này, con đường trải thảm đỏ của mình sau này tất sẽ gặp khó khăn. Khẽ thở dài một tiếng, Joyce nhắc điện thoại gọi cho Shelly, sau khi nghe điện, sắc mặt cứng nhắc khó coi lúc nãy lập tức trở nên vui vẻ lạ thường.

Tô Duyệt Duyệt nhìn bộ mặt xinh đẹp biến đổi nhanh chóng đó chỉ còn biết cười cười.

“Ok, không vấn đề gì.” Sau một phút gọi điện thoại để hỏi cô rõ tình hình, Joyce đã nhận tờ đơn xin công tác của Tô Duyệt Duyệt nói: “Lần sau nhớ nộp sớm một chút, nếu không phải Shelly đã đồng ý thì tôi không thể giúp cô được đâu.”

“Cảm ơn!”

“Đọc số chứng minh cho tôi!”

Joyce ngại phải tra hệ thống, liền hỏi trực tiếp Tô Duyệt Duyệt, đã phải đi nhờ người ta nên Tô Duyệt Duyệt cũng vui vẻ đọc số. Loáng một cái Joyce đã đặt xong vé máy bay, nhưng việc đặt khách sạn thì gặp chút rắc rối, sau khi sốt ruột gọi mấy cuộc điện thoại, cô ta nói với Tô Duyệt Duyệt: “Khách sạn tổ chức họp nên đã hết phòng rồi.”

“Hả, đã hết phòng rồi à? Làm thế nào bây giờ?”

Joyce buông hai tay, nhún vai nói: “Cô đưa đơn cho tôi mượn như vậy, đặt được vé máy bay đã là tốt lắm rồi, còn về khách sạn, cô hãy nghĩ cách đi, dù sao chi phí công tác cũng được sáu trăm tệ. Cô có thể tự lên mạng đặt.”

“Vậy cô có thể đặt giúp tôi không?”

“Tôi không thể giúp cô được, tôi chỉ phụ trách những khách sạn có trong hợp đồng làm việc với công ty, những khách sạn không thuộc diện này cô phải tự đặt.” Joyce nói với Tô Duyệt Duyệt bằng vẻ mặt thông cảm nhưng hết cách, Tô Duyệt Duyệt biết Joyce đang khéo léo từ chối, có điều cô ta đã nói vậy, cô cũng phải đồng ý: “Thôi cũng được.”

“Đã có mail thông báo về chuyến bay rồi này, cô tự đọc đi.”

Đúng là quá đáng! Chẳng phải Joyce vẫn đang làm công việc của mình hay sao? Tô Duyệt Duyệt không muốn gây mâu thuẫn với cô ta, mà quả thực cô cũng chẳng có thời gian mà gây sự. Khi về tới văn phòng, mọi người đang tập trung bàn tán gì đó, thấy cô về liền lập tức tản ra trở về vị trí của mình, như thể cô là sếp vậy.

Tô Duyệt Duyệt nở một nụ cười gượng gạo, trở về vị trí của mình, mau chóng gọi điện tới khách sạn đặt phòng, có điều đặt phòng khách sạn qua mạng rất bất tiện, đặt mãi mà chẳng được phòng nào. Công việc phía bên kia Tiểu Ngô cũng lần lượt được chuyển đến, những người nhàn rỗi trong phòng đang tán chuyện về con vật cưng của mình, điều này khiến Tô Duyệt Duyệt vốn đang tập trung bỗng nhiên nhớ đến Bồn tắm nhỏ, không biết một tuần tới nó sẽ sống thế nào, muốn lên mạng tìm kiếm một nơi gửi động vật nuôi ở gần vườn hoa Mỹ Lệ nhưng tốc độ mạng lại chậm chạp tới phát bực, trong khi, chức năng gửi và nhận tài liệu trong công ty lại nhanh tới chóng mặt, điều này khiến cô có cảm giác như cả tay lẫn chân đều đang hoạt động hết công suất.

©STENT: www.luv-ebook

Hận thời gian trôi qua quá nhanh.

Cô bực tức cắn chặt răng.

“Đừng xem tôi chỉ là một con cừu, sự thông minh của loài cừu thật khó tưởng tượng, trời có cao tới đâu, tình cảm cũng vô cùng dạt dào...”

Chuông điện thoại bỗng reo lên, vừa này Tô Duyệt Duyệt đã để lại số điện thoại của mình cho bên khách sạn để họ liên lạc nếu có phòng trống, nghĩ rằng होगọi tới, cô vội vàng ấn nút xanh hỏi: “Có phải đã có phòng rồi không?”

“Phòng... phòng nào?”

“Á!”

Tô Duyệt Duyệt đưa điện thoại xuống nhìn, sao lại là số của anh ta chứ? Vừa mới mở miệng đã “phòng phòng”, giống như trai gái hẹn hò vậy. Tô Duyệt Duyệt đỏ ửng, may mà đang đối diện với máy tính của mình chứ không phải là anh ta, Tô Duyệt Duyệt mím môi, ngược ngừng hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì?”

Cố tình lái sang chủ đề khác, không muốn để người đàn ông đầu dây bên kia hiểu lầm.

“Ồ, cô ăn, ăn trưa chưa?”

“Chưa, mà tôi không ăn đâu. Tôi bận quá không có cả thời gian ngẩng mặt lên đây. Tại sao thời gian hành chính chẳng lúc nào đủ dùng vậy chứ? Ngay cả khách sạn ở Bắc Kinh cũng không đặt được, còn nữa, Bồn tắm nhỏ cũng không biết phải làm thế nào. Hôm nay Tiểu Ngô phải làm thêm để chuẩn bị tài liệu cho tôi, tôi cũng không biết khi nào mình mới được về đây. Đúng rồi, đúng lúc này thì anh gọi điện cho tôi, tối nay tôi phải làm thêm giờ, anh không cần đợi tôi đâu. Trời ơi, sao mà nhiều việc như vậy, tôi phải làm thế nào đây?”

Tô Duyệt Duyệt nói liền một mạch, nỗi lo lắng trong lòng càng lúc càng dâng cao tới mức nước mắt bắt đầu ứa ra. Bắc Kinh là thủ đô, nhưng đối với Tô Duyệt Duyệt đó lại là một nơi xa lạ, ngay cả khách sạn cũng không đặt được thì cô phải làm sao đây? Lang thang ngoài phố chắc? Hay là ở phòng chờ nơi bến tàu, bến xe? Như vậy không thể đảm bảo được an toàn. Còn nữa, Bồn tắm nhỏ mới về ở với cô được hai ngày, giờ cô lại phải đi Bắc Kinh một tuần, vậy Bồn tắm nhỏ phải làm thế nào đây? Cô không thể trả lại nó cho Mèo con được! Làm như vậy không thỏa đáng và đó cũng không phải tính cách của Tô Duyệt Duyệt. Còn nữa, Tiểu Ngô nói sẽ làm thêm giờ để chuẩn bị tài liệu cho cô, cô không thể cứ thế phó mặc cho cô ta. Sắp tới Bắc Kinh nhận bàn giao công việc, không hiểu việc ở đây có thể làm từ từ được không? Giờ làm được bao nhiêu thì cứ làm ngần ấy đã. Nói tới hai tiếng “ăn cơm”, bụng cô lại réo sôi ục ục nhưng cô chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới ăn uống.

“Cô đừng lo, đừng lo.”

Nghe giọng nói nghèn nghẹn tắc tịt của cô, anh cũng thấy lo lắng nhưng hai từ “đừng lo” liên tiếp của anh khiến cô căng thẳng hơn. Những giọt nước mắt kìm nén đã lâu bỗng rơi lách tách trên bàn phím, Doanh Thiệu Kiệt đã đoán ra mọi chuyện, lập tức nói: “Khách sạn ở Bắc Kinh để tôi lo, Bồn tắm nhỏ tôi sẽ nhờ bạn trông hộ một ngày, sau đó tôi sẽ đưa về nhà chăm sóc. Còn công việc cô, cô không phải lo.”

“Anh nói gì?”

Tô Duyệt Duyệt sợ mọi người nhìn thấy mình khóc lóc ủy mị trước công việc không mấy áp lực này nên đã đặt điện thoại xuống bàn, đưa tay lau nước mắt, đến khi nhắc điện thoại lên thì Doanh Thiệu Kiệt đã nói xong.

“Tôi nói, cô còn có, còn có tôi.”

Doanh Thiệu Kiệt vốn chỉ định nói ngắn gọn, nhưng câu này nói ra lại dài dằng dặc, và cũng chẳng biết tại sao lại nói ra lời này, nhưng người nói vô ý, người nghe lại dậy sóng trong lòng.

Anh ta nói vậy là có ý gì?

Tô Duyệt Duyệt quệt nhẹ đầu mũi, nói: “Tôi bận rồi, anh cũng làm việc của anh đi.”

Doanh Thiệu Kiệt tự biết mình đã nói lỡ lời, “ừ” một tiếng đồng ý, thấy Tô Duyệt Duyệt cúp máy thì nhìn điện thoại một lúc. Cô gái ngốc nghếch này chắc chắn đã bị người trong JSTC bắt nạt rồi. Lúc trước đã nhắc nhở cô ấy phải yêu cầu Shelly gửi thư xác nhận, cũng không biết cô ấy đã nhận được bức thư đó hay chưa. Rõ ràng đặt phòng khách sạn là việc của bộ phận Hành chính, sao bây giờ lại trở thành việc của cô ấy chứ? Còn về chuyến công tác Bắc Kinh, phải đến tám phần là cô ấy bị người ta ép đi.

Hôm nay anh đã đợi ở nhà ăn rất lâu mà vẫn chưa gặp được cô, một rưỡi rồi mà vẫn không thấy cô xuất hiện, lòng nghĩ liệu có phải cô đã ăn rồi không? Có điều không ăn cơm ở nhà ăn mà lại ăn ở nơi khác có vẻ không phải là tác phong của cô. Cô vốn rất tiết kiệm, còn chẳng dành dụm đủ tiền để mua son phấn, nói gì tới tiêu tiền bữa bãi. Quả không ngoài dự đoán, khi anh gọi điện đến, đúng là cô chưa ăn cơm thật, mà còn chẳng có thời gian để đi ăn. Doanh Thiệu Kiệt suy nghĩ một lát, vội chạy xuống quán cà phê dưới lầu mua một chiếc bánh sandwich mang lên, trong thang máy anh đã kịp gửi một tin nhắn: “Việc gấp, đến lối vào hành lang tầng không khói[2].”

[2] Tầng không được phép hút thuốc.

Tổng bộ Hoa Đông của Tập đoàn JS là một nơi phức tạp, sở dĩ nơi này phức tạp không chỉ vì kết cấu kiến trúc xa hoa rối rắm của nó mà còn vì các mối quan hệ chằng chịt như mạng nhện bên trong. Bất kể giờ phút nào, anh cũng cần hết sức cảnh giác, đặc biệt là JSCT, nơi đã từng lưu lại dấu chân anh.

“Này, anh có việc gì gấp? Mau, mau nói đi, tôi chỉ có năm phút, hai phút vào nhà vệ sinh, ba phút nghe anh nói việc gấp.”

20. Chương 20: Tiếng Sói Tru Trong Phòng Làm Việc

Hai phút vào nhà vệ sinh, ba phút nghe anh nói việc gấp, câu này khiến Doanh Thiệu Kiệt sững sờ không biết phải bắt đầu từ đâu. Thoạt nghe thì có vẻ cô rất coi trọng anh, dù sao cũng coi trọng anh hơn việc đi vệ sinh. Nhưng anh đến là để đưa đồ ăn, đồ ăn còn chưa kịp đưa, cô đã nói tới chuyện đi vệ sinh, thậm chí còn quy định cả thời gian cho anh.

“Ăn đi!”

“Ăn?”

Tô Duyệt Duyệt mặt mày nghiêm túc đợi anh nói việc gấp. Cô cho rằng việc gấp đó có liên quan đến Thao Thao nhưng thật không ngờ người đàn ông đẹp trai trước mặt lại chìa ra một chiếc sandwich. Tô Duyệt Duyệt nhận ra nhãn hiệu trên chiếc bánh này là của chuỗi cửa hàng cà phê nổi tiếng phía dưới tầng.

Chiếc bánh sandwich này giá không hề rẻ chút nào.

Tô Duyệt Duyệt cầm lấy chiếc bánh, đưa mắt nhìn Doanh Thiệu Kiệt, hai tay hươ hươ trước mặt anh, như thể để kiểm chứng xem người đàn ông trước mặt mình có gấp vấn đề về thần kinh không, Doanh Thiệu Kiệt chau mày nói: “Làm, làm gì thế?”

“Anh thật kỳ lạ, bỏ nhiều tiền như vậy để mua bánh sandwich, tôi cho anh biết, tôi sẽ không trả tiền anh đâu.”

“Mua, mua cho cô mà. Cô, bạn, bạn quá mà!”

Chuyện này là sao? Mới chỉ có mấy tiếng mà đã khác hẳn như vậy, lúc sáng mình và anh ta còn học hặc chuyện ở đồn công an hôm cuối tuần, chẳng ai nói với ai tiếng nào. Giờ không biết có phải anh ta đã nghe thấy tiếng khóc của mình khi nãy không, mà có lòng tốt mang đồ ăn đến tận nơi như vậy, nếu đúng như vậy thì mình thật xấu hổ.

“Cảm ơn anh!”

Tô Duyệt Duyệt cúi đầu, cố gắng che giấu đôi mắt vẫn còn đỏ hoe, đang định cầm lấy chiếc bánh, Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên giật lại, nói: “Cô rửa tay đi đã.”

Chẳng nhẽ lại mang cả bánh sandwich vào nhà vệ sinh? Lúc này Tô Duyệt Duyệt mới nghĩ đến thời gian eo hẹp của mình, lập tức chạy ngay vào nhà vệ sinh, tuy nhiên khi cô quay trở lại lối vào hành lang tầng không khói thì ở đó đã chẳng còn ai, chỉ thấy chiếc bánh sandwich được đặt cẩn thận trên chỗ tay vịn, phía dưới được lót một lớp khăn giấy.

Trong hành lang không có người, tĩnh lặng như chưa từng xảy ra bất cứ cuộc nói chuyện nào.

“Đáng ghét!”

Anh ta không thể đợi thêm một chút được sao? Cô còn dành thêm cho anh ta hẳn một phút mà anh ta lại mất tâm mất tích. Tô Duyệt Duyệt cắn nhai mấy câu nhưng trong lòng lại thấy rất vui, để anh chàng keo kiệt móc hầu bao thật chẳng dễ chút nào, mình sao có thể từ chối lòng tốt này được chứ. Tô Duyệt Duyệt vừa đưa bánh lên miệng cắn một miếng, bỗng nghe thấy giọng nói của Như An Tâm từ trên tầng vọng xuống: “Không sao, ừ, tôi biết rồi, bye bye!”

Cô ta đang gọi điện thoại, Tô Duyệt Duyệt không có thói quen nghe lén chuyện riêng tư của người khác, chỉ dừng lại nửa giây, sau đó nuốt miếng bánh đang ăn dở xuống cổ họng rồi quay trở lại phòng làm việc, tiếp tục vùi đầu vào đồng hồ tài liệu trước mặt.

Trong hòm thư bỗng nhiên xuất hiện một thư mới, người gửi là “Eric Ying”. Tô Duyệt Duyệt vốn không phân biệt được âm mũi trước và âm mũi sau, vừa nhìn cái tên đã không nhận được cười: “Eric Dâm.” Bấm đúp chuột, Tô Duyệt Duyệt mở thư ra đọc: Dear Yueyue, ăn no thì mới làm việc tốt được, việc đặt khách sạn cứ giao cho tôi, lúc về hãy đưa chìa khóa nhà cô cho tôi, tôi sẽ đem Bồn tắm nhỏ tới gửi nhờ một người bạn, thứ Tư tôi về, sẽ đến đón nó. Regards from Eric.

Dear?

Thân mến?

Tô Duyệt Duyệt tất nhiên là biết ý nghĩa của từ “dear” này, đối với người nước ngoài thì đây đơn giản chỉ là một từ lịch sự, có thể coi là rất bình thường. Nhưng không hiểu vì sao, vừa nhìn thấy nó, cô bỗng thấy bối rối kỳ lạ, dear, dear, Tô Duyệt Duyệt lắc đầu liên hai cái, nhét nốt miếng bánh sandwich còn lại vào miệng, đằng sau vang lên tiếng của Vu Tiểu Giai: “Sue, sao thần tốc đến vậy? Loáng cái đã xuống tới quán cà phê, mua được bánh sandwich và xử lý gọn gàng như vậy sao?”

“À à, tôi đói quá ấy mà.”

Tô Duyệt Duyệt đưa khăn giấy lau miệng, cười hề hề nhưng đột nhiên Vu Tiểu Giai lại ghé sát vào tai cô thì thầm: “Này, cô quen Eric Ying từ khi nào thế?”

“Quen gì, quen Eric Ying à?” Tô Duyệt Duyệt chẳng hiểu gì, còn bị nhiễm căn bệnh nói lắp của Doanh Thiệu Kiệt.

“Cô nhìn hai chữ này xem, Dear Yueyue, mau nói thật đi, nếu không tôi sẽ nói ọi người biết hết.” Vu Tiểu Giai giả bộ há miệng định nói to, Tô Duyệt Duyệt lập tức kéo tay áo cô ta lại, nói: “Tại sao cô lại xem trộm thư của tôi?”

“Vậy còn chuyện hai người lợi dụng hòm thư của công ty để tà lư nhau thì sao?”

“Đừng nói bừa, tôi chẳng tà lư với người đàn ông nào hết.” Tô Duyệt Duyệt tức giận gất lên, cầm cốc uống một hớp, trong lòng bức bối nghĩ về anh chàng kia, chẳng có việc gì tự nhiên lại gửi thư đến? Anh ta muốn nhảy xuống sông, lại còn định kéo cả mình nhảy xuống hay sao. Vu Tiểu Giai thấy cô chối đầy đặn nên cũng không muốn gây thêm căng thẳng, chỉ nói về Doanh Thiệu Kiệt: “Cũng đúng, cũng đúng, anh ta là người đẹp trai nhất nhì Tổng bộ khu vực Hoa Đông Tập đoàn JS của chúng ta kia mà, là Kim cương Vương lão ngũ[1].”

[1] Ý chỉ người đàn ông độc thân kiệt xuất.

Phù...”

Một ngụm nước phụt thẳng vào màn hình LCD, đôi mắt một mí mở hết cỡ, vội vội vàng vàng lấy khăn giấy ra lau. Vu Tiểu Giai trách móc: “Nhìn cô kia, sao phản ứng dữ dội thế?”

Trong mắt Vu Tiểu Giai, Tô Duyệt Duyệt là người thiếu con mắt thẩm mỹ, chỉ cần nhìn cách ăn mặc, trang điểm “quê mùa” của cô ta là biết. Cầu nhau xong mấy câu, Vu Tiểu Giai trở lại chỗ ngồi của mình nhưng trong đầu cô ta bắt đầu nảy sinh mối hoài nghi, một người như Tô Duyệt Duyệt tại sao lại quen Doanh Thiệu Kiệt? Lẽ nào cô ta cũng đi vào từ cửa sau? Không, chắc chắn không, nếu như đi cửa sau, thì sẽ phải giống như Như An Tâm, mới vào mà đã nhận được một công việc nhàn rỗi cộng với một chiếc máy tính xách tay xịn như vậy, còn hiện nay Tô Duyệt Duyệt vẫn phải làm việc với chiếc máy tính để bàn, chắc chắn là cô ta đã vào theo con đường tuyển chọn chính thức.

Tô Duyệt Duyệt không hề biết nhất cử nhất động của mình đều bị những người trong phòng bình xét, đánh giá, cô chỉ biết làm việc, làm việc và làm việc.

Hôm nay vốn rất bức bối nhưng sau khi nhận được sự giúp đỡ đầy trượng nghĩa của Doanh Thiệu Kiệt, tâm trạng cô cũng đã khá hơn rất nhiều, hết giờ làm, Tiểu Ngô ở lại làm thêm trên danh nghĩa “giúp Tô Duyệt Duyệt”. Nhân lúc chờ Doanh Thiệu Kiệt đến lấy chìa khóa, Tô Duyệt Duyệt đi mua chút đồ ăn nhàn và Tiểu Ngô.

“Về, về nhà sớm nhé!”

Khi Doanh Thiệu Kiệt gặp cô, anh đã nhắc nhở thế, đoạn đường từ vườn hoa Mỹ Lệ đến tòa nhà Tổng bộ khu vực Hoa Đông Tập đoàn JS khá xa, lại hẻo lánh, mặc dù công ty có thể trợ cấp tiền xe do ở lại làm thêm nhưng con gái về nhà muộn như vậy không an toàn chút nào. Tuy nhiên Tô Duyệt Duyệt lại không nghĩ nhiều đến chuyện này, cô chỉ biết một nhân viên mới muốn vượt qua thời kỳ thử việc ở công ty nước ngoài, muốn được cấp trên thừa nhận thì phải làm việc hết sức mình, chuyển đi công tác Bắc Kinh nhận bàn giao công việc ngày mai chính là một thử thách, mặc dù chưa chắc đã có thành quả đáng tự hào nhưng làm tốt công việc được giao, cũng có thể để lại ấn tượng tốt đẹp với cấp trên.

Nhìn Tô Duyệt Duyệt bước chậm rãi trong gió lạnh hướng về phía cầu vòm, thân hình mỏng manh trong tấm áo choàng khiến trái tim Doanh Thiệu Kiệt xao xuyến, anh đứng ngẩn ngơ nhìn theo bóng cô, người con gái này không phải quá xinh đẹp mỹ miều, cũng không có gia thế nâng đỡ, tiền ăn ở, sinh hoạt hằng ngày đều phải tự mình gánh vác, con đường ở JSCT chắc chắn sẽ vô cùng chông gai, khắc nghiệt đối với cô.

Cũng đã từng có một người thanh niên giống như vậy, cũng nỗ lực phấn đấu vì lý tưởng, vì mục tiêu của mình, chỉ có điều khi đã có được một chút thành tựu, cũng là lúc đã mất đi rất nhiều thứ, bây giờ mỗi khi nghĩ đến lý tưởng lại khó tránh khỏi cảm giác xa vời vợi, khó mà chạm tới.

©STENT

Đúng thế, người thanh niên đó chính là anh. Vật vẫn như cũ mà người đã đổi thay, không những chỉ là cuộc sống của anh mà nhiều hơn nữa là chức vị của anh.

Doanh Thiệu Kiệt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Tô Duyệt Duyệt ngày một xa khuất rồi mất hút vào trong bóng tối.

Tô Duyệt Duyệt không hề hay biết, người đàn ông trên xe vẫn chưa rời khỏi bãi đỗ, anh ta vẫn đứng đó nhìn cô đi qua, rồi quay lại cầu vòm, ngay cả một chút biểu cảm trên khuôn mặt cũng không thể lọt qua mắt anh, mãi tới khi cô bước vào cổng tòa nhà Tổng bộ khu vực Hoa Đông Tập đoàn JS, anh ta mới khởi động máy, rời khỏi bãi đỗ xe dưới cột đèn đường.

“Tiểu Ngô, tôi đã mua được KFC rồi này.”

Khi trở về tới JSCT, mũi cô đã lạnh buốt ửng đỏ, đặt chiếc túi lên bàn của Tiểu Ngô. Tiểu Ngô đang làm việc, bụng cũng đã hơi đói, ngửi thấy mùi thịt gà thơm lừng thì vô cùng ngạc nhiên, sung sướng nhưng rồi lại thất vọng. Tô Duyệt Duyệt thấy vậy, bèn nói: “Cô không thích ăn KFC à?”

“Tôi... tôi đang giảm béo.” Tiểu Ngô nghĩ liệu có phải Tô Duyệt Duyệt cố ý chơi đùa mình nên mới mua KFC béo ngậy về không, bản thân Tiểu Ngô cũng đã phải cố gắng không đụng tới thức ăn dầu mỡ hơn một tháng nay, giờ đây Tô Duyệt Duyệt lại mua cái thứ béo ú này về, chẳng phải muốn hủy hoại toàn bộ nỗ lực một tháng qua của mình hay sao?

“Ồ, vậy cô không đói sao?”

“Không đói? Tất nhiên đói chứ, tôi không phải là tiên nữ, tiên nữ mới không biết đói.” Tiểu Ngô càu nhàu một câu, sau một hồi đấu tranh tư tưởng giữa niềm tin và ham muốn, cuối cùng ham muốn đã chiến thắng, cầm túi KFC lên, lôi chiếc bánh hamburger ra, ngặm một miếng.

Tiên nữ?

Tô Duyệt Duyệt chợt nhớ lại lúc Doanh Thiệu Kiệt mang bánh sandwich lại ỉnh, thấy Tiểu Ngô lúc này giống y hệt mình lúc đó, bất giác cười tủm tỉm, còn Tiểu Ngô lại chẳng bận tâm, ngồi ăn tì tì hết sạch chiếc bánh, cũng chẳng hỏi xem Tô Duyệt Duyệt đã ăn hay chưa, lôi nốt chiếc bánh còn lại trong túi ra ăn tiếp.

Tiểu Ngô vừa nhai, vừa hỏi người đang cười tủm tỉm kia: “Cô vui gì chứ?”

“Vui gì đâu?” Tô Duyệt Duyệt giật mình trở lại vẻ mặt bình thường, ngoảnh đầu lại, chỉ thấy chiếc túi KFC trên bàn đã xẹp lép, cô mua hai chiếc hamburger, một cặp cánh gà, song tờ giấy nhàu nhĩ trên bàn cho cô biết, Tiểu Ngô đã ăn hết một chiếc, chiếc cô ta đang ăn tiếp kia chính là phần của mình.

“Sao thế? Cô không ăn à?!” Tiểu Ngô vẫn đang nhai ngấu nghiến, song dường như cảm thấy có vẻ hơi quá đáng, bèn hạ nửa chiếc bánh đang ăn dở xuống, dừng nhai, gượng cười hỏi: “Chắc không phải cái này là của cô chứ?”

“Cô ăn đi, còn hai cái cánh gà nữa mà.” Tô Duyệt Duyệt nuốt nước miếng đánh “ợ” một cái, chẳng phải người ta đã phải ở lại làm thêm giúp mình sao? Bây giờ cô đành ăn tạm hai cái cánh gà cho đỡ đói, lúc nào về nhà ăn bù sau vậy. Tiểu Ngô thấy Tô Duyệt Duyệt nói sẽ ăn cánh gà nên cũng không khách sáo nữa, tiếp tục ăn nốt nửa chiếc bánh còn lại. Trong từ điển của cô ta vốn chẳng có từ khách sáo, vả lại cô ta đang giúp đỡ Tô Duyệt Duyệt, nhận báo đáp là lẽ đương nhiên, cho dù là nhường toàn bộ suất cơm tối thì cũng chẳng có gì là quá đáng, nghĩ đến đây, sự ngượng ngùng vừa thoáng xuất hiện trên mặt cô ta đã nhanh chóng biến mất.

Sau bốn tiếng làm thêm, Tiểu Ngô đã hoàn thành xong mọi công việc cần làm, giao toàn bộ hộp tài liệu dày cộp cho Tô Duyệt Duyệt. Mặc dù trong khoảng thời gian này, Tô Duyệt Duyệt cũng đã làm được một số việc, song dữ liệu cần nhập vào hệ thống rất nhiều, có thể nói số lượng công việc gấp mấy lần Tiểu Ngô nên Tô Duyệt Duyệt chỉ có thể mang theo những tài liệu này đến Bắc Kinh nhập nốt, còn về phiên bản điện tử, lúc chiều cô đã sao chép xong, cũng đã chuẩn bị đầy đủ để mang tới Bắc Kinh.

“Tôi đi đây, bye bye!”

Tiểu Ngô thấy Tô Duyệt Duyệt đứng ngây người nhìn bốn cặp tài liệu dày cộp, không biết phải ôm thế nào thì cười thầm, vội vàng chào tạm biệt, không muốn để cơ thể đã quá mệt mỏi của mình phải chịu thêm bất cứ phiền phức nào nữa. Tô Duyệt Duyệt không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là còn do dự không biết nên tắt điện trước hay ôm cặp tài liệu trước, nghe thấy tiếng chào của Tiểu Ngô, vội đáp lại “bye bye”.

Sau khi tắt điện, cô mới phát hiện thấy căn phòng tối thui, yên tĩnh một cách đáng sợ, đặc biệt là đèn chỉ thị màu xanh kia, hiện tại nhìn nó chẳng khác gì mắt sói trong rừng sâu. Tô Duyệt Duyệt gỡ kính ra, cảm thấy có chút lợm giọng, nuốt vội nước bọt xuống lại thấy sợ hãi, dạ dày vừa nập chút thức ăn bắt đầu quặn lên.

“Đi thôi, đi thôi!”

Tô Duyệt Duyệt vừa tự nói với mình, vừa gắng sức ôm bốn cặp tài liệu ra ngoài, văn phòng tĩnh lặng đột nhiên vọng lại tiếng “u u...”

“Á!”

Tiếng sói tru bỗng vang lên trong căn phòng tĩnh lặng khiến Tô Duyệt Duyệt vốn đang sợ hãi hét lên một tiếng thất thanh, đồng cặp tài liệu khó khăn lắm mới ôm được bỗng “lộp bộp” rơi xuống chân, nằm ngổn ngang trên mặt đất. Trong phòng lại tiếp tục vang lên một tràng “u u...” kỳ quái, song lần này, tràng âm thanh ấy đã bị chìm ngấm trong tiếng hét chói tai của Tô Duyệt Duyệt.

“Kẹt...”

Cánh cửa được mở ra, Tô Duyệt Duyệt ôm đôi chân vừa rút ra khỏi đồng cặp tài liệu, trở mắt kinh hãi nhìn bóng đen cao lớn đứng chắn toàn bộ ánh sáng ở phía ngoài hành lang. Mình xui xẻo như vậy sao? Sao mình lại giống như một con thỏ bị bao vây giữa bầy thú dữ, lần này thì toi rồi, không biết kẻ bất ngờ đột nhập vào phòng kia là trộm hay cướp? Cô ti hí mắt nhìn, bất giác co rúm người lại.

“Tạch...” một tiếng, đèn trong phòng đột nhiên được bật lên, Tô Duyệt Duyệt chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng người đàn ông hỏi: “Sao lại ngồi, ngồi dưới đất như vậy?”

“Là anh à?”

Giọng nói rất đỗi quen thuộc, ngẩng đầu nhìn, bóng đen đó đúng là Doanh Thiệu Kiệt. Anh chàng này sao thần kỳ như vậy chứ, bất thành linh xuất hiện trong JSCT như một bóng ma.

“Đợi cô lâu quá! Mọi người, mọi người đều về rồi, sao cô vẫn ở đây?”

Cô gái trước mặt ngồi bệt trên đất, gọng kính đen nghiêng lệch trên sống mũi, tay ôm chân, xung quanh ngổn ngang bốn cặp tài liệu và chiếc túi xách, càng khiến bộ dạng thất thần của cô trở nên vô cùng thảm hại. Sau một hồi lấy lại bình tĩnh, cô mới nói: “Tôi cũng đang định về, ai ngờ có bóng đen lù lù xuất hiện, còn có tiếng sói tru, làm tôi sợ chết khiếp.”

“Ha ha!” Doanh Thiệu Kiệt bật cười thành tiếng, nhưng sau đó lại bị Tô Duyệt Duyệt trách mắng: “Này, anh có chút đồng cảm nào không vậy? Làm ơn hãy nghĩ tới việc tôi thường ngày đi chung xe với anh, trả

anh tiên, đừng cười hả hê như vậy nữa. Hừ, cười trên nỗi đau của người khác, thật tức chết!”

Tô Duyệt Duyệt cời tắt ra, chỗ mắt cá chân bị bầm tím, lúc này Doanh Thiệu Kiệt mới thôi cười, cúi xuống hỏi: “Bị thương à?”

“Sao? Bây giờ mới biết hỏi khách đi xe của anh à?... Tôi chẳng làm sao cả?” Tô Duyệt Duyệt vênh mặt, thu nhặt bốn cặp tài liệu rơi bên cạnh, anh cũng làm động tác giống y cô, tay anh bất ngờ chạm vào tay cô, cùng nhặt một thứ, cảnh mà cô vẫn thường xem. Có điều, xung quanh không có tiếng nhạc lãng mạn, cũng chẳng có hương hoa thơm ngào ngạt. Cô không bối rối rút tay lại mà còn nắm chặt tay hơn. Đột nhiên, lại có tiếng sói tru “u u”, Tô Duyệt Duyệt run bần bật, mặt mày xám ngoét, lúc này mới vội rút tay lại, Doanh Thiệu Kiệt cười cười, nói: “Tiếng chuông báo tin nhắn thôi mà, trông bộ dạng sợ hãi của cô kìa!”

“Tôi, tôi sợ lúc nào?” Tô Duyệt Duyệt vừa nghe nói đó chỉ là tiếng chuông báo tin nhắn, lập tức ưỡn thẳng người chối đây đẩy.

“Còn không à?”

Doanh Thiệu Kiệt bê đồng cặp tài liệu, hỏi vặn lại cô, Tô Duyệt Duyệt phủi phủi tay, mới chỉ vừa đứng lên đã thấy đau nhói vùng mắt cá chân, người lão đảo, theo phản xạ đưa tay ra túm thứ gì đó để khỏi ngã, vừa hay túm được “cái cột” bên cạnh, chỉ có điều chủ nhân của “cái cột” này lại co rúm, kêu toáng lên: “Ái, đau!”

Trong lúc nguy cấp, cô đã túm chặt quần của anh khiến anh cúi gập người xuống để giảm bớt nỗi đau khó nói, mặt cũng bắt đầu đỏ ửng lên. Lúc này, hai người gần như chạm sát nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, ấm áp xen lẫn một chút gấp gáp. Chỉ còn cách nhau trong gang tấc, hai người có thể nghe thấy rõ tiếng trái tim đập thành thịch của đối phương.

Thì ra, đàn ông lúc đỏ mặt trông cũng rất đáng yêu.

Thì ra, đôi mắt một mí sau tấm kính cũng có thể đẹp long lanh đến thế.

Thực ra, khi thần tiên tạo ra loài người, cho dù là nam hay nữ cũng đều có nét đẹp riêng, chỉ vì một số nguyên nhân nào đó nên mọi người mới không phát hiện thấy, đến khi rơi vào hoàn cảnh đặc biệt, mới có thể nhận ra và thăm ngưỡng mộ trong lòng.

“U u...”

“Ha ha.”

“Ha ha.”

Hai người cùng bật cười, Tô Duyệt Duyệt lúc lắc đầu, nói: “Đúng là chuông báo tin nhắn, mà phải rồi, lúc này anh kêu đau gì thế?”

“Không, không, không đau gì cả.”

Anh làm sao dám nói thật đây? Nói ra thì cô sẽ nghĩ mình là người thế nào. Doanh Thiệu Kiệt cười gượng gạo, rồi lái sang chủ đề khác, nói: “Để tôi công cô.”

“Hả, sao, sao cơ, anh công tôi?”

Tô Duyệt Duyệt lắp bắp, đây không phải lần đầu tiên cô bị nhiễm tật nói lắp của anh, công cô, anh muốn công cô?

Doanh Thiệu Kiệt đã công cô lên, tay còn nhân tiện bê cả bốn cặp tài liệu, cô chẳng đồng ý cũng chẳng phản đối, ngoan ngoãn ở trên lưng anh.

Thế giới này rất công bằng, quả nhiên đàn ông con trai sinh ra là để gánh vác công việc nặng nhọc, nếu đối với Tô Duyệt Duyệt, mấy cặp tài liệu kia nặng như đá tảng thì khi ở trong tay Doanh Thiệu Kiệt, nó nhẹ như bông gòn, còn bản thân cô thì nhẹ như lông hồng. Khi bước qua cổng công ty, Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền hỏi: “Tại sao anh có thể vào được công ty của chúng tôi? Còn Bồn tắm nhỏ đâu? Còn khách sạn của tôi nữa?”

“Thế, thế trước đây chưa trả, Bồn tắm nhỏ...”

Doanh Thiệu Kiệt vốn không thể nói nhanh, Tô Duyệt Duyệt lại là người nóng tính, nghe thấy Doanh Thiệu Kiệt nói “thể trước đây”, đột nhiên nghĩ liệu có phải trước đây anh ta cũng là người của công ty JSCT? Liền đập mạnh vào lưng Doanh Thiệu Kiệt, kích động nói: “Này, sao từ trước đến giờ anh chưa từng nói với tôi về việc anh đã từng làm trong JSCT?”

21. Chương 21: “máu” Trong Đêm Tối

“Ái, đau!” Doanh Thiệu Kiệt chỉ dám kêu đau, bị Tô Duyệt Duyệt đập mạnh như vậy, dù có tâm lý tốt đến đâu e rằng hồn vía cũng phải rơi rụng mất quá nửa, huống hồ hiện giờ trong tay còn cả mấy cặp tài liệu của cô, nếu lại để rơi xuống đất, rồi tự làm chân mình bị thương thì ngày mai có lẽ sẽ phải cùng cô tập tễnh tới Bắc Kinh mất.

Bắc Kinh là tổng bộ của JS tại khu vực Trung Quốc, ngày mai sẽ là một ngày vô cùng quan trọng đối với Doanh Thiệu Kiệt. Vì Tổng giám đốc bộ phận Kỹ thuật truyền thông của tổng bộ bên Đức - Mr Jason - muốn nói chuyện với anh về việc điều anh sang Đức làm việc. Đây là một cơ hội rất tốt, chỉ có một số ít những người có biểu hiện đặc biệt xuất sắc mới có cơ hội tới làm việc tại tổng bộ bên Đức. Vì vậy anh nhất định phải nắm lấy cơ hội này, như vậy mình mới có điều kiện phát huy tài năng nhiều hơn nữa.

“Anh sao thế, sao không trả lời tôi?” Tô Duyệt Duyệt thấy Doanh Thiệu Kiệt không nói năng gì, cầu nhàu vài tiếng, còn Doanh Thiệu Kiệt thì chỉ chú tâm tới đèn hiển thị số tầng trong thang máy, trong lòng có chút căng thẳng. Dù sao cũng đã hơn mười giờ đêm rồi, lại công đồng nghiệp nữ đi trong hoàn cảnh vắng vẻ, tối tăm như thế này, nếu gặp phải người quen, chắc chắn sẽ gây ra tin đồn không hay. Thế là vừa đến tiền sảnh, anh vội vã đi ra từ phía cửa bên.

“Bồn tắm nhỏ đâu?”

Không gian tĩnh lặng, vốn chỉ nghe thấy tiếng bước chân đã hết sức nhẹ nhàng của Doanh Thiệu Kiệt, nào ngờ Tô Duyệt Duyệt lại cất giọng oang oang hỏi, đúng lúc đó bảo vệ tòa nhà đang tới kiểm tra khu vực cửa bên, nhìn thấy Doanh Thiệu Kiệt - người đàn ông “kim cương” đẹp trai nhất nhì tòa nhà này, bèn tươi cười tiến lại định chào một câu nhưng nhìn thấy Doanh Thiệu Kiệt công một cô gái trên lưng, còn nói “bồn tắm” gì gì đó nên câu chào vừa đến cửa miệng lập tức được chui tuột xuống họng.

“Bye bye!”

Tô Duyệt Duyệt thấy ánh mắt của người bảo vệ đột nhiên nhìn mình, bèn cất giọng chào tạm biệt, Doanh Thiệu Kiệt chỉ biết cười gượng gạo, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, anh vội cúi đầu, công cô tiến nhanh về phía chiếc xe Polo màu đen của mình, cuối cùng cũng đưa được cô gái gây thơ “không hiểu gì” này vào trong xe, anh nói: “Nghe đây, Bồn tắm nhỏ đã, đã ở nhà bạn tôi rồi, còn về khách sạn, cô, cô ở chỗ tôi. Còn nữa, sau này, mà không, cũng chẳng có sau này nữa, cô làm ơn đừng chủ động chào, bảo vệ nhé.”

“Ồ, ở chỗ anh? Anh không đặt phòng cho tôi sao?”

Dường như Tô Duyệt Duyệt chỉ chú ý tới vẻ đầu anh nói, không để ý về sau, Doanh Thiệu Kiệt hơi bức tức liếc nhìn cô, rồi mau chóng đóng cửa lại, trở về vị trí lái, khởi động xe, nói: “Phòng, phòng không đặt được, cô ở chỗ của tôi. Đến, đến lúc đó, tôi sẽ, sẽ tìm.”

“Anh nói, tôi sẽ ở phòng anh ư? Như vậy là đã không đặt được phòng đúng không? Đến lúc đó anh đi đâu tìm khách sạn được?”

“Cô không, không phải lo nhiều như vậy, đúng rồi, cô đi chuyển, chuyển bay nào?”

“MU5101.”

“Ồ?”

Doanh Thiệu Kiệt nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Tô Duyệt Duyệt đẩy gọng kính trên sống mũi, có phải mọi chuyện đã được ông trời sắp đặt trước? Căn nhà mà cô ấy đang thuê kia, chiếc xe mà cô ấy đang đi

chung này, rồi bây giờ là cả chuyến bay ngày mai nữa, tại sao mỗi một tình tiết đều liên quan đến mình vậy. Có điều giờ đây, anh vẫn không dám nói ngôi nhà đó là của mình, vì sợ người con gái này lại lèo nhèo ca thán tiền thuê phòng. Nói thật, nếu cô ấy thực sự chịu ở chung phòng với anh trong chuyến đi Bắc Kinh tới, trái tim này hẳn sẽ tan chảy mất thôi, nhìn đôi mắt và dáng vẻ yếu đuối, mong manh kia, nếu không nhường cho cô ấy, làm sao có thể yên lòng được.

“Sao lại trùng hợp như vậy chứ?” Tô Duyệt Duyệt lẩm bẩm trong miệng, tiện tay kéo lấy một tập tài liệu ôm chặt lấy giống như mình vẫn thường ôm đầu gối hằng ngày, đúng là mình có duyên phận với chàng trai này, chuyện gì cũng có thể dây dưa đến anh ta, có lẽ kiếp trước hai người là một đôi nên kiếp này mới như vậy.

Đã gần mười một giờ, cuộc sống về đêm ở thành phố lúc này mới bắt đầu, trên cầu vượt chốc chốc lại có những chiếc xe ô tô lao đi như điên, bóp còi inh ỏi, những chiếc xe máy phân khối lớn rú ga ầm ỉ, lấn chiếm làn đường một cách vô tội. Tô Duyệt Duyệt không hề thích lối sống coi thường tính mạng kiểu này, có điều dù là như vậy, trong cái thành phố rộng lớn này, mỗi loại người đều sẽ có cách thức riêng để trút bỏ tâm trạng bất an, rò rỉ trong lòng. Dù là người sốc nổi, yếu đuối, hay những kẻ nhàn rỗi chạy xe điên loạn khắp thành phố giống như bị ma ám kia, bản tính đều sẽ thay đổi khi ở trong một thành phố như thế này.

Doanh Thiệu Kiệt hơi lơ đãng, đang nghĩ về người con gái ngồi phía sau xe nhưng lại không nhớ mình đã nghĩ những gì. Đột nhiên, một chiếc Harley chạy “rầm rầm” lướt qua chiếc Polo, Doanh Thiệu Kiệt cười khê một tiếng, lắc đầu trách mình đã không tập trung. Còn Tô Duyệt Duyệt đang cố gắng mở căng đôi mắt một mí đang díp tịt của mình ra, cố làm bản thân tỉnh táo, nhưng cuối cùng vẫn không kiểm soát nổi ý thức, chỉ một lát sau cô đã thiếp vào giấc ngủ.

Đêm tối tĩnh mịch, chiếc xe dừng lại ở cột đá thứ ba của vườn hoa Mỹ Lệ. Một lúc sau, Tô Duyệt Duyệt mới dụi mắt nhìn ra phía ngoài, vừa hay gặp đúng ánh đèn đường chiếu vào mặt, Tô Duyệt Duyệt nhìn không rõ, nghĩ rằng trời đã sáng, giật mình ngồi phắt dậy, kêu lên: “Ồi... sáng rồi!”

“Bụp”

Nghe thấy tiếng va đập, Tô Duyệt Duyệt hét lên đến xé họng “Ái ôi, đau quá!”, nhưng người thực sự bị đau lại là Doanh Thiệu Kiệt, anh vừa cởi áo khoát định phủ lên đầu gối cô, không ngờ cô giật mình tỉnh dậy, đập đầu vào sống mũi anh, chiếc áo khoác trong tay liền rơi xuống đất, còn anh ôm mũi chạy ra cách xa chừng nửa mét, sợ Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy chiếc mũi đang chảy máu ròng ròng của mình. Sống mũi là nơi yếu ớt nhất trên mặt anh, thời còn đi học khi chơi bóng rổ đã từng bị đụng vỡ, sau đó dù chỉ là một va quẹt nhẹ, cũng rất dễ bị chảy máu.

Người con gái trong xe đưa tay xoa trán, mắt nhìn thẳng vào cái áo khoác rơi trên sàn xe, suy nghĩ một lát, thò đầu ra ngoài hỏi với vẻ hối lỗi: “Anh sao thế? Bị tôi đập vào hả?”

“Không, không sao.”

Nếu chỉ là nói vài câu bình thường như vậy, Tô Duyệt Duyệt hẳn sẽ nghĩ rằng anh chỉ bị đau một chút thôi, song vì muốn biểu đạt rõ ràng lời nói của mình, anh đã đưa tay ra sau hươu hươu vài cái, Tô Duyệt Duyệt lập tức nhìn thấy vết máu đỏ tươi trong lòng bàn tay anh. Lúc này cô mới ý thức được mình đã gây ra họa lớn, cái đầu đang mơ mơ màng màng đột nhiên bừng tỉnh, cũng chẳng để ý tới mất cá chân của mình vẫn còn bị thương, vội vàng bước ra khỏi xe, cuống quýt nói: “Xin lỗi, xin lỗi, không phải tôi cố ý. Chảy máu rồi, phải ngửa đầu ra sau, nhanh lên, ngửa đầu ra sau, đừng cử động, đừng cử động, nắm chặt tay lại, tôi đi lấy khăn giấy. Đừng cử động, tuyệt đối không được cử động.”

Cô kiểm chân, đưa tay đẩy cổ anh ngã ra phía sau, vì vậy anh chỉ có thể ngửa cổ để mặc ùi máu tanh sặc vào cổ họng, tay giơ cao lên theo “chỉ thị” nghiêm ngặt của cô, may mà hai mắt vẫn còn một chút không gian tự do có thể liếc qua liếc lại, anh đã ngó thấy cô gái đang cuống quýt chạy đi lấy khăn giấy ỉnh mà không nhận được cười.

Nên nói gì đây? Một cô gái miệng lưỡi liếng thoắng, có thể cô ấy không xinh đẹp, có thể cô ấy không thích hợp với cá tính hiện đại, nhưng cô ấy rất thật thà, thật thà đến nỗi khiến anh cảm giác giữa hai người không có bất cứ khoảng cách nào, thậm chí ngay cả sợi dây đề phòng mà anh tự mình dựng lên cũng bị sự hồn

nhân, chân thật của cô cắt đứt. Thật không thể ngờ, sau hai năm trái tim nguội lạnh, giờ anh lại có thể gắn bó thân thiết với một cô gái đến vậy, thậm chí còn lo lắng sợ cô bị lạnh.

“Về rồi đây!”

Đang mải suy nghĩ, Tô Duyệt Duyệt đã cầm một xấp khăn giấy chạy tới trước mặt Doanh Thiệu Kiệt, có thể nhận thấy cô rất sợ máu, nhưng để bù đắp lỗi lầm của mình, cô nhả mặt lấy hết dũng khí giúp anh lau sạch. Sợ mình mạnh tay, cô chỉ dám quẹt nhẹ tờ giấy lướt qua mũi anh, nhẹ đến mức anh chẳng còn thấy đau đớn chút nào, lúc này, anh không giống như một người bị thương chảy máu, mà là một người con trai hạnh phúc đang đắm mình trong sự quan tâm, chăm sóc của người yêu.

“Ôi, đúng là cái mũi lọ hoa, đẹp mà chẳng có tác dụng gì.”

Khăn giấy được cuộn lại thành một cục mềm nhét vào mũi anh, Tô Duyệt Duyệt không nhịn được, ca thán thêm một câu, Doanh Thiệu Kiệt cười thầm, sao cô gái này lại hình dung chiếc mũi của mình xấu xí như vậy, chỉ có điều chẳng thể phản bác lại dù chỉ là nửa lời, đành phải tự cười khổ.

“Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, anh mau về ngủ đi, sáng sớm mai còn phải ra sân bay, nghe nói phải đến sớm nửa tiếng, nếu đến muộn sẽ phiền phức đấy, anh biết không, ngồi máy bay và xe buýt là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, để lỡ máy bay sẽ rắc rối to, vì vé rất đắt.” Tô Duyệt Duyệt nghiêm túc nói với anh về chuyện đi máy bay, có vẻ người lần đầu đi máy bay không phải mình, mà là Doanh Thiệu Kiệt.

Mũi được nhét kín bởi khăn giấy, Doanh Thiệu Kiệt đã bó đau rất nhiều, lấy chỗ khăn giấy còn thừa lau tay, trở lại xe bê cặp tài liệu, ra hiệu bảo Tô Duyệt Duyệt bấm nút thang máy. Tô Duyệt Duyệt từng người một lúc, cảm động không nói nên lời, hay không biết vì lý do nào khác mà tim đập thình thịch, cứ nhìn anh trân trân, cho đến khi anh bê hết đồng cặp tài liệu lên rồi mới ra về, trong lòng cô bỗng dâng tràn một cảm giác quyến luyến, không muốn rời xa, lại hé mở cửa, nghe tiếng bước chân anh dần dần xa khuất khỏi hành lang.

“Kim cương Vương lão ngũ, hi hi, anh là Kim cương Vương lão ngũ, không đúng, chỉ là Thủy tinh Vương lão ngũ mà thôi.” Cô đóng cửa lại, đứng tựa lưng vào tường, miệng lầm bầm mấy câu vô nghĩa, mặt bắt đầu nóng bừng lên, mình đang nghĩ gì, không biết, có điều cảm giác này rất kỳ lạ, nhất là cái cảm giác lúc này khi chính tay cô lau máu mũi cho anh ta, ngón tay có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, ngọt ngào giống như khoảng thời gian thăm yêu trộm nhớ anh bạn thời đại học, có một chút xao xuyến, một chút hoang mang, còn có cả một chút vui vui.

“Không, không thể nào, mình nhất định sẽ không thích tên vừa nói lấp vừa keo kiệt này, lại còn vừa...” Đột nhiên trong đầu không thể nghĩ ra được lời nào chê bai anh, ngược lại một loạt từ ngữ tốt đẹp về anh đua nhau hiện lên. Tim đập rộn rộn bởi một cảm xúc bất ngờ ập đến, song cảm xúc này lại mau chóng bị gạt phăng đi, cô chau mày lầm bầm một mình: “Ảo tưởng, nhất định là ảo tưởng.”

Đưa tay vuốt vuốt hai má nóng bừng, Tô Duyệt Duyệt giật mình trở về với thế giới hiện thực, tắm rửa xong xuôi, leo lên giường ngủ, một lúc sau đèn cũng phụt tắt.

Trời vô cùng lạnh, lạnh đến nỗi mặt hồ của tiểu khu đã đóng một lớp băng mỏng trên bề mặt. Doanh Thiệu Kiệt ngồi bên khung cửa sổ trong phòng ngủ của mình nhìn sang cửa sổ tòa nhà đối diện khoảng hơn hai mươi phút, cho tới khi đèn bên đó phụt tắt, mới mỉm cười, đặt tách cà phê trong tay lên chiếc bàn bên cạnh. Lúc đi qua gương mới phát hiện thấy trong mũi vẫn còn viên khăn giấy, máu đã ngừng chảy từ lâu nhưng anh lại quên không lấy ra, vừa định đưa tay lên rút ra thì khựng lại bởi tiếng tin nhắn, lôi điện thoại ra xem, hai hàng lông mày của anh chau tít lại.

Là số điện thoại của cô ta.

Mặc dù anh đã xóa sổ của cô ta từ lâu, nhưng tại sao muốn quên mà không thể quên được dãy số chỉ khác số điện thoại của anh một con số kia? Cho dù cái tên “my darling” đã bị anh xóa bỏ, giờ chỉ còn hiện lên một dãy số dài, nhưng trong tim anh hình bóng của cô gái đó vẫn chiếm một vị trí kiên cố, anh muốn gỡ nó đi nhưng có vẻ chỉ là tổn công vô ích.

Trên màn hình hiện lên dòng tin nhắn: “Thiệu Kiệt, cô ấy có phải bạn gái anh không?”

Doanh Thiệu Kiệt bắt giác bật cười, với tay lấy tách cà phê ở trên bàn uống một hơi, cà phê mà anh coi như rượu vậy, cố gắng làm mình quên hết mọi thứ. Có điều, cho dù là cà phê nhưng vị đắng trong miệng không thể xóa đi nỗi đắng cay trong sâu thẳm trái tim. Tô Duyệt Duyệt đương nhiên không phải bạn gái của anh nhưng điều này không cần phải giải thích với cô ta vì nó không cần thiết.

Giữa họ đã không còn gì, sóng gió liên tiếp ập đến với anh trong những chuỗi ngày đó, duyên phận đến đây cũng đã chấm hết rồi. Anh biết, cô ta đã vì mình nên mới đến làm việc ở JSCT nhưng chuyện trong quá khứ làm sao có thể phủ lấp được? Chiếc gương đã vỡ, dù có hàn gắn thế nào cũng không thể vẹn toàn như cũ.

Anh không muốn gặp cô ta.

Cũng như lúc này, anh không muốn trả lời tin nhắn của cô ta.

“Thiệu Kiệt, cô ấy không hợp với anh đâu.”

Tin nhắn thứ hai gửi đến, anh lại uống một tách cà phê nữa, vẫn tu liền một hơi như uống rượu.

“Thiệu Kiệt, em nhớ anh!”

Tin nhắn thứ ba gửi đến, anh đã tắt đèn, ngón tay cái đặt lên hai từ “trả lời” một lúc lâu, có điều cuối cùng vẫn không ấn xuống. Kết thúc rồi, đã kết thúc từ lâu rồi.

Anh tự nhắc nhở bản thân, song vừa đặt điện thoại lên trên chiếc tủ kê ở đầu giường, còn chưa kịp buông tay ra thì tiếng chuông điện thoại lại đột ngột reo vang. Tiếng nhạc nhẹ nhàng, đây là bài Dấu vết của mưa, anh thích giai điệu này, dường như trong giai điệu ấy có thể tìm được hạnh phúc khó kiếm trên thế gian này.

“Tôi và cô ấy không có quan hệ gì.”

Không suy nghĩ, anh ấn nút xanh nhận điện thoại, lúc này giọng nói của anh có chút ngập ngừng. Có điều, sau lời phủ nhận, anh lại cảm thấy có chút hối hận, tại sao anh không thể nói lời cắt đứt quan hệ với cô ta như nam diễn viên trong phim truyền hình, cứ coi mình và cô ấy có quan hệ đi. Nhưng thật ngạc nhiên, ở đầu dây bên kia lại không phải giọng nói của cô ta.

“Này, mũi lọ hoa, anh đang nói chuyện với ai thế, sao kích động vậy?”

Mũi lọ hoa.

Là điện thoại của Tô Duyệt Duyệt, anh hạ chiếc điện thoại bên tai xuống nhìn xác nhận, tâm trạng bỗng nhiên thấy thoải mái hơn hẳn, anh nói: “Không có gì, sao cô vẫn chưa, chưa đi ngủ?”

“À, sáng mai tôi gọi anh dậy, hay anh gọi tôi dậy? Hay thế này đi, ai dậy trước thì gọi người kia dậy, chúng ta không thể đến muộn được.”

“Được, ngủ sớm đi.”

Rõ ràng đã thấy bên cô đã tắt đèn, một lúc sau đột nhiên lại gọi điện thoại sang, Doanh Thiệu Kiệt bắt giác mỉm cười, khuyên cô đi ngủ sớm một chút. Tô Duyệt Duyệt “ừ” một tiếng, rồi cũng tắt điện thoại.

Có điều, vừa trằm chằm lên đầu, lại có tin nhắn gửi đến nhưng lần này là tin nhắn của Tô Duyệt Duyệt.

“Lúc này quên không hỏi mũi anh đã đỡ chưa, chúc ngủ ngon, mũi lọ hoa.”

Bắt đầu từ tối nay, anh đã có một biệt danh mới rồi!

22. Chương 22: Rắc Rối Trên Máy Bay, Lúng Túng Trong Khách Sạn

Sáng sớm hôm sau, hai người đều dậy rất sớm, bởi lẽ cả hai đều ngủ không ngon giấc, nguyên nhân lại không rõ, dường như càng muốn ngủ thì càng nghĩ tới chuyện sáng mai ai sẽ là người chủ động gọi điện cho người kia trước. Về lý, Doanh Thiệu Kiệt là người quen đi công tác, song suốt đêm cũng trần trọc không

ngon giấc. Cho tới ngày hôm sau, lúc Tô Duyệt Duyệt gọi điện thoại tới, anh mới bắt suy nghĩ, bắt đầu có vẻ chìm vào giấc ngủ.

Có điều, cuộc họp ngày hôm nay không cho phép anh ngủ nướng, gọi taxi xong liền xuống lầu ngay. Đợi chưa tới mười phút, Tô Duyệt Duyệt đã xuất hiện, cô mặc một bộ nhung màu trắng trông dễ thương hết một chú cừu hiền lành, kéo một chiếc va li ở phía sau. Doanh Thiệu Kiệt vội vàng chạy lại giúp cô, chẳng hiểu sao vừa kéo va li được một đoạn, bỗng “cạch” một tiếng, tay cầm của chiếc va li gãy làm đôi.

Chiếc va li đổ ập xuống đất, cặp tài liệu, quần áo và vài bộ đồ lót cuộn tròn xoáy tung ra ngoài, thu hút ánh nhìn của vài người tập thể dục buổi sáng vừa hay đi ngang qua. Tô Duyệt Duyệt đỏ bừng mặt, vội vã ngồi thụp xuống vờ nhào nhào đóng quần áo. Chiếc va li này cô mua từ thời đại học, giá khá rẻ, đương nhiên chất lượng không tốt. Bình thường ít khi sử dụng, do vậy mỗi lần dùng đều rất cẩn thận, nào ngờ Doanh Thiệu Kiệt quá “mạnh tay” nên đã khiến nó thành ra nông nổi này. Trong lòng tuy khó chịu, song lại chẳng nghĩ ra được lời nào trách cứ anh. Doanh Thiệu Kiệt cũng rất lúng túng, vốn muốn giúp nhưng càng giúp càng rối, cúi gập người định nhặt đồ cho cô, song đồ của phụ nữ anh lại không dám đụng vào nên lại chẳng làm được gì, chỉ biết luôn miệng rồi rít: “Xin, xin lỗi!” Bàn tay vẫn chẳng cầm được vật gì cho tới khi trên đất chỉ còn lại cặp tài liệu. Do thời gian quá gấp, Tô Duyệt Duyệt chỉ kịp quơ nhào nhào cả đóng quần áo nhét vào trong va li mà không gấp gọn gàng, bởi vậy chiếc va li phồng to tướng, nhưng lại không thể đựng hết đồ, còn trơ lại cặp tài liệu. Doanh Thiệu Kiệt bèn đề nghị Tô Duyệt Duyệt để cặp tài liệu vào trong va li của mình, đợi tới khách sạn tính sau.

Mặc dù xảy ra sự cố, song do thời gian còn sớm, đi đường lại thuận lợi nên khi tới sân bay, vẫn còn một lúc nữa mới tới giờ máy bay cất cánh.

“Để tôi xách nhé!”

Doanh Thiệu Kiệt ngập ngừng đưa ra lời đề nghị, sau nhiều lần nhìn Tô Duyệt Duyệt trên suốt dọc đường đi, anh mới đủ can đảm nói ra câu này. Anh cũng chỉ có thể làm được mỗi việc xách hành lý cho cô để tạ lỗi mà mình vừa gây ra, ngoài việc này, anh quả thực không nghĩ ra việc nào khác. Quả nhiên, Tô Duyệt Duyệt đồng ý nhưng với một điều kiện, cô sẽ kéo chiếc va li xách tay của anh.

Thỏa thuận xong xuôi, xuống taxi, hai người một xách, một kéo va li đối phương. Tô Duyệt Duyệt kéo chiếc va li của anh trượt băng băng trên đại sảnh sân bay. Tuy nhiên mới đi được một đoạn, cô bỗng thấy mình đã lạc mất anh, xung quanh người qua người lại như mắc cửi. Cô bất giác cảm thấy hơi sợ. Ở một nơi rộng lớn như thế này, nhìn chẳng thấy đâu là đầu, đâu là cuối, chỉ thấy người mình, người ngoại quốc, xe chở hành lý, xe chở người qua lại tấp nập, cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa của đủ các thương hiệu khác nhau, tuy nhiên trước mặt toàn là người xa lạ.

Cứ ngỡ ga tàu mới là nơi đáng sợ nhất, nào ngờ sân bay còn đáng sợ hơn cả ga tàu. Tuy nói về mật độ người thì ở sân bay thua xa ga tàu nhưng cảm giác bơ vơ lạc lõng ở sân bay lại không dễ chịu chút nào. Tô Duyệt Duyệt lo lắng nhìn xung quanh, hy vọng tìm thấy bóng dáng quen thuộc trong dòng người qua lại như mắc cửi kia, lẩm bẩm: “Cái anh chàng này chân dài thế không biết!”

Anh đứng ở nơi họ xuống xe, đang chuẩn bị đi cùng Tô Duyệt Duyệt nhưng vào lúc lời cái va li ra, ánh mắt vô tình nhìn về phía xa bỗng bắt gặp hình ảnh một người đàn ông đặt tay lên eo một cô gái, kéo cô ấy lại hôn. Người đàn ông đó ăn mặc không cầu kỳ, song trông có vẻ rất nho nhã, lịch sự, dường như anh đã từng gặp ở đâu đó, song nhất thời chưa nghĩ ra, còn cô gái kia đã quá quen thuộc với anh.

Hừm, đã nói là đang sống những tháng ngày mà bản thân thấy thoải mái, thì cứ sống thế đi, hôm qua hà cớ gì phải nhần tin chứ? Đang thâm cười giễu cợt, còn chưa dứt khỏi suy nghĩ thì bên tai đã vang lên một giọng con gái: “Anh Doanh Thiệu Kiệt này, những cô gái đẹp như thế nào lại khiến anh si mê vậy?”

Lúc này, anh thừa nhận mình đã bị người khác nhìn thấu tâm can, chợt thấy bối rối, đành giả vờ nói: “Đâu có, tôi vừa nhìn thấy một người quen.”

“Người quen? Thảo nào lời đàn ông nói không đáng tin cậy. Nếu là người quen, sao không tới chào lấy một tiếng?”

Câu hỏi của cô khiến anh càng bối rối, vội đánh trống lảng, nói: “Mau check in thôi.”

“Ừ.”

Tô Duyệt Duyệt không tiếp tục vặn hỏi nữa, vội giục Doanh Thiệu Kiệt làm thủ tục lên máy bay, ban này tìm được anh, cô có cảm giác an toàn hơn hẳn, liền sải bước, đi sát bên cạnh anh, coi anh như “tấm khiên an toàn bằng da bằng thịt”, không muốn tách rời dẫu chỉ nửa bước.

Quá trình làm thủ tục diễn ra nhanh chóng, bởi lẽ hành lý của cô đúng với khối lượng đăng ký, Doanh Thiệu Kiệt giúp cô để hành lý lên băng truyền, nhìn hành lý của mình dần dần mất hút, Tô Duyệt Duyệt không khỏi lo lắng, trên đường hỏi đi hỏi lại Doanh Thiệu Kiệt một câu: “Liệu va li có mất không nhỉ? Tôi đọc trên mạng thấy có người nói mình bị mất hành lý.”

Cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý trước khi đi, tuy thực tế cho thấy ngồi máy bay kỳ thực không quá phức tạp như mình tưởng tượng, song cô vẫn không khỏi lo lắng với đồng hành lý của mình. Đây là lần đầu cô đi công tác, trong va li còn để tài liệu của công ty, nếu bị mất, nhất định cô không gánh nổi trọng trách này.

Cô còn đang trong thời kỳ thực tập nữa chứ, thận trọng vẫn tốt hơn.

“Mất ư, nếu mất thì mua xố số được đấy.”

Doanh Thiệu Kiệt không nhin nổi, trêu cô một câu, Tô Duyệt Duyệt đang ngẩng đầu nhìn anh thì đột nhiên thấy một người đàn ông cũng vừa làm xong thủ tục kiểm tra hành lý, vội gọi to: “Lâm Tử Văn.”

Là Lâm Tử Văn?

Trong lúc người đàn ông đó quay đầu lại, một chuỗi sự kiện bỗng được ghép nối trong đầu Doanh Thiệu Kiệt, sự việc quả là trùng hợp, hóa ra, người đàn ông kia là Lâm Tử Văn. Tô Duyệt Duyệt lại không hay biết chuyện gì, vẫn tươi cười chào hỏi Lâm Tử Văn. Rõ ràng, Lâm Tử Văn thoáng có chút bối rối, anh ta đưa mắt nhìn quanh rồi mới gật đầu chào Tô Duyệt Duyệt. Doanh Thiệu Kiệt là đàn ông, anh biết những người ngoại hình như Lâm Tử Văn kỳ thực không hiếm, đã có vợ tuyệt vời ở nhà rồi nhưng vẫn thích tìm bồ nhí ở bên ngoài để thỏa mãn tính trăng hoa. Khi lần đầu gặp anh ta, bản thân anh đã cảm thấy không ưa gì người này. Tuy anh cũng là đàn ông, song lại rất ghét loại đàn ông như vậy, bởi lẽ chuyện này đã khiến anh liên tưởng tới Vu Phong và người bố đã vứt bỏ gia đình của mình, người mà anh oán hận cả đời này.

“Anh nhận ra đồng nghiệp, bạn, à, đồng nghiệp của em chứ?”

Doanh Thiệu Kiệt không hề chú ý tới sự áp úng của Tô Duyệt Duyệt khi nói tới mối quan hệ giữa mình và cô, bởi lẽ anh không hề có thiện cảm với Lâm Tử Văn, đặc biệt anh ta còn là người đàn ông liên quan tới cô gái gửi tin nhắn tới qua, anh rất muốn xông tới, nện cho đối phương một trận, song không có lý do chính đáng, đành phải nhẫn nhịn, đương nhiên anh cũng không có ý định sẽ kể cho Tô Duyệt Duyệt nghe điều mình vừa nhìn thấy. Cũng nên giữ một chút thể diện cho cô gái đó. Lâm Tử Văn và Doanh Thiệu Kiệt đưa mắt nhìn nhau, đương nhiên anh ta cảm thấy không thoải mái, cười gượng gạo nói: “Đã có lần gặp.”

“Nhớ rồi thì tốt quá! Mèo con khỏe không anh?”

“Cô ấy khỏe, ồ...” Lâm Tử Văn giơ tay nhìn đồng hồ rồi nói: “Anh phải lên máy bay rồi, lần sau nói chuyện nhé!”

Lâm Tử Văn đã tìm ra lý do rất tuyệt vời để bỏ đi, Doanh Thiệu Kiệt bắt giác nở một nụ cười khinh bỉ, tuy nhiên nụ cười này lại bị Tô Duyệt Duyệt bắt gặp: “Anh cười gì mà mưu mô thế?”

“Thật à?”

“Tôi cảm thấy rất mưu mô.”

Tô Duyệt Duyệt không thể suy đoán nổi anh cười thế có ý gì, chỉ lầu bàu ở bên cạnh.

Cửa lên máy bay cách nơi kiểm soát hành lý không xa, Doanh Thiệu Kiệt và Tô Duyệt Duyệt ngồi đợi ở đó bốn mươi lăm phút mới lên máy bay. Máy bay rất rộng, hai bên mỗi bên đều có hai hàng ghế, ở giữa còn có bốn hàng ghế. Sau khi vào khoang máy bay, Doanh Thiệu Kiệt mới phát hiện, ghế ngồi của mình và Tô Duyệt Duyệt tuy cùng một hàng nhưng ở giữa lại có một “kỳ đà cản mũi”.

Cũng trách mình chỉ chú ý sắp xếp vận chuyển hành lý giúp cô ấy mà không để ý chọn số ghế liền nhau. May mà hành trình bay chưa đầy hai tiếng, ăn cơm, ngủ một giấc là hết thời gian ngay thôi.

Tuy nhiên Tô Duyệt Duyệt lại không thoải mái như vậy, trước khi máy bay cất cánh, cô đọc đi đọc lại tập san hướng dẫn thoát hiểm trên máy bay, khiến “kỳ đà cản mũi” bên cạnh vô cùng ngỡ ngàng, Doanh Thiệu Kiệt cũng ngạc nhiên không kém, luôn miệng an ủi cô, máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất thế giới. Tô Duyệt Duyệt lại không hề đồng tình, chiếc máy bay này mà rơi xuống chẳng phải tất cả mọi người ở đây đều đi gặp Thượng Đế hết sao? Lúc đó còn nói máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất nữa hay không?

Thuyết phục không nổi Tô Duyệt Duyệt, lại khiến “kỳ đà cản mũi” tỏ ra thông cảm. “Kỳ đà cản mũi” hạ thấp giọng nói với Doanh Thiệu Kiệt: “Hai người đi cùng nhau à? Tôi đổi chỗ cho anh, có lẽ tiện cho hai người hơn.”

Tô Duyệt Duyệt còn đang bất ngờ vì lời đề xuất này thì Doanh Thiệu Kiệt đã đồng ý ngay. Trước khi có thông báo máy bay cất cánh, họ đã ngồi bên nhau. “Kỳ đà cản mũi” thở phào nhẹ nhõm, hai người cũng thở phào một tiếng. Trong nháy mắt, máy bay cất cánh ù ù, Tô Duyệt Duyệt sợ rúm người, túm chặt lấy Doanh Thiệu Kiệt, cô ngồi im thin thít ở trên ghế cho tới khi máy bay vào vùng bằng phẳng mới buông rời bàn tay đang nắm chặt ra.

“Cô không phải, không phải căng thẳng, căng thẳng như vậy.”

“Tôi không căng thẳng.”

Cô phản bác lại nhưng trong lòng sợ hãi không yên, chỉ nghĩ tới chuyện chiếc máy bay này sắp rơi xuống, liệu mình có cùng người đàn ông này tới tuổi vàng hay không? Nghĩ tới đây, Tô Duyệt Duyệt lại cầm tập san hướng dẫn thoát hiểm lên đọc vài lượt, Doanh Thiệu Kiệt cười nói: “Không ngờ, cô sợ chết đến vậy.”

“Già mà sợ chết chứ, đây gọi là có ý thức bảo vệ.”

Thấy anh cười mình, Tô Duyệt Duyệt vội nhét tập san hướng dẫn thoát hiểm vào trong túi, đột nhiên thấy một chiếc tai nghe chìa ra trước mặt: “Nghe nhạc đi, sẽ thấy thoải mái hơn đấy, lát nữa rồi ăn sáng.”

“Ăn sáng có phải trả tiền không?”

Tô Duyệt Duyệt đã đeo tai nghe vào, bởi vậy giọng nói oang oang, “kỳ đà cản mũi” ngồi cạnh bùm miệng cười. Doanh Thiệu Kiệt cũng tủm tỉm nói: “Trả...”

“Trả tiền thì không ăn.”

“Trả, trả tiền trong vé máy bay rồi.”

Đang nói thì thấy nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đẩy chiếc xe nhỏ lại phát đồ ăn sáng cho từng người, Tô Duyệt Duyệt cười khoái chí. Hóa ra, vé máy bay còn bao gồm cả bữa sáng. Tuy đã phải trả tiền vào vé máy bay nhưng trong lòng vẫn vô cùng phấn khởi.

Đi máy bay hóa ra là như vậy, những thứ này đối với Tô Duyệt Duyệt quả là lạ lẫm, song với Doanh Thiệu Kiệt thì lại quá quen rồi, ăn qua loa cho xong bữa sáng, nhét tai nghe vào lại tiếp tục lim dim. Tô Duyệt Duyệt thấy anh không để ý tới mình, cũng đeo tai nghe nhắm mắt thưởng thức, tuy nhiên âm lượng trong tai nghe rất nhỏ, nhìn thấy đèn báo âm lượng ở tay vịn, cô bèn ấn nút tăng âm.

“Ừa, không có phản ứng!”

Tiếng nhạc trong tai nghe vẫn nguyên như cũ, lâu lâu một hồi, nhìn chăm chăm vào đèn báo âm lượng, Tô Duyệt Duyệt gắng sức ấn lấy ấn để. “Á” một tiếng thét thất thanh vang lên, một bên tai nghe đột nhiên bị quăng về phía tay cô. Người ngồi xung quang đổ dồn ánh mắt về phía chàng thanh niên đẹp trai, Doanh Thiệu Kiệt ngượng ngùng, chỉ mong có lỗi mà chui xuống đất. Tô Duyệt Duyệt kinh hãi nhìn vào vẻ mặt của Doanh Thiệu Kiệt, không hiểu gì, bèn hỏi: “Sao anh gào ầm lên thế? Ngủ mơ à? Mọi người đều nhìn anh kìa.”

“Tôi...” Ánh mắt nhìn bàn tay đang đặt trên nút tăng âm, đột nhiên hiểu vì sao tai nghe của mình bất thành linh tăng âm dữ dội như vậy, bực bội trả lời: “Xin đa tạ... đa tạ bàn tay ngọc ngà của cô.”

“Tôi?” Nhìn theo ánh mắt của anh, Tô Duyệt Duyệt mới phát hiện thấy bên tai nghe bị hất văng về phía bên mình phát ra âm thanh chói tai, bèn lắp bắp nói: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi ngủ đây, ngủ đây.”

Vội vã ngoảnh mặt đi, nhắm mắt, giả vờ như đang ngủ. Ánh mắt anh đã lấy lại thần thái vốn có, ngấm nhìn cô đang giả vờ ngủ say sưa, ông trời sao lại sắp xếp cho anh gặp người con gái này chứ?

May mà đây là bài hát cuối cùng của chặng bay. Khi máy bay hạ xuống sân bay thủ đô, cô lại nắm chặt lấy anh, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, song so với vụ “làm điếc tai” vừa rồi, anh đã có sự chuẩn bị trước cho chuyện này.

Trên đường tới khách sạn, Tô Duyệt Duyệt từ đầu tới cuối lấy điện thoại chụp cảnh bên ngoài cửa xe, tuy nhiên do tài xế đi rất nhanh, điện thoại của cô lại không có chức năng chụp ảnh động nên chẳng có một tấm ảnh nào rõ nét, cho tới khi xe dừng lại, cô mới chụp được một kiểu trong khung cảnh yên tĩnh, song ở bên rìa bức ảnh lại lù lù tấm lưng của Doanh Thiệu Kiệt.

Khách sạn họ ở đạt chuẩn năm sao, cũng là khách sạn mà tập đoàn JS thuê để tổ chức hội nghị, tuy khách sạn này ở chốn thủ đô không được coi là sang trọng nhất, song vẻ ngoài hài hòa, bên trong xa hoa vẫn thu hút được lượng lớn khách tới thuê phòng. Doanh Thiệu Kiệt nói vì Bắc Kinh đang diễn ra sự kiện lớn, hầu như mọi khách sạn đều đã hết phòng, nếu Doanh Thiệu Kiệt không phải là khách thường xuyên, quen biết với cô gái làm ở bộ phận đặt phòng thì chắc chắn đã không đặt được.

Trong khách sạn còn có một vài nhân viên của tập đoàn JS, để ngăn miệng lưỡi thị phi, Doanh Thiệu Kiệt bảo Tô Duyệt Duyệt đứng cạnh một cái cột lớn, đợi anh đi lấy chìa khóa phòng. Khoảng mười phút sau, Tô Duyệt Duyệt lén lút cầm chìa khóa phòng mà Doanh Thiệu Kiệt đưa cho, hai người lên tầng bằng hai cầu thang máy khác nhau.

“May quá, không có ai.”

Sau khi quẹt thẻ bước vào phòng 1314, Tô Duyệt Duyệt ngó vào trong gọi to một tiếng, không nghĩ rằng bên trong lại chẳng có ai, xem ra, không biết anh ta còn đang la cà ở đâu nữa. Bước vào trong mới phát hiện thấy phòng khách rất rộng, có lẽ phải gấp đôi phòng ngủ của cô, đặc biệt có một chiếc giường rộng cỡ hai mét, dài hơn hai mét, bên trên trải đệm phủ ga nhưng thêu hoa và gối trắng mềm mại toát lên vẻ thanh tao, nho nhã.

“Đệm êm quá, mình phải thử mới được.”

Cởi bỏ giày và tất, Tô Duyệt Duyệt phi thẳng lên giường như một con cá đuối, vùi mặt vào trong chiếc gối mềm mại, hít lấy hít để mùi hương thoang thoảng, hai chân đung đưa ở phía sau. Hình tượng gì chứ, công việc gì chứ, mấy thứ này bỗng nhiên tan biến sạch. Đây là một chiếc giường trong mơ của cô, cô khao khát nó từ lâu rồi, nếu sau này có tiền, nhất định cô sẽ mua một chiếc giường to như thế này, to tới mức có thể tùy ý nhảy nhót, lăn lộn, quấy đạp khi gặp chuyện vui hay chuyện buồn, vào lúc tức giận hay khi phải chịu áp lực, còn có những lúc cần nằm tĩnh lặng để suy xét mọi thứ.

“Khụ khụ!”

Đang sung sướng hưởng thụ, bỗng có một tiếng ho vang lên, Tô Duyệt Duyệt bừng tỉnh khỏi trạng thái mơ mộng, giật mình, quay người lại, thản nhiên nói với “người giả vờ ho” như không có chuyện gì xảy ra:

“Sao giờ anh mới lên?”

Cô gái này chẳng hề có chút xấu hổ nào trước mặt anh, hai người một nam một nữ cùng chung một phòng đã là điều tối kỵ, cô ta lại còn nằm sấp trên giường, đung đưa chân trước mặt mình, nếu anh không phải người đã quá hiểu cô thì có lẽ sẽ nghĩ rằng động tác kia, hành vi kia chẳng phải là đang mời gọi hay sao?

“Gặp, gặp người quen, hỏi thăm vài câu.”

“Thật à? Gặp người quen thật sao? May mà tôi không lên cầu thang máy cùng anh.” Tô Duyệt Duyệt ôm lấy gối, ngồi bên cạnh Doanh Thiệu Kiệt, những sợi tóc mai mềm mại rủ xuống hai bên làm tăng thêm vẻ thùy mị, nét na, thỉnh thoảng lại có sợi dính vào người anh, khiến suy nghĩ và ánh mắt của anh như thể bị hút vào đôi mắt kia. Mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người cô khiến Doanh Thiệu Kiệt ngẩn ngơ trong giây lát, chỉ đến khi khuỷu tay cô thúc mạnh vào cánh tay thì anh mới giật mình lên tiếng: “Tối nay, tối nay tôi sẽ đi tìm nhà nghỉ.”

Tình điện thoại vô tình trở thành “chất xúc tác”, khiến hai cực hút nhau. Vô tình, tóc của cô lại một lần nữa dính vào người anh, lần này, anh cảm nhận thấy rõ, không đợi Tô Duyệt Duyệt vén tóc về, anh vội vã đứng dậy nói: “Tôi, tôi, tôi đi vệ sinh.”

“Đi đi, tôi thu dọn một chút, lát nữa còn đến công ty.”

Câu nói này vốn rất bình thường nhưng khi vào phòng tắm, Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên thấy một việc hết sức nan giải mà trước đây anh chưa từng cảm giác thấy - phòng tắm có thể nhìn thấu.

Bình thường khi ở một mình, anh chưa bao giờ để ý phòng ngủ cách phòng tắm chỉ là một bức tường kính, nói thực, sống ở đây dễ đến vài chục, vài trăm tối nhưng chưa bao giờ anh cảm giác thấy điều này. Hôm nay, anh buộc phải kéo rèm, khi kéo tới nấc cuối cùng, ánh mắt nhìn chệch ra phía ngoài vừa hay bắt gặp Tô Duyệt Duyệt cũng đang nhìn lại, bốn mắt giao nhau, một lúc sau anh mới cảm thấy gương ngừng, tim đập thình thịch như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Doanh Thiệu Kiệt gắng sức kéo, thanh treo rèm khẽ rung lên, một nửa nấc cuối cùng vẫn chưa thể khép kín, chừa ra một khoảng trống cỡ mười centimet, vừa hay có thể nhìn thấy mép giường.

“Hồng à?”

Cô gái ở mép giường đã di chuyển tới bên cạnh, mặt thoáng ửng đỏ, xem xét kỹ một lượt, cũng cố gắng thử kéo, cuối cùng nói: “Anh cứ tự nhiên đi, tôi không nhìn là được chứ gì.”

“Nhưng, nhưng...”

“Nhưng gì chứ? Anh xem đi, khe hở này sao nhìn thấy chứ, chỉ nhìn được góc phòng tắm thôi. Còn nữa, tôi là người đàng hoàng, không nhìn trộm đâu mà lo. Anh nghĩ Tô Duyệt Duyệt này là loại người thế nào chứ? Gái hư hỏng? Gái thích dụ dỗ đàn ông à? Đúng thật là...”

Lâu lâu xong cô liền đi ra khỏi phòng tắm. Doanh Thiệu Kiệt dở khóc dở cười, hôm nay trên đường cô đã ném bao nhiêu thủy lôi, giờ trong khách sạn còn chôn ỉa lòi nữa, may mà tối nay mình đi tìm khách sạn rồi, nếu ngủ ở đây thì thật bí bách quá.

23. Chương 23: Một Cuộc Gặp Mặt, Một Âm Mưu

Doanh Thiệu Kiệt và Tô Duyệt Duyệt dọn dẹp xong phòng khách sạn, để tránh miệng lưỡi thị phi, họ rời khỏi phòng vào hai giờ khác nhau, bắt hai chiếc taxi đi tới Tổng bộ Bắc Kinh của Tập đoàn JS. Doanh Thiệu Kiệt tới tòa nhà tổng bộ, còn Tô Duyệt Duyệt lại tới tòa nhà bao quanh, sự phân chia địa vị trong công ty vốn là như vậy, lãnh đạo cấp cao đương nhiên phải ở nơi sang trọng hơn.

Tòa nhà Tổng bộ Bắc Kinh Tập đoàn JS lại không bằng khu Hoa Đông, nơi cao nhất cũng không quá năm tầng, trên đỉnh thiết kế theo kiểu mái màu xanh lá cây bằng kỹ thuật mới nhất, bên trên hoa cỏ mọc tốt tươi, nhõn nhõn đung đưa theo gió, hoàn toàn tương phản với sự bận rộn của nhân viên bên trong công ty. Tô Duyệt Duyệt quan sát kỹ một lượt tổng bộ, thấy phong cách khác hẳn khu Hoa Đông, người ở đây cũng có vẻ lạnh lùng, nhìn ai cũng thấy có chút máu lạnh giống như trong Tứ đại danh thám, tối nă ngày chẳng có lấy một nụ cười tự nhiên nào.

Quanh co một hồi, Tô Duyệt Duyệt gọi điện cho Emma, tuy là đồng nghiệp nhưng Emma lại rất khinh khỉnh, nói được mỗi câu “phòng làm việc ở tầng ba” đã gác điện thoại ngay.

Tô Duyệt Duyệt ôm đồng hồ cặp tài liệu bước về phía thang máy, do hôm qua đột nhiên xảy ra sự cố nên bước chân của cô có phần vụng về, lấy góc cặp tài liệu ấn nút thang máy nhưng lại ấn trượt mấy lần. May đúng lúc này, có một bàn tay ấn nút thang máy hộ cô, Tô Duyệt Duyệt nói: “Cảm ơn!”

Đột nhiên phát hiện thấy người đứng bên cạnh mình là Tống Dật Tuấn, cô vội nói: “Ke, Ke...” Tô Duyệt Duyệt vò đầu bứt tai, mãi mới nói được tên chính xác: “Kevin.”

Sao anh ấy cũng tới Bắc Kinh làm việc, chẳng phải anh đi Hồng Kông sao? Khi bước vào thang máy, Tô Duyệt Duyệt cố nặn óc suy nghĩ, song Tống Dật Tuấn lại bình thản hỏi: “Sao cô tới Bắc Kinh thế?”

“À, là Shelly bảo tôi tới.”

“Vậy à?” Giọng nói của Tống Dật Tuấn rất dễ nghe, đặc biệt ngữ điệu bằng tựa như mặt hồ trong xanh, phẳng lặng, không có lấy một gợn sóng lăn tăn. Tô Duyệt Duyệt thậm chí không cảm giác thấy người đàn ông này tỏ vẻ ngạc nhiên hay không hài lòng trước vẻ mặt ngô nghê không hiểu gì của mình, chỉ ôm khư khư đồng cặp tài liệu trên tay. Loáng cái đã lên tới tầng ba, Tống Dật Tuấn đưa tay, cầm lấy một chiếc cặp tài liệu trên tay cô, nói: “Hôm nay cô mới tới Bắc Kinh à?”

“Vâng, tôi ở đây một tuần nên mang công việc tới Bắc Kinh làm nốt.”

Nghe khẩu khí của cô thì biết ngay Shelly đã dàn xếp tất cả. Hừm, anh cười thầm, không biết từ lúc nào một “kẻ do thám” cũng trở nên tự tung tự tác như vậy? Cô ta ngày càng không chịu bất cứ sự kiểm soát nào.

Anh dẫn cô tới một góc, đó là nơi vắng vẻ nhất toàn bộ trụ sở làm việc, trên tường dán đầy ảnh, ở đó kê một chiếc bàn xoay làm bằng gỗ bạch dương, bên trên bày một lọ hoa thủy tinh vân rạn cắm vài bông hồng trắng, mặc dù vẫn còn phảng phất hương thơm nhưng đã héo khô quá nửa.

“Emma.”

Nếu không phải Tống Dật Tuấn réo gọi cái tên này thì Tô Duyệt Duyệt đã không phát hiện thấy một cô gái bất ngờ xuất hiện từ phía sau một chiếc ghế xoay giống như trong ảo thuật. Cô ta chính là Emma? Cô gái đứng trước mặt khá xinh xắn, song hai mắt sưng phồng chứa đầy tia máu đỏ, mặt hốc hác, tiều tụy, cho thấy rõ vừa trải qua sự suy sụp tinh thần. Nhìn thấy Tống Dật Tuấn, yếu ớt nói: “Chẳng phải anh ở Hồng Kông sao?”

“Đây là đồng nghiệp mới của JSCT - Tô Duyệt Duyệt, tôi nghĩ chắc cô cũng đã xem qua tập hồ sơ nhân sự rồi.”

“Ồ, tập hồ sơ nhân sự? Có cô ta à?” Emma nhìn Tô Duyệt Duyệt, đánh giá đối phương một lượt, tuy Tô Duyệt Duyệt không thích khẩu khí của cô ta lắm, song dù gì cô ta cũng là đồng nghiệp mà mình phải làm việc cùng trong một tuần này, bởi vậy cô liền bày tỏ thiện chí với cô ta, lịch sự nói: “Cứ gọi tôi là Sue.”

Cô đưa tay ra bắt nhưng lại chỉ bắt được “không khí”, đối phương không hề có phản ứng, ngượng ngùng, lúng túng, cô liếc nhìn Tống Dật Tuấn, rồi thu bàn tay trở về.

“Cô ấy tới tiếp quản công việc của cô.”

“Bộ phận Quản lý hợp đồng hết người rồi à? Sao lại để một người mới tới tiếp quản công việc ở chỗ tôi.Ồ, mà chuyện này cũng không thể trách cô ta, có trách thì trách người ở phòng Nhân sự không biết việc, lâu lắm rồi không chọn được cho Kevin anh một người thích hợp, ngồi đi, à, ngồi vào chỗ của tôi ấy.”

Lời nói của Emma chứa đầy ẩn ý, ngay cả “lính mới tò te” như Tô Duyệt Duyệt cũng có thể đoán ra, cô ta không ưa gì Tống Dật Tuấn, thậm chí ghét cay ghét đắng. Tuy nhiên Tống Dật Tuấn lại không hề tỏ ra tức giận, tiếp tục nở nụ cười mê hoặc lòng người, để che đậy mọi tình cảm giấu kín bên trong, trả lời: “Phòng Nhân sự đã xem xét kỹ rồi, đối với kết cấu tổ chức hơi dư thừa, trước mắt cũng đã có suy tính mới, song phương án cụ thể thế nào thì chưa đưa ra, bởi vậy có lẽ phải chờ thêm một thời gian nữa.”

“Ồ...” Emma kéo dài giọng, lụng bụng trong miệng: “Chúng ta cũng có thể coi là nhân viên dư thừa được đấy.”

“No.” Tống Dật Tuấn hơi cúi người, hạ thấp giọng nói: “Là cô, không phải chúng ta!”

“Tôi!”

Emma đột nhiên tròn mắt, đứng thẳng người dậy, định tranh luận điều gì đó, nhưng miệng mới chỉ mấp mấp đã biến thành cười khẩy.

“Ok, để tôi bàn giao cho Tô...”

Vỗ vỗ tay lên trán, Emma nói tiếp: “...Tô Duyệt Duyệt công việc của tôi.”

“Sue, cô cứ trao đổi với Emma đi nhé, có vấn đề gì, gọi điện cho tôi, tuần này tôi ở Bắc Kinh.” Tổng Dật Tuấn đứng thẳng người dậy, nói với Tô Duyệt Duyệt. Tô Duyệt Duyệt trong lòng đã hiểu rõ, lời nói này cốt là để nói cho Emma nghe.

“Xời, đồ tỉnh lẻ!”

Tổng Dật Tuấn vừa quay người bước đi, Emma ở phía sau đã hạ giọng chửi đồng một câu, tuy giọng nói rất khế, song anh vẫn nghe rõ. Một người phụ nữ thất sủng có tư cách gì phỉ báng anh chứ? Anh mỉm cười quay đầu lại, đưa ngón tay sờ bông hồng trắng héo khô, nói: “Hoa tàn rồi, còn bày trên bàn làm gì, vứt đi cho đỡ chướng mắt.”

Emma tức nghẹn họng, song lại không dám lớn tiếng chửi Tổng Dật Tuấn, đây là trụ sở làm việc ở Bắc Kinh của JSCT, tin tức không hay sẽ lập tức lan truyền nhanh chóng, không những tới tai từng người trong JSCT mà thậm chí còn tới tai Tập đoàn JS và người trong ngành.

Cô ta cũng từng là đoá hồng vàng kiêu hãnh, bởi lẽ Tổng giám đốc trụ sở Bắc Kinh - Andrew Chow là nhân tình của cô ta, chuyện này vốn chẳng có quan hệ gì với Tổng Dật Tuấn, cô ta hoàn toàn có thể làm tốt việc của mình, song Andrew Chow và Tổng Dật Tuấn lại là người của hai phe đối lập, Emma tự khắc cũng là người thuộc phe Andrew Chow. Trong đội ngũ của mình xuất hiện kẻ “phản nghịch” là điều không thể chấp nhận, từ lúc biết cô ta phản bội, anh đã muốn trừ bỏ cô ta. Nhưng ở Bắc Kinh xa xôi, mọi động tĩnh đều hết sức thận trọng, huống hồ, ở đó có kẻ thù thực sự của anh - Andrew.

Cho tới cách đây không lâu, anh, mà không, người thuộc phe anh cuối cùng đã loại bỏ được Andrew Chow, Andrew lần này thất bại thảm hại, không những bị “đá” về Malaysia, thậm chí còn không có cơ hội trở lại Trung Quốc. Emma vốn muốn theo anh ta tới Malaysia nhưng Andrew lại vứt bỏ cô ta ở Bắc Kinh, làm thủ tục về nước một mình. Việc này đã gây cho Emma một cú sốc lớn về cả tình cảm lẫn công việc, do vậy, xin từ chức là quyết định sáng suốt nhất đối với cô ta.

Tuy nhiên, trước khi đi, cô ta còn muốn trả thù chuyện tình cảm đối với Andrew và sự bất mãn đối với công ty. Tổng Dật Tuấn chính là mục tiêu của cô ta, nhưng đáng tiếc, cô ta lúc này đã không còn là đoá hồng kiêu hãnh nữa, cô ta đã tàn úa rồi, giống như bông hồng trắng trong lọ hoa kia, héo khô quá nửa.

Nhưng cô ta có một mục tiêu mới: Tô Duyệt Duyệt.

Một âm mưu đang dần dần bén rễ bò lan trong trụ sở làm việc tại Bắc Kinh. Cùng lúc này, cuộc trao đổi giữa Doanh Thiệu Kiệt và Tổng giám đốc kỹ thuật tổng bộ bên Đức - Mr Jason cũng đang diễn ra trong không khí vui vẻ, cho tới khi Jason nói: “Eric, có một vấn đề hơi riêng tư muốn hỏi cậu.”

“Không sao.” Doanh Thiệu Kiệt hạ tay xuống, cho Jason thấy là anh đang rất vui vẻ, không hề khó chịu khi nhắc tới chuyện riêng tư.

“Chuyện là thế này, hợp đồng sang Đức làm việc có thời hạn ba năm, công ty không chỉ quan tâm tới sự phát triển của nhân viên mà còn quan tâm tới tình trạng gia đình của nhân viên. Không biết vợ cậu, có lẽ là bạn gái cậu, liệu có hài lòng không? Đương nhiên, chuyện này đơn thuần là vấn đề cá nhân, công ty chẳng qua không muốn nhân viên vì chuyện tình cảm mà ảnh hưởng tới công việc, có điều, nếu cậu đã kết hôn thì có thể đưa vợ sang Đức cùng, chúng tôi sẽ làm các thủ tục có liên quan.”

Khi Jason nói, ông ta đã vô cùng thận trọng thăm dò tình trạng hôn nhân của anh, tuy trong hồ sơ nhân sự, Doanh Thiệu Kiệt đã ghi rõ trạng thái độc thân, song Jason tự cho rằng người đẹp trai ngồi ngồi như anh dù chưa kết hôn thì hẳn cũng đã có lắm mối tình.

“Tôi chưa lập gia đình, cũng chưa có bạn gái.”

“Ồ?”

Jason vỗ vai Doanh Thiệu Kiệt, nhìn anh cười hề hề. Cần biết rằng, vấn đề nhạy cảm nhất khi cử người đi công tác cũng chính là vấn đề gia đình, đặc biệt công ty phải chịu cả phí tổn cho người thân. Nếu nói như vậy, giá thành cũng sẽ tăng thêm một ít. Doanh Thiệu Kiệt chính miệng nói rằng mình không vướng

bạn chuyện gia đình khiến Jason tự nhiên giảm bớt mối lo. Tuy nhiên, trong lòng Jason lại không tin một chàng trai có sức hấp dẫn thế kia lại không có bạn gái hoặc người tình.

“Tôi nói thật mà.”

Doanh Thiệu Kiệt thoáng chút do dự nhưng sau đó trả lời rất nhanh, ở trước mặt người cùng giới, anh lại không hề nói lắp, tư duy mẫn cảm khiến người khác càng thêm khâm phục. Jason lại hỏi Doanh Thiệu Kiệt một số câu hỏi khác. Khi buổi trò chuyện gần kết thúc, đột nhiên có người gõ cửa bước vào, Doanh Thiệu Kiệt và Jason cùng nhìn người này đồng thời cùng đứng dậy nói: “Mr Wagner.”

Wagner là CEO khu vực Trung Quốc của bộ Thông tin Tập đoàn JS, ông ta ra hiệu cho hai người ngồi xuống, còn mình lại tùy tiện đứng dựa vào một góc bàn, nói: “Jason, xin lỗi anh, mới đầu tôi đã đồng ý để Eric tới chỗ anh, song đột nhiên có dự án rất quan trọng cần Eric giúp.”

“Dự án?”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Wagner, Doanh Thiệu Kiệt đoán dự án này phải rất “xương xẩu”, tuy Jason là Tổng giám sát kỹ thuật của bộ Thông tin Tập đoàn JS nhưng hiện tại mình lại thuộc khu vực Trung Quốc của Tập đoàn JS, mọi giám đốc khu vực thuộc bộ phận Kỹ thuật đều trực tiếp báo cáo lên Wagner, do vậy có thể nói, Wagner là sếp trả lương thực sự của mình. Đồng thời, cũng đích thân Wagner đã cất nhắc anh lên vị trí Giám đốc kỹ thuật thông tin thuộc Tổng bộ khu vực Hoa Đông.

Wagner và Jason là đồng nghiệp, cũng là bạn bè lâu năm với nhau, hai người họ có cùng một ông chủ, bởi vậy trước mặt Jason, Wagner lại không có vẻ gì giữ kẽ: “JSCT sẽ thay đổi lại cơ cấu.”

“JSCT?”

Trước đó, Doanh Thiệu Kiệt nghe nói, JSCT gần đây có biến đổi về nhân sự, vốn cho rằng chỉ là Giám đốc trụ sở Bắc Kinh Andrew Chow bị “đá” về Malaysia, không ngờ đằng sau còn chứa đầy bão tố.

“Đúng vậy, tay sếp lâu năm của anh có lẽ không trụ vững rồi! Công ty dự án chi nhánh khó mà quản lý cũng dễ xảy ra sự cố nhất.”

Đây là sự thực, sóng gió lần trước mới qua được hai năm rưỡi, Doanh Thiệu Kiệt vẫn nhớ như in lần đó Wagner đã điều nhân viên kỹ thuật Cường Tương của anh ta ra khỏi vị trí hiện tại của JSCT. Còn lần này, Wagner lại đích thân đặt anh vào đầu sóng ngọn gió, không biết sau khi sóng gió qua đi còn có bao nhiêu người trụ vững tại JSCT? Lần này chiến tranh lại sắp nổ ra, tuy anh không hiểu sóng gió từ đâu mà có nhưng lại có thể cảm nhận được phía sau cuộc chiến này ẩn giấu một cuộc tranh đấu thâm lặng giữa tầng lớp lãnh đạo cao nhất của khu vực Trung Quốc thuộc Tập đoàn JS.

“Eric, người Trung Quốc các cậu có một thành ngữ...” Wagner đưa tay lên thực hiện động tác. “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương[1].”

[1]. Có nghĩa là: ngoài sáng giả vờ làm việc khác để che giấu việc chính trong bóng tối, chọn cách tấn công không ai ngờ tới.

Ở bên cạnh, Jason nghe không hiểu, còn Doanh Thiệu Kiệt đã ngửi thấy mùi máu tanh của cuộc chiến “tranh giành quyền lực” sắp xảy ra. Ba người trò chuyện rất lâu trong phòng làm việc, một tấm biển treo bên ngoài phòng họp thông báo ọi người biết bên trong đang bận thảo luận. Đương nhiên, chẳng ai biết trong cuộc họp tưởng chừng bình thường này lại đang ấp ủ một kế hoạch đen tối.

Buổi chiều, Doanh Thiệu Kiệt một mình ở phòng trà hơi khuất trong tòa nhà tổng bộ, cà phê ở đây ngon nhất trong Tập đoàn JS, mỗi khi uống, hương thơm đọng lại trong miệng, ngoài ra, thêm mấy miếng bánh quy màu xanh là đã có được một buổi trà chiều ngon tuyệt, Dự án S không phải không có tính khả thi nhưng đằng sau dự án này lại có quá nhiều điều phức tạp. Doanh Thiệu Kiệt uống một ngụm cà phê, nhìn ra bên ngoài qua cánh cửa chớp tự động, chỉ thấy một màu xanh rì, vô cùng trong sáng.

Bình thường có lẽ không có quá nhiều phiền toái đến vậy.

“Thiệu Kiệt.”

Doanh Thiệu Kiệt vừa nâng cốc cà phê, định uống một ngụm nữa, nghe thấy tiếng gọi của người quen, bèn quay người lại, nhạc nhiên, sững sờ trước sự xuất hiện của người trước mặt. Chẳng phải Tống Dật Tuấn đang ở Hồng Kông sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở Bắc Kinh thế này? Có lẽ, nội bộ JSCT đã bắt đầu nổi gió rồi.

“Không ngờ anh cũng ở Bắc Kinh.” Câu nói này đáng lẽ phải là Doanh Thiệu Kiệt hỏi, song người đàn ông phía trước đã nhanh nhẩu lên tiếng, Doanh Thiệu Kiệt im lặng không nói.

“Cô ấy gọi điện cho tôi rồi.”

Vừa nói vừa ấn tay vào máy pha cà phê một cách thành thực, tiếng máy kêu rè rè nhưng Doanh Thiệu Kiệt vẫn nghe rất rõ, cốc cà phê trong tay đang bưng ở lưng chừng lại đưa lên môi.

Thấy anh không nói gì, Tống Dật Tuấn cười nhạt một tiếng, đợi cà phê rơi đầy cốc mới nói tiếp: “Có phải anh và Tô Duyệt Duyệt đang yêu nhau không?”

Doanh Thiệu Kiệt hơi sững lại, Tống Dật Tuấn hẳn là đã nghe cô ta nói, vì thế mới đến đây dò hỏi. Kỳ thực, anh đang yêu ai thì có quan trọng gì? Chuyện giữa anh và cô ta chỉ là quá khứ, bị cô ta làm cho tổn thương một lần rồi, anh không muốn thử thêm lần nữa.

“Tập đoàn JS không cho nhân viên trong công ty yêu nhau.” Tống Dật Tuấn tiếp tục thăm dò. Doanh Thiệu Kiệt chẳng phủ định, cũng chẳng thừa nhận, bỏ một miếng bánh quy vào miệng, Tống Dật Tuấn liếc anh một cái, đặt cốc cà phê vẫn chưa nếm thử giọt nào xuống, bước tới gần Doanh Thiệu Kiệt, nói: “Tôi muốn theo đuổi cô ấy.”

“Cậu?”

Một sự kích động được lộ rõ, miếng bánh chưa kịp nhai đã chui tọt xuống cổ họng, Doanh Thiệu Kiệt uống liền hai ngụm cà phê mới không bị nghẹn. Anh buộc phải thừa nhận, ở trước mặt Tống Dật Tuấn, chưa bao giờ anh cảm thấy lúng túng như lúc này.

“Tô Duyệt Duyệt là một cô gái tuyệt vời, tuy không quá đẹp nhưng vô cùng ngây thơ, mẫu người như cô ấy rất thích hợp để lấy làm vợ.” Lý do của Tống Dật Tuấn đương nhiên là sự thực, song Doanh Thiệu Kiệt biết sự thực này nếu xuất phát từ miệng Tống Dật Tuấn, ắt sẽ không hề đơn giản, bèn nói: “Cậu vừa nói tới quy định của tập đoàn, sao giờ đột nhiên nói muốn theo đuổi cô ấy?”

“Anh yêu cô ấy à?” Tống Dật Tuấn cười khẩy hỏi. Doanh Thiệu Kiệt đang muốn phủ nhận, chỉ là chậm mất nửa giây, đã bị Tống Dật Tuấn cướp cơ hội nói trước: “Trực giác của phái nữ quả nhiên rất chuẩn.”

Tống Dật Tuấn nâng cốc cà phê, chỉ uống hai ngụm rồi lại đặt lên bàn: “Cà phê ở đây tuy không hợp với tôi nhưng đôi khi thay đổi một chút cũng không sao.”

Nói xong, Tống Dật Tuấn quay người rời khỏi phòng trà, để lại một mùi nước hoa phảng phất, tuy nhiên mới đi được hai bước, từ phía sau đã vang lên lời cảnh cáo chứa đựng cả sự răn đe: “Đừng đùa cợt cô ấy!”

“Hừ!” Bước chân chợt dừng lại, nụ cười kiêu ngạo ở khóe môi kia bỗng chốc biến thành ti tiện, trong lòng cảm thấy đau đớn, chua xót. Trong mắt Doanh Thiệu Kiệt, mà không, trong mắt đa số mọi người, Tống Dật Tuấn chỉ là một thằng đàn ông dựa vào phụ nữ để ngoi lên, bởi vậy, bản thân anh cần một sự cân bằng nội tâm, chỉ có như vậy mới có thể lấy lại được sự tôn nghiêm đã mất sạch của anh ta. Tuy nhiên, cùng với thời gian, Tống Dật Tuấn phát hiện thấy mình dường như ngày càng trống rỗng, ngày càng cô đơn, ngày càng mù mịt.

Tô Duyệt Duyệt, một cô gái không màng vật chất, ngây thơ trong sáng, khác với những cô gái khác, quan trọng nhất là, Tống Dật Tuấn có thể kiểm soát được cô. Anh ta cần một người như vậy, chỉ ít, nội tâm lúc này nói với anh ta rằng, người con gái này có thể bù đắp ỉnh những tổn thương, mất mát. Ngoài ra, Doanh Thiệu Kiệt vừa rồi cũng đã kích động khi thấy anh ta nói muốn theo đuổi Tô Duyệt Duyệt. Không hiểu vì sao, chiến thắng Doanh Thiệu Kiệt dường như là khát vọng luôn luôn tiềm ẩn trong sâu thẳm cõi lòng anh ta.

24. Chương 24: Đêm “chung Giường” Nhập Nhàng

Tan giờ làm, Doanh Thiệu Kiệt vốn định về khách sạn lấy hành lý rồi đi tìm thuê nhà nghỉ. Song Jason muốn cùng anh ăn tối, mãi tới chín giờ, anh mới tìm được lý do về, không ngờ vừa tới khách sạn, tuyết đã bắt đầu rơi nặng hạt, xem ra, ý định đi tìm nhà nghỉ có lẽ phải hủy bỏ. Doanh Thiệu Kiệt ngại ngần gọi điện cho Tô Duyệt Duyệt nhưng cô lại không nghe. Khi tới phòng 1314, vì không muốn quấy rầy không gian riêng tư của cô gái, cũng để tránh điều tiếng thị phi, Doanh Thiệu Kiệt ấn chuông cửa vài lần, đợi ở ngoài tới khi không thấy có ai mới bước vào trong phòng.

Cô vẫn chưa về.

Trong phòng, không có lấy một chút dấu vết nào của cô.

Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên thấy lo lắng, thậm chí trách mình sao không gọi điện cho cô. Đây là lần đầu tiên cô tới Bắc Kinh, tuy an ninh ở đây rất tốt nhưng một cô gái hơn chín giờ, mà không, sắp mười giờ rồi vẫn chưa về, khiến người khác không khỏi lo lắng.

Anh bồn chồn ngồi chờ.

©STENT

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, rút điện thoại ra, đi đi lại lại trong phòng... anh đều đã làm cả, hơn nữa còn làm đi làm lại, song Tô Duyệt Duyệt vẫn chưa thấy xuất hiện, đã có lúc, anh sốt ruột tới mức định gọi điện báo cảnh sát nhưng khi nhắc điện thoại lên mới phát hiện thấy chưa tới giờ phải báo cảnh sát.

“Cô gái này đi tới chỗ quái quỷ nào thế không biết?”

Chịu không nổi, anh cần nhần một câu nhưng vừa cần nhần xong, lại lo lắng. Đằng sau sự lo lắng này dường như anh còn thấy có một cảm giác hơi lạ, vì sao mình lại quan tâm tới cô ấy đến vậy? Buổi chiều, nghe Tống Dật Tuấn nói muốn theo đuổi cô, nếu không phải đang ở công ty, nếu không phải giữa họ có mối quan hệ giấu kín thì anh đã nện cho cậu ta một trận rồi.

Cảm tình ư?

Lẽ nào mình đã có cảm tình với cô gái ấy? Không thể, mình sao có thể tiếp tục yêu một người chứ? Tự cười giễu cợt bản thân, tình yêu ư, đã có một lần bị tổn thương thì đừng nên có lần thứ hai. Anh tin rằng mình là một người mạnh mẽ trong cuộc sống và công việc nhưng đối với tình yêu thì lại thấy mình quá kém cỏi, không chịu nổi sự tổn thương.

“Ô la la, cuối cùng cũng đã xong, chúc ngủ ngon!”

Đột nhiên, có tiếng mở cửa lách cách, anh đã nghe thấy tiếng cô, đang định đứng dậy thì nghe thấy giọng nói bên ngoài là của Tống Dật Tuấn.

“Làm thêm muộn như vậy mà vẫn vui mừng thế cơ à? Ngày mai tôi phải về rồi, cô ở lại giữ gìn sức khỏe, đừng ngủ muộn quá. Thứ Sáu tôi có cuộc họp phải qua đây, tới lúc đó sẽ kiểm tra công việc luôn.”

“Sếp yên tâm đi, việc ở Bắc Kinh cứ giao cho tôi.”

“Chúc ngủ ngon và có giấc mơ đẹp!”

“Sếp cũng thế nhé, chúc ngủ ngon!”

Giọng nói của họ dường như không giống giữa cấp trên và cấp dưới, có lẽ giống bạn bè hơn. Cửa đóng lại sau vài giây, Doanh Thiệu Kiệt đang định nói với Tô Duyệt Duyệt nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cửa lại được mở ra, Doanh Thiệu Kiệt nhào người về phía trước, cố gắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

“Sao thế?”

“Tôi vừa nghe dự báo thời tiết tuần này, vài hôm nữa sẽ có tuyết.”

“Thật ư?”

Tô Duyệt Duyệt hưng phấn như một đứa trẻ hỏi ngược lại, giọng nói của đối phương lại rất âm áp, tựa như đáp lại sự nũng nịu của cô bạn gái: “Nhìn cô kìa, nếu làm tốt công việc, thứ Sáu tôi sẽ đưa cô đi đắp người tuyết.”

“Thật không vậy?”

“Ngóac tay thề nào!”

Vài tiếng cười khúc khích, hai người cùng hạ thấp giọng, khoảng nửa phút sau mới nghe thấy tiếng cửa đóng. Doanh Thiệu Kiệt rõ ràng không vui, cảm giác bất an này xuất phát từ buổi trò chuyện lúc chiều giữa anh và Tống Dật Tuấn. Giờ lại nghe thấy anh ta nói vậy, anh hiểu Tống Dật Tuấn theo đuổi Tô Duyệt Duyệt không phải nói vu vơ, mà là sự thực, hơn nữa, nghe giọng cô ấy rất vui, rõ ràng tình cảm giữa họ đang tiến triển một cách tốt đẹp.

Anh ta chính là sát thủ của phái nữ, biết làm thế nào để khiến các cô gái vui, bản thân anh ta rất rõ điều này, Doanh Thiệu Kiệt cũng rất rõ.

“Hừ, đắp người tuyết cơ đấy!”

Một nụ cười khuấy xuất hiện trên gương mặt anh, Tô Duyệt Duyệt bước vào phòng, tiện tay vứt túi lên giường, đang chuẩn bị cởi bỏ bộ quần áo nhưng trên người, đột nhiên, cô đứng khựng lại như một khúc gỗ.

“Á, anh, anh, anh...” Chẳng phải anh chàng này nói sẽ đi tìm nhà nghỉ ư? Sao giờ vẫn còn ngồi trong phòng? Cầm chặt chiếc điện thoại trong tay, cô lừ lừ tiến lại phía anh, hỏi: “Sao anh vẫn còn ở đây?”

“Tuyệt, tuyết dày quá.”

Anh vốn định nói nhiều lời hay hơn, cũng rất muốn giải thích với cô từ đầu tới cuối, song thấy cô đang chìm ngập trong hạnh phúc, lại cứ nhìn chăm chăm mình như sinh vật lạ nên cảm thấy chẳng có chút hứng thú nào, đúng lúc này, cơn đau dạ dày tái phát, hành hạ anh khiến anh giống một đứa trẻ không dám cãi lời mẹ, đứng lặng im, không nói.

“Này, Doanh Thiệu Kiệt, có phải anh cố ý dụ tôi ở chung phòng với anh không?” Tô Duyệt Duyệt dẩu mồm bắt đầu đánh giá Doanh Thiệu Kiệt, anh chau tít mày, như thể Tô Duyệt Duyệt đã nợ anh một khoản tiền lớn vậy, thế là cô nói: “Im lặng là đồng ý, anh không đi tìm thì tôi đi tìm vậy.”

“Dừng lại!”

Anh đột nhiên ra lệnh, giọng nói trầm trầm, Tô Duyệt Duyệt sững sờ, anh ta trở nên dữ dằn từ lúc nào vậy? Dữ tới mức dường như cô đã làm sai điều gì đó. Phải rồi, anh ta dựa vào cái gì mà tức giận với mình chứ? Mình là khách đi xe của anh ta, còn là người sống cùng khu phố, là đồng nghiệp, còn gì nữa không nhỉ? Bạn? Anh ta là bạn của mình?

Tô Duyệt Duyệt nghĩ không thông, không phải là bạn của cô, không phải là người yêu của cô, cũng không phải là bố cô, vậy thì có quyền gì mà ra lệnh cho cô vậy chứ? Tuy nhiên, Tô Duyệt Duyệt còn chưa phản bác thì Doanh Thiệu Kiệt đã bước tới trước mặt cô, kéo hành lý đi về phía cửa.

Cô chớp mắt một cái, cơn bực tức vừa rồi bỗng dưng tan biến. Vào đúng lúc anh đi qua người cô, từ khoeo mắt anh bắn ra tia nhìn sắc nhọn giống như những mũi kim nhỏ đâm xuyên qua tim, hơi nhói đau nhưng không biết vì sao lại đau.

“Chuyện này...” Cô cẩn thận thăm dò một tiếng, quả nhiên anh dừng bước, nhân lúc này cô lại nói: “Đùa anh vậy thôi, muộn thế này, bên ngoài lại đang có tuyết rơi, cứ ở đây ngủ chung phòng với tôi.”

Anh đứng ở đó, cao lớn sừng sững nhưng khắp người phủ đầy bụi bặm. Tô Duyệt Duyệt không hiểu nổi cảm giác của mình lúc này, chỉ cảm thấy anh giống vai nam thứ trong phim truyền hình, khiến người xem đau lòng.

“Anh nói thử tôi nghe xem, từ lúc nào tính bủn xỉn đã lan sang cả tinh thần của anh vậy?” Giọng nói bực bội, còn nhắc tới tính “bủn xỉn” của Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt bước lại phía sau, muốn cầm lấy hành lý của anh, bàn tay nắm vào chính giữa cổ tay anh. Anh sững người, quay lại nhìn cô, đường hành

lang dài rộng bỗng chốc trở nên chật hẹp, tình thế đột ngột chuyển từ trạng thái độc thoại của Tô Duyệt Duyệt sang nhìn nhau im lặng.

Một giây, hai giây, ba giây...

Nhiệt độ bắt đầu tăng lên, từ hai sáu độ loãng cái đã vượt qua ba mươi bảy độ, rồi bốn mươi độ, dần dần nóng hơn...

Hai bóng người chẳng khác gì hiện tượng nguyệt thực, hướng đi dần dần trùng khớp...

“Này! Đừng có làm liều!” Vào đúng lúc chiếc bóng dài che phủ bóng ngắn, Tô Duyệt Duyệt bỗng giáng một cú đấm vào ngực anh, khiến dũng khí đang bốc lên hừng hực đột ngột bắn dội trở về tim.

Nuốt nước bọt, cô gái lùi nhanh vào phòng tắm, khóa chặt cửa phòng, xối nước rửa sạch mặt. Doanh Thiệu Kiệt ngồi ở mép giường, anh không có lý do rời khỏi đó, chỉ là vô tình nhìn vào buồng tắm, qua khe hở mười centimet, vừa hay thấy cô đã rửa mặt xong, ướm nhón nhìn ra phía ngoài.

Bức bách, vẫn là bức bách nhưng ngoài bức bách, dường như có một chút cảm giác khác lạ.

Một tiếng sau đó, hai người không nói câu nào, chỉ lần lượt đi tắm gội, tới khi cùng nằm trên giường, Tô Duyệt Duyệt mới lờ lửng hết khăn tắm, khăn mặt ra ngăn thành một đường ở giữa, tiện thể, sai Doanh Thiệu Kiệt lấy chăn dự phòng ở trong tủ, như vậy mỗi người một chăn, đã chính thức ở hai bên riêng biệt.

“Đường khăn mặt” kia khiến anh nhớ tới “đường ranh giới” thời học sinh, lâu rồi chưa thấy. Tô Duyệt Duyệt lờ lửng tất cả mọi thứ có thể xếp chồng được đặt lên trên “đường ranh giới”, nói rõ ràng, rành mạch với Doanh Thiệu Kiệt: “Tôi nói cho anh biết, buổi tối bên tôi tôi ngủ, bên anh anh ngủ, anh mà giở trò gì với tôi, tôi sẽ dùng thứ này nện anh đấy.”

Cô lắc lắc chiếc đèn pin trong tay, làm bộ dạng “không được xâm phạm lãnh thổ của nhau”, đe dọa Doanh Thiệu Kiệt. Anh buông hai tay, chui vào trong chăn, tắt đèn ở đầu giường chỗ mình rồi nhắm mắt lại.

Tô Duyệt Duyệt nhìn về phía anh hồi lâu, thấy không có động tĩnh gì mới chui vào chăn, ôm chặt chiếc đèn pin trong mình như ôm một đứa bé.

Nhưng đêm đã khuya, người dường như rất khó ngủ.

“Này, anh ngủ chưa?” Cô thử hỏi dò.

“Sắp, sắp rồi.”

“Đợi anh ngủ rồi, tôi mới ngủ,” Cô nói thêm một câu.

“Ồ!”

“Đúng rồi, hôm nay tôi nhìn thấy trên bàn Emma có cuốn tạp chí tâm lý học, trang đầu có đề cập tới bệnh nói lắp có thể chữa trị...” Cô nói ra lời này là muốn thông báo cho anh biết bệnh nói lắp có thể chữa khỏi, xem ra theo cô, Doanh Thiệu Kiệt nói lắp ắt hẳn là ảnh hưởng bởi “căn bệnh keo kiệt” của anh ta. Nói một thôi một hồi, vẫn không thấy đối phương có phản ứng, cô quay mặt sang nhìn, chắc chắn đối phương đã ngủ mới yên tâm thiếp đi, trong lòng vẫn ôm chặt chiếc đèn pin.

25. Chương 25: Giám Đốc “Dự Án Lớn” Xuất Hiện

Sáng sớm hôm sau, Doanh Thiệu Kiệt ngủ không ngon giấc, bởi lẽ luôn cảm thấy lưng mình đè lên vật gì đó, tỉnh dậy mới phát hiện, hóa ra Tô Duyệt Duyệt đã vượt “đường ranh giới”, nằm sang phía bên anh, chiếc đèn pin ôm chặt trong tay không biết vì sao đã nằm gọn lỏn dưới lưng anh. Bắt được “hung khí” nhưng lại bị hớp hồn bởi tư thế ngủ như trẻ con của cô.

Tay đặt ở khóe miệng, người cuộn tròn lại, tâm lý học gọi tư thế ngủ này là thiếu cảm giác an toàn. Tuy vẻ mặt cô lạc quan, kiên định nhưng trong lòng lại khao khát có người bảo vệ. Đền pin ư? Doanh Thiệu Kiệt dờ khóc dờ cười nhìn “vũ khí phòng vệ” của cô, bất giác cảm thấy cô thật đáng yêu.

Khi rời đi, Doanh Thiệu Kiệt có vẻ quyến luyến, không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, không muốn làm kinh động tới cô, anh chỉ lặng lẽ xách hành lý, ăn sáng xong thì đi thẳng ra sân bay.

Tô Duyệt Duyệt tỉnh dậy, phát hiện thấy mình nằm chòi sang bên phía đối phương, bất giác nhảy dựng khỏi giường, ngó xung quanh tìm Doanh Thiệu Kiệt, lúc này mới phát hiện thấy anh không ở trong phòng, trên bàn có một tờ giấy ghi lại lời nhắn, nói rằng anh ra sân bay, dặn cô nhớ thứ Sáu đừng quên trả tiền phòng. Tô Duyệt Duyệt đứng chống nạnh, chửi rủa anh đúng là đồ keo kiệt, chiếm cứ giường của cô, lại còn bắt cô trả tiền phòng nữa chứ.

Cô không dễ biểu đạt nổi tức giận của mình, giận anh như vậy không được, giận anh thế kia cũng không xong, cuối cùng, nhìn về phía hành lang đêm qua họ đã suốt hôn nhau, tim bỗng đập dữ dội.

Chỉ thiếu một bước, một bước nữa thôi thì quan hệ của họ sẽ biến thành “không bình thường” nhưng cũng chính là bước này, không thêm bước nào khác đã duy trì mối quan hệ hiện tại của họ.

Do phòng thiếu người nên giờ bỗng trở nên rộng thênh thang, phòng tắm có khe hở mười centimét cũng không cần che chắn nữa, hiện tại ở đây chỉ còn một mình cô, cũng không biết máy bay của anh đã cất cánh lúc mấy giờ? Tô Duyệt Duyệt lặng lẽ bước tới trước rèm cửa sổ, đưa mắt nhìn theo một chiếc máy bay títt phía xa, như có một sự ràng buộc vô hình, trong lòng cay cay nhưng miệng lại thốt ra lời mạnh mẽ: “Khi nào về, tôi sẽ tìm anh tính sổ.”

Vào bữa sáng, Tô Duyệt Duyệt vừa hay gặp Tống Dật Tuấn, hai người ăn xong thì một người tới tổng bộ Tập đoàn JS còn một người ra sân bay. Khi chia tay, Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy một chiếc xe ô tô sang trọng tới đón Tống Dật Tuấn, mới đầu cô không biết chiếc xe này nhãn hiệu gì, cho tới khi người lái xe taxi lẩm bẩm một câu: “Còn tranh đường của mình chứ, cái xe Bentley đúng là chẳng ra sao.” Bentley là siêu xe, rất cuộc cỡ bao nhiêu tiền, cô cũng không biết, chỉ nghe Tiểu Giai từng nói, lấy được một anh chàng có Bentley thì tốt quá.

Tuy Tô Duyệt Duyệt lần này chỉ tới tổng bộ Tập đoàn JS một mình nhưng Emma lại đối xử với cô rất tốt, Tô Duyệt Duyệt thấy hơi khó hiểu, trong lòng nghĩ rằng liệu có phải vì Tống Dật Tuấn không có mặt ở đây nên quan hệ giữa họ mới không còn lạnh nhạt như vậy. Từ thứ Ba tới thứ Năm, Emma vui vẻ bàn giao công việc cho cô, thậm chí còn mời cô đi ăn trưa. Chuyện này đã khiến Tô Duyệt Duyệt giảm bớt tâm lý cảnh giác đối với Emma, sau bữa trưa, hai người đang đi bộ trên phố, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe bóng lộn lao ra từ Tập đoàn JS. Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nhớ tới chiếc xe mà mình gặp hôm ở trước cổng khách sạn, bất giác lẩm bẩm: “Bentley.”

Chỉ nghe thấy cô gái bên cạnh dè bửu nói: “Đồ tỉnh lẻ!”

Tô Duyệt Duyệt “ó” lên một tiếng, hỏi: “Emma, ai là đồ tỉnh lẻ?”

Emma lập tức lấy lại vẻ mặt bình thường, lấp liếm nói: “Tôi có nói gì đâu.”

Tô Duyệt Duyệt nghĩ bụng rõ ràng mình nghe thấy cô ta nói vậy nhưng vì sao cô ta lại phủ nhận chứ? “Đồ tỉnh lẻ” mang nghĩa chê bai, dè bửu người khác, cô ta nói vậy, hẳn là nói tới một người đàn ông.

Chuông điện thoại đột nhiên reo vang, Tô Duyệt Duyệt mỉm cười, bấm vào nút nghe: “A lô!”

“Là tôi đây, sao cô không ở phòng làm việc?” Đầu dây bên kia là giọng nói như tiếng suối chảy giữa khe núi của Tống Dật Tuấn, Tô Duyệt Duyệt nghe vậy, sững người nhưng chợt nhớ anh đã nói với mình rằng thứ Năm sẽ quay lại, vội trả lời: “Ồ, Emma mời tôi ăn trưa.”

“Vậy cô cứ vui vẻ nhé, tôi đi họp đây.”

“Vâng.”

Tô Duyệt Duyệt đang chờ đợi người đàn ông ở đầu dây bên kia nói thêm dăm ba câu nữa nhưng đối phương đã vội vàng dập máy. Chỉ nghe thấy tiếng Emma đứng bên cạnh giễu cợt: “Sao thế? Anh ta tới đốc thúc, giám sát công việc của cô hay của tôi?”

“À, có lẽ không nhìn thấy chúng ta nên mới hỏi thăm thôi.”

“VẬY Ạ?”

Emma cười thầm, sự đốc thúc giám sát của anh ta e rằng đã quá muộn, việc cần làm cô đã làm xong cả rồi, theo trực giác của người phụ nữ mách bảo, cô ta đoán Tống Dật Tuấn có tình cảm đặc biệt với Tô Duyệt Duyệt ngốc nghếch, tình cảm đặc biệt này vì sao mà có thì cô ta lại không quan tâm, như vậy càng tốt, mình sẽ kéo Tô Duyệt Duyệt cùng chết với mình, còn khiến người đàn ông kia phải chịu đau khổ.

Chỗ công sở xưa nay đều sặc mùi máu tanh. Cô ta là kẻ thất bại nhưng dù vậy, cô ta cũng muốn kéo người khác nhuộm máu theo mình, bởi lẽ cô ta sẽ có cảm giác sung sướng khi nhìn thấy người mới đến đang còn chân ướt chân ráo đã bị “lưỡi kiếm” vô tình nơi công sở róc sạch da thịt, ngay lúc này đây, thậm chí cô ta còn mừng tượng ra cảnh Tô Duyệt Duyệt bị đuổi khỏi công ty, nước mắt giàn giụa,

Thật tuyệt, quả là tuyệt vời!

Nghĩ tới đây, Emma liền nở một nụ cười lạnh lùng.

Nội dung bàn giao chiều nay không có gì nhiều nhưng khi đặt cặp tài liệu lên bàn, Tô Duyệt Duyệt đã không cẩn thận, gạt rơi cốc nước của Emma xuống đất vỡ tan tành. Chiếc cốc này là Andrew tặng cho Emma, một chiếc cốc gốm đất tiền. Emma miệng nói không sao, bước khỏi chỗ ngồi, nói vỡ cốc là điềm lành nhưng trong lòng tức tối, thầm nguyện rửa Tô Duyệt Duyệt bị công ty sa thải.

Tối gần năm giờ, Emma nhận một cú điện thoại, nói là nhà có việc phải về trước. Tô Duyệt Duyệt thầm nghĩ mình không phải sếp cô ta, hơn nữa tổng bộ Tập đoàn JS, bao gồm cả trụ sở làm việc tại Bắc Kinh đều có chế độ làm việc linh động, bèn không nói gì, sau khi chào tạm biệt cô ta, trở về chỗ ngồi, đọc lại một lượt nội dung công việc được bàn giao trong ngày. Cô là người rất cẩn thận, hơn nữa lại là nhân viên mới, cô cần duy trì thái độ tích cực và nhiệt tình đối với công việc.

Dù sao làm một mình cũng thấy thoải mái hơn.

“Bye bye!”

Một nam đồng nghiệp đeo kính cận dày cộp thuộc phòng IT chào cô một tiếng rồi rời khỏi phòng làm việc. Lúc này Tô Duyệt Duyệt mới phát hiện thấy đèn tuýp đã bật sáng trưng từ bao giờ, trong phòng làm việc rộng thênh thang này, ghế ngồi nào cũng trống không.

Đã bảy giờ rồi.

Không để ý, thoát cái đã bảy giờ rồi.

Đây là Bắc Kinh, cô không cần phải đi nhờ xe, cũng vì lẽ đó mà đã mấy ngày nay cô không có lý do gì để nhắn tin cho Doanh Thiệu Kiệt. Mỗi khi cầm điện thoại lên, lại cảm thấy chẳng có gì gọi cho anh, thế là, lại đặt điện thoại lên bàn. Trong mười giây tiếp theo, cô thực hiện động tác vô nghĩa này thêm một lần nữa.

“Thưa tiểu thư Tô Duyệt Duyệt, hiện là mười chín giờ năm phút tối theo giờ Bắc Kinh, sếp của tiểu thư là tôi đây ra lệnh cho tiểu thư mau chóng tan làm.”

Tay vừa để lên bàn phím, Tống Dật Tuấn đã đứng ngay trước mặt, giơ tay lên, hướng mặt đồng hồ về phía Tô Duyệt Duyệt. Hôm nay khác với bình thường, Tống Dật Tuấn mặc một chiếc áo len màu kem nhạt, bên ngoài khoác áo măng tô da, mùi da nhẹ dịu toát lên vẻ lịch lãm. Tô Duyệt Duyệt có lẽ ngồi trong phòng điều hòa nên hơi nóng, mặt đỏ hồng, thấy Tống Dật Tuấn quan tâm tới mình, lại đỏ thêm một chút.

“Đi nào!” Tống Dật Tuấn làm vẻ thu dọn đồ của Tô Duyệt Duyệt, lúc này cô mới đứng dậy, kết thúc “cuộc chiến” ngày hôm nay. Mùa đông ở Bắc Kinh khác với miền Đông, tuyết rơi xuống đất sẽ tích tụ lại một chỗ, khô cong, giẫm chân lên nghe “lách tách”. Tô Duyệt Duyệt cảm thấy rất thú vị, cứ thế đi lên trước, giẫm vào chỗ tuyết sâu không có người qua lại, Tống Dật Tuấn nhìn theo bóng cô, cười tủm tỉm.

Đột nhiên trong đầu Tống Dật Tuấn lóe lên một trò đùa tinh nghịch, thế là gào lên từ phía sau bóng người đang tràn đầy hứng khởi kia: “Cô giẫm phải hố phân tự hoại rồi!”

“HẢ? Á!”

“Cửu trắng” quay người lại, bàn chân đang giẫm trong tuyết nhấc vôi lên, người ngã sấp xuống, tuyết chui đầy vào miệng. Tống Dật Tuấn thấy nguy, vôi vãi chạy tới đỡ cô dậy, kính rơi vào trong tuyết, Tô Duyệt Duyệt đau khổ kêu lên: “Toi rồi, phen này tha hồ mà thổi.”

Tay vợ vôi tuyết còn dính trên mặt, đưa lên mũi, hít hít ngửi ngửi, đôi mắt một mí nhắm chặt lại, như thể đang ngửi thấy mùi rất thối. Tống Dật Tuấn nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, không nhịn nổi cười ha hả, nói: “Tôi chỉ đùa thôi mà, có phải thật đâu, ngứa đau không?”

“Gi cơ? Đùa á?”

Tô Duyệt Duyệt ngồi xuống, do mất kính nên cô chỉ nhìn thấy phía trước mờ mờ, đôi mắt nheo nheo thành một đường chỉ cang khiến cô trở nên vô cùng đáng yêu. Tống Dật Tuấn nhặt kính rơi trên tuyết, nhét vào tay cô, nhẹ nhàng đỡ cô dậy, nói: “Thế này đi, giờ tôi sẽ mời cô đi ăn để tạ tội, lát nữa quay lại đây đắp người tuyết, như vậy ok chứ?”

“Ồ!” Tô Duyệt Duyệt ngớ người nhưng cũng gật đầu đồng ý, tiếp đến nở một nụ cười ngây thơ, lúc này Tống Dật Tuấn ý thức được rằng mình đã bắt đầu thích cô. Tiếp xúc với đủ loại phụ nữ, anh thấy cô là người con gái ngây thơ nhất. Mọi người vẫn nói “đôi mắt là cửa sổ tâm hồn”, tuy mắt cô không to nhưng lại trong vắt như mặt nước hồ không vẩn đục chút nào, dường như mọi điều xấu xa ở chốn đô thị đều không mấy may làm ảnh hưởng tới sự trong sáng của cô. Thứ cô có anh lại không có, do vậy anh muốn có cô.

Bữa tối đồ ăn thường rất rẻ, họ vào một quán ăn cách chỗ đắp tuyết không xa, ăn tạc tương miền Bắc Kinh[1]. Đây là bữa tối rẻ nhất mà Tống Dật Tuấn ăn trong nửa năm qua, chốn xa hoa không nói làm gì, ngay cả những quán bình dân nhất cũng không có giá rẻ như ở đây. Tống Dật Tuấn đẹp trai ngời ngời, mặc áo choàng da đã thu hút sự chú ý của một vài cô gái có lẽ là học sinh, anh vẫn giữ thói quen cười tủm tỉm, dáng vẻ ăn mì cũng rất nho nhã. Tô Duyệt Duyệt nhìn anh, ăn ngẫu nhiên “tạc tương miền Bắc Kinh trong truyền thuyết”, tấm tắc khen: “Ngon quá!”

[1] Một loại mì xào.

“Đúng vậy, rất ngon.”

“Hi hi, để tôi nói cho anh biết, kỳ thực tôi nấu mì cũng rất ngon, đạt đẳng cấp thượng hạng đấy nhé!”

“Thật á?” Tống Dật Tuấn hỏi lại, nói như vậy, cô ấy còn là một cô gái giỏi bếp núc ư?

“Đúng vậy, sau này có cơ hội tôi sẽ nấu cho anh ăn.” Tô Duyệt Duyệt cười đáp lời anh.

Tống Dật Tuấn lại nói tiếp: “Xem ra dạ dày của bạn trai cô đã bị cô trối rất chặt rồi.”

Kỳ thực, trong lòng anh hiểu rõ Tô Duyệt Duyệt chưa có bạn trai.

“Tôi chưa có bạn trai.” Xoay tròn đôi đũa trên tay, Tô Duyệt Duyệt cười gượng gạo, có lẽ, ở trước mặt Mèo con, cô lại không cảm thấy thế nhưng khi bị một người đàn ông, hơn nữa còn là cấp trên của mình nói như vậy, cô cảm thấy rất bối rối, thậm chí có chút tự ti, lớn như thế này rồi mà vẫn chưa có người yêu, có lẽ mình không đủ xinh đẹp, đến một người theo đuổi cũng chẳng có, thời sinh viên còn ở ký túc xá, cô thường cảm thấy cô đơn. Còn khi đã đi làm, Tô Duyệt Duyệt phát hiện thấy mối quan hệ giao tiếp của cô cũng bị thu hẹp lại, đừng nói là được người khác theo đuổi, tìm được một người chị hay người em gái hiểu mình cũng có vẻ rất khó.

“Bố mẹ cô không giục à?”

“Giục tôi?” Tô Duyệt Duyệt hút nốt sợi mì cuối cùng vào miệng, lau đôi môi dính dầu bóng loáng, nói: “Không giục, có điều, tôi cũng không rõ, có lẽ các cụ cũng sốt ruột rồi.”

Mỗi dịp Tết về nhà, bố mẹ cô thỉnh thoảng cũng nhắc tới con gái của người này, người kia sắp lấy chồng, đến cô gái thấp béo trông chẳng ưa nhìn tẹo nào ở cùng làng cũng đã lấy chồng rồi. Đương nhiên, nhìn chung, thái độ của bố mẹ vẫn rất thông cảm với con gái. Có điều, chỉ một hai năm nữa thôi, thế nào họ cũng sẽ giục cô. Tô Duyệt Duyệt nói, “công việc, kết hôn, sinh con” chính là quỹ đạo của đời người, dù hạnh phúc tới đâu, đa số con người vẫn muốn quay về điểm khởi đầu.

Tổng Dật Tuấn không nói thêm về chuyện này nữa, đối với anh, những thông tin đó đã quá đủ rồi. Anh chuyển sang nói một số chủ đề khác, sau khi trả tiền xong thì cùng Tô Duyệt Duyệt rời khỏi quán ăn.

“Anh không cần hóa đơn à?”

Tới nơi tràn ngập tuyết không có ai quấy rầy đó, Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nhớ tới hóa đơn nhưng Tổng Dật Tuấn lại thản nhiên nói: “Có vài chục tệ thôi mà.”

“Ồ!”

“Sao thế? Cô sẽ không bảo tôi rằng, cô muốn từ bỏ nơi ngập tuyết này, quay lại lấy hóa đơn đấy chứ?” Tổng Dật Tuấn đã xắn ống tay áo, bắt đầu đập quả cầu tuyết, Tô Duyệt Duyệt đứng ngẩn tò te một lúc mới tham gia đập tuyết cùng anh. Ánh trăng mờ lung lừng đã có ánh điện bù đắp cho sự thiếu hụt mà thiên nhiên mang lại này, ánh sáng trở nên hoàn mỹ hơn, hai người cười nói vui vẻ, cùng nhau đập tuyết, cuối cùng sau nửa giờ đồng hồ, tác phẩm của họ đã hoàn thành, đó là một chú Cừ lười biếng đứng trên ván trượt tuyết.

“Trông này, chú cừ mới đáng yêu làm sao!” Tô Duyệt Duyệt xoa xoa tay, ngắm nghía tác phẩm của mình với vẻ hài lòng, Tổng Dật Tuấn đứng bên cạnh nói: “Nghe nhạc chuông điện thoại của cô, cứ tưởng cô thích Cừ vui vẻ, nào ngờ lại đập Cừ lười biếng.”

Tô Duyệt Duyệt chớp mắt, bước tới bên Tổng Dật Tuấn, nói: “Báo cáo sếp, trong công việc tôi là Cừ vui vẻ, trong cuộc sống tôi là Cừ lười biếng.”

Tổng Dật Tuấn không nhịn được cười, sự so sánh này quả là thú vị, có lẽ rất thích hợp với tính cách của Tô Duyệt Duyệt, vừa rồi cô một mực nói muốn đập Cừ lười biếng, may mà anh biết nhân vật chú Cừ lười biếng này, hơn nữa thời học sinh cũng rất thích giờ thủ công mỹ thuật nên đã rất nhanh đập thành hình chú Cừ lười biếng đứng trên ván trượt tuyết.

“Mẹ ơi, có Cừ lười biếng này!”

Hai người đang ngắm nghía tác phẩm của mình, con đường tưởng chừng tĩnh lặng không bóng người này cũng đã có một vài người qua lại, lúc này một cô bé tầm bốn, năm tuổi nhìn thấy Cừ lười biếng vội chạy lại, biết Cừ lười biếng là do “cô đeo kính cận” và “chú mặc áo da” kia đập thành, bèn đòi mẹ chụp ảnh lưu niệm với hai cô chú và Cừ lười biếng. Đây là một tấm ảnh rất dễ thương, sau khi xem ảnh, Tô Duyệt Duyệt bảo mẹ cô bé bấm bluetooth sang điện thoại của mình, Tổng Dật Tuấn cũng có được một tấm.

“Anh nói thử xem, chú cừ này có thể trụ được bao lâu?”

“Một ngày? Chưa biết chừng ngày mai đã bị phá hỏng rồi.”

“Không thể như vậy chứ? Chúng ta đã vất vả đắp nên nó.” Tô Duyệt Duyệt nghe Tổng Dật Tuấn nói vậy, bất giác sống mũi cay xè, đưa tay ra vuốt bộ lông của chú cừ, song mới chỉ được nửa giây, bỗng thấy mu bàn tay mình bị phủ kín bởi một lông bàn tay nóng ấm, hồi hộp nhìn sang bên, lại bất gặp một ánh mắt ấm áp.

“Có lẽ hai, ba ngày, có lẽ một tuần, có lẽ, nó sẽ trở thành một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc băng đẳng ở phố Bắc Kinh, được duy trì suốt mùa đông.”

Câu nói hóm hỉnh của anh đã khóa chặt những giọt nước mắt chực trào của cô, một sự ấm áp truyền qua lòng bàn tay chạy thẳng tới trái tim cô, nếu nói, vì một mục đích nào đó, anh muốn theo đuổi cô thì lúc này, mục đích trở nên nhỏ bé, còn động cơ theo đuổi cô lại càng thuần khiết. Trời quá lạnh, giống như lòng anh vậy, lạnh đã lâu rồi, cũng cần sưởi ấm, thứ có thể sưởi ấm anh nhất định là mặt trời ấm áp, mà hiện tại cô gái rất đỗi bình thường kia là mặt trời ấm áp của anh.

Khi đi taxi trở về khách sạn, Tô Duyệt Duyệt quay đầu lại, nhìn rất lâu, Tổng Dật Tuấn hiểu cô đang có rất nhiều tâm sự trong lòng.

Trên đường tới Tập đoàn JS vào sáng thứ Sáu, anh cố ý bảo taxi chở họ vòng qua nơi đập Cừ lười biếng tối qua, cũng không biết ai đó đã thắt một chiếc khăn màu vàng ở cổ Cừ lười biếng, nhìn từ xa, trông nó càng sinh động, đầy sức sống, điều này khiến Tô Duyệt Duyệt vui suốt cả ngày. Emma hỏi cô có chuyện gì mà vui như vậy, cô vốn định kể cho Emma nghe nhưng chuyện này liên quan tới mối quan hệ với Tổng Dật

Tuấn nên giữ im lặng chỉ nói “chuyện bí mật”. Emma cười thầm, mình hơi đầu mà để tâm tới con ranh ngốc nghếch này có bí mật gì chứ, chỉ riêng một mình nó đã đủ làm mình phát điên lên rồi. Hôm nay là ngày cuối cùng Emma làm việc ở trụ sở Bắc Kinh JSCT, mọi thủ tục cần thiết đều đã làm xong, vào buổi chiều, Tổng Dật Tuấn tới kiểm tra tình hình bàn giao công việc của cô ta, Emma tới trước mặt, ấn thẻ nhân viên của JSCT vào ngực anh, khinh khỉnh nói: “Tổng Dật Tuấn, hy vọng hôm nay của tôi không phải là ngày mai của anh.”

Giọng nói lạnh lạnh, ngữ điệu chứa đầy sự châm biếm khiến toàn bộ nhân viên trong văn phòng làm việc đều đổ dồn ánh mắt về góc này, do đương sự đang ở đó hằm hè nhau, nên người xung quanh chỉ có thể thì thào bình luận thông qua hình thức gọi điện nội bộ.

“Cảm ơn sự quan tâm của cô!” Tổng Dật Tuấn bình thản như không, nắm tấm thẻ nhân viên của Emma vào lòng bàn tay, nói tiếp: “Chúc may mắn!”, điều này khiến Emma càng thêm tức giận, nghiêng răng ken két, vốn muốn lần cuối cùng gây hấn sẽ khiến đối phương thân bại danh liệt, nào ngờ kẻ thất bại lại chính là mình. “Hừm” một tiếng trong cổ họng, Emma trợn mắt tức tối, xách túi rời khỏi JSCT, không mang theo lời chúc phúc cuối cùng cũng chẳng để lại hai từ “tạm biệt”.

Tô Duyệt Duyệt thè lưỡi, hít vào một luồng khí lạnh, Emma ra đi, cô đã có một tuần làm việc cùng cô ta, từ ấn tượng không tốt ban đầu giờ đã có được một mối quan hệ đồng nghiệp tạm coi là ổn, nào ngờ, còn chưa kịp chúc phúc cho cô ta thì từ quan hệ đồng nghiệp, họ đã trở thành hai kẻ xa lạ.

Chỗn công sở thật kỳ lạ, nó giống như mùa hè phương Nam, đột nhiên mưa rào, đột nhiên nắng gắt, e rằng trên cùng một con đường, mưa và nắng cũng có thể cùng nhau tồn tại.

26. Chương 26: Ghen Tuông Nổi Lên

Đã tám giờ, đèn điện phía bên đối diện vẫn chưa sáng, anh hít nhẹ một hơi, cầm cốc lên định uống nước, bỗng phát hiện thấy cốc đã cạn từ bao giờ. Mấy ngày nay, anh không uống cà phê giống như thường lệ vì bị mất ngủ triền miên, sau khi từ Bắc Kinh trở về, có quá nhiều việc nối tiếp nhau xảy ra khiến anh cảm thấy thực sự mệt mỏi. Trước tiên là chuyện làm thủ tục đón Thao Thao, thường là chậm trễ khó giải quyết, người bạn luật sư còn thông báo với anh rằng anh gần như không có quyền nuôi dưỡng Thao Thao, điều này khiến anh rất buồn. Ngoài ra, mấy hôm liền không nhìn thấy phía bên đối diện sáng đèn, tâm trạng anh càng lo lắng, bất an hơn.

Khi đi làm, anh có thói quen dừng lại ở tiểu khu một lúc, chỉ vì hằng ngày đúng giờ đó sẽ xuất hiện một cô gái, tan làm anh cũng có thói quen đứng ở trong thang máy nhìn về tầng lầu của JSCT nơi cô làm việc, thậm chí còn đứng ở tầng lầu đó, hình dung ra cảnh cô gái đeo kính hấp ta hấp tấp chạy ra.

Tuy nhiên, những thói quen đã hình thành này chỉ thuộc về một mình anh, anh đã nghĩ đến việc gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn hỏi thăm người ở đầu dây bên kia nhưng khi cầm điện thoại lên lại tự nhắc nhở bản thân, cô ấy chẳng qua chỉ là người đi chung xe, đồng nghiệp ở JS, chỉ thế mà thôi.

“Ừ... ừ...” Bồn tắm nhỏ cọ cọ bộ lông mềm mướt vào chân anh, nịnh nọt đòi ăn chút gì đó. Cười vắn vơ, đặt cốc nước xuống, anh cúi khom người cười nói với Bồn tắm nhỏ: “Chị Duyệt Duyệt của chú mày vẫn chưa về nhà đâu.”

Bồn tắm nhỏ như hiểu lời anh nói, kêu lên vài tiếng ư ừ. Mấy ngày nay để chiều lòng chú chó nghịch ngợm này, anh đã sắp xếp khá nhiều thời gian để chơi đùa cùng nó, giờ nó đang nhảy chồm lên người anh, anh mỉm cười đặt cốc nước xuống, lấy cho nó chút đồ ăn. Đột nhiên, anh thấy ngọn đèn đối diện bật sáng, đứng ngẩn người một lúc, trong lòng như thoải mái hơn, khóe miệng lại nhếch lên nở một nụ cười sung sướng nhưng bất chợt nụ cười ấy vụt tắt.

Hai bóng người?

Là ai?

Có thể là ai?

Là Mèo con?

Không, không phải, bóng người cao lớn kia hình như là đàn ông. Chẳng lẽ là cậu ta? Anh cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm số, lập tức phía bên đối diện vọng lại tiếng chuông điện thoại, vài giây sau, có người nghe điện, nói: “Có chuyện gì thế?”

“Cậu đang ở Bắc Kinh à?” Anh cố ý hỏi như vậy.

“Vừa về.” Đối phương trả lời không chút do dự.

“Đã về nhà rồi à?” Anh lại truy hỏi, lần này đối phương không trả lời ngay, có tiếng cô gái vọng lại trong điện thoại: “Đã nói đừng lãng phí mua chú Cừ lười biếng to đừng này cho tôi, giờ bày ở đâu mới đẹp đây?”

“Đợi chút nhé!”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia lại rất thông minh và tinh quái, sự cố ý dừng lại của anh ta là để cho Doanh Thiệu Kiệt nghe rõ, vừa rồi đứng ở bên khung cửa sổ bên này, anh đã nhìn rõ bóng người ở tòa nhà đối diện, lúc đầu, anh ta không chắc đó là Doanh Thiệu Kiệt, cho tới khi Doanh Thiệu Kiệt gọi điện tới thì anh ta mới chắc chắn, vì thế mà cố tình im lặng một lát để tiếng Tô Duyệt Duyệt có thể vọng vào điện thoại một cách rõ ràng.

“Con gái các cô chẳng phải đều thích để ở trên giường sao?” Tống Dật Tuấn trả lời, có điều câu trả lời không phải chỉ Tô Duyệt Duyệt để nơi bày đồ mà cố ý để Doanh Thiệu Kiệt nghe thấy.

“Nếu cậu bận thì tôi không làm phiền nữa, cũng không có việc gì, để sau rồi nói.”

Doanh Thiệu Kiệt quả nhiên chọn cách cúp máy, Tống Dật Tuấn nhìn chiếc điện thoại trong tay, lại nhìn về phía toà nhà đối diện, rèm cửa bên đó đã kéo kín bưng, xem ra anh ta cũng không thoải mái khi nghe những lời trong điện thoại. Anh ta vốn là người trọng tình cảm, đã bị tổn thương một lần rồi, giờ vẫn muốn đắm đầu vào, lần này không biết mình đang tranh giành với anh ta hay đang cứu anh ta đây!

Cười nhạt một cái, Tống Dật Tuấn nói với Tô Duyệt Duyệt là phải về rồi, nhắc nhở cô nhớ nghỉ ngơi sớm nhưng cô đang lúi húi nhắn tin cho ai đó, đáng vẻ rất chăm chú, miệng còn lẩm nhẩm câu gì đó, thế là anh đành phải gây ra tiếng động mới khiến cô giật mình, cô vội xin lỗi anh, đôi má ửng hồng trông rất đáng yêu.

Tống Dật Tuấn nhìn cô, ánh mắt anh luôn chứa đựng một sức hút kỳ lạ khó cưỡng khiến trái tim cô xao xuyến, cô rất thích đôi mắt ấy, cũng giống bao cô gái khác, cô yêu vẻ đẹp rạng ngời của anh nhưng chỉ dám nhìn trộm, bị anh nhìn thẳng như vậy, cô thấy gượng ngùng. Vội vàng lảng tránh ánh mắt ấy bằng lời chào từ biệt rồi đóng cửa lại, liên tục nhắc nhở bản thân: “Lãnh đạo chỉ để tôn trọng, đẹp trai chỉ để ngưỡng mộ, đẹp trai kiêm lãnh đạo chỉ để tôn trọng và ngưỡng mộ.”

Tuy lý do không chính đáng nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn tự thuyết phục bản thân không được suy nghĩ lệch lạc, người đàn ông ưu tú như Tống Dật Tuấn, cô sao có tư cách mơ tưởng tới? Cô chỉ là cấp dưới, làm tốt công việc của mình mới là điều quan trọng nhất. Hít một hơi thật sâu, hít cả hơi thở anh ta vừa để lại trong phòng, dường như bức ảnh chụp lúc đắp Cừ lười biếng ở Bắc Kinh lại hiện lên trong tâm trí.

Sáng thứ Hai, chiếc xe Polo màu đen đang thẳng tiến về phía cổng vườn hoa Mỹ Lệ, đột nhiên, một “con cừ lông trắng” vung vẩy hai tay lừ lừ tiến lại, chặn ngang phía trước bên phải xe, người đàn ông giật mình, phanh kít lại, chăm chú nhìn “chú cừ lông trắng” kia, hỏi: “Đắm vào chưa? Đắm vào chưa?”

“Này tên mũi lõ hoa kia, tôi nói cho anh biết, thứ Sáu tôi gửi tin nhắn cho anh, sao anh không thèm trả lời hả? Tôi đã ký hợp đồng với anh rồi, anh định hủy hợp đồng sao, khi ở Bắc Kinh còn chiếm phòng của tôi...”

Cứ hễ mở miệng nói với anh, giọng cô lại như suối nguồn tuôn chảy, rất khí thế và hung hãn, không ngừng nghỉ dẫu chỉ là giây lát, còn anh không đối đáp một lời, bất chấp những ánh mắt xung quanh, anh kéo cô vào trong xe, khởi động máy.

Hành động quyết đoán và mạnh bạo của anh khiến Tô Duyệt Duyệt nhạc nhiên, kinh hãi, hồi lâu không nói câu nào, tới khi xe chạy được một đoạn mới dần dần lấy lại được “khí thế”, lên giọng nói: “Anh làm gì mà thô bạo thế?”

Doanh Thiệu Kiệt liếc nhìn gương chiếu hậu, thấy cô khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt hằm hằm tức tối, tránh để “hỏa chiến” dâng cao, anh cố gắng giữ im lặng. Tư duy của đàn ông khác với phụ nữ, khi đàn ông cố chấp im lặng, phụ nữ lại muốn đấu tranh tới cùng cho đến khi hạ gục đối phương, khiến đối phương không chống đỡ nổi mới “gỗ chiêng thu binh” trong tư thế của người chiến thắng.

“Hôm nay là thứ Hai, còn mấy ngày nữa tôi mới trả tiền xe cho anh được. Đã không chờ tôi, nhìn thấy tôi còn chuẩn đi. Sao thế, sợ tôi đòi tiền khách sạn của anh à? Tên keo kiệt kia, anh đúng là, tôi đã gửi tin nhắn cho anh rồi, anh chẳng thèm trả lời, may mà sáng sớm hôm nay tôi đứng chờ sẵn ở đây, nếu không anh đã chuẩn mất rồi!”

“Cô nhắn tin? Tôi, tôi không nhận được.”

“Đừng hòng lừa tôi, tôi có chứng cứ, trong điện thoại vẫn còn lưu tin nhắn đây này.”

Tô Duyệt Duyệt lục tìm tin nhắn, tìm một lúc mới phát hiện thấy mình đã phạm sai lầm, tin nhắn soạn rồi nhưng rồi cuộc lại nằm trong tin nháp. Bây giờ nhớ lại, đúng là lúc đó cô mãi tiền Tống Dật Tuấn nên luống cuống bấm nhầm. Hai má đỏ ửng, bấm bấm điện thoại, ra chiều vẫn đang tìm kiếm. Doanh Thiệu Kiệt nhìn cô gái qua gương chiếu hậu, biết chắc tin nhắn được nhắc tới kia có tới tám phần đã không được gửi đi.

Cô yên lặng giả vờ nhìn ra phía ngoài xe.

Anh cũng yên lặng, giả vờ chăm chú lái xe.

Cho đến khi tới bãi đỗ xe, Doanh Thiệu Kiệt mới nói buổi tối sẽ trả Bồn tắm nhỏ cho Tô Duyệt Duyệt, cô bỗng thấy anh rất “trượng nghĩa”.

Một tuần không tới JSCT, mọi thứ trong phòng không có gì thay đổi nhưng Vu Tiểu Giai kéo Tô Duyệt Duyệt vào một góc, thấp giọng hỏi: “Này, tôi hỏi cô một câu, cô phải trả lời thật đấy nhé!”

“Gì thế?” Tô Duyệt Duyệt ngạc nhiên, Vu Tiểu Giai luôn rất tinh quái, vấn đề cô ta muốn nói đương nhiên sẽ không liên quan tới công việc. Quả nhiên không ngoài dự đoán, thấy Tô Duyệt Duyệt đồng ý, cô ta liền hỏi chuyện liên quan tới Emma. Tuy mới đến JSCT nhưng Tô Duyệt Duyệt cũng nắm rõ quy định nơi công sở, đó là “không gây chuyện thị phi cho người khác”, bởi vậy cô chỉ lắc đầu. Ở công ty cũ của cô, từng có một đồng nghiệp trẻ làm cùng phòng nhìn thấy sếp và một cô gái xinh đẹp đi xem phim cùng nhau bèn đi kể với mọi người, một đồn mười, mười đồn trăm, bí mật trở thành điều ai cũng biết, cuối cùng anh ta bỗng nhiên “bốc hơi” khỏi công ty. Sau này mới biết anh đồng nghiệp đó bị đuổi việc. Kể từ lần đó, đối với những việc tương tự trong công ty, Tô Duyệt Duyệt thấy tránh được thì tránh, cô hiểu chỉ một câu sơ suất cũng có thể mất việc như chơi.

Công ty JSCT lớn như vậy, quan hệ nội bộ lại phức tạp, Tô Duyệt Duyệt càng không dám để xảy ra sơ suất gì trong ba tháng thử việc của mình.

Tiểu Giai không moi được tin nào từ Tô Duyệt Duyệt, tỏ rõ sự thất vọng, như thể bản thân vừa làm sai việc gì rất quan trọng, định rời đi, đột nhiên nghĩ ra điều gì, lại thấp giọng hỏi: “Đúng rồi, việc của người khác cô không nên nói, còn việc của cô hãy kể cho tôi nghe nhé, hôm nay lúc đi qua cửa bên, vừa hay nhìn thấy cô... hơ hơ... chui ra từ chiếc xe của Kim cương Vương lão ngũ đó, hai người...”

“Đừng nói mò, chúng tôi chẳng qua là tiện đường nên tôi đi chung xe với anh ta thôi.”

“Ồ...” Vu Tiểu Giai kéo dài giọng, tiếp tục điều tra cận kề Tô Duyệt Duyệt: “Vừa gửi thư cho nhau, vừa đi chung xe, chắc chắn là có vấn đề.”

“Thôi nào, thôi nào, không có gì hết, cô nhìn tôi xem, mặt không đỏ, tim không đập mạnh, có vấn đề gì được chứ?” Tô Duyệt Duyệt ngênh mặt nói với Tiểu Giai, chỉ thấy cô ta lắc lắc đầu, nói: “Mặt cô đỏ lên rồi kìa.”

Nói xong, cô ta quay người đi không thèm để ý đến Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt sững người lại, vội nhìn mình trong gương, quả nhiên mặt đỏ thật. Đúng là lạ ông tôi ở bụi này, đang định quay đầu lại nhìn Tiểu Giai giải thích thì bất gặp ánh mắt của Như An Tâm.

Ánh mắt rất lạ, trong ánh mắt đó dường như ẩn chứa một ý đồ gì đó, có điều khi bị bắt gặp, ánh mắt đó lập tức chuyển thành vui vẻ, Như An Tâm cười gượng gạo với Tô Duyệt Duyệt, nói: “Chuyến đi Bắc Kinh thuận lợi chứ?”

“Vâng, rất tốt đẹp.”

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy ý nghĩa trong lời nói của Như An Tâm không dừng lại ở đó, chỉ là không đoán nổi rốt cuộc cô ta có ý gì với mình, thế là cũng chỉ cười cười đáp lại.

Sau khi cô từ Bắc Kinh trở về, lượng công việc của Tô Duyệt Duyệt vô hình trung tăng lên rất nhiều, theo thói quen làm việc hằng ngày, cô ghi chép rõ ràng, cẩn thận về chuyến đi Bắc Kinh và từng công việc mình được phân công, muốn gặp Shelly nói chuyện nhưng hình như Shelly luôn lẩn tránh cô, không nói bặt thì lại bảo họp hành, tóm lại, cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tô Duyệt Duyệt bất giác nhớ Tống Dật Tuấn nhưng vị sếp trẻ đẹp trai này dường như cũng mất dạng. Một buổi chiều làm việc dài lê thê, vờn vai một cái, đột nhiên nhìn thấy Tống Dật Tuấn và Shelly cùng trở về, cô đứng phắt dậy, sải bước đi về phía họ mới phát hiện thấy vẻ mặt của họ rất nghiêm trọng, hai người đang trao đổi rất khế, chợt im bặt trước sự xuất hiện đột ngột của cô.

“Cô tìm tôi à?” Tống Dật Tuấn hỏi.

“Không, tôi tìm Shelly.”

Tô Duyệt Duyệt nhìn về phía Shelly, Shelly cười cười, trêu Tống Dật Tuấn: “Ồ, Kevin, có vẻ như lúc nào anh cũng nghĩ người khác mê mẩn mình nhỉ?”

“VẬY TÔI ĐI TRƯỚC, MỌI NGƯỜI NÓI CHUYỆN THOẢI MÁI ĐI, NHỚ BỮA CƠM LÁT NỮA ĐÃ HẸN NHÉ.”

“Được rồi, yên tâm đi.” Shelly cười với Tống Dật Tuấn, vẻ nghiêm trọng trên mặt hai người bỗng nhiên tan biến. Tô Duyệt Duyệt hiểu, tuy Tống Dật Tuấn bảo họ cứ thoải mái nói chuyện nhưng giữa anh ta và Shelly còn có hẹn ăn cơm, đó nhất định là bữa cơm bàn về công việc, nếu không thì sao nói là “bữa cơm đã hẹn”? Việc ở Bắc Kinh tuy quan trọng nhưng không gấp, làm lỡ bữa cơm của lãnh đạo cũng không được chút nào, vì thế cô chỉ nên nói tóm tắt công việc ở Bắc Kinh với Shelly.

Shelly dường như không tập trung với báo cáo tình hình công việc của cô, chỉ “ừ ừ” cho xong chuyện, điều này khiến sự nhiệt tình của Tô Duyệt Duyệt giảm đi một nửa, cuối cùng, Tiểu Ngô còn chen ngang xin chữ ký Shelly khiến Tô Duyệt Duyệt càng mất hứng thú, chẳng thiết tha với chuyện báo cáo này nữa, Shelly thấy cô không nói thêm liền nói: “Cô không ở đây một tuần lễ, chúng tôi rất bận, rất nhiều việc cần xử lý, công việc Emma để lại không nhiều, trước hết cô hãy làm thay cô ấy. Đợi chúng tôi có thời gian bàn bạc rồi sẽ quyết định phải làm như thế nào?”

“Vâng.”

Ý những lời này chính là một mình cô làm công việc của hai người, bản thân cô thực sự hơi hối hận, sao mới đến đã nhận lời đi Bắc Kinh? Cô đi như vậy thì coi như nhận lấy gánh nặng về mình rồi. Trong lòng Tô Duyệt Duyệt rối bời, lúc tan làm, ngồi trên xe cô luôn muốn ca thán, chốc chốc lại hỏi Doanh Thiệu Kiệt sao mới đầu không nói rõ với mình về Shelly. Thực ra, anh cũng đã nhắc nhở cô rồi nhưng hiện tại anh không muốn nhắc lại chuyện này, tránh làm cô không vui. Khi trở về vườn hoa Mỹ Lệ, Doanh Thiệu Kiệt trả Bồn tắm nhỏ cho Tô Duyệt Duyệt, động vật rất có ích trong việc xoa dịu nỗi đau, điều này càng đúng đối với một cô gái lương thiện như Tô Duyệt Duyệt.

Bồn tắm nhỏ nằm trong lòng Tô Duyệt Duyệt vừa kêu ư ử vừa nhìn Doanh Thiệu Kiệt, rồi lại nhìn chăm chăm vào đồ ăn của mình mà Doanh Thiệu Kiệt đưa cho cô, thèm không chịu nổi, nước dãi chảy giề giề.

“Bồn tắm nhỏ, sau này ta sẽ đến thăm chú, chú mày sau.”

Xoa xoa đầu Bồn tắm nhỏ, Doanh Thiệu Kiệt chào tạm biệt Tô Duyệt Duyệt ra về, Bồn tắm nhỏ lại không nở rời xa anh, nó cứ nhảy loi choi trước mặt Tô Duyệt Duyệt, như thể muốn nói rằng, chủ nhân của mình có lẽ là người đàn ông sắp ra về kia. Anh tốt bụng, anh dịu dàng, nó đã đánh hơi rất rõ bằng chiếc mũi mẫn cảm của loài chó, tuy nhiên dù nó thể hiện thế nào thì vẫn bị cô chủ Duyệt Duyệt đưa về căn phòng nhỏ.

Đôi mắt nhỏ của chú chó liếc nhìn phía cầu thang máy, lại liếc nhìn Tô Duyệt Duyệt, vẫy vẫy tai, nếu họ ở cùng nhau thì thật hạnh phúc.

“Bồn tắm nhỏ à, em không được ăn linh tinh ở ngoài đâu nhé, chị sẽ cho em ăn ngon!”

Cánh cửa khép lại, anh ngẩng đầu ấn thang máy đi xuống, cười tủm tỉm: “Cô bé ngốc nghếch!”

Điện thoại đột nhiên có tin nhắn, lại là cô ta, một tin nhắn rất đơn giản: “Em đang ở quán Bezirk, say rồi, anh đến nhé?”

Say rồi?

Cô ta muốn mượn cơ này phải không? Tửu lượng của cô ta rất tốt cơ mà, sao có thể say được chứ? Chẳng phải cô ta muốn ở cùng Lâm Tử Văn hay sao? Nhếch mép cười khẩy một cái, so với cô gái ngốc nghếch ở trên gác kia, cô ta khiến anh khó chịu vô cùng. Mà thôi, trong thời đại “vật chất lên ngôi” này, cô ta cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Hai phút sau, một tin nhắn mới lại được gửi đến.

Anh chỉ đọc qua rồi nhét điện thoại vào túi, không để ý đến nữa.

27. Chương 27: Thông Tin Mật Liên Quan Tới Buổi Họp Liên Hoan Cuối Năm

Đêm xuống, một chiếc Audi TT bóp còi inh ỏi nhanh chóng lao ra khỏi cổng chính của vườn hoa Mỹ Lệ. Bảo vệ quát âm lên, khách qua đường đều ngoái đầu nhìn biển số xe của chiếc ô tô đó, tuy nhiên còn chưa kịp nhìn ra số cuối thì chiếc ô tô đã biến mất.

“Đồ điên!” Những người qua đường tình cờ đều la lên một câu giống nhau.

Mấy hôm sau, cuộc sống của Tô Duyệt Duyệt bình lặng trôi đi chỉ vì cô rất bận, bận đến mức còn chưa làm báo cáo về chuyển đi công tác Bắc Kinh, đến thứ Sáu sức nhớ ra thì lại bị phòng Tài Vụ trả lại đơn xin đi công tác vì thiếu phê duyệt của Tổng Dật Tuấn. Vất vả chạy lên chạy xuống cuối cùng cũng tìm được anh ta xin chữ ký, lúc này Tô Duyệt Duyệt mới yên tâm như trút được tảng đá đè nặng trong lòng. Dù sao, công tác phí không hề nhỏ, bằng hơn một tháng lương của cô. Nếu trước đó không tiết kiệm được chút tiền thì cô đã không thể gánh nổi chi phí cho chuyến công tác này. Như vậy, tuần sau linh được công tác phí, cô đã có thể trả tiền xe cho Doanh Thiệu Kiệt rồi.

Cũng giống Tô Duyệt Duyệt, Doanh Thiệu Kiệt vô cùng bận rộn với dự án S ở Tổng bộ khu Hoa Đông Tập đoàn JS, hằng ngày đều phải trao đổi công việc qua điện thoại với Wagner, hơn nữa sắp xếp công việc đều thông qua hình thức gửi email. Doanh Thiệu Kiệt cố gắng kiểm soát công việc trong tuần, như vậy thứ Bảy tới có thể yên tâm đến đồn công an. Hứa Dương đã gọi điện thoại báo thứ Bảy này Thao Thao và một vài đứa trẻ được giải thoát khác sẽ trở về, nghĩ tới chuyện đó, Doanh Thiệu Kiệt đến nay vẫn không thể quên, là do lỗi của anh, mọi chuyện đều là lỗi của anh.

©STENT

Thứ Sáu, gần tan giờ làm JSCT thông báo chính thức về buổi họp liên hoan cuối năm, nói là hai tuần nữa, buổi liên hoan sẽ được tổ chức tại quán bar Châu Tế, tới lúc đó, CEO và CFO của phòng thông tin Tập đoàn JS đều tham gia.

Thông tin này chẳng khác nào sét đánh ngang tai tất cả nhân viên trong JSCT. Bộ phận Quản lý hợp đồng đương nhiên cũng bàn tán xôn xao giống như các bộ phận khác.

“Wagner đã hai năm không dự buổi họp liên hoan cuối năm của JSCT.” Bất kỳ sự việc nào cũng đều không thoát khỏi cặp mắt tinh quái của Vu Tiểu Giai, cô ta ngồi trên ghế xoay, chân dạng ra hai bên như mái chèo, trượt tới giữa phòng, dường như sắp nói ra một chuyện vô cùng quan trọng.

“Bộ phận Thông tin Tập đoàn JS có năm công ty, ông ta không đến JSCT cũng là điều rất bình thường thôi.” Câu nói tiếp theo này là của Tiểu Ngô, đúng lúc cô ta đưa cho Tô Duyệt Duyệt bản hợp đồng cuối cùng của tuần này, tiện thể chêm vào một câu.

“Phải rồi. Đã có CFO, ông ta sẽ không cần phải đến.”

“Ái chà, tôi thấy mọi người đều thiếu khả năng phân tích. CEO và CFO ai lớn hơn?” Vu Tiểu Giai quan sát nét mặt biểu cảm của mọi người xung quanh, không ai nói gì nhưng đều ngầm so sánh, ở Tập đoàn JS, CEO và CFO tuy cấp bậc ngang nhau nhưng quyền lợi của CEO lớn hơn vì CEO nắm quyền tiêu thụ, hơn nữa còn rành cả kỹ thuật. Tiểu Giai ước chừng mọi người đã ngầm so sánh xong bèn nói tiếp: “Theo phán đoán của tôi, lần này CEO và CFO cùng tham gia buổi họp cuối năm hẳn là...”

Vu Tiểu Giai nói đến đây, điện thoại đột nhiên vang lên, thế là nhảy bổ ra khỏi ghế, nháy mắt làm ra vẻ thần bí, trở về chỗ ngồi nghe điện thoại. Những người xung quanh nghe Vu Tiểu Giai nói lấp lửng đến đây, đang lục tục trở về chỗ ngồi, lại thấy Vu Tiểu Giai nói to một câu: “Thật ư?”

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Vu Tiểu Giai, chỉ thấy Vu Tiểu Giai bước tới bên cạnh Tô Duyệt Duyệt nãy giờ vẫn ngồi im không góp tiếng nào, vừa tắt điện thoại vừa ôm cánh tay Tô Duyệt Duyệt, hạ thấp giọng nói: “Vừa nhận được mật báo, Kim cương Vương lão ngũ nhà cô sắp tới JSCT của chúng ta nhé.”

Tuy không quay ra bàn luận với các đồng nghiệp về buổi họp liên hoan cuối năm nhưng giọng nói oang oang như cái loa của Vu Tiểu Giai đều lọt vào tai cô không sót một từ. Vu Tiểu Giai cố tình nhấn mạnh mấy chữ “Kim cương Vương lão ngũ nhà cô” là để thử xem phản ứng của Tô Duyệt Duyệt ra sao, song lại thấy Tô Duyệt Duyệt vẫn điềm nhiên như không, Vu Tiểu Giai bèn ghé sát vào tai cô, nói khẽ: “Anh chàng đẹp trai đó ở tầng trên, đừng có giả vờ thần nhiên như thế.”

Anh chàng đẹp trai đó ở tầng trên?

Nhíu mày chỉ tay hướng lên tầng trên, Tô Duyệt Duyệt trở mắt nhìn Vu Tiểu Giai: “Cô nói anh ta à?”

“Đúng thế, nhà cô có mấy anh chắc?”

Vu Tiểu Giai cười bí hiểm, trêu Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt trả lời không mấy hào hứng: “Tôi và anh ta chỉ là quen biết nhau thôi, ngay cả bạn bè cũng không phải.”

“Tôi không tin đâu.” Vu Tiểu Giai đang nói thì từ phía sau vọng lại tiếng của Shelly: “Vu Tiểu Giai, hôm nay lại có chuyện quái quỷ gì cần nói riêng với Sue thế?”

“Shelly?” Vu Tiểu Giai lập tức đứng thẳng người nhìn Shelly, cười cười nói: “Chỉ là nói chuyện CFO sắp tới.”

“Thật không?” Shelly hỏi lại.

“Đúng mà, ai mà không biết CFO là “đại khảo sơn” của Kevin, à, mà không, là của bộ phận chúng ta.” Vu Tiểu Giai nói thẳng tưng không chút ngại ngùng. Chuyện này trước đây Tô Duyệt Duyệt cũng có nghe nói đến, rằng Tổng Dật Tuấn là giám đốc bộ phận được CFO vô cùng sủng ái.

“Biết thì tốt, tới buổi họp liên hoan cuối năm mọi người đều cần tỏ ra khôn ngoan chút nhé!” Shelly cười đáp.

“Chắc chắn rồi.” Các đồng nghiệp bộ phận Quản lý hợp đồng đều cùng nhau phụ họa theo Shelly, sau đó dọn dẹp bàn làm việc, chuẩn bị ột ngày nghỉ cuối tuần vui vẻ. Nói thực, mỗi khi tới thứ Sáu, chẳng ai còn tâm trí đâu mà làm việc, tuy đều đã lớn tuổi cả rồi mà vẫn cứ như con nít, chỉ mong tới cuối tuần để được nghỉ ngơi và đi chơi.

Tô Duyệt Duyệt cất tài liệu Tiểu Ngô đưa lên giá, cũng tan làm đúng giờ như mọi người, bởi vì lúc sáng khi đi làm, Doanh Thiệu Kiệt nói rằng buổi tối bận việc phải về nhà sớm, cô cũng ngại làm lỡ thời gian của người khác nên tan làm là về ngay.

Mới lên xe, Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nhớ tới thông tin mà Vu Tiểu Giai nói với mình, bèn nói: “Này, tôi hỏi anh một chuyện, anh phải nói thật nhé.”

Doanh Thiệu Kiệt khởi động xe, đợi xe ấm lên, mới lái ra khỏi bãi đỗ, nói: “Hỏi đi!”

“Có phải anh sắp đến công ty bọn tôi?”

“Nghe ai, ai nói vậy?”

Tuy anh dừng lại một chút nhưng Tô Duyệt Duyệt biết, đây chỉ là biểu hiện bình thường của tật nói lắp ở anh, nhìn vào động tác lái xe ổn định và vẻ mặt điềm nhiên của anh thì có thể đoán, anh dường như không biết chuyện đó nhưng cũng không lấy làm ngạc nhiên. Tô Duyệt Duyệt cũng học theo cách của Vu Tiểu Giai, thăm dò: “Là nghe người khác nói, chứ ai như anh, lúc nào cũng im như thóc cấm thấy mở miệng. Tối ngày đi cùng xe nhưng tôi lại là người biết tin này cuối cùng.”

Doanh Thiệu Kiệt bật cười hai tiếng, tiếng cười đó nghe có vẻ ngô nghê nhưng lại ngấm tán thành lời nói của Tô Duyệt Duyệt. Xem ra, anh chàng này thực sự sắp tới công ty mình rồi, Tô Duyệt Duyệt nhào nửa người lên ghế phía trước, cẩn thận quan sát khắp một lượt nét mặt Doanh Thiệu Kiệt, muốn nhìn thật kỹ xem vẻ mặt không chút biểu cảm của người đàn ông trước mặt có bí mật nào muốn giấu mình không. Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy có một luồng hơi ấm phả vào mặt mình, tim bỗng đập thành thịch, chợt nhớ tới bộ dạng ngủ say sưa như một đứa trẻ của cô vào buổi sáng hôm đó, bỗng thấy cô trong sáng, thuần khiết như một giọt sương mai.

“Tít...”

Đột nhiên, một tiếng còi xe ngân dài, ngay sau đó chiếc xe màu trắng lướt qua, Doanh Thiệu Kiệt giật mình trở về hiện tại.

“Trời ơi, anh làm tôi sợ chết khiếp. Anh, anh không nhìn thấy chiếc xe đấy à? Chỉ cách chúng ta trong gang tấc, có lẽ chỉ năm centimét, ồ không, chỉ ba centimét thôi, suýt đâm sầm vào chúng ta đấy!”

Tô Duyệt Duyệt giữ chặt tay bên ngực trái, nơi trái tim đang đập thành thịch, ngả người ra phía sau, trách Doanh Thiệu Kiệt vài câu, tiếp đó luôn miệng nói may quá vì chiếc xe Polo đen không đâm sầm vào chiếc xe trắng kia.

“Đừng xem tôi chỉ là một con cừu, sự thông minh của loài cừu thật khó tưởng tượng, trời có cao tới đâu, tình cảm cũng vô cùng dạt dào...” Nhạc chuông điện thoại reo vang, Tô Duyệt Duyệt nhìn số hiển thị trên màn hình, là Mèo con gọi đến, cô vội bấm nút nghe, nói: “Mèo con, cậu nhớ mình không?”

“Có chứ, có chứ, lúc nào chẳng nhớ tới người bạn luôn bận rộn này, sau khi vào công ty thuộc top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới thì chẳng thèm gọi điện thoại ỉn nữa.” Mèo con trách Tô Duyệt Duyệt, từ sau hôm sảy thai, ngoài hỏi thăm sức khỏe, Tô Duyệt Duyệt ít khi dă động tới chuyện nào khác. Đương nhiên, Tô Duyệt Duyệt biết Mèo con chỉ nói vậy thôi chứ không có ý oán trách, chỉ là muốn tìm lý do để hai bên chuyện trò một chút, cô lập tức chủ động nói: “Mình vừa đi Bắc Kinh một tuần, không kịp nói với cậu.”

“Bắc Kinh? Cậu đi thăm Cố cung, dạo chơi Di hòa viên hay leo Trường thành?”

“Đâu có, nghe cậu nói kìa, mình đi công tác.”

“Cũng thế cả thôi mà!”

“Ai bảo, khác nhau chứ.” Tô Duyệt Duyệt lần lượt phân tích ngọn nguồn cho Mèo con nghe, cho tới khi Mèo con lên tiếng rủ cô đến quán cà phê Nếu Yêu ở phố chợ thì cô mới quyết định dừng câu chuyện tại đây, ngày mai sẽ nói tiếp. Lúc này Doanh Thiệu Kiệt thở dài thườn thượt, trong lòng cũng đang rối bời, cô gái ngốc nghếch này sao đã biết mình sắp tới JSCT? Xem ra, tai mắt ở tổng bộ của JSCT quả là không ít, đương nhiên, đây là việc anh và Wagner đã sớm dự liệu, cho nên bất cứ ai hỏi hoặc đề cập đến, anh đều lờ đi như không nghe thấy. Bởi lẽ ở một công ty nằm trong top năm trăm doanh nghiệp mạnh nhất thế giới kiểu thế này, chỉ có những tin đồn bị coi là sự thực và những sự thực biến thành tin đồn mà thôi.

Đã quen làm việc ở chốn công sở, ánh mắt nhìn sự việc cũng bình thản hơn. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đưa Tô Duyệt Duyệt về nhà, Doanh Thiệu Kiệt lái xe thẳng tới nhà hàng đồ ăn Tây có tên là thứ Sáu.

Nhà hàng thứ Sáu cách vườn hoa Mỹ Lệ khoảng sáu, bảy kilômét, lúc tới đó đã gần bảy giờ, nhà hàng mang phong cách Tây với nhà hàng Trung Quốc khác biệt ở chỗ yên tĩnh, tuy đã chật kín chỗ nhưng ai cũng nói chuyện rất nhỏ.

“Xin lỗi, anh có đặt chỗ trước không?” Người phục vụ lễ phép hỏi, anh gật đầu, tự đi vào. Khi đang đỗ xe, anh đã nhìn thấy bóng dáng đối phương rồi nên không cần người phục vụ dẫn vào chỗ nữa.

“Cậu rất ít khi đến muộn.” Người đàn ông ngồi trước cửa sổ tay kẹp một điều thuốc chưa châm lửa, ra hiệu cho Doanh Thiệu Kiệt ngồi xuống. Đây là khu vực cấm hút thuốc, anh ta chỉ là cầm thuốc theo thói quen mà thôi, đôi lông mày nhú lại ra chiều hơi ngạc nhiên.

“Nói đi, tìm tôi có việc gì?” Giọng Doanh Thiệu Kiệt hơi lạnh lùng, anh nghĩ, anh và người đàn ông này căn bản không nên ngồi ăn cơm ở đây, rốt cuộc quan hệ giữa họ đã tan vỡ tới mức không thể cứu vãn nổi. Không có chị gái, sự ảm áp ngày xưa chỉ còn là hồi ức.

“Làm ở một công ty thuộc top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới lâu như vậy rồi mà vẫn xử sự cảm tính vậy sao?” Người đàn ông thở mạnh một tiếng, lại ra hiệu cho Doanh Thiệu Kiệt ngồi xuống.

“Vu Phong, ngày mai Thao Thao trở về, bây giờ anh tìm tôi làm gì?” Thấy một người phụ nữ ngồi phía sau liếc nhìn mình, Doanh Thiệu Kiệt mới kéo áo khoác, ngồi xuống.

“Này cô, cho tôi gọi món.”

Vu Phong không để ý đến Doanh Thiệu Kiệt, gọi nhân viên phục vụ lại đặt món, cô gái phục vụ nhiệt tình ghi món ăn, tới khi hỏi Doanh Thiệu Kiệt dùng gì, cô gái bắt gặp bộ mặt lạnh lùng như băng, mãi lâu sau, người đàn ông này mới mở mồm gọi một món đơn giản, mì Ý.

“Uống rượu gì?”

“Tôi phải lái xe.” Vu Phong gợi ý uống rượu, Doanh Thiệu Kiệt từ chối thẳng thừng. Vu Phong buông hai tay xuống, ngả người ra sau, nói: “Thao Thao sắp về rồi, tôi muốn chúng ta nên đối xử thân thiện với nhau một chút.”

“Với anh?” Doanh Thiệu Kiệt liếc nhìn Vu Phong, đối phương gật gật đầu, cầm cốc nước chanh lên, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Gần đây tôi có đi khám sức khỏe, sắp đi rồi!”

“Ý anh là...” Doanh Thiệu Kiệt sững người, nhìn Vu Phong chằm chằm, sắc mặt anh ta hồng hào, trông không có vẻ gì là bệnh tật cả, sao nói bị bệnh sắp chết chứ? Khóe miệng Vu Phong khẽ rung lên, nở một nụ cười: “Tới giai đoạn cuối rồi, cùng lắm cũng chỉ nửa năm hoặc một năm nữa thôi, tới lúc đó, chẳng còn ai tranh giành Thao Thao với cậu nữa đâu.”

Cổ họng nghẹn lại, cuộc đối thoại bỗng chốc chùng xuống bởi sự nghiêm trọng của vấn đề, xung quanh thỉnh thoảng vọng lại tiếng cười của ai đó, hoàn toàn không phù hợp với tình trạng của họ lúc này, thậm chí có phần lộ bịch.

Doanh Thiệu Kiệt nhìn chằm chằm vào chiếc cốc thủy tinh rất lâu, trong lòng vô cùng khó chịu, trách tội anh ta lâu như vậy, giờ mới biết anh ta mắc bệnh ung thư, nỗi căm hận đột nhiên vơi đi nhiều, thậm chí anh bắt đầu có chút thông cảm, thương xót, đột nhiên nhớ lại trước đây, họ đã cùng ngồi một bàn, ăn món ăn mà chị gái nấu.

“Hai suất mì Ý sốt cà chua của các anh đây!”

Hai người không hẹn mà cùng cười, nhớ lại ngày trước, mỗi khi ăn đồ Tây, mọi người thường gọi món mì Ý sốt cà chua vì nó rẻ nhất, sau đó, chị gái anh đã học cách nấu món này rồi nấu cho hai anh em ăn, họ rất vui vẻ, lúc nào cũng ăn nhẩn nha, thậm chí còn bảo chị làm thêm.

Bây giờ, cùng gọi món mì Ý, ký ức ngọt ngào một thời lại ùa về vây kín họ. Vu Phong cầm cốc nước chanh lên ra hiệu cho Doanh Thiệu Kiệt chạm cốc, tuy chạm cốc kiểu này rất buồn cười nhưng Doanh Thiệu Kiệt cũng nâng cốc không chút đắn đo. Họ không cần phải nói nhiều lời, Vu Phong chẳng còn sống được bao lâu nữa nên để Thao Thao được ở bên người bố lâu ngày xa cách, đây là tình cảm ảm áp mà một đứa trẻ xa nhà lâu ngày cần có, sự ảm áp có từ người bố, từ gia đình đã lâu không còn tồn tại này. Doanh Thiệu Kiệt cần làm tốt vai trò của mình, vì Thao Thao, tạm thời anh ở chung một nhà với Vu Phong.

“Lát nữa tới quán rượu uống mấy chén nhé.” Lần này là đề nghị của Doanh Thiệu Kiệt, cách thể hiện tình cảm giữa đàn ông thật đơn giản, Vu Phong cười cười, nói: “Đến chỗ tôi đi.”

“Được.”

Nhà hàng đồ ăn Tây thứ Sáu vẫn yên tĩnh như cũ, hai người đàn ông mau chóng ăn hết suất mì Ý, vị cà chua đậm đà còn sót lại trong miệng chua chua ngọt ngọt giống hệt như những ký ức trước đây.

Vu Phong sống ở khu biệt thự bên hồ Ấp Thúi, đây là khu biệt thự khá đắt đỏ, chỉ nhìn xe ô tô ra vào cũng đủ biết người sống ở đây ít nhất “không sang thì quý”. Doanh Thiệu Kiệt biết mấy năm nay Vu Phong đột nhiên làm ăn rất phát đạt, sống ở một nơi như thế này cũng không có gì lạ.

Nhà của Vu Phong là nhà cao tầng, diện tích khoảng một trăm tám mươi mét vuông, trang trí theo phong cách châu Âu, trên giá bày rất nhiều rượu vang đỏ, Vu Phong chọn một chai rót vào cốc, nói: “Petrus nhé?”

Petrus là rượu vang đỏ rất quý, sản xuất tại Bordeaux nước Pháp, giá của nó rất đắt nên được các đại gia ưa chuộng và săn lùng, còn nhớ ngày trước, Vu Phong rất thích nghiên cứu rượu vang đỏ, anh ta nói đợi sau này có tiền, nhất định sẽ mua hẳn một giá rượu vang đỏ, đặc biệt là Petrus, lúc đó chị gái Doanh Thiệu Kiệt bảo, vậy thì nhiều tiền lắm, lãng phí, không đáng uống vào bụng.

Doanh Thiệu Kiệt làm việc nhiều năm, loại rượu này anh không còn lạ gì, cười cười cầm lấy cốc, nói: “Những gì anh theo đuổi đều đã làm được rồi.”

“Có thể nói là như vậy nhưng vẫn thiếu một điều quan trọng nhất.” Vu Phong tự rót một cốc, đứng tựa vào bàn, trong mắt hiện rõ một cảm giác giống như đứng trên núi à lại thiếu tập trung. Doanh Thiệu Kiệt hiểu Vu Phong muốn nói gì, uống một ngụm, hỏi: “Người phụ nữ đó đi rồi à?”

“Ở đây đã thay đổi rất nhiều phụ nữ rồi, có thể so sánh với rượu trên giá.” Vu Phong đứng trước giá rượu, nói tới rượu của mình, cũng nói tới nỗi lòng cô đơn của mình.

Phụ nữ?

Đó có thể là vũ khí chí mạng lớn nhất trong cuộc đời người đàn ông, bởi vì họ đã hút cạn tình cảm và những phần yếu đuối nhất của đẳng mày râu. Doanh Thiệu Kiệt cũng đã từng trải qua, chỉ là không giống như Vu Phong, người phụ nữ đó đã chủ động rời xa anh.

Hai người đã uống hết một chai Petrus, Vu Phong bảo Doanh Thiệu Kiệt cứ đánh anh ta cho hả giận, Doanh Thiệu Kiệt nhìn anh ta, đó không phải là lời nói trong lúc say, đó là những lời nói thật lòng. Đây là sự tự trách mình đã không có trách nhiệm với gia đình này, ngày đó, nếu anh ta không rời khỏi gia đình thì có lẽ sự việc đã không phức tạp như bây giờ.

Vu Phong nắm tay Doanh Thiệu Kiệt đập mạnh vào ngực mình, ánh mắt uất hận kia là sự quy tội cho những lỗi lầm của bản thân, anh ta muốn nhận được sự trừng phạt của đối phương. Doanh Thiệu Kiệt nhìn thẳng vào anh ta, bàn tay vốn bị buộc phải đập vào ngực đối phương nhưng nỗi hận trong lòng bỗng nhiên bùng phát, đã nắm chặt lại thành quả đấm, giáng mạnh vào anh ta một cái uất hận, giọng nói cất lên chứa đầy sự tức tối: “Vu Phong, anh là người phụ bạc! Anh đối xử với chị tôi như thế à? Quả đấm này tôi đấm thay cho chị!”

Vu Phong bị đấm đau, ngã chúi xuống sofa, Doanh Thiệu Kiệt đề lên người anh ta, lại đấm thêm một cú nữa, cúc áo sơ mi màu xanh rơi xuống đất. Doanh Thiệu Kiệt thở hổn hển, nói: “Đây là đánh thay cho Thao Thao!”

“Được!...” Vu Phong đưa tay lên quệt miệng, nhồm nhả người dậy, vung nắm đấm về phía Doanh Thiệu Kiệt, quát lớn: “Đây là đánh thay chị của cậu!”

Doanh Thiệu Kiệt còn chưa kịp phản ứng đã lãnh trọn cú đấm của Vu Phong, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái, sự tích tụ bao năm dường như tan biến hết. Anh đã cười, sau khi bị Vu Phong đấm một quả, kết cục lại cười.

Đêm đó, họ đã đánh nhau rất lâu, sau đó nằm vật trên sàn nhà ẩm áp. ngấm nhìn chùm đèn pha lê rực rỡ treo trên trần nhà, ánh đèn lung linh, rạng ngời giống như vẻ đẹp của người phụ nữ mà họ đều biết đó, một vẻ đẹp khiến người ta không thể quên.

Nước mắt, nước mắt cuối cùng cũng đã tuôn rơi.

28. Chương 28: Câu Chuyện Bí Thảm Của Anh Chàng Nói Cà Lắm

Ngày hôm sau, Tô Duyệt Duyệt tới quán cà phê Nếu Yêu, đợi một lúc vẫn chưa thấy bóng dáng Mèo con đâu. Xưa nay, cô chưa từng ngồi một mình trong quán cà phê bao giờ, giờ ngồi gần cửa sổ cảm thấy không thoải mái, đặc biệt người phục vụ còn nhiệt tình hỏi cô gọi đồ gì tới hai lần, cô chỉ nói là đang chờ người quen.

Cô gọi điện cho Mèo con mấy lần mà cô ấy không nghe máy, trong lòng thầm trách Mèo con từ lúc nào đã giống mèo lười rồi? Đúng lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng Mèo con gọi: “Duyệt Duyệt!”

“Mèo con xinh...” Tô Duyệt Duyệt còn chưa nói hết câu thì thấy bên cạnh Mèo con còn có một người đàn ông nữa, dáng người không cao, khoảng hơn một mét bảy, mắt to, mặc một chiếc áo len kẻ ngang, nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt thì mỉm cười lịch sự. Mèo con vẫn như bình thường, ăn mặc thời trang, nụ cười tươi tắn, thấy Tô Duyệt Duyệt nhìn người đàn ông bên cạnh mình, liền giới thiệu: “Đây là Phương Vĩ, bạn của mình.”

Mèo con lại giới thiệu Tô Duyệt Duyệt với Phương Vĩ, Tô Duyệt Duyệt khó chịu nhìn Phương Vĩ ngồi đối diện, còn Mèo con ngồi bên cạnh mình. Ngay sau đó, người phục vụ mang thực đơn tới, Mèo con hỏi ý kiến mọi người dùng gì, nhưng Tô Duyệt Duyệt mặt xì xị, đã lâu rồi không gặp Mèo con, khó khăn lắm mới có được một lần còn dẫn theo cả bạn tới, bực hết chỗ nói.

Nhưng Mèo con không cảm thấy thế, cô rất tự nhiên hỏi Tô Duyệt Duyệt về chuyến đi Bắc Kinh, Phương Vĩ ngồi im lặng từ nãy đến giờ cũng bắt đầu nói về Bắc Kinh.

Phương Vĩ học ở Bắc Kinh, có bằng thạc sĩ chuyên ngành vật liệu, hiện nay đang làm việc ở công ty của bố, là người vừa có trí thức lại có văn hóa. Sau một hồi trò chuyện, anh cũng không còn ngưỡng chừng như lúc đầu nữa, nói tới một số chuyện của mình, Tô Duyệt Duyệt đột nhiên thấy đây giống như một cuộc mai mối, đặc biệt là ánh mắt của Phương Vĩ, thỉnh thoảng lại dò xét mình. Tô Duyệt Duyệt huých khuỷu tay vào người Mèo con, nói: “Mình đi vệ sinh, có đi không?”

Mèo con lập tức hiểu ý, bảo Phương Vĩ ngồi chờ một lát rồi cùng Tô Duyệt Duyệt đi ra nhà vệ sinh. Vừa tới cửa nhà vệ sinh, Tô Duyệt Duyệt đã hỏi Mèo con: “Này, mình biết tổng rồi nhé, nhưng chưa được phép của mình mà đã tự động sắp xếp buổi gặp mặt này là sao hả?”

Mèo con cười khì khì một tiếng, trả lời: “Chẳng phải sợ cậu thành gái ế sao? Hôm trước mình đọc sách thấy nói rằng thời buổi bây giờ phụ nữ làm văn phòng rất dễ ế chồng, mình thấy cậu rất bận, rất giống tình trạng như trong sách nói. Thấy người ta chưa có bạn gái nên dắt tới cho cậu xem mặt. Cậu nói là làm mối thì là làm mối, nếu không thành thì cũng coi như quen thêm một người bạn.”

“Lại còn không à, mình chưa có bạn trai, người ta chưa có bạn gái, cậu sắp xếp cho hai người lạ gặp nhau ở một quán cà phê, bất luận là ý thức chủ quan hay sự thực khách quan đều chứng minh đây là một cuộc mai mối có chủ ý.”

Tô Duyệt Duyệt khoanh tay, phân tích một thôi một hồi, Mèo con thấy cô nghiêm túc, dẩy dẩy cánh tay cô, nói: “Được rồi, nhìn bộ dạng trang nghiêm của cậu kia, đã nói là thêm một người bạn, làm gì mà căng thẳng thế? À, không phải là cậu thích tay tài xế của cậu đấy chứ?”

“Gi mà tài xế của mình? Mình đâu có tài xế nào?”

“Nhìn kia, mới nói thế mặt đã đỏ lên rồi, biểu hiện này giống như đang yêu thầm ai đó.” Mèo con trêu Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt lập tức đi vào một ô vệ sinh né tránh, Mèo con không buông tha, tiếp tục nói vọng vào qua cánh cửa ngăn cách: “Duyệt Duyệt của tôi ơi, cậu đi làm bận rộn như vậy, cơ hội gặp đàn ông không nhiều, tay tài xế của cậu đẹp trai như thế, nếu anh ta chưa kết hôn, chưa có bạn gái hoặc cùng lắm là đang tìm tía ai đó thì hãy nắm ngay lấy cơ hội này đi. Hồi học đại học, mình đã dạy cậu sai, để cậu đánh mất cơ hội, lần này không được sai lầm nữa đâu nhé!”

“Mình đi vệ sinh đây, không nói nữa.”

“Cậu cứ đi việc của cậu, mình nói là việc của mình. Cậu đừng ngoan cố nữa, những điều mình nói chẳng phải là lời vàng ý ngọc sao?” Mèo con cứ cần nhần mãi, Tô Duyệt Duyệt chịu không nổi chui ra khỏi ô vệ sinh, rửa vội tay, chuồn ra ngoài. Đương nhiên, Mèo con cũng hiểu, có lẽ trong lòng Tô Duyệt Duyệt cũng đã thích anh chàng tài xế kia, hoặc cũng là có cảm tình, lập tức xin lỗi anh bạn kia, lấy lý do hai người phải đi mua sắm một ít đồ để ra về.

Lúc ra khỏi quán cà phê, Mèo con khoác tay Tô Duyệt Duyệt hỏi: “Đi đâu đây?”

“Tùy cậu.”

“Vậy mình đi lấy xe nhé, vừa rồi ở đây chật kín xe, đến cả chiếc xe Smart nhỏ này cũng không nhét vừa. Ở thành phố lớn ấy à, người đông xe nhiều, cái gì cũng lăm.” Mèo con dắt Tô Duyệt Duyệt đi về phía ngõ đối diện, sau mấy lần rẽ thì tới con phố phía sau, Tô Duyệt Duyệt bỗng thấy nơi này quen quen. Mèo con nói: “Gần đồn công an là an toàn nhất.”

“Đồn công an?” Tô Duyệt Duyệt nghĩ bụng chả trách thấy quen quen, đây chính là đồn công an mà lần trước Doanh Thiệu Kiệt đã hăm hăm xông vào. Nhìn tám biển đập vào mắt, khó tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

“Duyệt Duyệt, anh chàng tài xế của cậu bế một bé trai trên tay, ồ, đi bên cạnh là một người đàn ông trung niên trông có vẻ giàu có, hãy cảnh giác đấy!”

Tô Duyệt Duyệt đang nhìn tám biển của đồn công an, thấy Mèo con như phát hiện ra một bí mật động trời, kéo chặt tay mình nói, bèn nhìn theo ánh mắt của Mèo con. Mèo con nói không sai, Doanh Thiệu Kiệt đang bế một bé trai gầy gò trên tay, người đàn ông bên cạnh hình như là Vu Phong, chồng của chị gái anh - người từng có xung đột với anh ở đồn công an, còn anh công an kia hình như là Hứa Dương, người đã ngăn cản hai người khỏi xô xát hôm đó. Lần trước gặp nhau, còn thấy họ như nước với lửa, sao giờ lại giống như người một nhà vậy? Do họ đều ở trong sân rộng của đồn công an nên Tô Duyệt Duyệt không nhìn rõ, Mèo con kéo cô đi về phía cổng chính, miệng cần nhần: “Tới đây, xem có chuyện gì xảy ra?”

“Không được đâu.”

Tô Duyệt Duyệt vừa nói với Mèo con thì Vu Phong đã nhìn thấy họ, chuyển ánh mắt sang Doanh Thiệu Kiệt, nhỏ giọng nói: “Bạn gái của cậu kia.” Doanh Thiệu Kiệt đang bế Thao Thao nhìn về phía đó, Mèo con đã kéo Tô Duyệt Duyệt lại chào, lúng túng nhìn Vu Phong giải thích khế: “Đồng nghiệp thôi.”

“Ồ, thật trùng hợp, em và Duyệt Duyệt đang ra lấy xe vừa hay nhìn thấy các anh ở đây. Đây là con trai anh à? Thật đáng yêu!”

Mèo con vừa nói, Tô Duyệt Duyệt tròn mắt nhìn Doanh Thiệu Kiệt hỏi: “Là Thao Thao?”

“Ừ. Thao Thao, chào hai cô đi!” Doanh Thiệu Kiệt khế nhắc Thao Thao, song Thao Thao chỉ giương đôi mắt đen láy tròn xoe như hai hạt nhãn nhìn chăm chăm hai cô gái trước mặt, cặp lông mày bé xíu hơi nhíu lại, còn đôi môi thì mím chặt.

Tô Duyệt Duyệt thấy vậy liền gật đầu chào Hứa Dương và Vu Phong, rồi tiến lên hai bước, mỉm cười nói: “Chào Thao Thao!”

Thao Thao lại nhíu mày không nói gì. Doanh Thiệu Kiệt hơi ngại liền nhắc nhở Thao Thao “chào cô đi”, Tô Duyệt Duyệt đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thao Thao để cậu bé bớt sợ.

Bộp...!

Toẹt...!

Bàn tay nhỏ bé đập bốp một cái lên tay Tô Duyệt Duyệt, cô không hề đề phòng nên không kịp rút tay về, trên mặt còn lãnh nguyên một bãi nước bọt của Thao Thao, mọi người cuống quýt lục tìm khăn giấy.

“Sao con lại làm thế với cô? Hư quá!”

Doanh Thiệu Kiệt còn chưa phản ứng gì, Vu Phong đã mắng Thao Thao, Mèo con hốt hoảng đưa giấy ăn cho Tô Duyệt Duyệt, chẳng ai có thể hiểu nổi, đứa trẻ trông rất ngoan ngoãn này vì sao đột nhiên lại nhổ nước bọt vào Tô Duyệt Duyệt, thậm chí còn cố ý đánh cô.

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy hơi khó chịu, sự khó chịu này không chỉ vì cô bị nhỏ nước bọt vào mặt mà còn vì bị một đứa trẻ ghét bỏ ngay trước mặt Doanh Thiệu Kiệt.

“Còn gây ra đó làm gì? Mau đi xin lỗi người ta đi.”

Vu Phong bế Thao Thao lại, giục Doanh Thiệu Kiệt xin lỗi Tô Duyệt Duyệt, anh giờ mới kéo Tô Duyệt Duyệt sang một góc, hạ thấp giọng nói: “Thao Thao vừa về nhà, không thích tiếp xúc với người lạ, cô đừng trách nó nhé.”

Tô Duyệt Duyệt vẫn đang lau mặt, nghe anh xin lỗi cũng thấy bớt khó chịu phần nào, bất giác nhìn về phía Thao Thao, cậu bé đang hét lên với Mèo con cách đó không xa. May mà Mèo con đứng cách cậu bé một đoạn, còn Vu Phong đang nghiêm giọng mắng Thao Thao không lễ phép. Tô Duyệt Duyệt chau mày nói: “Cậu bé dường như không thích phụ nữ.”

Doanh Thiệu Kiệt thở khẽ một tiếng, tự trách mình: “Đều là lỗi của tôi.”

“Lỗi của anh?” Tô Duyệt Duyệt hỏi.

Doanh Thiệu Kiệt chưa vội trả lời, nhìn về phía Vu Phong, nói với Tô Duyệt Duyệt: “Tôi tôi sẽ kể cho cô nghe.”

“Được thôi, có điều, tôi thích phong thái nói chuyện của anh lúc này.” Tô Duyệt Duyệt cười híp mắt, đôi mắt một mí ánh lên một nét cười thơ ngây. Sự ngại ngùng và không vui vừa rồi gần như đã bị gió thổi bay đi hết. Doanh Thiệu Kiệt cười mắc cỡ, hai người cứ như cô cậu học sinh thầm yêu trộm nhớ nhau nhưng lại không dám thổ lộ vì sợ phá hỏng mối quan hệ đang rất tốt đẹp, họ đưa mắt nhìn nhau trêu mếu. Mãi đến khi Mèo con chạy đến bên cạnh, cố ý chọc ngoáy nói: “Ồ, đây là sân đồn công an nhé, hai người đừng nhìn nhau tình cảm vậy chứ?”

“Mèo con!” Tô Duyệt Duyệt nắm cánh tay Mèo con, nói nhỏ với Doanh Thiệu Kiệt giờ cô phải đi dạo phố, rồi kéo tuốt Mèo con đi nhanh, tránh để cô ấy ba hoa trước mặt Doanh Thiệu Kiệt.

“Thiệu Kiệt, cô ấy đúng là bạn gái cậu à?” Hứa Dương không biết đứng bên cạnh Doanh Thiệu Kiệt từ lúc nào, nãy giờ lặng lẽ quan sát Doanh Thiệu Kiệt, bỗng lên tiếng hỏi, Vu Phong bế Thao Thao đứng bên cạnh thấy vậy cười khoái chí. Hứa Dương trong lòng nghĩ hai người đàn ông này sao mới mấy ngày không gặp mà đã trở nên thân tình như vậy chứ? Là vì đứa trẻ này sao? Có lẽ vậy, mà cũng không chắc, bởi lẽ ánh mắt họ nhìn nhau rất chân thành. Nếu họ thực sự có thể sống vui vẻ như trước đây vì đứa trẻ này thì cũng là việc đáng mừng. Rốt cuộc mọi chuyện cũng đã qua rồi, không nên nghĩ nhiều làm gì cho phiền phức.

Trời đã tối, Tô Duyệt Duyệt đang chuẩn bị ăn cơm với Mèo con ở một quán bên cạnh Bách hóa Cự Quang, nhưng Mèo con đột nhiên như người mất hồn nhìn vào thang cuốn ở phía đông rồi lao vội tới phía đó. Tô Duyệt Duyệt vội vàng chạy theo Mèo con, suýt va vào một quý bà giàu có, lúc đến gần Duyệt Duyệt thấy mặt Mèo con đầm đìa nước mắt. Tô Duyệt Duyệt khẽ hỏi, Mèo con chỉ im lặng, hồi lâu nữa, chỉ thấy cô bạn nuốt nước mắt, không nói đã xảy ra chuyện gì. Tô Duyệt Duyệt nhìn về phía thang cuốn, chẳng thấy ai ở đó, trong lòng đột nhiên nghĩ tới cảnh thường gặp trong phim truyền hình. Lẽ nào cô ấy vừa nhìn thấy Lâm Tử Văn đi cùng người con gái khác? Nhưng lại nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ này sau một hồi bình tâm phân tích. Lâm Tử Văn yêu Mèo con như vậy, sao có thể đi cùng người con gái khác chứ? Hơn nữa, với tính cách của Mèo con, nếu thực sự có kẻ thứ ba, liệu cô ấy có thể bình tĩnh đứng trước thang máy như vậy không?

Vậy rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì mà đứng như trời trồng ở gần thang máy thế kia? Tô Duyệt Duyệt vẫn đang đoán già đoán non, Mèo con nói cô ấy có việc phải đi, hẹn hôm khác đi chơi với Duyệt Duyệt sau, để tránh ánh nhìn thăm dò của Tô Duyệt Duyệt, Mèo con bước lên thang cuốn. Tô Duyệt Duyệt trong lòng hơi bồn chồn, có lẽ Mèo con thực sự đã nhìn thấy một điều gì đó tệ hại chẳng. Tô Duyệt Duyệt vẫn đứng mãi bên thang máy, lòng nghĩ khu thương mại sầm uất này làm gì có chuyện như trong phim được, thế là yên tâm ra bắt xe buýt về nhà.

Xuống xe buýt, Tô Duyệt Duyệt đi được một đoạn, thấy đói bụng liền rẽ vào một quán ăn tối, không ngờ vào trong quán lại gặp Doanh Thiệu Kiệt đang gọi mì ở đó bên ngồi cùng.

Hai người nhìn nhau cười, tự nhiên không hẹn mà gặp, lại còn ăn tối cùng nhau.

Doanh Thiệu Kiệt đưa Tô Duyệt Duyệt về nhà, trên đường đi, anh kể cho cô nghe chuyện chị gái mình. Bố đã bỏ mẹ con anh theo người đàn bà khác khi anh sắp vào cấp hai, mẹ anh mất khi anh học cấp ba, lúc đó chị anh đang học đại học năm thứ nhất, đã phải đi làm thêm kiếm tiền đóng học phí cho anh, cộng với số tiền gia đình để lại, anh đã học xong cấp ba, rồi thi vào đại học. Chị quen biết Vu Phong trong lúc đi làm thêm, lúc đó Vu Phong là nhân viên kinh doanh kỹ thuật, tuy lương không cao nhưng chăm chỉ, chịu khó, sau khi chị tốt nghiệp đại học thì hai người kết hôn. Những năm đó, tiền học phí của Doanh Thiệu Kiệt về cơ bản đều do vợ chồng Vu Phong trợ cấp, ngay cả sau này mua nhà ở vườn hoa Mỹ Lệ, Doanh Thiệu Kiệt cũng đa phần là vay tiền của Vu Phong. Tuy cuộc sống gia đình dần dần khấm khá lên, nhưng Vu Phong đã bỏ việc cùng đồng nghiệp mở một công ty nhỏ, biến anh ta từ người làm thuê trở thành ông chủ. Cùng với đó, anh ta đã nhiễm thói hư tật xấu của những kẻ lăm tiền dừng mỡ. Khi chị anh mang thai Thao Thao cũng là lúc Vu Phong sa ngã. Khi Thao Thao chào đời, Vu Phong bỏ mặc vợ, rời khỏi ngôi nhà đã có những tháng ngày đầm ấm này. Chị anh đau khổ ôm Thao Thao chưa đầy tháng tuổi quyết tâm ly hôn Vu Phong, tuy nhiên, chuyện xui xẻo cứ bám riết lấy họ không buông tha, khi Thao Thao bốn tuổi, trong một lần đưa Thao Thao đi chơi, Doanh Thiệu Kiệt đã không cẩn thận để bọn buôn người bắt cóc mất Thao Thao, chị anh không thể chịu nổi hai cú sốc quá lớn nên đã mắc bệnh trầm cảm mà chết trong bệnh viện.

Lúc Doanh Thiệu Kiệt kể chuyện cho Tô Duyệt Duyệt nghe, hai người đã đi ba vòng quanh vườn hoa Mỹ Lệ, mỗi bước chân anh đều nặng nề, chất chứa đầy tâm sự, trong lời nói chốc chốc lại toát ra vẻ hổ thẹn và áy náy. Tuy Tô Duyệt Duyệt rất muốn khen ngợi anh tối nay chẳng hề nói lấp câu nào, nhưng nghĩ tới tâm trạng của anh lúc này, thấy rằng mình chỉ nên là người nghe thì cần lắng nghe cẩn chú từng câu từng chữ. Song cô đã nghĩ quá sâu xa rồi, bởi lẽ khi Doanh Thiệu Kiệt kể chuyện về chị, dường như anh đã giấu đi một chi tiết quan trọng, điều này khiến toàn bộ hồi ức mất đi sự trọn vẹn. Rốt cuộc anh đã giấu đi điều gì?

“Thao Thao bây giờ ổn chưa?” Tô Duyệt Duyệt hỏi anh.

“Cậu bé đã rất, rất cởi mở rồi.” Sau khi kể xong mọi chuyện, anh lại trở về tật nói lấp của mình. Một đứa trẻ ngoan, nổi khổ mà nó phải gánh chịu có lẽ người lớn không thể hiểu nổi, nghĩ tới buổi chiều nay ở đồn công an bị nó nhổ nước bọt vào mặt, cô không trách nó, mà cảm thấy nó rất đáng thương, cần yêu thương nhiều hơn, thế là nói: “Sau này, anh muốn dẫn Thao Thao đi chơi đâu thì gọi tôi nhé. Tuy cậu bé bây giờ rất ghét phụ nữ nhưng tôi nghĩ nó thực sự cần có tình yêu thương của phụ nữ. Tôi sẽ dẫn Bốn tám nhỏ đi cùng, nghe nói động vật có thể an ủi con người.”

Doanh Thiệu Kiệt liếc nhìn cô gái bên cạnh mình, cô ấy thật tốt bụng, sự tốt bụng này xuất phát từ đáy lòng chứ không phải vì bất cứ điều gì khác.

Có lẽ anh nên vượt qua rào cản về tình cảm để nói với cô một vài lời nào đó, bàn tay nắm lại, rồi lại thả lỏng ra, tiến lại phía cô, đột nhiên một giọng phụ nữ trung niên cất lên oang oang, đập tan niềm kích động vừa nhen nhóm trong lòng anh.

“Tiểu Doanh này, căn phòng nhỏ ở cột đá thứ ba của cậu đã có ai thuê chưa?”

Đó là cô Trương hàng xóm đối diện nhà anh, con gái cô Trương lấy chồng nước ngoài, cô Trương vừa trở về sau ba tháng sống bên châu Âu, lúc này gặp Doanh Thiệu Kiệt, chợt nhớ trước hôm ra nước ngoài có nghe nói Doanh Thiệu Kiệt đang muốn cho thuê nhà, bèn lớn tiếng hỏi thăm.

Tô Duyệt Duyệt sững người lại, căn nhà nhỏ ở cột đá thứ ba? Đó chẳng phải là căn phòng cô đang thuê sao? Lẽ nào...? Nghĩ đến đây, đôi mắt một mí sau cặp kính cận ngược lên nhìn thẳng vào mặt người đàn ông bên cạnh.

“Có, có rồi.” Doanh Thiệu Kiệt bất ngờ trước câu hỏi của cô Trương, ấp úng nói không nên lời. Kỳ thực, từ lâu anh đã muốn nói với cô gái bên cạnh rằng đó là nhà của mình, nếu anh có dũng khí hơn một chút thì chuyện này có lẽ phải đi hết vài vòng quanh vườn hoa Mỹ Lệ mới có thể giải thích rõ ràng, nào ngờ còn chưa nói ra đã bị người khác khơi mào trước, đẩy mình vào thế bị động.

“Ồ, có người thuê rồi thì tốt quá. Đây là bạn gái của cậu à? Tôi vừa đi có ba tháng mà cậu đã có bạn gái rồi! Cậu ấy à, có bạn gái mà không nói với cô Trương này một tiếng. Ngày đó, tôi giới thiệu con gái của tôi cho cậu, nhưng cậu có để ý đến đâu, hóa ra đã có người yêu rồi.” Cô Trương cười nói vui vẻ, thấy Doanh Thiệu Kiệt ngượng ngùng, cô gái bên cạnh cứ tròn xoe mắt nhìn anh thì vội vã xin phép phải về nhà để dành không gian cho hai người nói chuyện.

Tuy nhiên, cô Trương không biết được rằng, những lời cô nói vừa nãy đã gây nên một “chiến trường mịt mù khói súng”.

“Duyệt Duyệt, tôi, tôi, kỳ thực, tôi...” Doanh Thiệu Kiệt đang muốn giải thích thì đã thấy đối phương đứng chắn ngang trước mặt mình, nói: “Doanh Thiệu Kiệt, tôi và anh tốt xấu gì cũng là đồng nghiệp, sao anh có thể lừa dối tôi như vậy chứ? Chẳng trách cột đá thứ ba anh quen thuộc đến thế, hóa ra nhà tôi thuê cũng là nhà của anh. Hừm, còn lấy tiền nhà dất nữa chứ, trang hoàng tinh tế ư, hừm, hóa ra kẻ biến trang hoàng tinh tế thành trang hoàng tinh giản là anh. Đồ lừa dối, cuối cùng thì tôi cũng đã tóm được tay chủ nhà rồi. Nhìn xem, trong một tháng tôi phải đưa anh bao nhiêu tiền? Tiền xe sáu trăm tệ, tiền nhà một nghìn năm trăm tệ, tổng cộng là hai nghìn một trăm tệ. Anh thật quá đáng!”

“Duyệt Duyệt, tôi, tôi, tôi định, tôi... Tôi thực sự muốn nói cho cô biết.” Doanh Thiệu Kiệt cuống quýt nhưng càng cuống quýt thì càng không thể nói rõ ràng, Tô Duyệt Duyệt không đợi anh giải thích, “hừm” một tiếng lạnh lùng nói: “Tôi quyết định phải có giới hạn rõ ràng với anh!”

Sải bước lên phía trước, Tô Duyệt Duyệt ngoái đầu lại, định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ “hừm” một tiếng trong cổ họng.

Cô bực mình bỏ đi, nhưng thật ra cô đã dành khoảng thời gian bằng mười bước chân để anh giải thích, cô đã đếm mười bước nhưng thấy phía sau không có phản ứng gì, thì ra anh ta đối với mình chỉ là bạn bè thông thường. Nói thực, vừa rồi tuy cô có bực bội, song suy đi tính lại, sáu trăm tệ tiền xe và một nghìn năm trăm tệ tiền nhà cũng không có gì quá đáng, chỉ ghét anh ta đã không nói cho cô biết đó là nhà của anh ta, chính là đã không thành thực với cô.

Doanh Thiệu Kiệt lặng lẽ nhìn cô bỏ đi, trong lòng không khỏi xót xa, anh thần thờ ngồi xuống vệ đường nghỉ ngơi, có lẽ ông trời muốn mình mãi cô đơn, nếu không vì sao lại đẩy mình tới bước này, để cô ấy biết rõ “chân tướng” của ngôi nhà thuê?

“Hơ...”

Cười nhạt một tiếng, có lẽ cuộc đời là vậy.

29. Chương 29: Buổi Họp Liên Hoan Cuối Năm Hoàn Tráng

Ngày hôm sau, Doanh Thiệu Kiệt đến đón Tô Duyệt Duyệt đi làm như thường lệ, chỉ là giữa hai người vẫn không ai nói với ai câu nào. Doanh Thiệu Kiệt đợi Tô Duyệt Duyệt nói trước, còn Tô Duyệt Duyệt lại đợi anh lên tiếng trước, kết quả là suốt cả chặng đường, hai người họ không ai chịu mở miệng.

Ngày hôm sau nữa cũng như vậy, giữa hai người, không ai chịu nói trước, im lặng dường như là từ duy nhất để hình dung về họ. Cho đến ngày họp cuối năm của JSCT, khi Tô Duyệt Duyệt mặc một chiếc váy tím sẫm, khoác chiếc áo gió xuất hiện trước mặt Doanh Thiệu Kiệt, anh hơi ngây người một chút, nói: “Hôm nay cô rất đẹp.”

Tô Duyệt Duyệt khẽ hít vào một hơi, nhún vai nói: “Anh cũng vậy, rất bảnh trai.”

Quả thực, hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại đối với Doanh Thiệu Kiệt, buổi họp cuối năm của JSCT sẽ chính thức đánh dấu thời khắc anh bước vào JSCT với vai trò là người phụ trách dự án S. Trên đường đi, anh muốn nói rõ chuyện này với cô gái đang ngồi phía sau xe nhưng nhìn vào gương chiếu hậu, anh thấy cô từ đầu đến cuối chỉ ngó ra phía ngoài nên lại thôi. Cô ngồi yên lặng, trên khóe môi hé nở một nụ cười trong sáng, thuần khiết mà chỉ riêng cô mới có được. Nụ cười khiến anh trong phút chốc trở nên lơ đãng như kẻ mất hồn nhưng ngay sau đó anh lại bình tĩnh trở lại, tập trung lái xe, cố kìm nén cơn sóng cứ trào dâng trong lòng. Sự nghiệp, điều mà anh muốn vẫn là sự nghiệp, chẳng phải vậy sao?

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

Hôm nay, dường như mọi nhân viên trong JSCT đều không thể tập trung làm việc, ai cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng tới giờ họp cuối năm. Hơn nữa, tất cả mọi người đều ăn mặc rất diện, mỗi năm một lần, lãnh đạo của các bộ phận đều mong muốn các nhân viên của mình nổi bật một chút trong giờ phút này, ngay cả một cô đã lớn tuổi ở bộ phận Tài vụ cũng trang điểm thật đẹp. Trước khi buổi họp khai mạc khoảng một tiếng, Tô Duyệt Duyệt bị Vu Tiểu Giai kéo vào nhà vệ sinh, bôi một lớp son lên môi dù cô không hề muốn một chút nào. Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tô Duyệt Duyệt kêu vang.

Nhìn thấy số điện thoại của công ty hiện lên, Tô Duyệt Duyệt nghe máy ngay, bên kia đầu dây là giọng của Ada - Thư ký của Tổng giám đốc, mời cô lên phòng họp M ngay, CFO của khu vực Trung Quốc bộ thông tin Tập đoàn JS muốn gặp cô.

Tô Duyệt Duyệt sửng sốt, CFO của khu vực Trung Quốc thuộc bộ phận thông tin Tập đoàn JS ư, một vị lãnh đạo vô cùng cao cấp! Mọi người đều gọi “vị quan lớn” này là “Củ khoai tây lớn”, “Củ khoai tây lớn” cho gọi mình, chắc chắn là lành ít dữ nhiều rồi.

“Tôi lên tầng trên trước đây.”

Không kịp để Vu Tiểu Giai vẽ mày kẻ mắt ỳnh, Tô Duyệt Duyệt đã ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi nhà vệ sinh, suýt chút nữa thì đâm sầm phải Như An Tâm. Như An Tâm hỏi Vu Tiểu Giai xem có chuyện gì, Vu Tiểu Giai đang cầm chiếc bút kẻ chân mày, lè lưỡi nhún vai tỏ ý không hiểu tại sao.

Phòng họp M là một trong những phòng họp quan trọng nhất của JSCT, nằm ngay bên cạnh phòng VIP. Phòng VIP có hai gian, mặc dù không lớn lắm nhưng chính là nơi làm việc của CEO và CFO khu vực Trung Quốc thuộc bộ Thông tin Tập đoàn JS. Phòng họp M thường chỉ được sử dụng trong những trường hợp đặc biệt, bình thường rất ít khi dùng đến nó.

“Sue, cô vào đi!” Ada nhìn thấy một cô gái đeo kính bước vào, liền dẫn cô đến phòng họp M, nói thực, Ada không hề biết mặt người đồng nghiệp mới đến JSCT làm việc chưa đầu ba tháng này nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của cô thì Ada đoán được ra ngay cô là Tô Duyệt Duyệt.

“Cám ơn chị!”

Khi gõ cửa bước vào phòng họp M, một mùi hương xộc vào mũi cô, Tô Duyệt Duyệt lo lắng nhìn quanh môi trường xa lạ này một lượt, chỉ thấy người phụ nữ tầm tuổi trung niên đang ngồi trên ghế dành cho lãnh đạo cách cô khoảng ba mét, người phụ nữ này đưa mắt nhìn cô, mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng hỏi: “Cô là Sue?”

Tô Duyệt Duyệt khẽ “vâng” một tiếng, chợt cô nhìn thấy trên bàn có một chiếc cặp tài liệu màu đen, thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng nhìn kĩ nhãn mác của nó, Tô Duyệt Duyệt nhận ra đó chính là cặp tài liệu mà cô mang từ Bắc Kinh về, cũng chính là cặp tài liệu cô nhận từ chỗ Emma. Nhưng cặp tài liệu này lẽ ra đang ở chỗ Shelly mới đúng. Chiều qua, Shelly hỏi mượn cô, sao bây giờ lại ở trong tay CFO.

“Tôi đã xem qua bản lý lịch của cô, khi vào JSCT cô mới chỉ có một năm rưỡi kinh nghiệm làm việc, vẫn còn đang...” Người phụ nữ trung niên này mặc một bộ váy lụa màu đen, cả người toát lên vẻ lạnh lùng, liếc nhìn Tô Duyệt Duyệt bằng ánh mắt khinh khinh. Nhân viên trong công ty gọi bà ta là Chu Hâm, gán cho bà ta biệt danh “nữ thần khu vực Trung Quốc bộ phận Thông tin Tập đoàn JS”, sự thật về việc bà ta ngoi được lên vị trí này thế nào vẫn còn là một bí ẩn, chỉ biết rằng bà ta có quyền lực rất lớn. Nghe nói, để có được vị trí này, bà ta đã nhờ vào ông chồng có thể “hô mưa gọi gió” trong giới chính trị và thương nhân, cũng có người nói rằng bà ta là phe cánh của một nhân vật có thế lực nào đó trong tổng bộ, lại có người nói bà ta đã dựa vào chính bản thân mình. Nhưng những điều này dù sao cũng là tin đồn, nhìn bà ta, Tô Duyệt Duyệt chỉ có một cảm giác duy nhất, chính là sự xa cách. Ít nhất đó cũng là cảm giác lúc này của cô.

“Làm việc ột doanh nghiệp tư nhân.”

“Vâng.”

Tô Duyệt Duyệt lại gật gật đầu, người phụ nữ trung niên cười nhạt: “Chẳng trách để xảy ra sai sót lớn như vậy mà vẫn không nhận được ra.”

“Sai sót?” Tô Duyệt Duyệt kinh ngạc, lập tức đưa mắt nhìn cặp tài liệu, lẽ nào vị lãnh đạo này đã nói nhầm chẳng? Không thể nào, bản thân cô đã đối chiếu lại một lần cùng với Emma khi còn ở Bắc Kinh, sau khi

trở về, cô lại cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, làm sao có thể nhầm lẫn được? Nhưng CFO khu vực Trung Quốc bộ phận Thông tin Tập đoàn JS lại nói là sai, việc này liệu có phải là đã xử oan cho cô rồi không?

“Kevin làm việc gì cũng rất cẩn thận, không ngờ cô vừa mới vào JSCT làm việc chưa đầy ba tháng đã gây rắc rối lớn cho anh ấy như vậy.”

Trong mắt Chu Hâm lóe ra tia nhìn sắc lạnh, nói tiếp: “Dự án nhà xưởng kỳ ba ở Hải Thành của nhà máy Gang thép N là do cô làm hợp đồng đúng không?”

“Vâng.”

“Tổng số tiền trong hợp đồng là sáu phẩy năm mươi bảy triệu tệ, nhà máy Gang thép N là khách hàng lớn của công ty chúng ta, dự án Hải Thành hai kỳ trước đều do JSCT làm, vì vậy, JSCT đã được tôi phê duyệt hứa sẽ chiết khấu mười một phần trăm và ưu đãi ngày quyết toán cho nhà máy Gang thép N, đồng thời còn xin tổng bộ chiết khấu đặc biệt hai mươi hai phần trăm đối với sản phẩm nhập khẩu. Nhưng đến khâu cô làm hợp đồng lại không thấy chiết khấu cho họ mười một phần trăm, nội bộ cũng không đưa mã số chiết khấu cho bên mua, thậm chí cũng không ưu đãi kỳ hạn thanh toán cho họ. Chỉ vì sai sót nhất thời của cô đã khiến cho bộ phận Kiểm soát tài vụ không kịp thời điều chỉnh hạn mức tín dụng, mọi hàng hóa đều không thể xuất đến nơi cần thiết. Sáng sớm hôm nay, Tổng giám đốc Tiền của nhà máy Gang thép N đã gọi điện kêu ca với tôi rằng tất cả công nhân của ông ta đang ngồi chơi không. Còn chúng ta ngồi đây thì hay rồi, không hề phát hiện ra đã làm sai điều gì.” Giọng nói của Chu Hâm càng lúc càng to, Tô Duyệt Duyệt nghe rất rõ sai lầm mà mình đã mắc phải nhưng trong lòng cô cảm thấy hết sức kinh ngạc và luôn tự hỏi tại sao cô chưa từng nghe Emma nói nửa lời về việc phải chiết khấu mười một phần trăm và ưu đãi về ngày thanh toán cho nhà máy Gang thép N, càng không thể tìm ra bất kỳ một lỗi sai nào từ tập tài liệu mà mình đang cầm trên tay, nhưng nghe những lời Chu Hâm nói ra, rõ ràng bà ta không hề đùa. Một CFO có địa vị cao trong một tập đoàn lớn chắc hẳn không thể bịa đặt vu oan ột nhân viên quen như cô được. Hiện tại, sự việc này dường như đang muốn nói rằng công việc của cô ở JSCT sắp sửa chấm dứt.

Không ngờ Tô Duyệt Duyệt còn chưa được tham dự buổi họp liên hoan cuối năm mà đã sắp phải chấm dứt công việc của mình tại công ty doanh nghiệp nước ngoài này. Còn nhớ lúc đầu cô đã thề sẽ làm tốt như thế nào, cô đã hứa chắc chắn với bố mẹ và Mèo con, thậm chí còn hứa trước cả Tổng Dật Tuấn nữa. Nhưng cô lại phạm phải một sai lầm không thể tha thứ được trong khi cô không hề hiểu rõ sự việc.

Nhà máy Gang thép N là một công ty không rõ nổi tiếng đến cỡ nào, trong đầu Tô Duyệt Duyệt đột nhiên hiện lên hình ảnh sốt ruột, lo lắng của các nhân viên dự án khi không thể thi công, từng khuôn mặt đều hiện rõ vẻ oán hận. Nhưng quả thật Emma không hề nói với cô việc cực kỳ quan trọng này. Chợt trong đầu Tô Duyệt Duyệt bỗng lóe lên ý nghĩ, có lẽ nào Emma đã cố tình làm như vậy?

“Tôi, tôi...” Nỗi lo lắng trong lòng khiến cô bật khóc, hiện tại cô chẳng khác gì kẻ chết đuối đang cố gắng tìm cọc bám víu, cho dù chỉ là bầu vào ngoi lên thở trong giây lát mà cũng không có. Khóe miệng Chu Hâm hơi nhếch lên vẻ đắc thắng, nụ cười này vô cùng khó hiểu, bà ta không thể để bất cứ kẻ nào nhận ra cảm xúc thực sự trong lòng mình.

“Cộc cộc”, có người gõ cửa, không đợi Chu Hâm cho phép, cánh cửa đã bật mở. Mùi nước hoa thoang thoang theo gió bay vào trong phòng họp M, Chu Hâm và Tô Duyệt Duyệt cùng đưa mắt nhìn ra cửa, người đàn ông đi vào liền nói với Chu Hâm: “Joe, chị tìm Duyệt Duyệt có việc gì thế?”

“Duyệt Duyệt ư?” Sắc mặt Chu Hâm sầm lại, nụ cười nhếch mép vừa hiện trên môi vụt tắt, ánh mắt sắc lạnh liếc về phía Tô Duyệt Duyệt, nói tiếp: “Kevin, hợp đồng của nhà máy Gang thép N có vấn đề, nhân viên mới của cậu là Tô Duyệt Duyệt đã vứt bỏ cả phần chiết khấu của tổng bộ, đồng thời còn quên mất chiết khấu và tín dụng đối với khách hàng của JSCT.”

“Vậy sao? Nửa tiếng trước tôi vừa mới tới phòng làm việc của tổng giám đốc, Roger và tôi đã thảo luận xong chuyện này, chẳng ngờ chị đã cho gọi Sue rồi.” Tổng Dật Tuấn vẫn chưa nhìn Tô Duyệt Duyệt, cách xưng hô mà anh ta quen gọi là “Duyệt Duyệt” đã được đổi thành “Sue”, anh ta tiện tay cầm tập tài liệu đang để trên bàn lên xem một lúc rồi nói: “Đây là sơ suất của tôi.”

“Kevin, cậu... Vậy là ý gì?” Thấy Tổng Dật Tuấn đặt tập tài liệu xuống bàn và nhận tất cả trách nhiệm về mình, Chu Hâm liền cảm thấy có điều gì đó rất bất an.

“Joe, chúng tôi đều biết rõ việc này là do Emma đã giở trò, sau khi Sue làm xong đã đưa cho tôi xem, tôi không phát hiện ra nên đây là lỗi của tôi.”

“Kevin, bây giờ không phải là lúc bảo vệ cấp dưới của mình đâu.” Chu Hâm không hài lòng trước câu nói của Tổng Dật Tuấn, trông ánh mắt bà ta có vẻ rất giận dữ.

“Tôi biết là bây giờ là lúc giải quyết vấn đề thế nào cho hợp lý. Vừa rồi, tôi có tới hỏi tổng bộ, họ đã bằng lòng viết trả hóa đơn đồ cho chúng ta. Còn về Tổng giám đốc Tiền, tôi sẽ hẹn ông ấy hôm khác đi uống rượu, chuyện này kết thúc tại đây.” Chỉ chưa đến nửa tiếng đồng hồ, Tổng Dật Tuấn đã xử lý công việc rất mỹ mãn. Đây quả đúng là cấp dưới mà bà ta hài lòng nhất và cũng quý mến nhất, chỉ là anh ta làm như vậy, rõ ràng không phải vì công ty mà chính là vì người con gái tên là Tô Duyệt Duyệt kia. Mặc dù tại nơi làm việc, Chu Hâm không đến mức có thể quát giọng gọi mây, nhưng cũng là vị Tổng giám đốc tiếng tăm lẫy lừng trong nghề, muốn bóp chết một kẻ nhỏ bé như Tô Duyệt Duyệt vốn không cần phải đích thân ra tay, chỉ là lần này, dường như bà ta đã để cho tình cảm chiến thắng lý trí, lại còn để mất phong thái của mình trước mặt Tổng Dật Tuấn. Đương nhiên, đây chưa phải là điều quan trọng nhất. Trong tập đoàn JS, tin đồn không thể ngờ tới nhất lại thường là sự thật, vị Giám đốc trẻ tuổi Tổng Dật Tuấn đang đứng trước mặt đây chính là tình nhân của bà ta.

Bà gặp anh ta lần đầu tiên là khi anh ta mới chỉ vừa tốt nghiệp, năng lực rất khá, hơn nữa mẹ kế anh ta lại là đồng nghiệp của chồng mình, sau hai ba lần tìm cách thuyết phục, cuối cùng bà ta đã đưa anh ta vào làm tại JSCT. Cũng đúng lúc đó, bà ta sắp được thăng chức lên làm CFO của Tổng bộ khu vực Trung Quốc thuộc Tập đoàn JS, Tổng Dật Tuấn là nhân viên cuối cùng mà bà ta tuyển vào JSCT.

Không biết có phải do Chu Hâm đã bước vào độ tuổi nham hiểm, độc ác, hay tại mối quan hệ nhạt nhẽo với chồng, cũng có thể do Tổng Dật Tuấn là một người đàn ông thông minh, rất có duyên lời cuốn phụ nữ, mà chỉ sau mấy lần gặp gỡ, bà ta đã khiến Tổng Dật Tuấn bằng lòng trở thành nhân tình trong bóng đêm. Mấy năm qua, bà ta luôn giúp Tổng Dật Tuấn trụ vững trong các cuộc đấu tranh nhân sự, thậm chí còn đề bạt thăng chức lên làm Giám đốc bộ phận Quản lý hợp đồng.

Đương nhiên, bà ta vô cùng lo lắng có một ngày nào đó người đàn ông hào hoa, luôn là tâm điểm thu hút các cô gái kia sẽ rời bỏ mình mà đi, vì vậy, bà ta đã phải cấp dưới thân tín của mình là Shelly tới JSCT làm “do thám” với một chức vị khá ổn - Quản lý. Gần đây, các tin tức báo về đều cho thấy, tình nhân này của bà đã bắt đầu không chịu an phận với vai trò cấp dưới nữa, lại còn đối xử tốt đặc biệt với nữ nhân viên mới Tô Duyệt Duyệt. Sau khi nhìn thấy cô gái này, trực giác của người phụ nữ đã mách bảo bà ta rằng dường như Tổng Dật Tuấn đã phải lòng cô ta. Cho nên, bà ta quyết không thể để cô gái này tồn tại ở đây được hơn nữa, bà ta muốn để cho Tổng Dật Tuấn biết rằng ai mới là người quyết định số phận anh ta. Nhưng lần này xem ra bà ta đã thua cuộc.

“Ok.” Chu Hâm không biết phải nói thế nào, bà ta đành buông tay, nói với Tô Duyệt Duyệt: “Tôi sẽ bàn bạc với bộ phận Nhân sự, đối với thời gian thử việc của cô...”

“Joe, sáng nay bộ phận Nhân sự đã xác định và đánh giá thời gian thử việc của Sue, tôi đã xác nhận rồi. Hơn nữa, tôi cảm thấy việc này là do Emma mà ra, tôi lại nhất thời sơ sót nên mới phạm phải sai lầm này, sự việc đã được giải quyết, khiển trách như vậy là Sue đã biết lỗi của mình rồi. Cô ấy là một nhân viên khá, làm việc cũng rất thận trọng.”

Tổng Dật Tuấn liếc nhìn Tô Duyệt Duyệt, ánh mắt như muốn “trưng cầu ý kiến” của cô, Tô Duyệt Duyệt còn chưa hết sững sốt, thấy vậy liền vội vã gạt đầu, Chu Hâm định nói thêm gì đó thì Roger - Tổng giám đốc JSCT gõ cửa bước vào, vẻ mặt tươi cười, miệng luôn nói về cuộc họp cuối năm. Vì không phải là Tổng giám đốc của JSCT, Chu Hâm chỉ có thể thuận theo tình hình. Mặc dù bản thân bà ta vẫn còn vướng bận về việc này, nhưng cuộc họp hôm nay còn là một cuộc chiến không khói thuốc súng. Người đồng nghiệp theo sát bà nhất ở Bắc Kinh là Wagner - CEO khu vực Trung Quốc của bộ phận Thông tin Tập đoàn JS sẽ cùng bà ta đọc lời chào mừng trong cuộc họp cuối năm này, cùng lúc này, ông ta hẳn cũng sẽ mang đến JSCT một âm mưu, bà ta cùng phe cánh phải ứng phó thế nào trước cuộc chiến cam go này, đó mới là “nhiệm vụ cấp bách” nhất.

Sau khi cuộc nói chuyện trong phòng họp M kết thúc, Tô Duyệt Duyệt một mình xuống lầu trốn vào một ô trong nhà vệ sinh, cô càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy bứt rứt, khó chịu. Còn nhớ lúc đầu, cô đã hứa

hẹn trước Tổng Dật Tuấn là sẽ làm tốt công việc được giao như thế nào, nhưng tại sao lại để xảy ra sai sót này chứ? Hôm nay, sự việc rắc rối đến mức phải để Tổng Dật Tuấn tới “thu dọn”! Nghe những lời nói vừa rồi giữa Tổng Dật Tuấn và Chu Hâm, mặc dù chưa đến nỗi gay gắt nhưng cũng có thể thấy anh ta đã vì mình mà chống đối lại sếp. Như vậy, không biết mình có làm ảnh hưởng đến tương lai ở JSCT của Tổng Dật Tuấn không nhỉ?

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy rối bời, suy nghĩ cứ quẩn chặt trong đầu như một mớ bòng bong khiến cô không sao chịu nổi, nước mắt rơi lã chã. Rất nhiều người ra ra vào vào nhà vệ sinh, thỉnh thoảng lại có người trách móc cô chiếm dụng ô vệ sinh lâu quá, nhưng chủ yếu vẫn là tiếng cười nói vui vẻ của mọi người, có người bàn luận xem tập thể nào xuất sắc nhất năm nay, cũng có người bàn luận về món quà bí mật trong trò rút thăm trúng thưởng vào buổi tối, có người lại nói đến việc tối nay sẽ có một vị khách bí mật, không biết là ai?

Khi mọi người đã đi hết, Tô Duyệt Duyệt quệt nước mắt, chuông điện thoại reo lên một tiếng, đó là tin nhắn của Vu Tiểu Giai, cô ấy nói xe đã sắp chạy rồi. Tô Duyệt Duyệt biết với bộ dạng này mà đi xuống chắc chắn sẽ bị mọi người vặn hỏi, đành phải nói rằng mình đang bận việc nên đến muộn một chút. Khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, Tô Duyệt Duyệt cúi đầu, bước liền hai bước, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một đôi giày da bóng loáng, vừa ngẩng lên, chủ nhân của đôi giày đó đã đưa cho cô chiếc khăn tay và nói: “Lau đi!”

Tổng Dật Tuấn?

Dưới ánh đèn dịu nhẹ ở hành lang, nụ cười trên khuôn mặt anh ta vẫn rất cuốn hút, cô ngơ ngác nhìn anh trân trân đến độ quên cả việc cầm lấy chiếc khăn.

“Chúng ta sẽ là tập thể xuất sắc nhất hôm nay, vậy mà mắt cô đỏ hoe như mắt thỏ vậy, nếu người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ nói tôi bắt nạt, ức hiếp cấp dưới đây.”

Nói đoạn, Tổng Dật Tuấn cẩn thận, nhẹ nhàng lau nước trên khóe mắt cô, vốn chỉ có đôi mắt là đỏ nhưng không ngờ hành động quá đỗi dịu dàng này của anh đã khiến cả khuôn mặt cô ửng đỏ, ánh mắt vội vàng lảng tránh nhìn ra chỗ khác, giọng anh nhỏ nhẹ nhưng đầy mê hoặc truyền đến bên tai: “Làm bạn gái anh nhé?”

“Hả?!”

Anh đã đổi cách xưng hô rồi ư? Cô giật bắn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh đang đứng trước mặt mình, trông anh như một chàng hoàng tử chỉ có trong truyện cổ tích, phong thái cao sang, tài hoa khiến người ta phải ngưỡng mộ, lại thêm tướng mạo đẹp trai ngời ngời. Một người đàn ông ưu tú như vậy sao có thể đột nhiên bày tỏ tình cảm với cô, một cô gái bốn mắt, ngoại hình không có gì nổi bật, không có gì gọi cảm chứ?

Mình đang nghe nhầm chẳng?

Hay là anh ta đang đùa giỡn mình?

“Đừng xem tôi chỉ là một con cừu, sự thông minh của loài cừu thật khó tưởng tượng, trời có cao tới đâu, tình cảm cũng vô cùng dạt dào...” Đúng lúc này, nhạc chuông điện thoại lại vang lên, Tô Duyệt Duyệt như thể vừa vớ được máy phun khí rung trong lúc đang nghẹt thở, cô liền cầm điện thoại, bấm nút nghe,

“Cô, cô đang ở đâu?”

Giọng nói từ trong điện thoại và từ phía cuối hành lang lần lượt truyền đến, Tô Duyệt Duyệt nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy Doanh Thiệu Kiệt đứng khựng lại vài giây khi nhìn thấy họ, rồi sải bước rất nhanh, chỉ vài giây đã tới nơi.

“Anh tìm Duyệt Duyệt à?”

Tổng Dật Tuấn đã đổi cách xưng hô, mặc dù Doanh Thiệu Kiệt cũng gọi Tô Duyệt Duyệt như vậy, nhưng những lời này lại phát ra từ miệng của Tổng Dật Tuấn, hơn nữa tại nơi chỉ ba người họ đã chọe cho Doanh Thiệu Kiệt nổi cáu. Bất cứ ai cũng không đủ khoan dung đối với kẻ tình địch tiềm ẩn của mình. Trong khi Doanh Thiệu Kiệt cho rằng Tổng Dật Tuấn tiếp cận Tô Duyệt Duyệt chỉ để đùa giỡn một cô gái ngây thơ, trong sáng. Mặc dù bản thân anh chưa hề biểu lộ tình cảm của mình với Tô Duyệt Duyệt, hơn nữa mấy ngày nay, mối quan hệ giữa anh và cô vừa mới bình thường trở lại, trong anh đang ẩn chứa cảm xúc yêu

đương mãnh liệt của một người đàn ông, anh lạnh lùng nói với Tống Dật Tuấn: “Tôi thấy có người nói cô ấy chưa lên xe, cho nên, cho nên...”

Vốn đang là nói với Tống Dật Tuấn nhưng bất giác anh lại đưa mắt nhìn về phía Tô Duyệt Duyệt, Tống Dật Tuấn hiểu rõ người đàn ông trước mặt mình muốn nói gì, không đợi anh nói hết câu, Tống Dật Tuấn liền kéo tay Tô Duyệt Duyệt, nói: “Không sao, để tôi đưa cô ấy đi.”

“Anh...”

Doanh Thiệu Kiệt trở mắt nhìn Tống Dật Tuấn cầm tay kéo Tô Duyệt Duyệt đến chỗ cầu thang máy, trong lúc sững sốt, anh chỉ thấy vẻ mặt cô đang rất rối bời bỗng chốc trở nên ửng đỏ vì xấu hổ. So với Tống Dật Tuấn, anh luôn tỏ ra lúng túng trước mặt phụ nữ, thậm chí còn không biết phải nói như thế nào. Anh biết rõ một cô gái như Tô Duyệt Duyệt sẽ không thể không xao động trước một người đàn ông đầy mãnh khỏe như Tống Dật Tuấn, anh nghĩ nếu vạch trần đối thủ của mình sẽ chỉ khiến ối quan hệ giữa anh với Tô Duyệt Duyệt thêm gượng gạo. Đang mải mê suy nghĩ thì Tống Dật Tuấn đã đứng trước cửa thang máy, nói: “Thang máy đến rồi, cùng đi chứ?”

“Tôi còn có việc.”

Khi vào trong thang máy, Tống Dật Tuấn liếc nhìn người đàn ông đứng ở hành lang, đây là một “cuộc đua”, anh ta có thể hiểu rõ cảm giác thù địch của Doanh Thiệu Kiệt đối với mình, đó là vì sự thân mật với Tô Duyệt Duyệt. Có điều anh ta biết bản thân mình chưa chắc đã có thể trở thành kẻ thắng cuộc trong cuộc đua này, vì Tô Duyệt Duyệt thần thờ rút tay cô ra khỏi bàn tay anh, mặc dù động tác này chỉ diễn ra sau khi đã đi vào thang máy nhưng ít nhiều có thể thấy rõ ràng, cô gái này không hề bị mê hoặc trước lời tỏ tình vừa rồi của anh.

Quả thật, trong lòng Tô Duyệt Duyệt lúc này đang rối bời, tim đập loạn nhịp, hoàn toàn không chỉ là bởi lời tỏ tình đột ngột của Tống Dật Tuấn, mà chính là ánh mắt của Doanh Thiệu Kiệt. Rõ ràng, ánh mắt anh vô cùng khó chịu khi cô quá thân mật với Tống Dật Tuấn, thậm chí còn muốn kéo cô về phía mình, chỉ có điều cuối cùng anh vẫn đứng ở đó, câu “tôi còn có việc” chỉ là một cái cớ. Trong đầu cô chợt hiện lên tất cả khung cảnh kể từ lúc quen biết Doanh Thiệu Kiệt, đột nhiên cô rất muốn gục đầu vào vai anh, kể cho anh nghe mọi nỗi ám ức mà cô phải chịu đựng ngày hôm nay, nhưng vì có sự xuất hiện của Tống Dật Tuấn, hoặc cũng thể là đã xảy ra tình huống mà cô không ngờ tới khiến cô nhất thời không biết phải làm thế nào.

Ngồi trên chiếc Audi TT của Tống Dật Tuấn, Tô Duyệt Duyệt cũng chẳng buồn để ý chiếc xe này sang trọng hơn hẳn chiếc Polo của Doanh Thiệu Kiệt, cô thần thờ ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, thành phố đã lên đèn sáng rực. Tống Dật Tuấn đang nói chuyện với cô nhưng cô lại chẳng còn tâm trí đâu để đáp lại.

“Những gì anh nói vừa rồi là thật lòng, nếu anh cần thời gian, anh sẽ đợi.”

“Em...”

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy vô cùng đường đột khi một lần nữa anh lại đề cập đến chuyện này, cô cũng bất ngờ đối cách xưng hô, nghiêng mặt nhìn Tống Dật Tuấn nhưng vẫn không nói được lời nào, vội đưa mắt nhìn về phía con đường trước mặt, thầm mong nhanh nhanh chóng chóng đến khách sạn để giải thoát tâm trạng rối bời này.

Anh quá hoàn hảo, hoàn hảo đến nỗi khiến cô cảm thấy anh không có thật.

Khi đến khách sạn Châu Tế, Vu Tiểu Giai đang từ trong nhà vệ sinh đi ra, thấy Tống Dật Tuấn và Tô Duyệt Duyệt cùng đến, cô ta trợn tròn mắt như thể vừa phát hiện ra một bí mật động trời nào đó. Tống Dật Tuấn chỉ cười hỏi tại sao cô ta lại đứng ngây người ra vậy, lúc đó Vu Tiểu Giai mới định thần lại được rồi cùng hai người đi vào trong phòng tiệc.

Tiệc cuối năm của JSCT được đặt theo tiệc của người Trung Quốc, đây là truyền thống của Tập đoàn JS, họ đã ở Trung Quốc mười năm nên muốn thể hiện sự gần gũi với nhân viên hơn bằng cách tôn trọng thói quen của người Trung Quốc, đây chính là một thông lệ mà lãnh đạo Tập đoàn JS đặt ra. Cho nên, nếu so với những bữa tiệc buffet của các công ty nước ngoài khác, mặc dù bữa tiệc cuối năm của JSCT rõ ràng không mang phong cách của người phương Tây, nhưng nó cũng không kém phần xa hoa.

Mỗi năm họ lại tổ chức một lần, nhưng nhân viên bình thường không mong đợi thứ gì khác, họ chỉ trông chờ lúc rút thăm trúng thưởng để lấy may mắn đầu năm mới. Wagner - CEO và Chu Hâm - CFO khu vực Trung Quốc bộ phận Thông tin Tập đoàn JS lần lượt đứng lên nói đôi lời chúc mừng ngắn gọn. Nội dung vẫn là ca ngợi những cống hiến của JSCT tại Trung Quốc trong năm qua, họ lặp đi lặp lại việc JSCT đã đưa doanh số bán hàng tăng từ năm trăm triệu trong năm ngoái lên đến sáu trăm tám mươi triệu trong năm nay, còn cả lợi nhuận trước thuế khiến mọi người không ngớt lời khen ngợi, điều này khiến Tổng giám đốc Roger và giám đốc các bộ phận Bán hàng cười cười hớn hở. Còn các nhân viên, ai nấy cũng chỉ mong đợi lương bổng năm tới này tăng cao hơn một chút. Tuy nhiên, năm nào cũng vậy, sự hùng hồn của các lãnh đạo và bữa tiệc thịnh soạn trong buổi họp cuối năm luôn thay thế cho sự tăng lương.

Hy vọng, thất vọng rồi lại hy vọng, năm nào việc này cũng lặp đi lặp lại, đây chính là sự thực ở chốn công sở, mọi người đều biết rất rõ, buổi tiệc cuối năm là để chúc mừng công ty, mừng cho thắng lợi của cả một tập đoàn, chứ không phải thắng lợi của một cá nhân.

Tổng giám đốc lần lượt cảm ơn những lời chúc của CEO và CFO, sau khi nói thêm vài câu, ông ta chuẩn bị tuyên bố tập thể xuất sắc nhất năm nay.

Tổng giám đốc bình thường rất ôn hòa, nhiều người nói rằng dù ông đang cáu giận cũng rất ít khi vội vàng, đây cũng là lý do tại sao JSCT có thể giống như nồi nước ấm không lạnh mà cũng không nóng sau khi ông nhậm chức, thành tích tốt hay xấu trong sự nghiệp dường như đối với ông đã không còn quan trọng, ông cũng là người ngồi lẫn trong hàng ngũ JSCT đang đợi về hưu. Mặc dù việc này thật mỉa mai nhưng quả thực chuyện đó là có thật. Tập đoàn JS nằm trong top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới, người có thể hô mưa gọi gió, trải qua biết bao gian khổ cũng đến ngày phải “thoái vị nhường ngôi”, chắc chắn khó tránh khỏi cảm giác có chút gì đó tiếc nuối nhưng có thể rút lui an toàn cũng là một việc hết sức may mắn rồi.

“Tập thể xuất sắc nhất năm nay là...” Tổng giám đốc đột nhiên dừng lại, mọi người đang đồng tai lên nghe thì thấy trên khuôn mặt hiền từ của ông ta nở một nụ cười đầy bí hiểm, khiến ai cũng hồi hộp, “sếp lớn” có cái tên giống với chú thỏ Roger này lúc nào cũng thích trêu đùa mọi người, y hệt người dẫn chương trình trong lễ trao giải Oscar.

“Tôi nghĩ hay là mời vị Giám đốc quản lý dự án mới của JSCT lên tuyên bố với chúng ta.” Tổng giám đốc cười cười nói, đưa mắt nhìn về phía bên phải, chỉ thấy một dáng người trông rất nổi bật đang sải bước tiến lên khán đài, anh ta bắt tay với Tổng giám đốc, mỉm cười nói: “Rất mừng khi được quay về JSCT.”

Mọi người đứng bên dưới ngơ ngác nhìn lên, Tô Duyệt Duyệt lại càng kinh ngạc hơn, thì ra lúc sáng anh ấy ăn mặc sang trọng như vậy là có mục đích, Giám đốc dự án lớn, anh đến JSCT trong thân phận bí mật như vậy thật không đơn giản chút nào. Phải rồi, anh vốn là một “ông hoàng điện ảnh” mũi lọ hoa mà, đã lừa gạt cô lâu như vậy, đến một lời giải thích cũng không có, vừa rồi trong hành lang không thấy anh cáu giận với mình, cũng không có ý định nói rõ tất cả, lúc này bộ dạng của anh cao sang vô cùng, không biết liệu có phải muốn để lại một chút ấn tượng đẹp nhất trong lòng mọi người không nữa.

“Tập thể xuất sắc nhất năm nay là bộ phận Quản lý hợp đồng.”

Tô Duyệt Duyệt vẫn đang miên man trong dòng suy nghĩ, Tổng Dật Tuấn ngồi trên ghế Giám đốc bộ phận đã đứng dậy, quay người ra hiệu cho nhân viên của mình lên bục. Bộ phận Quản lý hợp đồng được bình chọn đương nhiên là vô cùng phấn khởi, đặc biệt là mấy người như Vu Tiểu Giai, chỉ có Như An Tâm vẫn ngồi thất thần trên ghế, Tô Duyệt Duyệt định gọi cô ta thì thấy Tổng Dật Tuấn bước đến cô ta nói nhỏ gì đó, Như An Tâm lúc này mới đứng dậy bước lên.

“Hí hí, xem ra, suy đoán của mình thật chính xác, cô đúng thật là, rõ ràng đã biết mà không bảo chị em gì cả.” Vu Tiểu Giai đứng trên bục ghét sát vào tai Tô Duyệt Duyệt thì thầm, cô ta muốn đứng thật gần “bạn gái” của nhân vật quan trọng, như vậy, về sau cũng có thể được xem có chút “dính dáng bà con” rồi. Tập đoàn lớn đúng là tập đoàn lớn, lúc trước cô nghĩ Tô Duyệt Duyệt bị CFO gọi đi chắc chắn là thâm hiểm rồi, chẳng ngờ sau cơn mưa trời lại sáng, cầu vồng xuất hiện, Tô Duyệt Duyệt không những ngồi xe Audi TT của Tổng Dật Tuấn đến đây, mà người bạn có mối quan hệ thân mật là Doanh Thiệu Kiệt lại trở thành nhân vật quan trọng của JSCT một cách bất ngờ nhưng cũng rất hợp lý. Vu Tiểu Giai đang mải nghĩ bỗng thấy Tô Duyệt Duyệt đứng bên kêu “ái” một tiếng, mặc dù tiếng kêu rất khê nhưng nó cũng lọt vào tai Vu

Tiểu Giai trong tiếng nhạc. Vu Tiểu Giai rất tinh tường, cô ta đã nhìn thấu sự việc xảy ra trước mắt, nhân lúc mọi người cùng bước lên bục, gót giày của Như An Tâm đã giẫm lên chân Tô Duyệt Duyệt. Mặc dù bề ngoài cô ta rớt rít xin lỗi Tô Duyệt Duyệt nhưng rõ ràng cô ta đã cố ý làm vậy.

Không chỉ Vu Tiểu Giai, ngay cả Doanh Thiệu Kiệt và Tống Dật Tuấn cũng đều thấy rõ, Tống Dật Tuấn vội kéo Như An Tâm sang một bên, nhìn ánh mắt mê hoặc lòng người của Doanh Thiệu Kiệt thấy rõ sự xót xa, Vu Tiểu Giai càng khẳng định chắc chắn hơn, cô đồng nghiệp bốn mắt bên cạnh mình chắc chắn có mối quan hệ đặc biệt với anh ta.

“Tôi chân thành cảm ơn sự ủng hộ của các đồng nghiệp, bộ phận Quản lý hợp đồng giành được danh hiệu tập thể xuất sắc nhất năm nay là nhờ có sự tin tưởng của mọi người, cũng là kết quả làm việc chăm chỉ của các đồng nghiệp trong phòng chúng tôi. Nhân đây, tôi xin bày tỏ sự cảm ơn đến từng nhân viên trong bộ phận của mình.” Tống Dật Tuấn đứng trên bục nói, đưa mắt nhìn về phía tập thể mình, quả thực, nếu không có họ, anh chắc chắn sẽ không thể khiến tập thể mình giành được danh hiệu này. Anh cúi gập người, gửi lời cảm ơn chân thành của mình tới các nhân viên của bộ phận Quản lý hợp đồng, thậm chí trong đó bao gồm cả Shelly.

Đây là bộ phận mới chỉ được ra đời trong hai năm, đồng thời cũng là bộ phận hay bị người khác chỉ trích nhất, mặc dù năm nay, danh hiệu tập thể xuất sắc nhất này không hẳn là dựa vào bản lĩnh thật sự của họ nhưng cũng không thể phủ nhận công lao của mỗi cá nhân. Hằng năm, danh hiệu tập thể xuất sắc trong JSCT thường được trao cho bộ phận Hành chính hoặc bộ phận Tài vụ, lần này, lại là bộ phận Quản lý hợp đồng, quả thật không dễ dàng gì.

“Tôi cũng xin thay mặt đội ngũ lãnh đạo quản lý công ty xin chân thành cảm ơn bộ phận Quản lý hợp đồng đã hỗ trợ cho công ty và các bộ phận khác trong năm qua. Phần thưởng cho bộ phận xuất sắc nhất năm nay là một chuyến du lịch bốn ngày tại Lệ Giang, mong tất cả mọi người đi chơi vui vẻ.” Doanh Thiệu Kiệt cùng mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, ánh mắt lúc lúc lại hướng vào Tô Duyệt Duyệt đang đứng ở phía sau, cách anh không xa.

Chắc chắn là cô ấy rất đau, cái giẫm chân vừa rồi là một sự chọc tức khiêu khích cũng là một sự trả thù.

Doanh Thiệu Kiệt biết rất rõ, đó là để trả thù mình, chỉ có điều Tô Duyệt Duyệt lại không hề hay biết mình là người phải hứng chịu. Khi bước xuống bục sân khấu, anh vốn định đến dìu cô nhưng Tống Dật Tuấn lấy cớ mình là Giám đốc bộ phận đến dìu nhân viên xuống. Tuy chẳng ai để ý đến việc một giám đốc bộ phận, đặc biệt là giám đốc của bộ phận vừa giành được danh hiệu tập thể xuất sắc nhất đến dìu một nữ nhân viên đang bước đi tập tễnh nhưng sự việc này đối với Doanh Thiệu Kiệt lại vô cùng khó chịu, càng khiến Chu Hâm đang ngồi ở ghế chủ tịch nắm chặt chiếc khăn trải bàn trong tay. “Con chim đã mọc đủ lông đủ cánh” kia thực sự không muốn bị mình trói buộc nữa rồi, xem ra, cần phải cho cậu ta biết điều gì mới là quan trọng nhất.

Cảnh tượng trong phòng họp M lại hiện lên trong đầu, Chu Hâm tự cười nhạt, những toan tính cứ sôi sục trong lòng bà ta. Không ai biết sắp tới Tống Dật Tuấn và Tô Duyệt Duyệt sẽ phải đối mặt với những khó khăn, trở ngại như thế nào.

Buổi họp liên hoan cuối năm khai mạc chưa bao lâu, mọi người mau chóng bước vào phần “giao lưu truyền thống”, đó là chúc rượu nhau. Trong phòng tiệc rộng lớn, dưới ánh đèn lấp lánh, xa hoa, những dĩa giày in trên tấm thảm mềm, những tiếng cười rộ vang, tiếng chạm ly keng keng, mùi vị của đủ các loại rượu vang đỏ, trắng, vàng trộn lẫn vào nhau, tạo nên mùi nồng hắc bay tỏa khắp căn phòng, mùi vị của các loại thức ăn đã không còn quan trọng nữa, nhân cơ hội này chúc cho “kẻ thù” say khướt, chúc cho “bạn bè” lão đảo mới là điều quan trọng nhất.

Bộ phận Hành chính, bộ phận Tài vụ, cả bộ phận Thu mua đều thi nhau đến chúc rượu bộ phận Quản lý hợp đồng vừa giành được giải thưởng lớn, nói là chúc mừng nhưng trong lòng ai cũng có ý đồ riêng, đương nhiên không thiếu ý đồ mượn rượu say để đạt mục đích thương mại. Mọi điều khiến họ hơi thất vọng là người đẹp Như An Tâm mới đến không lâu đã ra về rồi. Shelly tinh ý đã sớm nhìn thấu ý đồ của bọn họ nên dặn các đồng nghiệp trong bộ phận mình đứng lên đáp lại, những lời phát ra từ miệng đều như đã được bôi thêm mật ngọt.

“Shelly, sao chẳng thấy bóng dáng Kevin của các cô đâu cả thế, thật chẳng có thành ý gì cả, lẽ nào lại sợ

chúng tôi chuốc cho say mềm, làm ảnh hưởng đến thanh danh sao?” Người đang đập bàn nói với Shelly chính là Edward, mặt dù mắt đã đỏ hoe nhưng những lời ông ta nói chẳng phải lời của kẻ say chút nào. Shelly đang định nói vài câu, Edward ngó nghiêng thấy ngay Tô Duyệt Duyệt, vội nói với các đồng nghiệp của bộ phận Dịch vụ: “Nào, mau đến chúc rượu hai em Tiểu Ngô và Tô Duyệt Duyệt đi, nếu không có họ, mọi việc của bộ phận Dịch vụ chúng ta hẳn sẽ gặp khó khăn rồi.”

Thoắt cái, Edward đã dẫn theo vài người, tay cầm rượu tiến về phía Tiểu Ngô và Tô Duyệt Duyệt mời rượu, cốc của họ vốn chỉ là nước cam ép, Edward nở một nụ cười, nói: “Ồ, rất hân hạnh được uống một ly với hai cô.”

Nói xong, không biết từ đâu, Edward lôi ra một chai rượu vang, người ở phía sau phản ứng rất nhanh, anh ta vội vã đổ nước cam ép của hai cô đi, rồi lấy chai rượu Edward đang cầm trên tay rót vào quá nửa cốc. Tiểu Ngô vội nói: “Ấy chết, không được đâu, tôi bị dị ứng với cồn, uống rượu vào sẽ mẩn ngứa ngay, không được, không được, Sue, cô uống hộ tôi nhé, những ngày qua, nếu không phải có cô giúp đỡ thì công việc của bộ phận Dịch vụ sẽ không thể thuận lợi như vậy.” Tiểu Ngô phản ứng rất nhanh, vừa nói tay vừa đẩy ly rượu cho Tô Duyệt Duyệt, cô ta khôn khéo đùn đẩy hết trách nhiệm “uống rượu xã giao” sang cho Duyệt Duyệt.

Edward cũng thừa biết Tiểu Ngô quá khôn khéo, Tô Duyệt Duyệt là người bị “sai khiến” nhưng nói thật lòng, Tiểu Ngô là người khéo léo lái con thuyền theo gió còn Tô Duyệt Duyệt lại là người trực tiếp làm việc, có lúc còn hay bối rối của bộ phận Dịch vụ nữa. Nhìn vẻ mặt muốn thoái thác mà không được của Tô Duyệt Duyệt, ông ta lập tức nói hòa theo Tiểu Ngô: “Tiểu Ngô nói rất đúng, nào, tôi phải mời cô một ly mới được.”

Tô Duyệt Duyệt không biết uống rượu, chân lại vừa bị giẫm phải nên rất đau, cô không dám bước lên phía trước, nếu không phải người khác tới mời rượu, hẳn cô cũng không thể nhắc người lên được. Nhưng thật không ngờ, “giật đồ bìm leo”, rõ ràng Tiểu Ngô biết cô đang khó chịu trong người, vậy mà vẫn đùn đẩy trách nhiệm này cho cô.

“Cô Tô, sao thế? Không nể mặt tôi à?” Edward thấy Tô Duyệt Duyệt đứng ngây người ra, liền ra hiệu cho đồng nghiệp ở đằng sau chọc thêm vào, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn vào cô, khiến mặt cô đỏ bừng, mùi rượu nồng trong chiếc cốc đang cầm trên tay bay lên mũi. Mặc dù một ly rượu không thể khiến cô gục nhưng mùi rượu quả thật còn nồng hơn mùi thuốc bắc, Tô Duyệt Duyệt vừa nhìn đã thấy ghê, bị mọi người thúc ép, cô đang định nhắm mắt tu cạn ly rượu, đột nhiên ly bị nhắc tuột khỏi tay, mở mắt ra nhìn thì thấy Doanh Thiệu Kiệt. Mọi người vừa thấy anh, liền sững sờ, họ thi nhau nhìn về phía đồng nghiệp mới rất nặng ký này, người của bộ phận Dịch vụ và bộ phận Hành chính đã phải lẩn lộn, đứng mũi chịu sào trên thị trường nhiều năm, trong lòng họ hiểu rõ Doanh Thiệu Kiệt lần này được chuyển từ bộ phận Kỹ thuật lên làm Giám đốc dự án của JSCT, chắc hẳn cấp trên muốn cài anh ta vào làm nội gián, thậm chí là muốn điều tra ai đó, muốn làm gì đó mà họ không được biết mà thôi.

Doanh Thiệu Kiệt hơi mỉm cười, cầm lấy ly rượu trong tay Tô Duyệt Duyệt, nói: “Rất vui lại được làm đồng nghiệp của mọi người”, ly rượu vừa được nâng lên, Tống Dật Tuấn đã đứng ở bên cạnh, lắc lắc ly rượu vang đỏ trên tay một cách tao nhã, nói: “Edward, các anh là một bầy sói đói, nhân lúc tôi không có mặt đến bắt nạt người đẹp của bộ phận chúng tôi.”

“Khà khà.” Edward sượng mặt, cố nặn ra một nụ cười rồi nói: “Đâu có? Một chút cơ hội tôi còn không có ấy chứ, xem xem, mới chỉ gọi là kính rượu thôi thế mà đã lù lù xuất hiện hai người đàn ông anh tuấn ngăn lại, tôi còn chưa nếm một giọt rượu nào đâu.”

“Bảo vệ bông hoa của bộ phận mình là điều mà sứ giả hộ hoa như tôi đây nên làm, anh yên tâm, rượu mà tôi thiếu anh tôi sẽ uống, hai ly đổi thành bốn ly.”

Edward vẫn còn định nói gì đó, Tống Dật Tuấn đã chạm ly với anh ta, vì thế có không đồng tình đi chăng nữa thì lời anh ta muốn nói cũng phải nuốt vào bụng, hơn nữa, Tống Dật Tuấn vừa mới nổi lên, lại còn được người đang ngồi ở vị trí chủ tịch kia luôn sẵn sàng bảo vệ, vuốt mặt cũng phải nể mũi, làm phật lòng anh ta chẳng phải là một hành động sáng suốt, vì thế, anh ta đành phải thuận theo.

Giữa lúc rót ly thứ hai, Tống Dật Tuấn hạ thấp giọng nói câu gì đó rất ngắn gọn với Doanh Thiệu Kiệt, Doanh Thiệu Kiệt chỉ hơi chau mày rồi quay người rời khỏi bàn, tay bấm điện thoại. Tô Duyệt Duyệt vẫn

đứng đó nhưng tình thế thay đổi bất ngờ đã khiến cô trở thành một cái bóng mờ nhạt. Vết đau trên mu bàn chân xuyên đến tận tim, nhìn Tống Dật Tuấn vì mình mà uống liền bốn ly rượu vang, mặt và cổ đỏ lừ, nóng rần lên khiến lòng cô vô cùng lo lắng. Đồng nghiệp thuộc bộ phận Hành chính đang đứng đằng xa chúc rượu phòng Tài vụ nhìn thấy Tống Dật Tuấn uống liền bốn ly, đưa mắt nhìn nhau rồi cũng tiến lại phía bộ phận Quản lý hợp đồng, thì nhau mời rượu anh, luôn miệng nói: “Kevin, tửu lượng của anh càng ngày càng khá đấy.”

“Khụ, khụ...” Uống liền sáu, bảy ly, vị của rượu đã chẳng còn thơm nồng nữa rồi, thay vào đó là một mùi rất khó chịu trào lên từ dạ dày xông lên tới tận cổ họng Tống Dật Tuấn, kìm không nổi, anh ho liên hai tiếng, Tô Duyệt Duyệt đứng bên, vội nói: “Kevin, đừng uống nữa.”

“Mọi người đang vui mà.”

Tống Dật Tuấn vừa xua xua tay, Giám đốc bộ phận Hành chính đã lại tới vỗ vai anh, cười nói: “Lãnh đạo các anh uống khá đấy, cả ngàn ly không say ấy chứ. Chị Shelly không ở đây, tất nhiên phải nhờ cả vào anh ấy rồi.”

Lúc này, Tô Duyệt Duyệt mới phát hiện, thì ra Shelly đã rời khỏi chỗ ngồi đến phía bộ phận Tài vụ, cô ta hăng say nói chuyện với mấy nhân viên của bộ phận bên đó.

Rượu cứ hết ly này đến ly khác được rót ra, Tống Dật Tuấn phải chạy vào nhà vệ sinh hai lần nhưng vẫn không trụ nổi, đến lần thứ ba bước ra, mùi nước hoa thoang thoảng trên người anh đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là mùi rượu nồng nặc. Lần này, Tô Duyệt Duyệt không yên tâm, đi theo anh đến chỗ hành lang, nhìn thấy anh chân nam đá chân chiêu, liên tục đưa tay quệt đôi môi ướt nhoèn, cô vội chạy lên phía trước, nói: “Anh đừng uống nữa, uống như vậy sẽ hại dạ dày đấy.”

“Duyệt... Duyệt Duyệt...”

30. Chương 30: Durex Ở Bể Ghế Phía Sau

Tống Dật Tuấn ngược mắt định thần, đôi chân chệnh choạng, đâm sầm vào bức tường lạnh băng phía trước, tay quờ quạng muốn túm lấy vật gì đó để giữ thăng bằng nhưng lại chỉ nắm được không khí, khuỷu tay đập vào bức tường đau điếng. Tô Duyệt Duyệt vội chạy đến đỡ anh, Tống Dật Tuấn vịn vào cô, tựa sát người vào tường, hít vào thật sâu, tự chế giễu nói: “Bị em nhìn thấy bộ dạng thảm thương này rồi.”

“Nếu không phải vì em ăn nói vụng về thì anh đã không bị chuốc nhiều rượu đến vậy.” Tô Duyệt Duyệt đứng bên cạnh vô cùng áy náy, vài sợi tóc mai rủ xuống chằm vào vầng trán ướt đẫm mồ hôi của anh, khuôn mặt đỏ lừ vì say rượu đã dần dần trở nên trắng bệch, đây là khuôn mặt chỉ người say khướt mới có. Tô Duyệt Duyệt hiểu rõ điều này, cô còn nhớ trong buổi liên hoan chia tay hồi đại học, cô say khướt, nôn thốc nôn tháo những gì đã ăn rồi liên tục ợ chua, cho đến khi cả người run lên bần bật, vã những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu.

Đây là sự khó chịu không thể hình dung nổi, Tô Duyệt Duyệt lấy khăn giấy đưa cho Tống Dật Tuấn, nói: “Anh lau mồ hôi đi, nên về sớm một chút, dù sao giờ bọn họ cũng chẳng thể nhận ra ai còn ai ở, hình như Thiệu Kiệt vẫn chưa quay lại.”

Tống Dật Tuấn cầm tờ giấy ăn, lau mồ hôi trên trán, nghe thấy cô nhắc đến Doanh Thiệu Kiệt thì bỗng khựng lại, hơi cúi xuống nhìn cô gái đang đứng bên cạnh, đôi mắt trong veo hằn lên mấy tia máu đỏ vì rượu quá nặng nhưng vẻ dịu dàng trong ánh mắt ấy không hề giảm đi chút nào, ngược lại, ánh sáng lơ mơ xung quanh càng khiến anh nhìn cô trở nên hiền dịu hơn.

“Đi cùng anh một đoạn, được không?”

Giọng anh cuốn hút như thể chứa đựng luồng từ trường rất mạnh, hút hết mọi thứ xung quanh về phía mình chỉ trong giây lát, Tô Duyệt Duyệt cố gắng lảng tránh ánh nhìn của anh nhưng ánh mắt cô lại không chịu tuân theo sự điều khiển của não, cứ ì ở đó như thể bị cực nam châm là đôi mắt kia hút chặt lấy. Lúc này,

hơi thở của cô như ngưng lại, anh quá hoàn hảo, trong mắt cô, anh giống như một hoàng tử trong truyện cổ tích, còn cô chỉ là con vịt xấu xí, làm sao sánh với anh chứ.

Tuy nhiên lúc này, trong lòng cô đang tồn tại niềm kích động xen lẫn lo lắng, đó là sự bày tỏ tình cảm của anh, sự quan tâm của anh, hơn thế nữa là sự bảo vệ vừa rồi của anh. Anh đã vì mình nên mới ra nông nổi này, hoàng tử có thể làm nhiều việc như vậy vì vịt con xấu xí, tầm thường ư, cô không thể tìm ra được lý do từ chối, bởi lẽ từ chối là quá phũ phàng.

“Để em đi lấy túi xách, anh yên tâm, không ai chú ý đến em đâu.” Cô gái mặc váy ngắn, mím chặt môi, tập tễnh đi về phía phòng tiệc. Tổng Dật Tuấn giơ tay sờ lên trán, anh say thật rồi, anh đã quên cả việc cô bị Như An Tâm giẫm vào chân khi bước lên bục, vậy mà còn bảo cô đi cùng anh một đoạn nữa, những lời tệ như vậy mà vẫn có thể nói ra được. Anh muốn gọi cô nhưng lại thấy cô đột nhiên cúi xuống nhặt đồ bị rơi cho nhân viên phục vụ rồi mới bước vào trong.

Đó là một hành động hết sức giản đơn nhưng biết bao người đi ra đi vào mà không một ai dừng lại giúp, Tổng Dật Tuấn hơi nhếch miệng, con tim tĩnh lặng bất giác dậy sóng, anh từng muốn làm một người như vậy, chỉ có điều hiện thực quá tàn khốc. Trở thành một người lương thiện giống như cô, có lẽ đối với anh, đó chỉ còn là giấc mộng mà thôi.

Khi Tô Duyệt Duyệt lấy túi xách trở lại, Tổng Dật Tuấn đã gọi taxi, không đợi Tô Duyệt Duyệt hỏi vì sao, anh đã thung thủng leo lên xe, ngồi vào băng ghế phía sau, nói: “Cho chúng tôi tới Viện 3.”

“Sao thế? Anh say nên khó chịu à?”

Tô Duyệt Duyệt nghe nói đến bệnh viện, vội vàng hỏi Tổng Dật Tuấn, tài xế có vẻ không hài lòng, nói: “Anh đừng có nôn ra xe tôi nhé, tôi vừa đổi bộ bọc ghế màu trắng, ngày mai công ty tôi sẽ kiểm tra đấy!”

“Tôi không sao, nói chuyện vẫn bình thường mà.” Tổng Dật Tuấn phản bác rồi quay lại nhìn về mặt còn đang ngơ ngác của Tô Duyệt Duyệt, cười nói: “Đến để kiểm tra cái chân của em.”

“Chân của em?”

“Lẽ nào em định nhảy lò cò mãi như thế?”

“Nhảy lò cò ư? Ha ha...” Cô bật cười thành tiếng, trong chiếc ô tô chật hẹp vang lên tiếng cười giòn tan, sau mấy giây, chợt ý thức rằng có lẽ mình đã gây ồn ào quá chăng, cô vội mím chặt môi, nói thật khế: “Không phải nhảy lò cò, mà là nhảy cóc.”

“Cô gái ngốc nghếch.”

Tài xế taxi thấy hai người ngồi sau cười nói vui vẻ mới yên tâm lái xe lao đến Viện 3. Trên đường đi, Shelly gọi điện cho Tổng Dật Tuấn hỏi xem anh đang ở đâu, Tổng Dật Tuấn chỉ nói đang về nhà, nhưng chỉ một phút sau, điện thoại lại reo lên, Tổng Dật Tuấn liền ấn nút tắt cuộc gọi rồi anh giải thích với cô đó chỉ là cuộc gọi quấy rầy mình. Tô Duyệt Duyệt thấy anh không hề nhìn cô, không những vậy, anh còn cố ý ngoảnh mặt đi, nhét điện thoại đang cầm trên tay vào túi, cô biết anh đang muốn giấu giếm điều gì đó, anh không nói là vì không muốn để cô lo lắng linh tinh cho anh chẳng?

Hoặc anh thật sự đã coi cô là bạn gái của anh.

Yêu đương.

Những người đang yêu đều như vậy ư?

©STENT: www.luv-ebook

Khi đến Viện 3, trước cổng viện, người ta đang lấp đặt cổng ngầm, mấy cái hố trên đường khá sâu, họ chỉ gác vài tấm gỗ rất đơn giản lên trên ọi người đi lại. Mặc dù hơi vô lý nhưng cũng không còn cách nào khác, Tổng Dật Tuấn nhún vai nói: “Để anh công em qua.”

“Anh uống nhiều như vậy còn đòi công em à? Không cần đâu, có một đoạn đường thế này, em không sợ.”

“Không nói nữa, anh công em qua.” Tổng Dật Tuấn xắn ống tay áo, khom lưng xuống, đợi Tô Duyệt Duyệt leo lên. Thấy cô vẫn còn do dự, anh liền dùng chiêu khích tướng: “Sao thế, sợ anh uống say rồi hất ngã em xuống à?”

“Chứ lại không à?”

Khi áp sát vào lưng anh, cô có thể nghe được nhịp đập của trái tim anh, tiếng đập “thịch thịch” chắc chắn và rất mạnh mẽ. Điều này khiến cô nhớ lại lúc ở Tổng bộ khu Hoa Đông Tập đoàn JS, lúc Doanh Thiệu Kiệt công cô xuống tầng, cảm giác lúc này so với lúc đó khác nhau hoàn toàn, chỉ có điều cô không thể nói được nó khác như thế nào. Nhịp đập con tim ư? Cảm giác? Hay là...

“Uống say rồi đâm vào người ta à?”

Y tá phòng cấp cứu sau khi đánh giá một lượt hai người, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc phả ra từ người anh, bèn hỏi Tổng Dật Tuấn.

“Không phải, cô ấy bị người ta giẫm vào chân.”

“Ra thế!”

Y tá nhìn Tổng Dật Tuấn nhẹ nhàng, cẩn thận đặt Tô Duyệt Duyệt xuống, cũng không thấy có gì đáng lo ngại, nghe Tổng Dật Tuấn nói là muốn bác sĩ khám chân cho cô gái thì cảm thấy anh ta chỉ lo lắng thái quá, chuyện bé xé ra to nên cô ta không làm theo đúng quy trình khám bệnh của bệnh viện.

“Đừng nghĩ tôi chỉ là một con cừu...”

Nhạc chuông điện thoại reo vang, tên người mà cô đang nghĩ đến trong đầu hiển thị lù lù trên màn hình điện thoại - Doanh Thiệu Kiệt, chỉ là chưa kịp nghe thì bác sĩ đã gọi cô vào khám. Tổng Dật Tuấn thấy vậy, bèn cầm ngay lấy điện thoại của Tô Duyệt Duyệt, nói: “Em vào nói rõ tình hình với bác sĩ đi, để anh nghe điện thoại giúp em.”

Bệnh nhân tới khám không đông lắm, chẳng mấy chốc đã đến lượt Tô Duyệt Duyệt, khi bác sĩ cởi bỏ chiếc tất dính máu ở bàn chân cô, do máu chảy đã khô cứng nên chiếc tất dính chặt vào vết thương, bác sĩ phải kéo mãi mới tuột được nó ra nhưng đã khiến cô hét lên một tiếng đau đớn.

“Duyệt Duyệt!”

Doanh Thiệu Kiệt nghe thấy rất rõ tiếng hét của cô, song người trả lời anh lại là Tổng Dật Tuấn. Tổng Dật Tuấn chậm rãi bước ra khỏi phòng khám, nói: “Cô ấy không sao.”

“Sao lại là cậu?”

“Tôi đưa Duyệt Duyệt đi viện khám vết thương.”

“Cô ấy đau lắm không?”

“Thực ra lúc này, người anh nên quan tâm đến là cô ta chứ không phải Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt là người yêu của tôi, tôi lo cho cô ấy là được rồi. Không nói dài dòng nữa, tôi phải đến giúp cô ấy đây.” Doanh Thiệu Kiệt còn chưa kịp nói thêm câu nào Tổng Dật Tuấn đã tắt máy, quay người bước vào phòng khám, đã thấy Tô Duyệt Duyệt ngồi đợi anh ở đó, câu đầu tiên cô nói đến lại không phải là về tình hình vết thương của mình, mà hỏi: “Doanh Thiệu Kiệt gọi em có việc gì không?” Tổng Dật Tuấn nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, nói: “Không có việc gì, chỉ hỏi xem chúng ta đang ở đâu?”

“Ra thế!” Tô Duyệt Duyệt mím môi, nở một nụ cười ngô nghê, mình tưởng tượng quá nhiều rồi, cái tên “mũi lọ hoa” kia làm gì có chuyện quan tâm đến mình chứ?

Bác sĩ kê đơn thuốc đưa cho Tổng Dật Tuấn, còn không quên dặn thêm một câu: “Sau khi về nhà không được để cho vết thương dính nước đấy.”

Hai người nhìn nhau, bác sĩ rõ ràng đã tưởng họ là vợ chồng hoặc người yêu của nhau, nghe có vẻ rất hợp lý nhưng sự hồi hộp vẫn còn hiện hữu. Đặc biệt là Tô Duyệt Duyệt, mặc dù khuôn mặt đã hết đỏ nhưng trong ánh mắt vẫn có một chút gì đó căng thẳng. Tổng Dật Tuấn trầm ngâm suy nghĩ, anh chưa bao giờ nghĩ rằng một cô gái như Tô Duyệt Duyệt chỉ cần phỉnh nịnh tán tỉnh vài câu là đã đổ. Tự đánh giá bản thân

thấy cũng không đến nỗi nào, cứ ngỡ cô gái này giống như bao cô gái khác nhưng thực ra cô khác họ, bởi lẽ khi theo đuổi cô, anh thấy mình bị đánh gục hoàn toàn. Tổng Dật Tuấn bỗng thấy trái tim xao xuyến, trên đường đưa Tô Duyệt Duyệt về nhà, anh không nói câu nào.

“Cảm anh đã đưa em về, chúc anh ngủ ngon!”

“Duyệt Duyệt.”

Tô Duyệt Duyệt lùi lại nửa bước, đang chuẩn bị khép cửa lại, bỗng thấy Tổng Dật Tuấn tiếng lại phía mình, cứ thế đẩy lùi cô tới sát tường, anh cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô gái chỉ cao ngang ngực mình. Đôi mắt một mí tuy nhỏ nhưng dưới hàng lông mi kia vẫn thấy rõ sự ngạc nhiên, hoảng hốt, nhưng lại vô cùng dễ thương, không đợi cô có bất kỳ phản ứng nào, Tổng Dật Tuấn cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, một tay đặt lên vùng eo thon, một tay tì lên tường, nụ hôn di chuyển dọc theo sống mũi rồi chạm tới đôi môi đang run rẩy. Hơi thở đượm mùi rượu phải nhẹ lên khuôn mặt cô, Tô Duyệt Duyệt chưa từng hôn ai bao giờ nên không biết phải phản ứng thế nào, đang định đẩy người đàn ông trước mặt mình ra thì chợt nghe thấy một tràng tiếng sữa “gâu gâu”.

Hai người không biết Bồn tắm nhỏ đã chạy đến từ khi nào, gằm ghè nhìn Tổng Dật Tuấn bằng ánh mắt tức tối, dứt khoát muốn ngăn cản nụ hôn của anh.

“Bồn tắm nhỏ.”

Nhân lúc Tổng Dật Tuấn vừa thả lỏng tay, Tô Duyệt Duyệt ngồi thụp xuống, ôm Bồn tắm nhỏ đang gằm gừ vào lòng. Tổng Dật Tuấn hỏi: “Em nuôi chó từ khi nào vậy?”

“Bồn tắm nhỏ đừng làm ầm nữa, là anh Tổng Dật Tuấn mà.” Tô Duyệt Duyệt vừa vuốt đầu Bồn tắm nhỏ vừa giải thích: “Cũng được một thời gian rồi, bạn em tặng, lần trước anh đến đây, Doanh Thiệu Kiệt trông nó giúp em, nên nó không có ở nhà.”

“Ồ, thảo nào thấy anh nó lại sữa nặng lên như vậy.”

“Xin lỗi anh, chắc tại người anh có mùi rượu nên nó mới sữa như vậy, khi Doanh Thiệu Kiệt đến nó không sữa vậy đâu.” Tô Duyệt Duyệt không nhận ra cô đã nhắc tới một người khiến Tổng Dật Tuấn khó chịu trong lòng, mặc dù ngoài mặt Tổng Dật Tuấn vẫn tỏ ra vui vẻ nhưng anh ta biết rõ mọi thứ được sắp đặt trong tối nay dường như đã thua một con chó vào đúng lúc này, mà không, nói đúng hơn là đã thua Doanh Thiệu Kiệt.

“Đúng rồi, ngày mai đi xem phim nhé? Anh sẽ đón em?”

“Không, không được.”

“Vậy đi ăn cơm nhé?”

Tô Duyệt Duyệt còn đang do dự, Bồn tắm nhỏ nằm trong lòng cô lại nhìn Tổng Dật Tuấn sữa ầm lên, Tô Duyệt Duyệt không còn cách nào khác, đành thoái thác nói: “Bồn tắm nhỏ sữa dữ quá, em sợ nó sẽ đánh thức hàng xóm dậy, hay là anh cứ về trước đi, ngày mai chúng ta nói chuyện qua điện thoại.”

“Cũng được.” Tổng Dật Tuấn muốn hôn tạm biệt cô, nhưng Bồn tắm nhỏ lại sữa nặng lên khiến anh chẳng biết phải làm thế nào chỉ còn cách cười xòa, quay người đi ra cửa. Khi xuống lầu, điện thoại của Tổng Dật Tuấn bỗng hiển thị cuộc gọi đến của Doanh Thiệu Kiệt, nghe tiếng nhạc chuông vang lên, anh khẽ nhíu mày nhưng không bấm nghe.

Tổng Dật Tuấn biết rõ Doanh Thiệu Kiệt gọi đến lúc này chẳng qua chỉ muốn biết mình có phải đang ở cùng Tô Duyệt Duyệt hay không, vì điện thoại của Tô Duyệt Duyệt đã hết pin lúc đang trên đường trở về nhà. Anh ta gọi điện ỉn cốt để dò hỏi mà thôi, vì thế Tổng Dật Tuấn cố ý không nghe máy để cho Doanh Thiệu Kiệt phải lo lắng. Lúc này, không hiểu sao Tổng Dật Tuấn lại nghĩ đến Bồn tắm nhỏ, cứ nhớ tới đôi mắt giận dữ và tiếng sữa “gâu gâu” loạn xạ của nó nhằm thẳng vào mình, anh lại cảm thấy bức tức vô cùng, ý muốn trả thù Doanh Thiệu Kiệt cứ thế nhen nhóm trong đầu cùng với tiếng nhạc chuông điện thoại réo vang liên hồi. Nụ cười lạnh lùng dưới ánh trăng đã quá đủ lạnh lẽo, hiện rõ vẻ gian trá và đều giả, Doanh Thiệu Kiệt, anh chỉ là một thằng hèn nhát, chẳng phải thế sao?!

Cuối tuần, Tổng Dật Tuấn không cho Doanh Thiệu Kiệt chút cơ hội nào, sáng sớm thứ Bảy, anh ta đã đến quán bar Châu Tế lấy xe lái tới vườn hoa Mỹ Lệ chờ Tô Duyệt Duyệt. Hai người không liên lạc gì với nhau vào ngày cuối tuần nhưng cứ hễ Tổng Dật Tuấn đưa Tô Duyệt Duyệt về nhà là Bồn tắm nhỏ lại xông tới chỗ anh sửa âm lên. Điều này đã phá vỡ hoàn toàn không khí lãng mạn trong lúc tình cảm thăng hoa, khiến hai người trở nên ngượng ngùng, Tô Duyệt Duyệt không tỏ ra nồng nhiệt nhưng cũng không cự tuyệt. Tổng Dật Tuấn cũng không nóng vội, tiếp tục giữ thái độ chờ đợi, điều này khiến cô cảm thấy hơi áy náy.

Đồng thời, Tô Duyệt Duyệt cũng lầy lăm lạp, không hiểu sao Bồn tắm nhỏ lại có phản ứng gay gắt như vậy với Tổng Dật Tuấn? Cô gọi điện hỏi Mèo con nguyên nhân nhưng Mèo con lại nói rằng Bồn tắm nhỏ chẳng bao giờ sửa dữ dội như vậy, có điều giọng nói áp a áp úng của Tô Duyệt Duyệt lại khiến Mèo con cảm thấy hoài nghi: “Mà này, khi tay tài xế của cậu gặp Bồn tắm nhỏ, nó cũng đâu có sửa.”

“Ừ, nó không sửa anh ấy.”

“Nó không sửa anh ấy? Thế thì nó sửa ai vậy? Cậu vội vội vàng vàng gọi điện ỉnh thế này, không phải là vì tài xế của cậu à? Lẽ nào cậu... cậu đã có đối tượng mới?” Mèo con hỏi một tràng, Tô Duyệt Duyệt mới phản bác được hai từ “không phải” thì Mèo con đã lại nói tiếp: “Này, tài xế của cậu vừa nhìn đã biết là người tốt, đừng có mà không biết trân trọng đấy.”

“Làm gì có! Cậu biết anh ta xấu xa thế nào không? Nhà mình đang thuê là của anh ta, quen nhau lâu như vậy rồi mà cũng chẳng thêm mở miệng nói một câu.” Nghĩ đến đây, cô lại thấy tức tên “mùi lọ hoa” đó.

Ở đầu dây bên kia, Mèo con cười ha hả, mắt hần vờ dụ dằng vốn có: “Mình nói cho cậu biết, đây gọi là duyên phận, cậu không biết sao? Cậu đi xe của anh ta, thuê nhà của anh ta, cậu xem xem, trong cái thành phố hơn hai mươi triệu dân này tại sao cậu lại gặp đúng anh ta chứ? Đây gọi là duyên phận, cậu nghe rõ chưa hả? Phải tu năm trăm năm mới được đi chung trên một chiếc thuyền, các cậu phải tu mấy lần năm trăm năm mới được như hiện tại, cậu không biết trân trọng thì tôi lại còn để mắt đến người khác. Nếu mình là cậu, mình sẽ lấy dây thừng mà trói chặt anh ta lại.”

“Cậu đừng cười mình nữa, mình có để ý đến người khác đâu? Là, là người ta theo đuổi mình đấy chứ.” Tô Duyệt Duyệt thường ngày rất vững vàng, nhưng lúc này giọng nói có vẻ ngần ngừ, thiếu tự tin, Mèo con vội truy đến cùng: “Mau khai thật ra, anh ta là ai?”

“Là sếp của mình.”

“Này, cậu có nhầm không thế? Sếp của cậu? Tô Duyệt Duyệt, cậu tỉnh táo chút đi, cậu đã thấy có sếp nào yêu nhân viên thực lòng chưa hả? Hay chỉ là lợi dụng? Sao? Anh ta muốn theo đuổi cậu ư? Chuyện kiểu này mình đã nghe rất nhiều rồi, cũng chứng kiến rất nhiều rồi, làm sao có thể như vậy được?...”

Mèo con tỏ vẻ bất bình tuôn ra một tràng, không cho Tô Duyệt Duyệt cơ hội phản bác dẫu chỉ vài lời, cho tới khi thấy cô có vẻ “đuối sức”, Tô Duyệt Duyệt mới nói nhỏ như để thanh minh: “Doanh Thiệu Kiệt cũng là đồng nghiệp của tớ.”

“Đồng nghiệp? Sếp? Đây là hai khái niệm khác nhau, Tô Duyệt Duyệt, theo mình thấy, cậu là một cô gái cũng rất có nguyên tắc, sao lại trở nên yếu đuối trước những lời tán tỉnh sáo rỗng như vậy chứ?”

“Không phải tán tỉnh, anh ấy thật sự muốn qua lại với mình.”

“Cậu ngốc à, mình bước vào xã hội lâu như vậy rồi, còn không hiểu rõ bằng mình ngồi ở nhà.” Mèo con đưa ra rất nhiều lý lẽ để thuyết phục Tô Duyệt Duyệt nhận ra sự thực của vấn đề, Tô Duyệt Duyệt chỉ còn biết tự than thân trách phận, mình đâu có xinh đẹp, sắc sảo như Mèo con, Tổng Dật Tuấn lại đẹp trai, thông minh, tài giỏi như vậy, làm gì mà phải tán tỉnh mình chứ? Nếu muốn tán tỉnh, sao anh ta không chọn Như An Tâm? Cô ấy xinh đẹp hơn mình gấp bội. Trong buổi họp liên hoan cuối năm, rốt cuộc vì sao Như An Tâm lại giẫm vào chân cô? Lẽ nào cô ấy cũng cảm thấy Tổng Dật Tuấn đang tán tỉnh mình?

“Ừ ừ...”

Bồn tắm nhỏ nằm trong lòng cô rên ư ử, Tô Duyệt Duyệt xoa đầu nó, nói: “Nếu chị có thể giống em thì tốt biết bao, vô lo vô nghĩ, Tổng Dật Tuấn giỏi như vậy, làm sao có thể thích chị được chứ?”

Bồn tắm nhỏ khẽ giật giật tai, nó quay đầu lại, như thể không thích nghe đến cái tên này chút nào, Tô Duyệt Duyệt lại thở dài: “Mọi người đều nói, mắt chó nhìn người rất kém, em coi thường người đàn ông ưu tú như anh ấy, thế mà với tên “mũi lọ hoa”, em lại quần quýt vui vẻ, cứ như anh ta là bố của em không bằng.” Nói đến đây, Tô Duyệt Duyệt bất giác cười phá lên.

Không biết anh ta thế nào rồi? Trong buổi họp anh ta còn tỏ ra rất trượng nghĩa tới giải vây ỳnh, sau đó đột nhiên biến mất không dấu vết, nếu không đã đến thăm mình tối nay khi mình đến bệnh viện khám chân rồi, thứ Hai mà gặp nhất định phải mắng anh ta vài câu. Đến JSCT làm Giám đốc dự án lớn mà im như thóc, không nói với mình một tiếng, anh ta quả là có nhiều bí mật.

Sáng sớm thứ Hai, thành phố lại lác đác có tuyết rơi, con đường nhựa đen xì lúc ẩn lúc hiện, không giống miền Bắc, tuyết ở đây rất ướt, từng lớp mỏng tang trải trên đường, khiến mặt đường trở nên trơn bóng. Khi Tô Duyệt Duyệt bước ra cửa, một bóng người cao lớn quen thuộc đã đứng chờ sẵn bên ngoài, khuôn mặt đẹp trai, rặng ngời chỉ có điều vừa mở miệng đã lắp ba lắp bắp: “Sáng sớm, bên, bên ngoài đã có tuyết rơi, tôi sợ cô, cô trơn, trơn ngã.”

“Mũi lọ hoa, anh ấy à, đừng có lừa tôi, sao cứ nói chuyện với tôi là lắp ba lắp bắp, trước mặt bao nhiêu người thì không vấp chút nào.”

“Tôi không lừa gạt cô.”

Doanh Thiệu Kiệt nói năng không lưu loát nhưng hành động thì nhanh nhẹn vô cùng, “ngang nhiên” công Tô Duyệt Duyệt từ cửa nhà tới chỗ để xe, chẳng giải thích lời nào, đặt cô lên xe rồi đóng cửa lại, quay về vị trí của mình, khởi động máy. Mặt Tô Duyệt Duyệt đỏ bừng, cần nhả: “Đồ dã man!” Đột nhiên cô nhận thấy mình đang ngồi lên một vật gì đó ở trên ghế, vội nói: “Ái ôi, cái gì ở đây thế này, rõ ràng là muốn hại tôi mà.” Cô rút vật đó lên xem, thì ra là một chiếc hộp màu sắc sặc sỡ kích thước bằng lòng bàn tay, cô cứ tưởng đó là kẹo nhưng trên mặt chiếc hộp hiện rõ mồn một chữ “Durex[1]”.

[1] Durex là một hãng sản xuất bao cao su nổi tiếng.

Cô chợt cảm thấy lợm giọng, khó chịu vô cùng, chau mày nhăn mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ai cũng biết Durex dùng để làm gì, không ngờ tên mũi lọ hoa này đúng là họ “Dâm”, chơi bởi xong rồi còn không quên để một hộp mới nguyên trên xe nữa.

Doanh Thiệu Kiệt không hề biết việc gì đang diễn ra, qua gương chiếu hậu, anh bỗng thấy cô gái đột nhiên im lặng, vì khuất tầm nhìn nên anh không thấy được vẻ mặt giận dữ và bức bối của cô. Cho đến khi anh nói với cô rằng đồng nghiệp mà mình nhường chỗ để xe dưới tầng hầm đã nghỉ sinh nên anh có thể đỗ xe ở vị trí của mình được rồi thì anh mới phát hiện ra cô gái ngồi ở phía sau không nói với mình dù chỉ nửa lời.

Tại sao tính khí con gái thay đổi nhanh như vậy chứ? Lúc mở cửa xe, Tô Duyệt Duyệt trừng trừng nhìn anh rồi quay ngoắt đi, lúc đó anh mới phát hiện thấy hình như ở băng ghế sau có một chiếc hộp hình vuông, ngó vào trong nhìn kĩ mới hiểu tại sao cô lại giận dữ với mình như vậy.

Durex?

Tại sao trên xe của anh lại có thứ này được nhỉ? Mấy hôm nay, ngồi trên xe anh chỉ có hai người, một là Tô Duyệt Duyệt, còn người kia chính là cô ta. Lẽ nào là...

Chắc chắn là cô ta.

Vào lúc diễn ra buổi họp cuối năm, cô ta đã có hành động độc ác như vậy với Tô Duyệt Duyệt, giờ lại còn tìm cách bôi nhọ, làm xấu mặt anh. Đừng nói là cô gái không so đo tính toán như Tô Duyệt Duyệt, bất cứ ai nhìn thấy chiếc hộp kia cũng đều cảm thấy anh là một kẻ đáng “ghê tởm”.

Doanh Thiệu Kiệt oán hận vì mình đã quá mềm lòng, tại sao lại tin người phụ nữ đó bị một thật mà đồng ý đưa cô ta về, nếu không phải vì Tống Dật Tuấn, chắc chắn anh sẽ không làm thế. Nhưng Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên cảm thấy đây dường như là một mưu kế đã được bày sẵn. Sao anh không nghĩ đến việc Tống Dật Tuấn và cô ta đã liên kết với nhau để hãm hại mình chứ, một kẻ tỏ ra đáng thương, một kẻ tỏ ra anh hùng đã khiến cho khoảng cách giữa anh và Tô Duyệt Duyệt càng lớn hơn ư? Không ngờ, chiến trường ở JSCT còn chưa bắt đầu, anh đã thua một vỏ thăm hại trên tình trường.

Bọn họ quá hiểu anh.

Chỉ có điều bọn họ đã quên rằng anh cũng quá hiểu bọn họ. mặc dù Tô Duyệt Duyệt ghét anh nhưng rõ ràng cô ấy cũng để ý đến anh, chẳng phải vậy sao? Một hộp Durex nhỏ đủ để chứng minh điều đó. Nếu cô chỉ coi anh là một người dưng, là một đồng nghiệp bình thường, là một người chủ nhà keo kiệt thì hẳn cô sẽ không trừng trừng nhìn anh một cách chua chát như vậy.

“Cô gái ngốc nghếch!”

Khuôn mặt căng thẳng bỗng nở ra một nụ cười thoải mái, nỗi lo lắng vừa rồi bất ngờ biến thành một trận gió cuốn đi hết những nghi hoặc trong anh, chỉ còn lại một chút băn khoăn. Khi tan làm tối nay, anh nhất định sẽ nói rõ với cô.

31. Chương 31: Cơ Cấu Tổ Chức Và Đấu Tranh Quyền Lực

Tuy ở cuộc họp liên hoan cuối năm đã tuyên bố việc Doanh Thiệu Kiệt sẽ gia nhập JSCT nhưng bất cứ chuyện gì cũng phải được thông qua rõ ràng bằng văn bản thì sẽ tốt hơn và có sức thuyết phục hơn nhiều. Sáng sớm ngày thứ Hai của tuần sau đó, sơ đồ tổ chức bộ máy của JSCT sau khi có những thay đổi, điều chỉnh đã được gửi đến toàn bộ nhân viên của bộ phận này dưới hình thức thông báo quan trọng của công ty. Lúc này, vị trí của Doanh Thiệu Kiệt trong công ty là “chỉ đứng dưới tổng giám đốc và đứng trên tất cả các giám đốc khác”. Vị trí này của Doanh Thiệu Kiệt cũng giống như vị trí của tể tướng trong các vương triều thời xưa, “chỉ dưới một người và trên vạn người”, hơn nữa, trong thông cáo còn chỉ rõ, Doanh Thiệu Kiệt là tổng phụ trách dự án S, tức là người có quyền điều động bất cứ nhân viên nào thuộc bộ phận có liên quan trong JSCT làm thành viên của dự án S, các giám đốc bộ phận phải có nghĩa vụ phối hợp và trợ giúp.

Tuy nhiên, chỉ vài phút sau đó, những tin tức sơ bộ về dự án S đã được truyền đến tai hết thảy mọi người. Dự án S chính là công trình xây dựng sân bay ở thành phố A, Tập đoàn JSCT đã nắm được toàn bộ gói thầu này ở khu vực Trung Quốc, trở thành công ty dự án duy nhất của bộ Thông tin, JSCT đảm nhận phụ trách phần thông tin của cả gói thầu, tổng mức đầu tư của dự án vào khoảng năm mươi tám triệu Nhân dân tệ, tiến hành thi công theo ba giai đoạn.

Đây là hợp đồng lớn nhất mà JSCT giành được kể từ sau khi thành lập công ty nên mọi việc cả công ty coi đây là dự án lớn chắc chắn là một điều không cần phải bàn cãi. Trong lúc tất cả mọi người đang bàn tán sôi nổi về “tính hoành tráng” của hợp đồng này thì Amy - nhân viên bộ phận Nhân sự - đột nhiên gọi cho Tô Duyệt Duyệt, yêu cầu cô lên phòng họp tầng trên. Vừa sáng sớm đã phải phiền lòng vì chuyện Durex xảy ra trên xe của Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt đang đau đớn, khổ sở không biết phải làm sao thì bị triệu tập gấp lên phòng họp, liền nghĩ ngay rằng không biết có phải vì mình đã làm sai việc gì đó không, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Tuy nhiên khi cô lên đến phòng họp ở tầng trên liền bắt gặp ngay nụ cười lạnh nhạt của Amy: “Sue, họp xong cô đến chỗ tôi lấy bản đánh giá thời gian thử việc vừa rồi nhé!”

“Vâng!”

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

Tô Duyệt Duyệt vội vã gạt đầu, trong lòng hoang mang, lo lắng mang theo tập tài liệu đi vào phòng họp, trong phòng đã có rất nhiều đồng nghiệp làm việc ở các bộ phận như bộ phận Thu mua, bộ phận Dự án, bộ phận Chất lượng, bộ phận Phục vụ, bộ phận Kỹ thuật,... đến cả đồng nghiệp làm việc tại bộ phận Tài vụ cũng theo sau Tô Duyệt Duyệt tiến vào phòng họp. Tuy nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất. Tréo ngoe nhất mà cũng quan trọng nhất chính là kẻ “dâm đẳng” với cái mũi lọ hoa đang đứng thẳng lưng trong bộ lê trên bục chủ tọa của phòng họp, cất giọng sang sảng: “Các bạn đồng nghiệp thân mến, tôi tin rằng tất cả các bạn đều đã nhận được thông báo của công ty, đối với JSCT thì dự án S chính là một trong những dự án trọng điểm nhất của năm nay và cả trong năm tới, vì vậy, việc mời mọi người đến đây dự buổi họp công khai dự án như thế này cũng chính là để nhận được sự ủng hộ, phê chuẩn của các đồng chí giám

độc phụ trách từng bộ phận. Đương nhiên, nếu các vị không đồng ý tham gia vào dự án này thì có thể trình bày ngay tại đây, tôi tuyệt đối sẽ không ép buộc hay gây khó dễ gì cho các vị cả.”

Mọi người hoặc gục gặc đầu hoặc giả vờ lật giở mấy trang tài liệu đặt trên bàn nhưng tuyệt nhiên không một ai đưa ra kiến nghị gì với lời nói của Doanh Thiệu Kiệt. Điều này không có nghĩa là Doanh Thiệu Kiệt đã thuyết phục được tất cả mọi người, mà là khoảng cách giữa mọi người với anh ta đang quá xa cách, xa tới mức tất cả đều không biết phải nói gì với vị Giám đốc kỹ thuật vừa được tổng bộ điều tới này.

“Xin lỗi, tôi làm phiền một chút.” Đúng lúc đó, cánh cửa phòng họp đang đóng chặt chợt bị đẩy ra, một mùi nước hoa nam tính nhẹ nhàng phảng phất bay vào trong phòng. Tô Duyệt Duyệt còn chưa kịp thu lại ánh mắt kinh ngạc của mình thì người đàn ông vừa bước vào phòng đã cất tiếng nói: “Eric, xin lỗi một chút, tôi đang cần cô Sue giúp ột vài việc. Hơn nữa, cô ấy vẫn chưa có đủ kinh nghiệm quản lý những hợp đồng lớn như thế này. Tôi đã nói với Roger rồi, Tiểu Ngô bên bộ phận Quản lý hợp đồng trong công ty chúng ta thích hợp để làm việc này hơn cả.”

“Kevin, lúc trước Shelly đã đồng ý việc này rồi.” Doanh Thiệu Kiệt đã biết sự bất mãn của Chu Hâm đối với Tô Duyệt Duyệt trong buổi họp liên hoan cuối năm nên giờ tự mình đưa ra yêu cầu Tô Duyệt Duyệt gia nhập vào dự án S tuy không thật sự thỏa đáng lắm nhưng việc này có thể giúp cô ấy tránh được việc bị người khác kèn cựa, hãm hại nên đã đưa ra yêu cầu này với Shelly, mà Shelly tức trước đã ngầm đồng ý với Chu Hâm là nhất định phải đá Tô Duyệt Duyệt ra khỏi JSCT, nếu để cô ta gia nhập dự án S mà phạm phải bất cứ một sai lầm nhỏ nào thì ngay đến Tổng Dật Tuấn cũng không thể che chở cho cô ta được nữa. Vì vậy, theo lẽ tự nhiên, Shelly liền đồng ý ngay với yêu cầu của Doanh Thiệu Kiệt.

“Nhưng bộ phận Quản lý hợp đồng, chính là bộ phận của tôi, Shelly chỉ chấp hành theo sự sắp xếp của tôi mà thôi. Người mà tôi điều đến cho anh chắc chắn phải là người phù hợp nhất đối với bộ phận Quản lý hợp đồng, cô ấy biết cách giúp anh giải quyết rất nhiều vấn đề.”

“Trên thực tế, tôi cũng đã xem xét trường hợp của Tiểu Ngô, tuy nhiên bộ phận Nhân sự lại báo cho tôi biết rằng cô ấy đang có thai, rất có thể phải giữ gìn thai nhi thật cẩn thận. Vì vậy, tôi đành phải miễn cho cô ấy việc này.”

Doanh Thiệu Kiệt trình bày mọi suy nghĩ của mình một cách rất thẳng thắn và kiên quyết, Tổng Dật Tuấn đột nhiên cảm thấy bầu trời của anh ta trở nên u ám, Tô Duyệt Duyệt cũng vậy. Chuyện Tiểu Ngô đang có thai thật ra là một bí mật mà cả hai người bọn họ đều không hay biết, trong khi Doanh Thiệu Kiệt - một người mới được điều đến bộ phận này lại biết rõ ràng như vậy. Tuy nhiên, kinh nghiệm của Tổng Dật Tuấn trên thương trường không phải chỉ là ngày một ngày hai, đối với những trường hợp như thế này, chắc chắn anh ta sẽ có cách giải quyết ổn thỏa. Vì vậy, anh ta bèn trả lời Doanh Thiệu Kiệt bằng một giọng rất ôn hòa, nhã nhặn: “Nếu anh không yên tâm về Tiểu Ngô, vậy tôi sẽ thương lượng với Shelly để tìm một người khác phù hợp nhất cho anh.”

Tổng Dật Tuấn vừa nói vừa kéo một chiếc ghế trống ở bên cạnh ngồi xuống, gật gật đầu ra hiệu với Tô Duyệt Duyệt: “Duyệt Duyệt, giờ cô hãy đi phụ giúp bộ phận Dịch vụ trước đã, tôi sẽ thay mặt bộ phận chúng ta triển khai cuộc họp này.”

Tô Duyệt Duyệt vội vàng “vâng” một tiếng, sau đó liếc sang Doanh Thiệu Kiệt, chỉ kịp nhận thấy vẻ bất mãn trong ánh mắt của anh nhưng rồi lại nhanh chóng dùng cái gật đầu đầy ẩn ý để trả lời cho những nghi vấn của Tô Duyệt Duyệt. Cô nhanh chóng rời khỏi phòng họp một cách rất tự nhiên. Doanh Thiệu Kiệt biết rõ rằng, dự án S không phải chỉ là một dự án đơn thuần mà phía sau nó sẽ là cả một cuộc đấu tranh “quyền lực chính trị” hay thậm chí là cả một âm mưu vô cùng đen tối. Cũng chính vì lý do này mà tất cả các thành viên tham gia dự án S đều là những người đã từng có trên năm năm kinh nghiệm làm việc tại công ty, Doanh Thiệu Kiệt đã xem xét rất kỹ bản sơ yếu lý lịch cũng như những đánh giá thành tích, hiệu quả làm việc của từng người trong thời gian trước. Tất cả những nhân viên này đều thể hiện rất tốt trong công việc và đều đang nuôi khát vọng được thăng chức. Đối với họ, việc gặp được thời cơ này ở JSCT được xem là phù hợp nhất. Cũng chính vì nguyên nhân này mà họ hoặc có thể sẽ là người giành chiến thắng sau cuộc cạnh tranh vô cùng cam go, khốc liệt hoặc sẽ phải trở thành một vật hy sinh vô nghĩa.

Những trường hợp như thế này cũng không hẳn là quá xa lạ đối với bất kỳ một công ty nào. Doanh Thiệu Kiệt biết rất rõ điều đó, thậm chí anh còn đã từng nếm trải cảm giác là một quân cờ bị điều khiển khi không

đứng ở vị trí của một CEO. Nếu chiến thắng, bạn sẽ trở thành công thần vĩ đại nhưng nếu thua cuộc, bạn sẽ chẳng có gì, thậm chí đến cơ hội được tiếp tục làm việc tại Tập đoàn JSCT cũng mất. Nghĩ đến điều này, bất giác Doanh Thiệu Kiệt lại nhìn theo bóng dáng Tô Duyệt Duyệt vừa khuất khỏi phòng họp, lòng thầm mong cô có thể đứng ngoài tất cả mọi sự rắc rối này, bởi nếu bị cho thôi việc ở tập đoàn này, liệu cô có thể tìm được một nơi nào tốt hơn ở đây không?

Doanh Thiệu Kiệt cúi đầu, hàng lông mày nhíu lại, lật giở tập tài liệu, tiếp tục nói: “Trước mặt mọi người là bảng kế hoạch cũng như những thông tin cụ thể về dự án S, vì thời gian hoàn thành dự án khá dài nên mọi người sẽ bắt tay vào thực hiện nó sau khi đã hoàn thành những phần việc hiện tại còn đang dang dở. Nhà thầu chính của dự án S chính là Tập đoàn JSCT, mà dự án này cũng không cần thiết phải chia ra làm các gói thầu nhỏ lẻ. Tuy nhiên, chúng ta vẫn cần phải làm việc thật kĩ với các bên phối hợp và những nhà thầu nhỏ khác.”

Sau khi buổi họp công khai về dự án S diễn ra được nửa giờ, Tống Dật Tuấn mang theo một tập tài liệu đi xuống tầng dưới, nét mặt hiện rõ sự dăm chiêu, còn liên tục đưa tay chỉnh chiếc cà vạt, có cảm giác món đồ phụ kiện đơn giản thường ngày này giờ đã biến thành một thứ rất vướng víu, khó chịu.

Vu Tiểu Giai vốn đã mang tập tài liệu đó đi trình ký, nhưng lại chưa thông báo với Tống Dật Tuấn về việc này, thế nên vị giám đốc trẻ tuổi đẹp trai đó bèn hạ giọng gọi Shelly vào phòng làm việc của mình. Qua một lớp kính ngăn, Vu Tiểu Giai nhìn thấy Tống Dật Tuấn đưa tay tháo cà vạt quẳng đi, đồng thời quẳng tập tài liệu xuống bàn, Shelly bèn vội vàng kéo tấm màn chắn trong phòng lại.

Vào công ty làm việc đã nhiều năm nhưng chưa từng được chứng kiến cảnh tượng này lần này, Vu Tiểu Giai bèn ba chân bốn cẳng chạy đến bên Tô Duyệt Duyệt, hỏi: “Này, đoán thử xem tôi vừa nhìn thấy cảnh gì?”

Tô Duyệt Duyệt vừa sắp xếp lại tài liệu vừa hỏi: “Cảnh gì thế?”

“Kevin nổi điên thật rồi. Tôi vừa nhìn thấy anh ta tháo tung cà vạt, còn ném hết tài liệu đi. Trời ơi, nếu Shelly không kéo rèm xuống thì tôi sẽ còn được xem tiếp nhiều chuyện lắm!”

“Anh ấy nổi điên thật à?”

Tô Duyệt Duyệt vội vã quay lại nhìn Vu Tiểu Giai, cô ta bèn bĩu môi nói: “Đương nhiên, tôi làm việc ở JSCT lâu thế rồi nhưng chưa từng nhìn thấy Kevin nổi giận bao giờ, không phải cô vừa nói với Shelly là anh ấy đi dự họp triển khai dự án S sao? Tại sao lúc quay về lại thành ra như vậy nhỉ? Thế nhưng, bộ dạng nổi cáu của Kevin vẫn đầy khí chất, anh ấy trông như nam diễn viên chính trong phim ấy.”

Vu Tiểu Giai nói một hơi dài, vừa nói vừa xoa chân múa tay phụ họa khiến Tô Duyệt Duyệt không kìm nổi, liếc nhanh về phía cánh cửa phòng đang đóng kín kia. Cô nghĩ mãi mà vẫn không thể tìm ra lý do khiến cho Tống Dật Tuấn nổi giận đến vậy. Tuy nhiên, Kevin đối xử với cô rất tốt, từng câu từng chữ anh ta viết trong tờ nhận xét thời gian thử việc của cô tại công ty đều tốt vô cùng, thậm chí còn đề xuất sẽ tăng lương cho cô sau ba tháng thử việc nữa. Nếu xét những sai sót mà cô từng phạm phải trước đó thì việc không chấm dứt thời hạn thử việc đã là một đặc ân quá lớn rồi chứ nói gì tới chuyện tăng lương. Tô Duyệt Duyệt biết rõ rằng, nguyên nhân của tất cả mọi chuyện đều là vì Kevin đang thích cô.

Đây hoàn toàn không phải là sự tán tỉnh mà là mối quen thân giữa chàng hoàng tử và nàng Lọ lem, mà cô đâu có vẻ đẹp rực rỡ như nàng Lọ Lem. Tống Dật Tuấn nói chuyện với Shelly rất lâu, đến tận hơn mười hai giờ trưa mà hai người vẫn chưa ai ra khỏi phòng. Tô Duyệt Duyệt bất giác liếc mắt về phía cánh cửa phòng, trong lòng chợt thấy lo lắng cho Tống Dật Tuấn. Lúc ăn trưa, Tô Duyệt Duyệt gặp Doanh Thiệu Kiệt. Như mọi khi, Doanh Thiệu Kiệt lấy thêm hai thìa cơm to vào khay cơm của mình, nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt bèn ra hiệu cho cô cùng ngồi ăn. Tô Duyệt Duyệt thấy không thoải mái lắm, nghĩ đến hộp Durex trên xe của Doanh Thiệu Kiệt, trong lòng cảm thấy không vui nên bèn đi đến ngồi đối diện với một đồng nghiệp khác làm ở bộ phận Dịch vụ.

Doanh Thiệu Kiệt lắc lắc đầu, trầm ngâm suy nghĩ vài phút. Vừa rồi, trong cuộc họp, anh đã giao nhiệm vụ, yêu cầu bộ phận Thu mua và bộ phận Quản lý hợp đồng tìm gấp tài liệu về các công ty chịu trách nhiệm các gói thầu nhỏ lẻ cũng như toàn bộ hợp đồng giao dịch giữa JSCT với các công ty đó trong vòng ba năm trở lại đây. Nhiệm vụ này nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng dụng ý của nó lại vô cùng sâu sắc. Những người bình thường khi nhìn vào việc này sẽ không thể rút ra được điều gì nhưng Doanh Thiệu Kiệt lại không giống như

vậy, anh được đào tạo nên từ JSCT, anh hiểu rất rõ mọi góc ngách của công ty, giao việc cho anh cũng có nghĩa là công ty đã trao cho anh quyền lực. Hơn nữa, khi lần đầu tiên Tổng Dật Tuấn đưa ra ý kiến phản đối việc này, đương nhiên không phải vì anh ta không muốn bàn giao mà vì không tiện bàn giao. Nguyên nhân đều là vì những tư liệu cần lưu giữ của bộ phận Quản lý hợp đồng. Doanh Thiệu Kiệt là người phụ trách dự án S, vì vậy, anh chỉ nên phụ trách mỗi dự án S chứ không nên quản những công việc khác. Tuy nhiên, Doanh Thiệu Kiệt cũng có lý do để không làm theo yêu cầu đó, anh nói rằng để đảm bảo cho dự án S được tiến hành một cách thuận lợi, tất cả những việc anh đang làm chỉ nhằm phục vụ cho dự án đó, hơn nữa còn là quá trình chuẩn bị dài hơi cho những dự án lớn tiếp theo của công ty.

Những người khác cùng dự họp hôm đó cũng chỉ nghe vậy, biết vậy. Phần lớn bọn họ đều còn rất trẻ nhưng tất cả đều có thể cảm nhận được sự cạnh tranh khốc liệt giữa Doanh Thiệu Kiệt và Tổng Dật Tuấn, tất cả những lời đối đáp khiêm nhường, ôn hòa kia đều chỉ là sự châm ngòi của một cuộc chiến nảy lửa. Cuộc chiến này dường như đã được bắt đầu từ cô nhân viên Tô Duyệt Duyệt, tuy nhiên, cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một mồi nhử mà thôi.

Sau giờ ăn trưa, người đồng nghiệp ở bộ phận Dịch vụ vì có việc bận nên đã rời đi trước, Tô Duyệt Duyệt vừa bước vào thang máy để chuẩn bị lên tầng trên thì Doanh Thiệu Kiệt cũng bước vào theo. Vì đã qua giờ ăn trưa nên thang máy rất vắng người. Tô Duyệt Duyệt cố tình ấn nút chờ nhưng đợi mãi vẫn không có ai bước thêm vào bên trong thang máy.

“Không còn ai đâu.” Doanh Thiệu Kiệt vừa nói vừa nhấn nút đóng cửa lại. Tô Duyệt Duyệt vừa bĩu môi vừa quay mặt đi hướng khác, cố ý không đáp lời. Thế nhưng người đàn ông bên cạnh cô đã cất tiếng hỏi: “À ờ, không phải tôi giả vờ đâu, lúc nào tôi nói chuyện với phụ nữ cũng đều như vậy cả. À, tối nay, tôi mời cô đi ăn được không?”

Mời ăn cơm tối?

“Con gà sắt” mà cũng biết mời người khác ăn cơm tối? Chẳng phải lần nào anh ta cũng đều hận không thể mang hết tiền của cô dán lên người mình sao, thế mà hôm nay còn định mời cô ăn cơm tối nữa? Còn nhớ lần cuối cùng hai người ăn với nhau là ăn lẩu ở nhà. Tuy nhiên, những lời anh ta vừa nói không lẽ là để giải thích cho nguyên nhân tụt nói lấp của mình? Không, rõ ràng anh ta đang dùng một bí mật khác để dần dần lấy lại uy tín ình, tâm địa anh ta càng lúc càng trở nên xấu xa, xấu xa đến mức mang cả “chuyện riêng tư” của mình ra làm thứ đồ trao đổi.

“Tôi, tôi có việc cần, cần nói, nói với cô.”

“Bây giờ anh cũng có thể nói luôn mà.”

“Nhưng đây là công ty, công ty, chỉ nói chuyện công việc.”

“Phân định rạch ròi gói nhí!” Tô Duyệt Duyệt lăm bắm. Thang máy tốc độ cao, chỉ trong vài giây đã di chuyển đến tầng của JSCT. Đúng lúc Tô Duyệt Duyệt định bước ra khỏi cửa thang máy thì Doanh Thiệu Kiệt vội vàng nói thật nhanh với cô rằng: “Đừng thân mật với anh ta quá như vậy.”

Nghe xong mấy lời đó, Tô Duyệt Duyệt vừa hay rời khỏi tầm mắt, Vu Tiểu Giai bèn đi đến nhìn Doanh Thiệu Kiệt đang còn ở trong thang máy, bất giác cười phá lên. Tràn cười bất ngờ này của Vu Tiểu Giai khiến Doanh Thiệu Kiệt càng thêm bối rối, đành phải giả vờ cười góp theo.

“Eric, tôi và Sue làm cùng một phòng, tôi tên Vu Tiểu Giai, tên tiếng anh là Jill.”

“Chào cô!”

Doanh Thiệu Kiệt quả thực chẳng còn tâm trí đâu để nghe những lời Tiểu Giai nói, đến khi rời khỏi buồng thang máy, Vu Tiểu Giai bèn đi theo anh, nói luôn: “Kevin đã cho tôi gia nhập vào tổ dự án S.”

“Là cô sao?”

Doanh Thiệu Kiệt nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, đến lúc này anh mới nhận ra cô chính là người đã ở bên cạnh Tô Duyệt Duyệt trong buổi họp liên hoan cuối năm hôm đó. Tuy nhiên, sự sắp đặt này của Tổng Dật Tuấn quả thực quá đột ngột, buổi sáng vừa có cuộc họp triển khai dự án, buổi chiều đã sắp xếp Vu Tiểu Giai sang luôn bộ phận bên này. Xem ra, Tổng Dật Tuấn đã có sự chuẩn bị rất kĩ. Hồ sơ của Vu

Tiểu Giai, Doanh Thiệu Kiệt đã từng xem qua, cơ bản không hề có điểm gì nổi trội, cũng chẳng có điểm gì hay ho, điểm thi các học phần cũng rất bình thường. Việc Vu Tiểu Giai dựa vào một tấm bằng đại học danh tiếng để xin gia nhập vào Tập đoàn JSCT, có thể nói đây không phải là một sự lựa chọn tối ưu nhất.

Chiêu bài này có lẽ là Tống Dật Tuấn cố tình mua “sự ngốc nghếch”, có điều Doanh Thiệu Kiệt cũng đã ngẫm ra. Vu Tiểu Giai tuy chỉ có bằng điểm ở mức trung bình nhưng lại là một người túc trí, nhanh nhạy, đặc biệt là gia cảnh của cô ta cũng hơn hẳn so với Tô Duyệt Duyệt. Từ đó có thể thấy rằng, ít nhiều cô ta cũng hiểu được những việc đang xảy ra giữa mình và Tô Duyệt Duyệt.

“Eric, tuy tôi không thông minh bằng Sue nhưng cũng đã làm việc tại JSCT được một thời gian khá dài rồi.”

“Ok, tôi, tôi còn một số việc, một số việc phải làm. Tôi sẽ bàn bạc với Kevin về vấn đề này sau.” Tật nói lấp của Doanh Thiệu Kiệt đã bị Vu Tiểu Giai phát hiện ra chỉ sau một câu nói duy nhất đó. Tuy nhiên, Vu Tiểu Giai hoàn toàn không vì tật đó của Doanh Thiệu Kiệt mà nổi giận, ngược lại, cô cảm thấy người đàn ông này cũng có khá nhiều điểm thú vị. Cô cười cười rồi đi xuống tầng dưới chuẩn bị nói chuyện với Tô Duyệt Duyệt nhưng không ngờ vừa bước vào văn phòng đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoang, nhẹ nhàng.

“Ồ, không lẽ là...”

Mùi thơm dễ chịu đó toát ra từ một đóa hoa bách hợp lớn đang được đặt trên bàn làm việc của Tô Duyệt Duyệt. Những tờ giấy gói màu xanh đen bọc lấy bó hoa trắng thanh khiết, trang nhã, trên sợi dây buộc ngoài bó hoa còn gắn một chú Cừu lười biếng rất dễ thương, khiến cho bó hoa đã đẹp lại càng thêm phần đáng yêu.

“Cái gì mà không lẽ là chứ?” Tiểu Ngô lúc này đang đứng ở một góc không xa, phản bác lại Vu Tiểu Giai, Tô Duyệt Duyệt đang đứng nghe điện thoại, nội dung của cuộc điện thoại đó thế nào cô chẳng nói thì ai cũng đoán được.

“Anh đang trên đường ra sân bay đây, em thích bó hoa đó chứ?”

“Rất đẹp, cảm ơn anh!”

Vu Tiểu Giai rón rén tiến lại muốn tìm hiểu thêm một số thông tin, không ngờ bị Tô Duyệt Duyệt - với con mắt đầy cảnh giác của mình - nhìn thấy bóng lưng đang còng hằn xuống đó liền vội vàng rời khỏi phòng làm việc, đi ra ngoài hành lang. Cuộc điện thoại tiếp tục trở lại sau một lúc bị gián đoạn: “Hãy làm bạn gái anh nhé, được không?”

“Anh, anh có thể tìm được một cô gái tốt hơn em gấp trăm ngàn lần. Em, em...” Lần đầu tiên có người đàn ông theo đuổi mà người ấy còn rất xuất sắc, tài giỏi nữa chứ, Tô Duyệt Duyệt bình thường cứng rắn, tự tin, đầy khẩu khí là thế, giờ đứng trước một người đàn ông mà cô cho rằng mình không thể với tới, đột nhiên không thể thốt lên được từ “không”.

“Đúng vậy, anh có thể tìm thấy rất nhiều người con gái khác tốt hơn em nhưng không phải bất cứ cô gái nào cũng có thể khiến trái tim anh rung động. Hãy nhận lời làm bạn gái anh nhé. Nếu không, anh sẽ giống như chú Cừu lười biếng quần lấy bó hoa kia mà bám theo em mãi đấy!”

Thật không ngờ anh có thể nói ra mấy lời tán tỉnh như vậy. Tô Duyệt Duyệt chợt thấy mặt mình đỏ ửng, ngay cả tiếng nhịp tim đập trong lồng ngực cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Nhận lời hay là không nhận lời đây?

Việc này xảy đến quá bất ngờ khiến Tô Duyệt Duyệt không kịp nghĩ ra cách ứng phó. Tống Dật Tuấn nghe thấy tiếng thở đứt quãng của cô qua điện thoại lại càng thúc giục: “Nhận lời anh nhé, Cừu con!”

Những lời tán tỉnh ngọt ngào tiếp tục được nói ra.

“Nếu em không nhận lời, anh sẽ không quay trở lại JSCT...”

“Không, đừng, anh đừng làm như vậy, em đồng ý.”

“Ha ha, Cừu con ngốc nghếch, chưa gì đã bị dọa cho chết khiếp rồi kìa!” Nghe thấy câu trả lời hấp tấp, vội vàng của Tô Duyệt Duyệt, Tống Dật Tuấn không nhịn được cười thốt lên như vậy. tuy chỉ là nói chuyện

qua điện thoại nhưng anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thần thái của cô lúc này. Anh cũng cô chuyện trò tình cảm một hồi, thế rồi cô hỏi anh có phải đang có chuyện vui hay không, anh một mực phủ nhận. Vì quan hệ giữa hai người mới bắt đầu nên Tô Duyệt Duyệt không tiện hỏi thêm nữa, ngay sau đó, Tống Dật Tuấn lại phải đi Bắc Kinh, việc đó càng khiến cho Tô Duyệt Duyệt ít nhiều cảm thấy hụt hẫng, ảm ức.

Buổi chiều, Vu Tiểu Giai và Tiểu Ngô, mỗi người một bên hỏi Tô Duyệt Duyệt người tặng hoa có phải là bạn trai của cô không? Anh ta làm nghề gì, trông như thế nào, có ảnh không để họ cùng xem mặt. Trong công ty này, những ai đã có bạn gái hoặc bạn trai đều sẽ bị các cô gái truy ra bằng được. Cách truy hỏi này có thể giúp các cô dễ dàng so sánh giữa người trong mộng của mình với đối tượng của người kia, nếu đối tượng đó tốt thì các cô tha hồ bị kích động tới mức ghen tỵ, ngược lại, nếu đối tượng đó hơi kém một chút thì các cô tha hồ vui mừng, hớn hờ. Một cô gái đeo cặp kính cận dày cộp như Tô Duyệt Duyệt mà có được anh bạn trai lãng mạn đến vậy, để xem anh ta là người như thế nào!

Gần tối, lúc Tô Duyệt Duyệt chuẩn bị ra về như thường ngày, Doanh Thiệu Kiệt đã chuyển cho cô một mẫu giấy, trong đó viết hãy đợi anh ở chỗ đỗ xe buổi sáng. Khi đến nơi, Tô Duyệt Duyệt đã thấy Doanh Thiệu Kiệt đợi ở đó rồi. Không biết có phải vì một phản xạ có điều kiện nào đó diễn ra trong lúc vô thức hay không mà Tô Duyệt Duyệt bất giác đưa mắt xuống băng ghế phía sau xe, quả nhiên trên ghế trống không, chiếc hộp Durex lúc sáng giờ đã biến mất.

“Cô nhận, nhận hoa à?”

“Vâng.”

Anh không hề có ý định mở cửa xe, chỉ đứng đó hỏi cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, giống như cô đã phạm phải một sai lầm nào đó. Không biết có phải vì đột nhiên trong mối quan hệ giữa hai người có thêm một quan hệ cấp bậc nữa hay không mà cô cảm thấy chưa quen, ánh mắt có phần bối rối, còn anh thì vẫn vậy, đút tay vào túi với dáng vẻ vô cùng thản nhiên.

“Anh ta tặng hoa cho cô à?” Doanh Thiệu Kiệt hỏi tiếp.

Tô Duyệt Duyệt đang định trả lời thì điện thoại chợt reo lên. Khi cô mở nắp gập của chiếc điện thoại ra, Doanh Thiệu Kiệt có thể nhìn thấy rõ ràng ba chữ “Tống Dật Tuấn” phản chiếu qua đôi mắt của cô, hơn nữa cô còn cố tình đi ra phía sau Doanh Thiệu Kiệt để nghe điện. Hành động đó rõ ràng là xem anh như người ngoài. Doanh Thiệu Kiệt vô cùng tức giận, quay lại đứng sau lưng Tô Duyệt Duyệt, định cầm lấy điện thoại của cô ném đi rồi sẽ nói hết tất cả những gì mình biết về Tống Dật Tuấn để cô hiểu được người đàn ông đang nói chuyện điện thoại với cô không hề đơn giản chút nào. Tuy nhiên, hành động thô lỗ ấy chỉ xuất hiện trong đầu Doanh Thiệu Kiệt vài giây mà thôi, bởi anh biết, lúc này dù anh có làm gì đi chăng nữa cũng chỉ khiến ọi chuyện càng thêm căng thẳng. Trong mắt Tô Duyệt Duyệt, nói đúng hơn là trong mắt rất nhiều cô gái khác thì quả thực Tống Dật Tuấn là một người đàn ông hoàn hảo: vóc dáng cao to đẹp trai, phong cách thời thượng, lịch sự, trang nhã. Nếu anh nói con người đó thực chất chỉ có vẻ ngoài đạo mạo, phần lớn đều dựa vào phụ nữ để tiến thân, coi phụ nữ như một thứ đồ chơi rẻ tiền rồi lừa gạt họ, e rằng tất cả các cô gái đều cho rằng anh đang đồ kỵ. Anh không hề có chứng cứ, cũng giống như việc Tống Dật Tuấn đang từng bước lũng đoạn Tập đoàn JSCT, anh cũng không có chứng cứ, để chiến thắng được con người này, chỉ có thể dựa vào chứng cứ mà thôi.

“Sao anh lại nghe trộm tôi nói chuyện điện thoại?”

Không ngờ Tô Duyệt Duyệt lại cúp máy nhanh như vậy, khi quay lại, cô thấy Doanh Thiệu Kiệt đang đứng ngay sau lưng mình, nét mặt trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó vô cùng nghiêm túc, cô bèn cất giọng khó chịu hỏi.

“Không, tôi, không, không nghe trộm. Cô, cô lên xe đi!”

“Nghe rồi còn chối. Còn nữa, hôm nay anh đã nói gì với Tống Dật Tuấn? Anh ấy vừa về đến văn phòng đã tỏ ra bức bối, hiện giờ anh ấy đang ở Bắc Kinh, tâm trạng vẫn không tốt, tôi không thể làm gì giúp được cho anh ấy.”

Tâm trí của cô còn đang ở cạnh hình bóng người đàn ông tại Bắc Kinh kia, nghe những lời Tống Dật Tuấn nói trong điện thoại, tuy có thừa sự ngọt ngào, âu yếm nhưng dường như trong đó cũng có những áp lực lớn khó mà giải tỏa được, Tô Duyệt Duyệt cũng có thể cảm nhận được hết. Điều này khiến cô ngay lập tức

liên hệ tâm trạng của Tống Dật Tuấn với phản ứng của anh và Shelly trong văn phòng ngay sau khi trở về từ cuộc họp công bố dự án S.

“Tôi, tôi không hề nói gì cả. Tất cả, tất cả đều là chuyện riêng của anh ta thôi.” Doanh Thiệu Kiệt đang chuẩn bị khởi động xe, nghe thấy Tô Duyệt Duyệt đứng trên lập trường của Tống Dật Tuấn để chất vấn mình, liền không kiềm chế được mà nói câu đó.

“Anh ấy thì có chuyện riêng gì chứ? Chắc chắn là do anh không nhường bộ, hoặc anh đã giở thủ đoạn gì đó với anh ấy. Được rồi, không tranh cãi với anh nữa. Vị trí hiện tại của anh vẫn cao hơn tôi, tôi chỉ là một con ốc nhỏ, vừa hết thời gian thử việc, nếu lỡ đắc tội với anh thì chắc chắn sẽ không thể giữ được việc làm ở đây rồi.”

“Tôi, tôi giở thủ đoạn? Duyệt Duyệt, tôi có thể giở thủ đoạn gì chứ? Tống Dật Tuấn đã, đã kể với cô những gì?”

“Anh ấy không kể gì cả.”

“Không kể, không kể gì cả, vậy cô dựa vào đâu mà buộc tội tôi như vậy?”

“Tại sao lúc nào anh cũng có thành kiến với anh ấy như thế? Trong buổi họp sáng nay, tôi cũng có ở đó, việc anh lựa chọn tôi cho dự án S căn bản là không phù hợp, ngay đến bản thân tôi cũng nhận thấy điều đó. Anh ấy có nói gì thì cũng là vì nghĩ cho dự án của anh. Còn anh thì sao? Cái kiểu nói đó rõ ràng là ức hiếp người ta quá mà!”

“Tôi?”

Lúc xe chuyển bánh, Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy vô cùng tức giận, bèn ra sức bấm mạnh còi xe trên vô lăng, người bảo vệ đứng đó cũng sởn gợn nhìn về phía chiếc Polo màu đen, thấy gương mặt quen thuộc của người bảo vệ, anh mới thôi không tiếp tục bấm còi nữa.

“Được rồi, không nói với anh nữa, nếu không anh lại đâm xe loạn xạ lên giờ.”

“Tô Duyệt Duyệt, cô...” Doanh Thiệu Kiệt nhìn gương mặt người con gái ở trên xe qua gương chiếu hậu, cũng không hiểu tại sao tự nhiên mình lại giống như một đứa trẻ thế này, nghe cô câu trước câu sau đều khen Tống Dật Tuấn tốt, trong lòng anh cảm thấy vô cùng chua xót.

Mấy tiếng “Tô Duyệt Duyệt” được Doanh Thiệu Kiệt cố tình gọi thật to, khiến cho Tô Duyệt Duyệt có chút giật mình nhưng không nghe thấy câu tiếp theo nữa thì bất giác cười khẩy một cái, thầm nghĩ người đàn ông này cũng chẳng còn gì để nói nữa. Lúc này, người mà cô nên giữ khoảng cách không phải là Tống Dật Tuấn mà chính là Doanh Thiệu Kiệt. Chiếc hộp Durex đặt ở trong xe thì chắc hẳn tối qua đã “làm chuyện mây mưa” ở đâu đó, rõ ràng lỗi của mình là ra đấy, còn đổ cho Tống Dật Tuấn nữa.

Cả hai cùng im lặng một lúc lâu, mãi sau Doanh Thiệu Kiệt mới lên tiếng đề nghị đi ăn tối, giữa hai người mới nói tiếp vài câu nữa. Quán ăn họ ghé vào là một quán của người Đài Loan, tuy không thật sự đông đúc náo nhiệt nhưng cách bài trí cũng rất gọn gàng đẹp mắt, thái độ phục vụ của nhân viên rất thân thiện, chu đáo. Tô Duyệt Duyệt thầm nghĩ, hôm nay ắt hẳn mặt trời mọc ở đằng Tây, “con gà sắt” đột nhiên lại thấy mọc thêm mấy cái lông trên thân mình!

“Phải chăng anh còn có điều gì muốn nói với tôi?”

“Không có.” Doanh Thiệu Kiệt gọi vài món, nghe tên là biết ngay giá thành không hề rẻ chút nào. Khi nhân viên phục vụ tươi cười quay vào bên trong, Doanh Thiệu Kiệt mới tiếp tục nói: “Duyệt Duyệt, thực ra, tôi, tôi...”

Tuy thời gian hai người ở bên nhau không nhiều nhưng những lúc đối mặt với cô, tâm trạng của Doanh Thiệu Kiệt đều không thể trấn tĩnh được, rõ ràng anh đã nghĩ rất nhiều về những gì mình muốn nói nhưng cổ họng giống như đã bị tắc nghẽn, không thể nói ra suy nghĩ của mình. Hoặc cũng có thể, anh đã từng một lần bị người yêu ruồng bỏ, làm cho tổn thương nên đã quên mất cách thổ lộ tình cảm với người mình yêu như thế nào. Lần tổn thương đó đã để lại vết hằn sâu trong trái tim anh cho đến tận bây giờ.

Điện thoại lại bất chợt đổ chuông. Nhìn thấy khuôn mặt, ánh mắt của Doanh Thiệu Kiệt vẫn như đang muốn nói điều gì đó với mình nhưng lại không thể nói ra, Tô Duyệt Duyệt có phần bối rối. Cô rất muốn

biết người đàn ông đang ở trước mặt mình có điều gì muốn bày tỏ mà khiến trái tim cô đập rộn ràng đến vậy. Cảm giác này khác hẳn khi Tống Dật Tuấn bày tỏ tình cảm với cô. Tuy không thể giải thích được cảm giác này là gì nhưng Tô Duyệt Duyệt cũng rất mong muốn được nghe Doanh Thiệu Kiệt nói ra điều anh ấy đang ấp ủ trong lòng.

“Xin lỗi, tôi, tôi, tôi phải nghe điện thoại một chút.”

“Ồ, cố tình lãng tránh.”

Tô Duyệt Duyệt liếc mắt nhìn, Doanh Thiệu Kiệt “ó” lên một tiếng. “Kẻ phá bĩnh” chính là Wagner, anh không có lý do gì để từ chối cuộc điện thoại này, có điều trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui mừng vì có người giải nguy ỉnh vào đúng khoảnh khắc này. Tuy nhiên, anh nghĩ cuộc điện thoại này cũng không hề đơn giản vì Wagner hiếm khi gọi điện để bàn chuyện công việc vào buổi tối. Cuộc điện thoại đó chỉ trong ba giây đã đi vào chủ đề chính, hơn nữa ngôn từ, cách nói chuyện lại rất căng thẳng khiến nét mặt anh càng có vẻ mất tự nhiên.

“Joe nhất định là đang làm gì đó, tôi hy vọng cậu sẽ tiếp tục cố gắng, nỗ lực nhiều hơn nữa.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

“À đúng rồi, Kevin đã đến Bắc Kinh.” Khi nghe Wagner nhắc tới cái tên Kevin, Doanh Thiệu Kiệt bắt gặp ánh mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt, sợ mình lại tiếp tục phạm sai lầm trước mặt cô nên ra hiệu xin lỗi cô và nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, tới một nơi khác để tiếp tục cuộc điện thoại. Tô Duyệt Duyệt cũng không mấy lưu tâm, cô còn đang bận suy nghĩ xem vừa nãy rốt cuộc là Doanh Thiệu Kiệt có điều gì muốn nói với mình. Tuy nhiên, cô ngồi chờ mãi một lúc lâu, đồ ăn đã được mang lên đủ cả mà Doanh Thiệu Kiệt vẫn chưa quay trở lại bàn, dù anh chỉ đứng cách đó không xa. Như thế này mà cũng gọi là mời người ta ăn cơm sao? Đồ ăn đã gọi rồi, người thì bỏ đi mất, cái miệng nói tía lia nhưng những lời cần nói thì lại cất đi hết, trước tình cảnh này, Tô Duyệt Duyệt chỉ có thể hình dung là Doanh Thiệu Kiệt thật sự không có thành ý, cô hoàn toàn không thể nghĩ ra được điều gì khác. Bụng đói cồn cào, Tô Duyệt Duyệt tặc tặc lưỡi, cầm đũa xiên mạnh hai nhát vào giữa con cá nằm trên đĩa, gọi nhân viên phục vụ mang thêm ỉnh lon Coca, thậm chí nghĩ ra một “trò vui” để trả đũa kẻ đang mãi nấu cháo điện thoại mà bỏ quên mình kia.

Đầu tiên, cô rót ra nửa cốc Coca, sau đó lại đổ thêm vào cốc nửa chai giấm, lấy thìa ngoáy thật kỹ, chờ Doanh Thiệu Kiệt quay lại. Kết thúc cuộc điện thoại, Doanh Thiệu Kiệt lập tức quay trở lại bàn, vì đã nói chuyện khá lâu nên khi nhìn thấy cốc Coca đặt ngay trước mặt, anh cầm lên, uống liền mấy ngụm lớn.

“Ặc, ặc, hự, hự, cái, cái, cái thứ nước gì thế này?”

Người phục vụ thấy khách hàng đột nhiên ho sặc sụa bèn nhanh chân chạy tới, Tô Duyệt Duyệt liền vẫy tay ra hiệu cho anh ta lùi lại, miệng tươi cười giải thích: “Xin mời anh dùng món khai vị!”

“Cái này, cái này mà là món khai vị à?” Một mùi vị chua lèm, Doanh Thiệu Kiệt có cảm giác như bị ai đó tưới giấm lên ngũ quan thất khiếu của mình, đầu đầu cũng ngửi thấy mùi giấm.

“Đúng, đúng là như thế đấy!”

Tô Duyệt Duyệt không nhịn được cười, gấp một miếng cá bỏ vào miệng, thế nhưng một chiếc xương trong miếng cá thơm ngon kia đã mắc lại ở cổ họng, khiến cho đôi mắt vốn rất nhỏ của cô bỗng tròn xoe một cách kỳ lạ. Bên ghê đối diện, Doanh Thiệu Kiệt dường như đã bắt đầu ý thức được đang có chuyện xảy ra, vội vàng lấy chai giấm ở ngay bên cạnh rót đầy một chiếc thìa lớn, đưa cho Tô Duyệt Duyệt, Tô Duyệt Duyệt cẩn thận nuốt từng chút, từng chút một, lát sau cũng dần dần bình thường trở lại.

“Ái chà, cô hại tôi, giờ lại thành ra hại cả mình.”

“Này... khụ khụ... anh còn nói thế được à? Chết mất, tất cả đều là lỗi của anh, làm gì có ai mời người khác đi ăn rồi lại bỏ đi nói chuyện điện thoại cả tiếng đồng hồ như vậy chứ?”

“Tôi có việc quan trọng cần phải giải quyết.”

“Vâng, chuyện quan trọng, giờ anh đã là giám đốc của một dự án lớn, đương nhiên là có rất nhiều việc phải làm rồi. Anh nói đi, vị giám đốc thân mến, anh có việc gì cần phải trao đổi với một con ốc bé tí tẹo như tôi

hả? Tôi tuyệt đối không nghĩ đến chuyện sẽ ăn của anh một bữa cơm hay lấy của anh một khoản tiền nào đâu nhé!”

“Thôi chúng ta ăn cơm đã, bụng đói cả rồi. Vừa nãy lại uống nhiều giấm như vậy, bụng sẽ càng đói hơn đấy.”

“Gớm!”

Doanh Thiệu Kiệt cúi đầu gấp thức ăn, điều này càng khiến cô gái ngồi trước mặt anh cảm thấy khó chịu. Tuy ngậm đôi đũa trong miệng nhưng ánh mắt của cô lại không bỏ qua bất cứ một động tác nào, dù là nhỏ nhất của anh. Liệu có phải anh ta có cảm tình với mình không nhỉ? Không, không thể nào, anh ta tuyệt đối không thể thích mình! Quen biết nhau lâu như vậy rồi, anh ta nói câu nào là thật, câu nào là giả, tất cả đều phải suy nghĩ, cân nhắc thật cẩn thận, làm sao anh ta có thể thích một người như mình chứ? Tuy nhiên, bản thân cô cũng đang mong chờ anh sẽ nói ra một điều gì đó. Đột nhiên, đúng lúc đó, Tống Dật Tuấn lại gửi cho Tô Duyệt Duyệt một tin nhắn MSM, cô đưa mắt nhìn xuống màn hình điện thoại, trên đó hiện lên bức hình hai người chụp với chú Cừu tuyết lười biếng hôm ở Bắc Kinh, còn có cả hình chú Cừu lười biếng được thu nhỏ lại rất nhiều lần, trong tay cầm một đóa hồng, trông vô cùng đáng yêu.

“Anh nhớ em!”

Chỉ một dòng chữ rất ngắn ngủi đó thôi cũng đủ để Tô Duyệt Duyệt cảm nhận thấy một dòng nước mắt lạnh đang nhẹ nhàng chảy xuyên vào cõi lòng. Chưa từng có bất cứ một người đàn ông nào đối xử với cô dịu dàng, ngọt ngào đến vậy. Chính trong lúc này, cô mới lần đầu tiên cảm nhận được sự khác biệt giữa bạn trai với những người bạn bình thường khác. Bạn trai chính là người lúc nào cũng nghĩ đến cô, không muốn rời xa cô nửa bước, trừ Mèo con là người có thể dốc bầu tâm sự, Tô Duyệt Duyệt không thể tìm được người thứ hai có thể chia sẻ với mình những niềm vui, nỗi buồn trong cuộc sống. Đối với cô lúc này, Tống Dật Tuấn giống như một chỗ dựa đáng tin cậy. Quả đúng như vậy, anh chính là chỗ dựa của cô, tất cả những khó khăn gần đây của cô, anh đều đứng ra giúp cô dần xẹp ỗn thỏa, kể cả bản thân có phải đắc tội với Chu Hâm, anh cũng sẵn lòng vì cô.

Tuy không được nhìn thấy tin nhắn MSM đó nhưng nụ cười và vẻ mặt của Tô Duyệt Duyệt đã cho Doanh Thiệu Kiệt biết đó là tin nhắn của Tống Dật Tuấn. Đúng lúc anh đang định nói gì đó thì đột nhiên Hứa Dương lại gọi điện thoại tới.

“Thiệu Kiệt, anh đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ăn ở ngoài.”

“Tốt nhất anh hãy tới công viên Tân Giang ngay lập tức.” Giọng của Tiểu Hứa rất gấp gáp, giống như vừa xảy ra một chuyện lớn vậy. Công viên Tân Giang là nơi ở của cô ta, vốn dĩ cô ta không có khả năng mua ngôi nhà sang trọng như thế, anh biết rõ điều đó. Tuy nhiên, trong vòng hai năm trở lại đây, cô ta đã có trong tay rất nhiều thứ, có điều, tất cả những thứ cô ta đang có đều thiếu sự tôn nghiêm và đạo đức. Ngay từ sáng anh đã gọi điện trách cứ cô ta về việc đã để chiếc hộp Durex vào băng ghế phía sau xe của mình. Anh muốn cô ta biết rằng dù cô ta có làm bất cứ việc gì thì cũng không thể bù đắp được những sai lầm mà cô ta đã gây ra trước đó, hơn nữa, ngay từ đầu đó chính là con đường cô ta lựa chọn, tại sao đến tận bây giờ cô ta vẫn không nhận ra điều đó?

“Thiệu Kiệt, anh nên đến đó xem thế nào, tâm trạng của cô ấy đang rất không ổn.”

“Tôi rất bận.”

“Thiệu Kiệt, hôm nay cô ấy đã đâm vào một chiếc xe buýt, lúc đó nếu không phải tôi vô tình nhìn thấy mọi chuyện thì sự việc này cũng chưa biết sẽ đi đến đâu. Tuy không bị thương tích gì nhưng cũng đủ khiến cô ấy vô cùng sợ hãi rồi. Khi tôi hỏi tại sao lại lái xe bất cẩn như vậy, cô ấy còn cố ý không trả lời, người tài xế xe buýt nói, cô ấy đã lái xe như một người điên vậy. Tuy nhiên, khi đưa cô ấy đi làm trắc nghiệm tâm lý thì lại hoàn toàn không có vấn đề gì. Lúc đưa cô ấy về, tôi có nhìn thấy bức ảnh cưới trước đây của ai người, thế nên...”

Ảnh cưới?

“Trời đất...” Tay trái xoa xoa phía trước trán, tay phải đẩy gọng kính trên sống mũi, Doanh Thiệu Kiệt chỉ nói rất nhẹ nhàng: “Cô ta thật khéo diễn kịch.”

Ảnh cưới?

Đúng vậy, suýt nữa thì hai người bọn họ đã kết hôn, phòng cưới, ảnh cưới, ngay cả thiệp hồng cũng đã được gửi đi cho rất nhiều người. Thế nhưng cuối cùng cô ta đã làm gì? Chỉ vì cái gọi là “tự do”, “cuộc sống sung túc”, cô ta đã vứt bỏ tất cả khiến người khác lâm vào cảnh dở khóc dở cười, còn bản thân mình biến mất tăm mất tích vào đúng ngày đăng ký kết hôn. Sau này, Doanh Thiệu Kiệt phát hiện ra cô ta đang chung sống cùng với một người đàn ông khác. Tuy không biết rõ người này là ai nhưng cảnh hai người họ đi vào quán rượu và khuất sau tấm rèm thì anh nhìn thấy rất rõ ràng. Xe sang, nhà đẹp, cùng rất nhiều món đồ xa xỉ khác, anh đã không thể đáp ứng được cho cô ta, đó là lý do khiến cô ta rời xa anh. Lẽ nào trong cuộc sống nhất thiết phải có những thứ này mới không bị coi thường? Trong xã hội đầy rẫy những sự xung đột về lợi ích, bản thân anh vốn nghĩ kết hôn sẽ là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời, tạo cho người ta một chỗ dựa tinh thần vững chắc nhưng thật không ngờ nó cũng có thể trở thành lưỡi dao đâm xuyên thấu vào tim mỗi người.

Ký ức xưa tuy cũng có những điều lãng mạn, đẹp đẽ, thế nhưng hiện tại, nó chỉ như những mảnh thủy tinh vỡ đang nằm la liệt trên mặt đất, không thể hình thành nên bất cứ chỉnh thể nào.

“Thiệu Kiệt!” Tiểu Hứa vẫn đang tiếp tục nói, Doanh Thiệu Kiệt vội vã ngắt lời anh ta: “Không cần nói nữa, tôi không muốn nhắc đến cô ta.” Anh vội vàng tắt điện thoại rồi đặt bữa nó lên bàn, khéo léo đưa tay lên che giấu cảm xúc trên khuôn mặt. Tô Duyệt Duyệt tuy không nhìn vào điện thoại của Doanh Thiệu Kiệt nhưng lại cố ý nhìn vào khẩu hình của anh khi nói chuyện, cô đoán “cô ta” mà anh vừa bảo “không muốn nhắc đến” qua điện thoại kia chính là người yêu trước đây của anh.

“Nếu bạn thì không cần phải ở lại, anh ăn thêm chút nữa rồi mau đi giải quyết đi.”

Doanh Thiệu Kiệt khựng người lại, chính vào giây phút này, Tô Duyệt Duyệt cũng có thể cảm nhận rõ ràng nỗi đau khổ của anh. Tuy anh không nói ra nhưng những biểu cảm trên khuôn mặt lại không hề thay đổi, cô có thể thấy rõ vẻ không hài lòng, không thoải mái từ chính hơi thở rất nhẹ của anh.

“Tôi, tôi không bận gì cả.”

Hít một hơi thật sâu, Doanh Thiệu Kiệt đeo lại cặp kính, gọi người phục vụ mang đến bình một ít rượu. Sau khi uống rượu và trở nên tỉnh táo hơn, anh bèn nghĩ, người ta chỉ cần uống say là có thể quên hết mọi đau khổ, phiền não trên đời nhưng tại sao lần này anh đã uống nhiều như vậy rồi mà những ký ức đau buồn vẫn hiện hữu rõ mồn một, giống như những quả bóng cứ bay mãi lên không trung rồi tan vào hư vô. Tô Duyệt Duyệt không muốn cắt ngang dòng suy nghĩ của Doanh Thiệu Kiệt nên chỉ lặng lẽ ngồi ăn, chờ khi anh uống say mềm sẽ đưa anh về vườn hoa Mỹ Lệ.

“Duyệt Duyệt.”

Sau khi đã uống hết không biết bao nhiêu rượu, Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên nắm lấy tay Tô Duyệt Duyệt, lòng bàn tay ấm nóng của anh giống như đang thiêu đốt cô gái đang ngồi tĩnh lặng trước mặt mình, cô gái vội rút tay về nhưng lực không đủ mạnh, đôi mắt một mí nhanh chóng lướt nhìn xung quanh, nhân viên phục vụ vừa hay đang mang rượu đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền quay người, bước sang hướng khác.

“Anh làm cái gì thế? Người ta nhìn thấy rồi kìa, nào, buông tay tôi ra!” Tô Duyệt Duyệt kinh ngạc, đẩy mạnh Doanh Thiệu Kiệt ra, mặt đỏ phừng phừng vì tức giận, giật mạnh tay mình ra khỏi tay anh, thế nhưng lực quá yếu, ánh mắt của tất cả mọi người ở đó đều đang đổ dồn về phía họ. Tô Duyệt Duyệt sợ sẽ bị những người khác bắt gặp mình trong tình cảnh này, chân tay chợt trở nên luống cuống, muốn vùng thoát mà không được. Vẻ mặt của Doanh Thiệu Kiệt vẫn vô cùng căng thẳng, thế nhưng anh vẫn không buông tha cô, trong ánh mắt của anh như có lửa đốt, đang thiêu cháy thân thể cô, còn cô lại vô cùng bối rối.

Trước đây, người con gái kia của anh cũng như cô bây giờ. Tuy nhiên, những cảm dỗ vật chất đã lấy đi của cô ta tất cả bản chất cao đẹp đó rồi ném vào sự trong trắng, thuần khiết ấy những nhơ bẩn có thể và không thể tưởng tượng của xã hội. Anh chợt cảm thấy do dự, cái do dự của sự sợ hãi rằng chuyện này sẽ lại một lần nữa tìm đến với mình. Gian khổ, vất vả đến đâu anh cũng không sợ, thế nhưng, sự tổn thương tâm lý đó còn khó chấp nhận hơn bất cứ nỗi vất vả nào. Chính vì cô ta mà anh mới mắc chứng PTSD[1], và cũng chính vì cô ta nên anh mới có tật nói lắp khi đứng trước phụ nữ như bây giờ.

[1] Chúng rối loạn tâm lý sau khi bị tổn thương nặng nề.

“Đừng xem tôi chỉ là một con cừu...” Chỉ trong vài giây ngắn ngủi cũng có thể xảy ra rất nhiều chuyện nhưng cũng có thể sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Tiếng chuông điện thoại chọt vang lên, cắt ngang cuộc giảng co giữa hai người. Chính trong khoảnh khắc Tô Duyệt Duyệt cầm điện thoại lên nghe, Doanh Thiệu Kiệt hơi đổ người ra phía sau, cô bèn rút tay ra khỏi tay anh, sau đó, nét mặt cũng dần dần giãn ra.

“Duyệt Duyệt, em đã về nhà chưa?”

Người gọi điện đến là Tống Dật Tuấn. Bất giác, Tô Duyệt Duyệt đưa mắt nhìn Doanh Thiệu Kiệt, hạ giọng nói nhỏ: “Em sắp về nhà rồi.”

“Muộn thế này mà vẫn ở ngoài một mình sẽ nguy hiểm lắm.”

“Không sao, em về gần đến nhà rồi.”

Doanh Thiệu Kiệt nhìn thấy rất rõ ánh mắt thoáng vẻ bối rối, né tránh của Tô Duyệt Duyệt. Anh biết, mỗi cú điện thoại gọi đến của Tống Dật Tuấn đều chỉ nhằm mục đích kiểm soát, thúc giục cô làm theo ý của anh ta. Đột nhiên, tín hiệu điện thoại bị ngắt. Tô Duyệt Duyệt nhìn lại màn hình, rồi ấn nút gọi lại hai lần nhưng đầu dây bên kia liên tục báo máy bận, không thể tiếp tục đàm thoại được nữa.

“Hết pin rồi à?” Doanh Thiệu Kiệt thấy hay người không còn tiếp tục nói chuyện nữa thì cong môi lên, biểu hiện của anh giống như đang “vui mừng khi thấy người khác gặp nạn”, nét mặt chột tươi tỉnh hẳn. Sự thay đổi nét mặt đó của Doanh Thiệu Kiệt khiến Tô Duyệt Duyệt cảm thấy khó chịu. Cô không thể hiểu nổi rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, còn nhớ lần đó, khi Tống Dật Tuấn tự giới thiệu mình với Doanh Thiệu Kiệt, thấy anh rất thân thiện, dễ gần, thậm chí khi đó đến một chút biểu hiện cho thấy anh không ưa gì Doanh Thiệu Kiệt cũng không hề có.

“Để lát nữa gọi lại xem sao.”

Cô đành tự an ủi mình như vậy.

Doanh Thiệu Kiệt lại nở một nụ cười.

Có những lúc, tình cảm con người cũng giống như đang đứng trên một đường ranh giới. Nếu không có ai kéo đi, tình cảm đó vẫn mãi chỉ nằm ở bên này lần ranh không thể tiến thêm hoặc có được bất cứ một sự chuyển biến nào...

32. Chương 32: Sự Xung Đột Giữa “lời Tán Tỉnh” Và Tình Yêu Chân Chính

“Cẩn thận...” Chỉ vừa kịp nói được hai tiếng, chiếc điện thoại di động còn đang áp một bên tai đã bị giật phắt đi, tiếp đó là mùi nước hoa số Năm rất nồng xốc tới. Người phụ nữ đứng phía sau đã sử dụng mùi hương hoa độc đáo làm mê hoặc lòng người này để lấy lại sự dịu dàng ôn hòa ỉn. Tuy bà ta không thật sự quyến rũ và hấp dẫn giống như trong giấc mơ nhưng xét về phong thái thì cũng rất đáng để mắt tới. Trên cổ áo sơ mi màu tím đậm kia là một chiếc cà vạt màu xám bạc đã được tháo lỏng, bên trong chiếc cổ áo hờ hững đó là những bắp thịt rắn chắc hoàn mỹ. Anh còn chưa kịp quay đầu lại, mắt vẫn còn nhìn ra con đường vắng lặng, không một bóng người qua ô cửa kính, đã thấy một vòng tay ôm chặt lấy eo.

“Cậu không sợ tôi sẽ đá cô ta ra khỏi JSCT ngay lập tức à?” Người đứng phía sau đưa hai tay ôm vòng qua eo anh, cốc rượu vang đỏ trên tay vì thế mà sóng sánh, vài giọt đỏ au tràn ra thành cốc. Trong những lời nói này hẳn có chứa dao nhọn, dường như bà ta đang muốn nhắc nhở người đàn ông lạnh lùng trước mặt mình rằng, gọi điện cho cô gái kia là điều tối kỵ đối với bà ta. Người đàn ông dôi mắt nhìn xa xăm, hướng vào màn đêm tĩnh mịch, đưa tay gỡ vòng tay đang ôm chặt kia: “Joe, cô ấy không phải là mục tiêu của chị, mục tiêu của chị chính là Wagner và Doanh Thiệu Kiệt.”

“Dật Tuấn, đối với tôi, chuyện đó chẳng có gì khác biệt.”

“Chị... quá thận trọng rồi!”

Tổng Dật Tuấn với tay cầm chai rượu vang đỏ trên tủ rót vào cốc, nhấp một ngụm, cười nói. Có thể nhìn thấy rõ nhịp thở gấp gáp của Chu Hâm qua sự lên xuống phập phồng của lớp áo trước ngực. Bà ta cởi giày, đặt đôi bàn chân lên tấm thảm dày ấm áp, không ai có thể đoán được chủ nhân của đôi bàn chân nõn nà như thiếu nữ này đã quá tuổi bốn mươi. Mỗi bước chân của bà ta đều như đang đo đếm lại chính cuộc đời mình và có lẽ cũng chính vì lý do đó mà mỗi bước đi đều toát lên sự keo kiệt, bủn xỉn.

“Cậu hãy xem lại mình đi, cậu đã thực sự phải lòng con ranh chẳng có gì nổi bật đó rồi đấy!” Trước đây, khi chơi bởi với ai đó, Tổng Dật Tuấn chẳng bao giờ để ý tới điện thoại của mình khi ngồi ăn cùng bà ta, càng chẳng bao giờ tranh thủ lúc bà ta ra ngoài mà vội vàng vàng gọi điện ột người con gái khác.

Thế nhưng, lần này không phải anh đang chơi bởi mà anh thật lòng thích Tô Duyệt Duyệt.

“Phải lòng? Ồ...” Tổng Dật Tuấn nhấp một ngụm rượu, nói tiếp: “Cô ấy chỉ là người ngoài cuộc, cô ấy hoàn toàn không biết gì hết.”

“Thế nhưng cô ta đã chen chân vào giữa hai chúng ta!” Chu Hâm tiến lên phía trước vài bước, đôi mắt trợn trừng nhìn chằm chằm vào Dật Tuấn. Anh ta là do một tay bà bồi dưỡng, nâng đỡ mà nên, nay chỉ vì một người con gái khác mà anh nỡ nói với bà như vậy.

“Joe, ngay từ đầu và cho tới cả lúc này đây, tôi cũng đều nói rất rõ ràng rằng, chị không thể can thiệp vào cuộc sống của tôi.”

“Ha ha, có phải cậu đang nhắc nhở tôi không?” Trong đôi mắt của Joe chợt lóe lên ánh lửa đầy ma mãnh, bà ta nghiêng răng, rít lên từng lời, Chu Hâm nhìn vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên của người đàn ông trước mặt, trong lòng lại càng tức tối, bàn tay run rẩy siết mạnh cốc rượu khiến rượu trong cốc sóng sánh chực bắn ra ngoài.

“Đúng!”

“Toẹt” một tiếng, cả cốc rượu đỏ đã bị hất đầy lên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, từng giọt thi nhau chảy xuống dưới, có giọt rượu ngẫu nhiên đọng lại trên khóe môi, khuôn mặt cười méo xệch của anh thực sự khiến bất cứ ai nhìn vào cũng thấy vô cùng đau khổ.

“Chị!”

Chu Hâm không ngờ những lời hứa bừa với anh ta lúc đầu lại trở thành lý do của anh ta ngày hôm nay. Tâm trạng của Tổng Dật Tuấn lúc này thật khó đoán định, hoặc giả, đây chính là những “bản lĩnh” mà bản thân anh lĩnh hội được trong những năm tháng qua, đồng thời với sự lạnh lẽo vô tình của thương trường, anh ta hoàn toàn không có tình nghĩa gì với chính bản thân mình. Ly thủy tinh lăn xuống sàn nhà. Chu Hâm lạnh lùng, chỉ tay vào ngực Tổng Dật Tuấn, nói: “Tốt, vậy thì hãy làm việc cậu đã hứa với tôi đi.”

Trong suốt những năm gần đây, bản thân anh đều đã cố gắng gồng mình đáp ứng những yêu cầu của Chu Hâm. Bởi vì, bà ta chính là “kháo sơn” - là chỗ dựa vững chắc cho sự thăng tiến của anh trong công việc, cũng chính là tấm lá chắn hữu hiệu cho anh trước những nắng mưa, dông bão của cuộc đời. Tất cả những yêu cầu của bà ta, anh đều có nghĩa vụ phải đáp ứng, thỏa mãn. Chỉ có như vậy, anh mới có thể được thăng tiến hơn nữa trong Tập đoàn JS. Bà ta đã hứa, trong năm tới, anh có thể được điều chuyển giữ chức Giám đốc thương vụ khu vực Trung Quốc của bộ Thông tin trong Tập đoàn JS. Đây có thể xem là sự thăng tiến tốt bậc của anh trong tập đoàn này. Ngay từ khi còn nhỏ, anh đã có khát vọng sớm được nở mày nở mặt với cuộc đời, vì anh là con út trong gia đình, lúc nào cũng được cả nhà chở che, bao bọc. Cũng chính vì nguyên nhân đó mà tất cả mọi người cùng cho rằng anh trai hay chị gái của anh đều giỏi giang, xuất sắc hơn anh rất nhiều, thậm chí, ngay cả bố mẹ anh cũng có suy nghĩ như vậy. Sau khi bố mẹ ly hôn, anh về ở với bố, được vợ sau của bố yêu thương nhưng tình cảm của anh với mẹ kế thì lại rất lạnh nhạt, xa cách. Lúc nào anh cũng cảm thấy mình thiếu thốn tình cảm và luôn không có được cảm giác an toàn. Vì vậy, anh liên tục sử dụng hết thủ đoạn này đến thủ đoạn khác để chứng minh năng lực của mình. Ngay từ lúc mới bước chân vào Tập đoàn JSCT, anh đã biết được rằng đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm kia chính là ngọn lửa soi sáng cho sự thăng tiến của anh trong tập đoàn này.

Có được sự thuận lợi như thế, bà ta có thể giúp đỡ mình, tại sao lại không tiếp nhận chứ?

Vài ngày sau đó, dự án S của Tập đoàn JSCT bắt đầu triển khai những hạng mục đầu tiên. Ngày nào Doanh Thiệu Kiệt cũng đều bận rộn, dành rất nhiều thời gian cho công việc. Tất cả mọi người được phân công vào dự án này cũng đang vô cùng nỗ lực. Phòng Hợp đồng của Tập đoàn JSCT hiện đang thiếu hai người, người thứ nhất là Như An Tâm, nghe nói đang xin nghỉ phép, người còn lại chính là Tống Dật Tuấn, anh chàng như thể biến mất vậy, vẫn chưa thấy quay trở lại thành phố A. Tô Duyệt Duyệt có gọi cho anh nhưng đầu dây bên kia không có ai nhắc máy. Tuy nhiên, lần nào cũng vậy, chỉ vài phút sau khi gọi điện, Tô Duyệt Duyệt lại nhận được một tin nhắn, nói rằng: “Anh đang bận, sẽ liên lạc với em sau, chào em yêu.” Chỉ mấy chữ ngắn ngủi như vậy thôi nhưng lại khiến tâm trạng cô gái trẻ xáo động muôn phần.

Rốt cuộc anh ấy đã đi đâu?

Tại sao cứ đi Bắc Kinh là bắt vô âm tín, không có tin tức gì nữa? Liệu anh ấy có thật sự coi mình là bạn gái của anh ấy không? Tại sao đến cả chuyện đang ở đâu, làm cái gì cũng không thể nói ình biết?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang lúc rối bời bởi rất nhiều suy đoán khác nhau thì Tô Duyệt Duyệt nhận được điện thoại của Máy làm bên bộ phận Dịch vụ gọi tới đòi hợp đồng, Tô Duyệt Duyệt vội vàng thoát khỏi dòng suy nghĩ, lúi húi lục tìm thật kỹ trong những chiếc hộp tài liệu xung quanh mình. Lúc này, Vu Tiểu Giai đã họp xong, đi đến trước mặt Tô Duyệt Duyệt, hạ thấp giọng nói: “Này, nói cho cô biết một bí mật.”

“Bí mật gì thế?”

Đang lúc rối bời, Tô Duyệt Duyệt chẳng còn tâm trí nào mà nghe bất cứ chuyện bí mật gì nữa nhưng không muốn làm Vu Tiểu Giai mất hứng. Nhìn thấy vẻ mặt buồn chán của Tô Duyệt Duyệt, Vu Tiểu Giai bèn nói: “Cô không có hứng thú thì thôi vậy.”

“Được rồi, lát nữa xong việc tôi sẽ đến tìm cô.”

“Chà, cô bận rộn quá nhỉ?” Vu Tiểu Giai vẫn không buông tha, tiếp tục trêu chọc Tô Duyệt Duyệt. Tô Duyệt Duyệt lắc đầu, tiếp tục công việc đang dang dở của mình. Tuy nhiên, chỉ năm phút sau, đột nhiên mọi người đều nghe thấy Vu Tiểu Giai hét lên bằng một giọng thất thanh: “Không phải chứ, Trương Quảng Minh đã từ chức!”

Trương Quảng Minh chính là Giám đốc Thu mua của Tập đoàn JSCT. Anh ta đã có nhiều năm kinh nghiệm làm việc tại tập đoàn này, trước đó cũng là một tay phụ trách thu mua có tiếng trên thương trường. Anh ta nghiên cứu rất kỹ về những vật liệu bằng kim loại và nhựa, trình độ kỹ thuật cũng không hề thua kém nhân viên kỹ thuật là bao.

“Không phải chứ, anh ta là một trong những lão thần, lão thần qua nhiều triều đại kia mà.”

Đề tài này lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người, cả công ty bỗng chốc chẳng khác gì một bãi ong vỡ tổ. Tất cả mọi người đều cho rằng một người với nhiều năm kinh nghiệm làm Giám đốc Thu mua như Trương Quảng Minh chắc hẳn sẽ không thể rời khỏi JSCT, không ai ngờ cuối cùng anh ta cũng bỏ JSCT mà đi.

“Mọi người thử nói xem, anh ta tự ý thôi việc hay do công ty buộc anh ta phải thôi việc nhỉ?” Vu Tiểu Giai đặt ra câu hỏi, Tiểu Ngô bèn trả lời: “Chắc là do một nguyên nhân cá nhân nào đó, sao lại có liên quan đến công ty được chứ?”

“Này, chắc chắn lần này không phải do nguyên nhân cá nhân đâu. Mọi người thử nghĩ mà xem, Trương Quảng Minh - một lão đại thần, qua bao nhiêu lần công ty thay đổi nhân sự mà vẫn trụ vững như cây cổ thụ lớn thế kia mà.”

“Thay đổi nhân sự? Những việc điều chuyển kiểu này là của các sếp, chúng ta chỉ là những nhân viên quèn, không nên để ý làm gì. Mà có để ý thì cũng chẳng ích gì, chỉ cần lo ình bát cơm hằng ngày là được rồi.”

“Đúng, chỉ cần có đủ cơm hằng ngày là tốt rồi.”

“Cô sợ cái gì chứ, chúng ta cùng đi theo Kevin, đương nhiên là sẽ có cơm ăn rồi, đó là chưa kể lần này chúng ta còn được đánh giá là tập thể xuất sắc nhất công ty!” Trong khi mọi người đang thảo luận, tranh cãi vô cùng sôi nổi, Tô Duyệt Duyệt tuy vẫn đang chăm chú xem tài liệu nhưng lại nghe không sót một từ nào.

Con người Trương Quảng Minh, cô chưa từng tiếp xúc, tuy nhiên, sự xáo trộn nhân sự lần này dường như cũng khiến cho quyết tâm trung thành với Tập đoàn JSCT của cô có phần bị dao động. Một “lão thần” đã có hơn tám năm kinh nghiệm làm việc đột nhiên rời bỏ JSCT, điều này có nghĩa là gì đây?

Thật sự là vì chuyện cá nhân sao?

Buổi tối, trên đường về nhà, lúc Tô Duyệt Duyệt còn đang ngồi trên xe, Doanh Thiệu Kiệt có điện thoại gọi tới, nội dung đương nhiên là chuyện của Trương Quảng Minh. Tô Duyệt Duyệt với bản tính không quen nghe trộm điện thoại của người khác, giờ cũng chột căng hết cả tai lên nghe không sót một từ nào.

“Tôi đã cho người kiểm tra tất cả dữ liệu lưu trong máy tính của anh ta.”

Kiểm tra dữ liệu? Nghe xong mấy từ này, Tô Duyệt Duyệt chột cảm thấy vô cùng tò mò. Nếu chỉ là việc chuyển công tác bình thường, tại sao công ty lại phải cho người kiểm tra tất cả dữ liệu trong máy tính của người đó. Hơn nữa, bộ phận Thu mua là một bộ phận tương đối nhạy cảm. Trước đây, trong các công ty nhà nước, bộ phận Thu mua và bộ phận Bán hàng đều do giám đốc công ty trực tiếp quản lý. Điều đó cũng có nghĩa là, vị trí đó không dễ ngồi một chút nào. Hiện tại Doanh Thiệu Kiệt đang cho người kiểm tra tất cả dữ liệu trong máy tính của Trương Quảng Minh, điều này khiến Tô Duyệt Duyệt không thể không hoài nghi về lý do Trương Quảng Minh rời đi. Tuy nhiên, đối với một nhân viên quen đang làm việc trong công ty như Tô Duyệt Duyệt thì chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến cô cả.

“Còn một vài thứ nữa, sau khi sắp xếp xong tôi sẽ gửi mail cho anh.”

Trong khi Tô Duyệt Duyệt còn đang mải suy nghĩ thì Doanh Thiệu Kiệt đã kết thúc cuộc điện thoại. Nghe Doanh Thiệu Kiệt chào người ở đầu dây bên kia, Tô Duyệt Duyệt mới biết đó chính là Wagner. Cô cũng không hiểu tại sao kể từ khi anh ta đảm nhận chức vụ Giám đốc dự án S của công ty thì gần như mọi cuộc điện thoại đều trở nên bí mật, khó hiểu đến kỳ lạ.

Vừa cúp máy xong, Tô Duyệt Duyệt còn chưa kịp nói gì thì điện thoại của Doanh Thiệu Kiệt lại tiếp tục reo lên. Lần này, ngay cả Doanh Thiệu Kiệt cũng không thể ngờ người gọi chính là Tổng Dật Tuấn.

“Có chuyện gì vậy?” Doanh Thiệu Kiệt cố làm ra vẻ bình thản, thậm chí còn có chút lạnh nhạt. Tuy nhiên, giọng nói từ đầu dây bên kia vọng lại nghe chẳng có chút gì là ôn hòa, thậm chí còn tạo cho người ta cảm giác như khi vừa mở cửa đã thấy ngay ngọn núi cao đập vào mắt vậy: “Anh dừng lại đượcrồi đây!”

“Những lời này, lẽ ra tôi phải nói với cậu mới đúng chứ!”

“Thiệu Kiệt, anh không cần tiếp tục điều tra nữa đâu. Chuyện của Trương Quảng Minh, anh không cần điều tra thêm bất cứ điều gì nữa.”

“Tôi không sao, tôi chỉ muốn nói rằng, anh đừng có tốn công vô ích nữa.” Người đàn ông ở đầu dây bên kia khẽ ho nhẹ mấy tiếng. Doanh Thiệu Kiệt có thể nghe thấy rất rõ ràng. Trước đó, khi biết người này bị ốm ở Bắc Kinh, anh chỉ nghĩ là anh ta đang trốn chạy, không ngờ lại ốm thật. Doanh Thiệu Kiệt giảm tốc độ xe lại, hỏi: “Chuyện của Trương Quảng Minh, tôi chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, không chỉ riêng Trương Quảng Minh mà cả một số người khác nữa, tôi sẽ điều tra hết mọi chuyện.”

“Điều tra cho rõ ràng? Ha ha, Doanh Thiệu Kiệt, anh có biết mình đang đi trên con đường như thế nào không? Nếu không phải vì mối quan hệ giữa hai chúng ta thì tôi đã không gọi điện để nhắc anh rồi, anh...”

“Tôi biết rõ mình đang làm gì.” Doanh Thiệu Kiệt nói rất dứt khoát. Tổng Dật Tuấn lại ho khẽ vài tiếng nữa, cười hỏi: “Tất cả chúng ta đều chỉ là đi làm thuê cho người khác, hà tất phải ép nhau đến bước đường cùng?”

“Dật Tuấn, tôi đang lái xe, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi cúp máy đây.”

“Tô Duyệt Duyệt cũng đang ở trên xe à?”

“Đúng vậy.”

“Sau này, tôi sẽ làm những chuyện đó.” Vừa chuyển chủ đề, Tổng Dật Tuấn đã đề cập ngay tới Tô Duyệt Duyệt. Doanh Thiệu Kiệt khựng lại, bàn chân bắt giắc ấn mạnh xuống phanh xe, chỉ nghe thấy xe phía sau bấm còi inh ỏi. Tô Duyệt Duyệt vô cùng sợ hãi, không hiểu Doanh Thiệu Kiệt đang nói chuyện gì với Tổng

Dật Tuấn - người đã biệt tích nhiều ngày nay rồi? Tại sao Tống Dật Tuấn lại gọi điện cho Doanh Thiệu Kiệt mà không gọi ình chứ?

“Anh là gì của cô ấy?”

Cảm thấy dường như hai người đang nói chuyện về mình, Tô Duyệt Duyệt nín thở, dựa người vào sát thành ghế. Từ trong tai của Doanh Thiệu Kiệt vang lên một giọng nói rất rõ ràng và tràn đầy tự tin: “Bạn trai.”

Bạn trai?

Chiếc xe đột nhiên đứng khựng lại, tuy nhiên, may mắn là lúc này phía sau không có xe nào cả. Tiếng phanh rít trên đường cũng giống như tiếng chói tai phát ra từ trong điện thoại, còn người ở bên kia đầu dây sau khi cười nhạt một tràng đã nhanh chóng cúp máy.

“Anh có chuyện gì thế? Nghe điện thoại trong lúc lái xe đã là không nên rồi lại còn không cẩn thận như vậy nữa.” Tô Duyệt Duyệt nói với giọng trách móc. Doanh Thiệu Kiệt vứt điện thoại qua một bên, quay xuống nhìn Tô Duyệt Duyệt, hỏi: “Cô đã đồng ý làm bạn gái của Tống Dật Tuấn?”

“Đúng vậy.”

“Cô điên rồi sao? Cô có biết là cậu ta là loại người gì không?” Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy vô cùng đau khổ, tất cả mọi thứ dường như đang vỡ vụn trước mắt. Câu trả lời thừa nhận của Tô Duyệt Duyệt giống như một chất xúc tác khiến tất cả mọi ước vọng trong anh đều hừng hực bốc cháy, giọng nói cũng vì thế mà trở nên khó nghe hơn. Tô Duyệt Duyệt vốn đã định trả lời anh bằng một giọng bình thản nhất nhưng không ngờ anh lại dùng giọng chất vấn đó để hỏi mình, biểu hiện trên khuôn mặt thoát cái đã giống như bầu trời mùa hạ trước một cơn mưa cực lớn chuẩn bị đổ ập xuống, trong ánh mắt cũng hằn lên tia nhìn tức giận: “Tôi điên cái gì? Tại sao lúc nào anh cũng cho rằng anh ấy không tốt? Đúng, tôi biết, điều kiện của tôi khác xa anh ấy, nhưng anh ấy theo đuổi tôi và tôi đã đồng ý. Chúng tôi đang hẹn hò, chẳng lẽ lại không được sao?!”

“Không thể được! Cô, cô chẳng hiểu gì về con người của cậu ta cả!” Ánh mắt của Doanh Thiệu Kiệt như có lửa, người con gái ngồi trước mặt anh chắc chắn đã bị gã đàn ông kia mê hoặc. Không, rất nhiều người trong Tập đoàn JSCT này, đặc biệt là phụ nữ, ai mà không bị mê hoặc bởi ánh mắt của anh ta cơ chứ, lẽ nào cô không hề biết chuyện này?

“Lúc nào anh cũng nói tôi không hiểu gì về anh ấy, vậy anh hiểu gì anh ấy hơn tôi nào? Tất cả mọi người trong bộ phận Quản lý hợp đồng chúng tôi đều cho rằng anh ấy là một người lãnh đạo tốt, một cấp trên tốt, tất cả điều kiện của anh ấy đều tốt hơn tôi gấp bội. Anh ấy theo đuổi tôi, quan tâm đến tôi, đối xử với tôi rất tốt. Tôi chấp nhận đến với anh ấy, điều đó có gì không đúng? Hơn nữa, đây là chuyện giữa tôi và anh ấy, anh lấy tư cách gì để phản đối chúng tôi?!” Tô Duyệt Duyệt không thể hiểu nổi, tại sao lúc nào Doanh Thiệu Kiệt cũng nói Tống Dật Tuấn không tốt? Chính sự bức bối trong tâm trí đã thôi thúc cô phải mắng Doanh Thiệu Kiệt một trận ra trò.

“Đúng, đúng, cô nói rất có lý, nhưng cô có biết không, việc cậu ta theo đuổi cô thực chất chỉ là một vở kịch. Cậu ta chỉ đang trêu đùa cô mà thôi!”

“Vở kịch? Trêu đùa tôi? Tôi chẳng có gì, ngoại hình không xinh đẹp, không có tiền, hoàn cảnh gia đình bình thường, vậy mà anh ấy cũng theo đuổi tôi để diễn kịch, để trêu đùa ư? Doanh Thiệu Kiệt, không phải người đàn ông nào cũng thích lừa gạt người khác và diễn trò giỏi như anh đâu!”

“Tôi?”

Vậy là trong mắt cô, anh mới chính là kẻ lừa gạt? Anh mới chính là kẻ đang diễn trò? Đúng vậy, cô mắng rất đúng, một người tướng mạo nho nhã như Tống Dật Tuấn tuyệt đối không thể là một tên lừa gạt, còn anh, người đang cho cô thuê nhà, đang ngày ngày đi chung xe với cô mới đúng là một kẻ lừa gạt. Anh là người đàn ông ngốc nghếch nhất trên đời, trong trường hợp này, Tống Dật Tuấn thậm chí còn chưa hắt nước bắn lên người anh thì tự anh đã mang nước sông Hoàng Hà đổ lên người mình rồi.

“Cạch.” Tô Duyệt Duyệt đã nhanh chóng mở cửa xe đi ra ngoài, chiếc bóng nhỏ bé của cô trải dài dưới ánh đèn đường vàng vọt, thê lương. Doanh Thiệu Kiệt thở dài. Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì chứ?

Tô Duyệt Duyệt đã rời khỏi xe, không, nói đúng hơn là cô đã rời bỏ anh.

“Duyệt Duyệt!” Đúng lúc Doanh Thiệu Kiệt đang định xuống xe đuổi theo cô thì điện thoại của anh lại vang lên. Trên màn hình điện thoại là tên của Vu Phong. Gọi điện vào giờ này chắc hẳn phải có chuyện gì đó vô cùng quan trọng.

Doanh Thiệu Kiệt cầm điện thoại bước xuống xe, vừa nghe vừa cố gắng đuổi theo Tô Duyệt Duyệt. Đúng lúc này, một chiếc xe taxi màu trắng dừng lại trước mặt Tô Duyệt Duyệt, muốn mời cô bước lên. Người ở đầu dây bên kia nói nhanh với Doanh Thiệu Kiệt: “Thao Thao nuốt phải hạt cườm, hiện giờ đang cấp cứu trong bệnh viện Nhi.”

Phải lựa chọn. Doanh Thiệu Kiệt cần phải đưa ra một sự lựa chọn trong những giây phút ngắn ngủi này. Hoặc anh sẽ đuổi theo Tô Duyệt Duyệt và nói cho cô hiểu rằng anh thích cô, Tống Dật Tuấn chỉ đang chơi đùa với cô mà thôi, anh ta là người chỉ thích dựa vào phụ nữ để tiến thân, là một kẻ nguy hiểm từ chuyên đục khoét lợi ích của công ty; hoặc anh sẽ từ bỏ Tô Duyệt Duyệt, lập tức trở lại xe đến bệnh viện Nhi để chăm sóc Thao Thao.

“Thiệu Kiệt, cậu vẫn đang nghe đấy chứ?”

Từng chiếc xe vẫn lần lượt chạy qua, Doanh Thiệu Kiệt đã buông tay xuống. Anh không tiếp tục đuổi theo Tô Duyệt Duyệt nữa, vì cô đã vừa lên một chiếc taxi và phóng vụt đi mất rồi.

“Nếu xe hỏng thì phải bật đèn tín hiệu để người khác còn biết chứ, có hiểu không hả?!” Một người lái xe đi ngang qua, hạ hẳn cửa kính xuống, gào lên với Doanh Thiệu Kiệt. Doanh Thiệu Kiệt vội vàng trở lại xe, đâm mạnh vào vô lăng, miêng lẩm bẩm: “Chết tiệt!”

Đôi khi, sự lựa chọn chỉ là một quyết định diễn ra trong khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi như thế. Khi Doanh Thiệu Kiệt lái xe đến Bệnh viện Nhi, hạt cườm mà Thao Thao nuốt phải đã được các bác sĩ lấy ra an toàn. Sau khi Thao Thao ngủ say, Vu Phong liền hỏi Doanh Thiệu Kiệt xem đã có chuyện gì xảy ra mà khi gọi điện tới, anh ta nghe thấy rất nhiều âm thanh hỗn loạn. Doanh Thiệu Kiệt không nói gì, đè nén tất cả những lời muốn nói vào trong tim, giống như đang đưa mình trở về trạng thái khép kín vậy.

Lờ mờ nhận ra Doanh Thiệu Kiệt đang gặp rắc rối trong chuyện tình cảm, với tư cách là một người thân, một người đã có nhiều kinh nghiệm sống, Vu Phong không muốn nói nhiều, chỉ khẽ bảo: “Thiệu Kiệt, trải qua hoàn cảnh này tôi mới biết, trân trọng người đang ở ngay trước mặt mình mới là điều quan trọng, có nhiều chuyện mà bản thân chúng ta bắt buộc phải nắm bắt thật rõ ràng.”

Vu Phong khẽ vỗ vai Doanh Thiệu Kiệt, rồi giống như một người anh nói với em trai rằng con người phải sống cho hiện tại, đừng đợi đến khi mọi chuyện không thể cứu vãn nổi nữa mới biết sự mất mát đó lớn lao và đau khổ biết chừng nào!

Doanh Thiệu Kiệt hiểu rất rõ, có điều lần này, mọi chuyện đã bị anh làm cho phức tạp lên quá nhiều.

Ngày hôm sau, Tô Duyệt Duyệt không chờ anh đến đưa đi làm như thường lệ mà chỉ nhắn người bảo vệ chung cư nói với anh là không cần chờ cô. Lúc đến công ty, đang cùng mọi người đợi thang máy dưới tầng trệt, Doanh Thiệu Kiệt thử bước gần hơn đến chỗ Tô Duyệt Duyệt nhưng vẫn bị những người khác chen vào giữa. Suốt cả ngày hôm đó, giữa họ cũng không có sự trao đổi, gặp gỡ nào. Cho đến tận lúc còn nửa tiếng nữa là tan sở, sau khi đã bàn giao mọi công việc cho Vu Tiểu Giai, Doanh Thiệu Kiệt mới gọi Tô Duyệt Duyệt vào văn phòng nói chuyện. Nhưng khi Tô Duyệt Duyệt vào phòng anh, không khí giữa hai người bỗng trở nên gượng gạo vô cùng.

Doanh Thiệu Kiệt uống một ngụm nước, cách này có thể giúp anh giảm căng thẳng đi rất nhiều. Tô Duyệt Duyệt không nói gì, lát sau hạ giọng nói: “Giám đốc Doanh, tuy giữa chúng ta không còn mối quan hệ bạn bè nhưng dù sao cũng là quan hệ giữa sếp và nhân viên. Vì vậy, sau này tôi sẽ không đi nhờ xe của anh nữa. Tiền xe từ trước đến giờ, tôi sẽ thanh toán đầy đủ.”

“Duyệt Duyệt, tối qua...”

“Còn chuyện nhà ở, tôi sẽ tự tìm một căn nhà khác, tôi hy vọng sau này giữa chúng ta sẽ chỉ đơn thuần là mối quan hệ giữa sếp và nhân viên bình thường.” Trong khi nói những lời này, Tô Duyệt Duyệt chỉ nhìn Doanh Thiệu Kiệt duy nhất một lần. Tuy cô đã đeo kính nhưng mắt kính mỏng không đủ để che giấu những

sắc thái phức tạp trong đôi mắt ấy. Đôi mắt vốn đã không to lắm, nay lại thêm một đêm mất ngủ nên đã có quầng thâm xung quanh, trông lại càng có vẻ mệt mỏi hơn. Doanh Thiệu Kiệt bất giác mấp máy môi, ngả người dựa lưng vào thành ghế, hít một hơi dài rồi trả lời: “Tôi, tôi là người công tư phân minh, tôi nhận thấy vấn đề ăn ở và đi lại đối với cô là rất quan trọng.”

Doanh Thiệu Kiệt nói không sai. Nghĩ lại cảnh ba tháng trước đã phải gian khổ như thế nào khi đi tìm nhà ở, tìm phương tiện đi lại, cho đến tận bây giờ, Tô Duyệt Duyệt vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Hơn nữa, lúc đó cô vừa mới vào công ty làm việc, thời gian còn dư dật hơn bây giờ rất nhiều. Có điều, mâu thuẫn đó vẫn ám ảnh trong tâm trí cô suốt từ tối qua cho tới tận bây giờ.

Những lời Doanh Thiệu Kiệt nói tới qua quả thực rất quá đáng, thậm chí anh đã không hề nghĩ cho cô một chút nào. Đúng vậy, giữa cô và một người có tố chất tuyệt vời như Tống Dật Tuấn chắc chắn sẽ có một khoảng cách rất lớn, thậm chí cô còn chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ yêu anh ấy, vì lúc nào cô cũng cảm thấy rất tự ti với chính bản thân mình. Thế nhưng cảm giác tự ti này lại bị Doanh Thiệu Kiệt lôi tuột ra ngoài, cô thậm chí còn không thể tìm được chút lý do để che giấu sự tổn thương đó, thậm chí lòng tự tôn của cô cũng bị anh làm cho tan nát. Tại sao anh có thể nói những câu như vậy chứ? Một trò đùa, một vở kịch ư? Điều này không những đã hạ thấp danh dự của Tống Dật Tuấn mà hơn nữa, nó còn khiến cô bị tổn thương trầm trọng. Thậm chí, nó còn phá hỏng những điều tốt đẹp nhất được xây dựng trong mối quan hệ bạn bè giữa cô và anh từ trước đến nay.

Khi nằm trên giường, trước mắt cô lần lượt hiện ra rất nhiều hình ảnh trước đây giữa cô và anh. Quả thật, để nói: “Tôi sẽ không đi chung xe với anh, không tiếp tục thuê nhà của anh nữa”, cô sẽ phải cần rất nhiều dũng khí, kể cả về kinh tế lẫn góc độ tình cảm. Bốn tấm nhỏ dường như cũng hiểu được tâm trạng rối bời của chủ nhân, suốt buổi tối, nó chỉ ở nguyên vị trí cách chiếc khay đi vệ sinh của mình không xa yên lặng quan sát cô. Nhìn chiếc khay đi vệ sinh dành cho chó này, Tô Duyệt Duyệt chợt nhớ tới lần đi siêu thị ấy, có ai đó đã bảo hai người họ trông rất xứng đôi.

Cô cười ngây ngô, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn. Cô chưa từng trải qua cảm giác này kể từ sau khi vào làm việc tại JSCT, không, kể từ sau khi quen biết anh, bản thân cô dường như cũng đã có rất nhiều thay đổi.

Lúc này, nghe thấy Doanh Thiệu Kiệt có ý muốn cứu vãn mọi chuyện, quyết tâm của cô chợt chùng xuống. Có điều, khi đưa mắt nhìn lên bàn làm việc của Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy hồ sơ của Tống Dật Tuấn đang để ở đó. Cô biết rõ rằng lúc nào Doanh Thiệu Kiệt cũng có thành kiến với Tống Dật Tuấn, điều này có sự khác biệt rõ ràng với cụm từ “công tư phân minh” mà anh đã nói. Hạ thấp giọng, Tô Duyệt Duyệt nói khẽ: “Tôi sẽ nhanh chóng tìm nhà khác, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài, bộ phận Dịch vụ vẫn còn rất nhiều hợp đồng chờ tôi giải quyết.”

Suốt từ đầu đến cuối, gần như là Tô Duyệt Duyệt tự nói rồi lại tự trả lời, Doanh Thiệu Kiệt thậm chí còn không kịp bổ sung bất cứ lời nào thì cô đã đi ra đến cửa phòng. Cánh cửa đóng lại giống như một vạch phân chia ranh giới rạch ròi giữa hai người. Doanh Thiệu Kiệt thần thờ nhìn ra cửa, bất giác nhớ tới hồ sơ của Tống Dật Tuấn đang đặt ngay trước mặt mình.

Thảo nào, nhìn thấy bạn trai của mình bị điều tra hồ sơ, một cô gái yếu đuối như Tô Duyệt Duyệt không cảm thấy bị kích động mới lạ. Hơn nữa, tối qua hai người bọn họ vừa cãi nhau, xem ra, dù chỉ là một chút tình hữu nghị giữa hai người cũng đã bị sự vô tâm của Doanh Thiệu Kiệt phá hỏng hết rồi.

Tuy nhiên, việc điều tra Tống Dật Tuấn quan trọng hơn cả. Về công, trong vài năm trở lại đây, dưới sự hậu thuẫn của Chu Hâm, Tống Dật Tuấn đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện xấu, công ty yêu cầu phải điều tra thật chặt chẽ và triệt để. Về tư, những hiểu lầm giữa Tô Duyệt Duyệt và Doanh Thiệu Kiệt sẽ được giải quyết dần dần, ngoài ra, Doanh Thiệu Kiệt cũng là đang muốn bảo vệ một người. Sáng nay, anh đã công bố thông tin về việc Trương Quảng Minh rời khỏi JSCT với những người làm việc ở bộ phận Nghiệp vụ và các công ty con khác. Đồng thời, anh cũng thu thập được rất nhiều thông tin hữu ích từ phía các công ty con, kết quả đầu tiên thu được chính là việc Trương Quảng Minh hoàn toàn không phải là chuyển đến làm việc ở bất cứ một công ty nào cùng ngành.

Trương Quảng Minh đã tự đệ đơn xin từ chức. Về điểm này, mặc dù trong công ty có tin đồn rằng đội ngũ lãnh đạo cấp cao đã bị anh ta thâm tóm, phải đứng ra giải quyết cho anh ta nhưng thật sự là không ai ép

buộc anh ta phải từ chức cả. Đơn xin từ chức là do Trương Quảng Minh tự động đưa ra. Tuy nhiên, Doanh Thiệu Kiệt biết rõ ràng việc Trương Quảng Minh xin từ chức hoàn toàn không đơn giản như vậy. Nguyên nhân là vì một Giám đốc Thu mua đã tại vị tới hơn tám năm trời, nay đột ngột xin nghỉ mà lại không chỉ ra người thay thế mình, đây là một việc làm vô cùng bất bình thường.

Trong máy tính của Trương Quảng Minh có một file văn bản rất nặng, đây là tài liệu do các đồng nghiệp cùng làm thu mua cung cấp, có liên quan mật thiết đến dự án S. Đây có thể coi là bộ hồ sơ lớn nhất trong vòng ba năm trở lại đây của công ty. Phân tích hợp đồng là khâu quan trọng nhất của bất kỳ dự án nào nhưng đây cũng là khâu dễ bị mọi người bỏ qua nhất. Doanh Thiệu Kiệt cho người của bộ phận Thu mua mang hồ sơ đến, một mặt là để tham khảo, nhưng quan trọng hơn là để điều tra xem những hồ sơ tồn đọng từ rất lâu này có đáng tin cậy hay không. Đương nhiên, lãnh đạo cấp cao của tập đoàn chắc chắn đã điều tra qua về tất cả các loại hồ sơ và có một nguyên tắc là dù có xảy ra bất cứ vấn đề gì cũng tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

Trong số những hồ sơ này, Doanh Thiệu Kiệt nhìn thấy có tên của một viện thiết kế rất quen thuộc - Viện thiết kế Vĩ Kiệt. Còn nhớ, vài năm về trước, khi Doanh Thiệu Kiệt và Tống Dật Tuấn vẫn còn đang là những Giám đốc phụ trách dự án, hai người đều đã từng sử dụng phương án phân tách hợp đồng của viện thiết kế này và vô tình phát hiện ra rằng, tất cả các hình vẽ minh họa trong dự án đều không tuân thủ theo quy định của Tập đoàn JSCT mà lại sử dụng rất nhiều sản phẩm của các đối thủ cạnh tranh. Lúc đó, Doanh Thiệu Kiệt cũng đưa ra nghi vấn của mình nhưng Tống Dật Tuấn chỉ cười và bảo rằng, viện thiết kế này không phải do chính anh ta lựa chọn, anh ta chỉ phụ trách quản lý dự án, những việc khác đều không để tâm đến. Tuy nhiên, trong một lần vô tình, anh nghethấy Tống Dật Tuấn trao đổi điện thoại với một ai đó việc chia chác dự án, anh mới đoán chắc rằng Tống Dật Tuấn đã thu được lợi ích từ trong đó nhưng vì là lần đầu phát hiện ra vấn đề này, còn thiếu kinh nghiệm, lại đem ra tranh luận thẳng tưng với Tống Dật Tuấn nên cuối cùng thành ra là anh tự làm khó mình vì không có đủ chứng cứ.

Lần này, anh sẽ không ngốc nghếch như vậy nữa, anh sẽ điều tra kỹ càng những việc này.

“Viện thiết kế Vĩ Kiệt.” Doanh Thiệu Kiệt lẩm bẩm hai lần mấy từ này, hiện nay, Tống Dật Tuấn đã không còn là giám đốc dự án, liệu Viện thiết kế Vĩ Kiệt kia có phải vẫn đang chia chác cho anh ta, hoặc là chia chác cho giám đốc dự án khác, cũng có thể nói, anh ta còn có mối quan hệ dây mơ rễ má với Trương Quảng Minh?

Doanh Thiệu Kiệt ngả người ra sau ghế, nhìn lên trần nhà, chẳng biết mình nên bắt đầu như thế nào? Hít vào một hơi thật sâu, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô gái chẳng liên quan chút nào tới chuyện này.

“Cô gái ngốc nghếch này, anh phải làm thế nào để em hiểu đây?”

33. Chương 33: Tình Sử Thê Lương Của Anh Chàng Nói Cà Lắm

Khi trở về phòng làm việc, Tô Duyệt Duyệt cảm thấy tinh thần vô cùng bồn loạn, cô ngồi trước máy vi tính, hai bàn tay đặt trên bàn phím rất lâu nhưng chẳng thể gõ nổi một chữ. Vu Tiểu Giai mang nước từ căng tin về, sau khi đi đi lại lại một vòng liền phát hiện thấy kể từ lúc cô bạn của mình từ phòng Doanh Thiệu Kiệt đi ra đã trở nên trầm lặng, chẳng nói chẳng rằng, thậm chí nếu quan sát kỹ, Vu Tiểu Giai còn có thể thấy được một đám mây u ám đang chất chứa trong đôi mắt của cô.

“Này, anh ta bắt nạt cô à?”

Tuy trước giờ Vu Tiểu Giai vẫn luôn to miệng nhanh nhẩu, nhưng cô ta cũng hiểu được rằng có một số chuyện nhất thiết phải nói nhỏ lại. Tô Duyệt Duyệt gượng cười trả lời: “Không có chuyện đó đâu.”

“Cái gì mà không có chứ? Anh ta không phải là cấp trên trực tiếp của cô, cô cũng không phải là người của dự án S, anh ta tìm cô chắc chắn là có việc riêng rồi.” Vu Tiểu Giai đặt cốc trà lên chiếc bàn trước mặt Tô Duyệt Duyệt, tiếp tục cao giọng nói: “Cô xinh đẹp ngồi ngồi thế này, hoàn toàn có thể khiến bất cứ kẻ nào cũng phải xiêu lòng, còn anh ta, tuy điều kiện có tốt thật đấy nhưng chẳng qua cũng chỉ là một kẻ nói lắp

mà thôi. Thế nhưng, nói cho cô biết, không phải tự nhiên anh ta sinh ra đã bị như vậy đâu, chẳng qua là vì gặp phải một cú sốc lớn nên mới bị như vậy.”

“Một cú sốc lớn?”

Tô Duyệt Duyệt ngược mắt nhìn, bốn từ mà Vu Tiểu Giai vừa nói khiến cho hình tượng của anh vốn đang dao động trong tâm trí cô bỗng như được giữ chặt trở lại. Anh ta đã từng phải chịu đựng một cú sốc lớn à? Cú sốc đó như thế nào?

Nhìn thấy khuôn mặt đầy hoài nghi của Tô Duyệt Duyệt, Vu Tiểu Giai nháy mắt nói: “Tôi sẽ kể cho cô nghe vào giờ ăn trưa nhé. Lúc trước hỏi cô có muốn biết một điều bí mật không thì chẳng thấy cô nói gì, giờ muốn biết thì hãy hỏi tôi một bữa trưa thật ngon vào!”

Nói không muốn biết là nói dối, Tô Duyệt Duyệt rất muốn bảo “không” nhưng rồi cô chợt nhận ra, tính tình nóng nảy như lửa, lúc nào cũng hùng hực của mình giờ đây đã trở nên giống như một nữ nhân già nua trầm mặc. Vu Tiểu Giai nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt như vậy liền nhanh chóng cầm cốc trà trên bàn và bỏ đi. Khi đi qua chỗ ngồi của Như An Tâm, cô buột miệng nói: “Kỳ lạ thật, cái cô Như An Tâm này, sao xin nghỉ phép lâu như vậy rồi mà chưa thấy đi làm trở lại nhỉ?”

“Cô ấy xin gia hạn ngày nghỉ phép rồi.”

Shelly cao giọng trả lời. Thấy vậy, Vu Tiểu Giai vội vàng trở về vị trí làm việc của mình, thầm nghĩ may mà mình không nói thêm câu “giống y như sếp”, nếu bị Shelly nghe thấy thì chỉ có nước mang vạ vào thân.

Giờ ăn trưa. Vu Tiểu Giai kéo Tô Duyệt Duyệt đi đến một quán cơm gần đó. Khi ở trong thang máy, vô tình cả hai lại chạm mặt Doanh Thiệu Kiệt.

“Eric, anh cũng đi ăn trưa à?” Vu Tiểu Giai hỏi một cách tinh quái và đầy bí hiểm. Doanh Thiệu Kiệt gật gật đầu, khẽ “ừ” nhẹ một tiếng, khóe miệng hơi mỉm cười, trông nét mặt vô cùng tuần tú.

“Duyệt Duyệt, cô nói lát nữa chúng ta đi ăn phở phải không?”

Nãy giờ Tô Duyệt Duyệt chỉ im lặng, cúi mặt nhìn sàn thang máy, giờ nghe Vu Tiểu Giai hỏi như vậy cũng chỉ khẽ “ừ” nhẹ một tiếng. Số người trong thang máy không đông nên người ta có thể nhìn được vào mắt nhau, chỉ có điều cô đã không dành cho anh cơ hội đó. Doanh Thiệu Kiệt biết Tô Duyệt Duyệt vẫn còn đang giận mình, thế nên anh chỉ đành câm lặng mà thôi.

©STENT: www.luv-ebook

Trong quán cơm. Vu Tiểu Giai gọi món, thấy trên mặt Tô Duyệt Duyệt là cả một bầu tâm sự nên cũng gọi luôn một suất phở xào. Sau khi nhân viên phục vụ đã cầm thực đơn quay trở vào bên trong, Vu Tiểu Giai bèn đặt tay xuống trước mặt Tô Duyệt Duyệt, tươi cười nói: “Tiểu thư Tô Duyệt Duyệt của tôi ơi, người ta đã muốn mời cô xuống một nấc thang rồi, còn cô, cô chẳng nể mặt người ta chút nào cả. Theo tôi thấy, cô đang thật sự nổi giận với người ta đấy.”

“Cái gì mà giận với cả xuống thang chứ? Tôi chẳng hiểu gì hết.” Tô Duyệt Duyệt uống một ngụm trà rồi lên tiếng trả lời ngay.

“Ái chà, chính mắt tôi vừa chứng kiến Giám đốc Doanh của chúng ta liếc nhìn cô tận ba lần liền, còn cô đến một lần nhìn đáp lại cũng không có, thật là ghê gớm!” Vu Tiểu Giai vừa nói xong, Tô Duyệt Duyệt liền lập tức phủ định: “Anh ta là người của tổng bộ điều xuống làm Giám đốc dự án S, tôi chỉ là người của bên Quản lý hợp đồng, hoàn toàn không có quan hệ gì hết, cô đừng suy diễn nữa.”

“Đoán mò à? Tất cả linh cảm của Vu Tiểu Giai tôi đây đều là sự thật nhưng cô yên tâm, chuyện giữa tôi và cô hôm nay sẽ mãi mãi là một bí mật.” Chẳng bao lâu sau, nhân viên phục vụ quán đã mang ra hai đĩa phở xào, Vu Tiểu Giai liền ngừng câu chuyện, ăn vài miếng rồi tiếp tục nói: “Doanh Thiệu Kiệt đúng là một người đáng thương.”

Nhìn phở xào trên đĩa, Tô Duyệt Duyệt tuy cảm thấy chẳng đói bụng chút nào nhưng cũng cố gắng ăn vài miếng cho phải phép rồi nói: “Đường đường là một giám đốc thì có gì mà đáng thương kia chứ?”

“Cô không nên nói vậy, người con gái mình yêu thương bao nhiêu năm, đến lúc sắp cưới lại bỏ mình mà đi, như vậy chẳng phải rất đáng thương sao? Dù nghĩ theo cách nào thì tôi cũng thấy anh ta quả thật rất tội nghiệp, thậm chí tôi còn nghe nói phòng tân hôn đã được sắm sửa rất đầy đủ rồi, thiệp mời cũng đã gửi rồi, không phải rất đáng tiếc hay sao? Có người nói bạn gái của anh ta đã bỏ đi theo một đại gia khác đấy!”

Nói đến đây, Vu Tiểu Giai lại gấp thêm một đũa phở xào rất to bỏ vào miệng. Tô Duyệt Duyệt vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Doanh Thiệu Kiệt lại từng phải trải qua một chuyện tình buồn như vậy. Thì ra, trước đây anh ta không hề có tật nói lắp. Những sợi phở xào bốc hơi nghi ngút trên đĩa, thế nhưng Tô Duyệt Duyệt lại thấy chúng chẳng hề ngon lành chút nào. Vu Tiểu Giai tiếp tục gấp phở bỏ vào miệng, hỏi: “Sao nào, đau lòng rồi phải không? Cô thử nói xem, anh ta đã gặp phải loại phụ nữ như thế nào chứ? Nghe nói cô ta đã để bọn buôn người bắt cóc mất cháu của Doanh Thiệu Kiệt, đã không xứng đáng với người ta rồi, thế mà còn cự tuyệt anh ta ngay trước hôn lễ diễn ra. Ngay đến chính bản thân tôi cũng thấy người phụ nữ đó thật đáng ghê tởm, hại người ta đến nông nổi ấy. Một người đàn ông tuyệt vời như thế mà cuối cùng lại trở nên đáng thương làm sao!”

Tô Duyệt Duyệt nghe xong những lời này, chợt cảm thấy những bộ phim mình thường xem trên ti vi đôi khi cũng có thể trở thành sự thật. Trước đây, Doanh Thiệu Kiệt đã từng nói với cô rằng chính vì sự bất cẩn của anh nên cháu anh mới bị bắt cóc, nay Vu Tiểu Giai lại nói là do người yêu cũ của anh làm. Hai cách nói khác nhau hoàn toàn, cô bèn hoài nghi hỏi lại: “Sao cô lại biết rõ ràng mọi chuyện như vậy?”

“Tôi á?” Vu Tiểu Giai vừa chỉ một ngón tay vào mũi mình vừa nói: “Chuyện đó cô không cần biết. Tuy tôi nói là “nghe nói”, thế nhưng tất cả những gì tôi kể với cô đều là sự thật đấy!”

Sự thật, nghĩ đi nghĩ lại, Tô Duyệt Duyệt thấy những lời kể của Vu Tiểu Giai quả thực cũng có chỗ đáng tin, vì cũng có rất nhiều chuyện xảy ra khiến cô phải tin như vậy. Tuy nhiên, sự giấu giếm của Doanh Thiệu Kiệt lần này lại không hề khiến Tô Duyệt Duyệt cảm thấy bất mãn mà ngược lại, nó còn khiến cô bắt đầu hoài nghi những phán đoán của mình. Anh ta đã tự lừa dối chính bản thân mình, giấu giếm sự thật như vậy, phải chăng là vì có nỗi khổ riêng? Thao Thao bị bắt cóc, hoàn toàn không phải lỗi của anh ta mà là do cô bạn gái cũ, hay nói đúng hơn là người vợ sắp cưới cũ của anh ta gây ra. Chỉ có điều, sau khi gây ra tội lỗi tày đình đó, cô ta lại phản bội anh. Rất khó tưởng tượng được anh đã phải chịu đựng nỗi đau khổ lớn đến thế nào, vừa phải đối diện với người chị gái bị mất con, vừa phải đối diện với người vợ sắp cưới đã phản bội lại mình.

Hóa ra nguồn cơn việc anh ta bị nói lắp là như vậy, lại còn Thao Thao, nguyên nhân khiến thằng bé cảm ghét phụ nữ cũng chính là vì cô ta.

“Sao thế? Sao cô không nói gì cả? Anh ta đáng thương quá phải không? Tuy nhiên, nói thật, tôi thấy anh ta rất được đấy! Tôi rất có con mắt nhìn người, tôi thấy cô nên làm hòa với anh ta đi, anh ta chắc chắn sẽ là một người bạn đời tốt.” Vu Tiểu Giai nhấn mạnh vào những gì mình nghĩ. Tuy nhiên, để đề phòng một Vu Tiểu Giai có tính đa nghi, Tô Duyệt Duyệt mỉm cười trả lời luôn: “Cô nhìn ai cũng thấy họ tốt, chỉ cần ai trông đẹp trai một chút thì cô cũng đều nói họ tốt cả.”

“Ái chà, là tôi nghĩ cho cô thôi. Tuy đôi khi tôi cũng hơi ngốc thật đấy nhưng xét về công việc thì Kevin giỏi hơn cả. Còn nói thực, anh ta tốt đến đâu, chẳng ai biết chắc chắn được.”

Vu Tiểu Giai lè lưỡi, ăn thêm một miếng phở xào nữa rồi hạ giọng nói: “Thế mà ai cũng nói ăn đồ mềm sẽ dễ nuốt, ái chà...”

“Cô nói gì cơ?” Tô Duyệt Duyệt đột nhiên cất tiếng hỏi. Đúng lúc đó, điện thoại của cô báo có cuộc gọi đến, là của Tống Dật Tuấn. Tô Duyệt Duyệt vội vã bấm nút nghe, chỉ sợ Vu Tiểu Giai sẽ phát hiện ra người gọi đến cho cô là ai.

“Duyệt Duyệt, anh về rồi, sao em lại không ở văn phòng?”

“Em đang đi ăn nhưng em sắp về rồi.”

“Được rồi, không thấy em đâu làm anh hơi lo.”

Chỉ là mấy câu đàm thoại ngắn ngủi, Vu Tiểu Giai cố nghiêng tai để nghe xem người gọi cho Tô Duyệt Duyệt là ai nhưng không thể nghe được. Chờ Tô Duyệt Duyệt cất điện thoại xong, Vu Tiểu Giai bèn hỏi:

“Là con trai gọi à?”

“Không phải, thôi, ăn nhanh đi còn về.” Đôi mắt Tô Duyệt Duyệt tuy nhỏ nhưng Vu Tiểu Giai đã nhìn thấy trong đôi mắt đó lấp lánh niềm vui, bèn tung chiêu thăm dò: “Mặt cô đỏ ửng lên rồi kia, như vậy hẳn là bạn trai gọi điện tới. Để xem nào, tôi đoán nhé, chính là người đã tặng hoa cho cô, đúng không? Trước đây cô không chịu nói, cả tôi và Tiểu Ngô đều tra hỏi mà cô nhất quyết không nói. Tôi đã đoán rằng người đó chính là giám đốc Doanh đẹp trai, nhưng hôm nay thì xem ra đó chắc hẳn là một người khác. Khai thật đi, có phải chính người đàn ông này đã khiến quan hệ giữa hai người trở nên mất vui không?”

“Chị gái ơi, trí tưởng tượng của chị quả thực có thể viết thành sách được đấy! Ngay đến những vở kịch trên ti vi cũng không ly kỳ bằng trí tưởng tượng của chị đâu!” Tô Duyệt Duyệt cúi đầu ăn mấy miếng phở xào, sau đó thanh toán tiền và nhanh chóng kéo Vu Tiểu Giai quay trở về công ty. Trên đường về, Vu Tiểu Giai rất vui, cảm thấy cô gái đeo cặp kính cận này tuy bề ngoài không xinh đẹp bằng Như An Tâm nhưng đường như cô ta lại rất có duyên. Người đã tặng hoa cho cô ta nhất định không phải là Doanh Thiệu Kiệt. Tuy nhiên, một người bình thường lúc nào cũng ăn to nói lớn như Tô Duyệt Duyệt nay lại không dám thẳng thắn nói ra tên người tặng hoa ỉn, như vậy cũng có thể hiểu rằng cô ta chưa thật sự coi người đó là bạn trai của mình. Như vậy, chẳng phải vẫn còn khả năng cô ta sẽ trở thành bạn gái của Doanh Thiệu Kiệt sao? Vậy thì, kế hoạch trở thành “chị em tốt” với cô ta của mình hoàn toàn có thể thực hiện được. Kế hoạch của Vu Tiểu Giai rất rõ ràng, câu chuyện mà cô kể cho Tô Duyệt Duyệt nghe trong lúc cả hai cùng ăn cơm trưa hoàn toàn chỉ là cô được nghe mọi người ở JSCT kể lại. Tuy nhiên, cô thực sự mong muốn Tô Duyệt Duyệt và Doanh Thiệu Kiệt nhanh chóng ở bên nhau, như vậy thì một người “chị em tốt” như cô ắt hẳn sẽ có nhiều cơ hội được thăng chức, lên lương rồi.

Hơn nữa, lúc này, cô đang tham gia vào dự án S, tức là sẽ có nhiều cơ hội để gặp gỡ, tiếp xúc và thân mật hơn với Doanh Thiệu Kiệt. Đương nhiên, để làm được như vậy, cô cũng phải trả một cái giá xứng đáng, đó là phải gọi điện thoại cho người bác đang làm lãnh đạo ở một trường tiểu học trọng điểm để giải quyết chuyện xin học cho con của Shelly. Nguyên nhân là vì trong công ty, ngoài Tiểu Ngô ra, vẫn còn một vài người nữa cũng rất phù hợp với dự án S giống như cô, vì thế, nếu không sớm bỏ ra một chút tiền thì chuyện này chắc chắn sẽ không thể giải quyết được. Hơn nữa, cũng theo quy định của công ty, nếu giá thành của một dự án có thể được khống chế ở một mức nhất định, lợi nhuận sau cùng thu về nhiều hơn so với dự tính ban đầu thì tất cả những người tham gia tổ dự án đó đều sẽ được thưởng. Vì mục tiêu sớm được tăng lương, thăng chức, vì khoản tiền thưởng sẽ có được trong khoảng thời gian rất ngắn này, cô cũng nên bỏ ra một khoản đầu tư ban đầu, hơn nữa, cô cũng biết chắc rằng mỗi năm, trong tay ông bác của mình đều có một vài chỉ tiêu, chỉ cần chịu khó đi hỏi là chắc chắn sẽ được. Shelly không phải là một vị thánh, hơn nữa, ở cái thành phố này, nếu muốn con vào được một trường tiểu học trọng điểm mà không có chút quan hệ nào, e rằng là không thể. Điều này cô có thể làm được sẽ giúp ích cho Shelly, thế nên, việc cô được chọn tham gia vào dự án S cũng cứ thế mà tiến hành. Để làm được việc này, cô chỉ mất đúng một giờ đồng hồ. Sau này, mỗi lần nghĩ đến, cô lại cảm thấy vô cùng khâm phục chính bản thân mình. Thế nhưng cô lại rất ghét Tiểu Ngô, bình thường cô rất thích những người thật thà, làm việc chăm chỉ, không ngờ cô ta lại có thể có thai một cách thoải mái như vậy. Còn nhớ trước đây, Tiểu Ngô nói rằng cô ta cần phải cố gắng làm việc kiếm tiền, thế mà chẳng bao lâu sau đã thấy nói là có thai. Đang trong lúc thăm khâm phục tài xoay sở của mình, Vu Tiểu Giai cũng bất giác nghĩ tới thủ đoạn xấu xa của người khác!

Sau khi về đến văn phòng, Tô Duyệt Duyệt thấy trên bàn làm việc của mình có một bó hoa, cũng được trang trí ở bên ngoài một chú Cừu lười biếng giống như bó hoa lần trước, chỉ có điều lần này là hoa hồng chứ không phải hoa bách hợp, một màu đỏ rực vô cùng tươi tắn, rực rỡ.

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy hơi hồi hộp, muốn đi sang phòng làm việc của anh xem sao, có điều tấm màn hình sáo chặn trên cửa sổ bằng kính đã được kéo kín lại. Vu Tiểu Giai ở bên cạnh hạ giọng nói: “Ái chà, xong rồi nhé, ai đó đã đến và còn mang cả hoa tặng cơ đấy.”

Lời vừa dứt thì bên tai Vu Tiểu Giai đột nhiên vang lên một giọng nói: “Tôi về rồi đây!” Một mùi nước hoa thoang thoảng lan tỏa trong không gian khiến cho người đàn ông kia càng thêm phần quyến rũ.

“Kevin, anh về rồi à?”

Vu Tiểu Giai vội đặt bó hoa xuống, đứng lên tiếp chuyện. Tống Dật Tuấn mỉm cười, bước lên hai bước, điệu bộ giống như có chuyện gì đó đang muốn tuyên bố ọi người vậy. Tô Duyệt Duyệt vô cùng căng thẳng, nhìn

trần trần vào anh, chỉ sợ anh sẽ nói ra điều gì đó khiến người khác kinh ngạc.

“Thật ngại quá, mấy hôm trước ở Bắc Kinh, tôi bị cảm, nằm bẹp mắt hai ngày trời.” Tống Dật Tuấn đưa mắt nhìn xung quanh, thấy trên bàn của Tô Duyệt Duyệt có bó hoa hồng mình gửi đến nhưng lại làm như không nhìn thấy, cười hỏi một cách bí hiểm: “Lúc tôi không có ở đây, ai đã gửi hoa cho cô rồi sao?”

Tô Duyệt Duyệt không biết phải trả lời thế nào, khuôn mặt thoáng ửng hồng, Vu Tiểu Giai ở bên cạnh đã nói xen vào: “Đây đã là bó hoa thứ hai rồi đấy!”

“Xem ra người này theo đuổi cô ghê thật!” Tống Dật Tuấn nhìn sang Tô Duyệt Duyệt, mỉm cười vui vẻ.

“Không phải như vậy, chỉ e đó là một người đàn ông ưu tú nào đó trong chính công ty chúng ta đấy!” Nghe Vu Tiểu Giai nói vậy, Tống Dật Tuấn càng cười to hơn và quay sang hỏi Tô Duyệt Duyệt: “Người gửi hoa tặng cô chắc hẳn phải rất hồi hộp?”

“Không phải, Kevin, anh đừng nghe Tiểu Giai nói nhảm. Cô ấy nhàn rồi nên mới tếu táo vậy thôi.”

“Vậy còn cô thì sao?”

Bị Tống Dật Tuấn nhìn chằm chằm một cách hoài nghi, khuôn mặt Tô Duyệt Duyệt càng trở nên ửng đỏ hơn. Trước cảnh này, những người xung quanh chắc chắn sẽ không còn cho rằng người gửi hoa tặng mình chính là Tống Dật Tuấn mà chỉ nở ra một trận tranh cãi nho nhỏ, cho đến khi Shelly nói với Tống Dật Tuấn: “Kevin, chuyến du lịch Lệ Giang đã hoàn tất rồi, giờ tôi có chuyện cần nói với anh.”

Tống Dật Tuấn biết Shelly chính là trợ thủ đắc lực của Chu Hâm. Ánh mắt của cô ta cho Tống Dật Tuấn hiểu rằng, cô ta biết rất rõ bó hoa này có ý nghĩa gì. Sau khi cùng cô ta vào văn phòng, Shelly vội vàng tra hỏi: “Kevin, vừa từ Bắc Kinh trở về, anh đã gửi hoa tặng Tô Duyệt Duyệt ngay, nếu Joe biết được chuyện này, chắc chắn bà ấy sẽ không vui đâu.”

“Người trợ thủ đắc lực nhất của Joe đang ở ngay trước mắt tôi, có lo lắng cũng chẳng ích gì, những gì làm được, tôi đều đã làm cả rồi.”

“Cô ta có điểm gì tốt, không xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình không tốt, tiền cũng không có...” Shelly còn đang định nói tiếp thì ánh mắt đầy tức giận của Tống Dật Tuấn đã dán chặt lên người cô ta, lời nói đã ra đến miệng liền vội vàng nuốt xuống. Tống Dật Tuấn hạ thấp giọng, nhưng lại nói một cách đanh thép: “Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng cô nói ra những lời này. Câu trả lời của tôi trước sau như một: Chính là vì cô ấy chẳng có gì cả, đến thủ đoạn hay toan tính gì đó cũng không có. Vì nguyên nhân này mà tôi quyết định theo đuổi cô ấy đến cùng.”

“Cái gì? Người ta chỉ theo đuổi học vị, vật chất, tiền tài, cô ta mới vào làm việc chưa được hai năm nên chưa thể nói là không có thủ đoạn hay toan tính, chưa thể kết luận được gì cả.” Shelly bị những lời nói đanh thép của Tống Dật Tuấn làm át hết sự tôn nghiêm của bản thân, cô ta nói ra những lời phản bác này đa phần là vì bất cứ người nào cách đây mười năm bắt đầu va chạm với xã hội cũng đều thuần khiết, trong trắng, nhưng rồi cũng được “tôi luyện” trở thành những kẻ “mưu mô và toan tính”.

“Cô ấy không giống như vậy.” Câu trả lời của anh rất đơn giản. Shelly chỉ khẽ cười rồi lập tức lái câu chuyện sang chủ đề công việc: “Chuyện của Trương Quảng Minh sao rồi, có vấn đề gì không?”

“Có vấn đề gì được chứ?” Tống Dật Tuấn cười nhạt, thủng thẳng đi về chỗ ngồi.

“Anh đã thu xếp ổn thỏa rồi à?”

“Eric có thông minh đến đâu, quan hệ có rộng cỡ nào cũng không thể giữ được người muốn ra đi.” Tống Dật Tuấn cười bí hiểm, cuộc điện thoại hôm đó chỉ nhằm mục đích khiến cho Doanh Thiệu Kiệt đi sai đường. Họ hoàn toàn không lo lắng gì về Trương Quảng Minh, vì Doanh Thiệu Kiệt không hiểu gì về hoàn cảnh của Trương Quảng Minh. Chị gái của anh ta đang ở Canada và cũng gặp phải vấn đề về di dân. Khoảng hai tháng trước, Chu Hâm giới thiệu cho Trương Quảng Minh một công việc ở Canada, tuy không phải là một công việc có thu nhập tốt nhưng có được một công việc như vậy ở Canada cũng đủ khiến cho Trương Quảng Minh vô cùng hài lòng rồi. Vì vậy, việc anh ta xin từ chức hoàn toàn là hành vi mang tính cá nhân, tự phát, không liên quan đến bất cứ ai. Tất nhiên, đó cũng chính là cách để ông ta tự bảo vệ mình.

“Di dân à?” Shelly hỏi.

“Thôi nào, đã sắp xếp lúc nào đi Lệ Giang chưa? Thời tiết đang càng lúc càng lạnh, nếu có thể đi Lệ Giang thì sẽ dễ chịu hơn đây. Đó cũng là một sự lựa chọn không tồi đâu.”

“Thứ Năm tới đi, Chủ Nhật về.”

“Good, thông báo ọi người biết để còn chủ động sắp xếp công việc của mình.” Shelly lập tức làm theo lời Tổng Dật Tuấn, tiện thể cũng nói luôn: “Chỉ còn hơn nửa tháng nữa là đến Tết rồi, việc mua vé máy bay chắc sẽ rất khó khăn. Nếu anh muốn đặt vé máy bay đi du lịch cho hai bác thì cứ nói với tôi nhé!”

“Cảm ơn cô! Năm nay tôi có kế hoạch khác rồi!”

Tổng Dật Tuấn đã tính toán đầu vào đấy, một khi anh đã lựa chọn Tô Duyệt Duyệt làm bạn gái hay là vợ tương lai thì chuyện đưa cô về ra mắt bố mình cũng là điều hết sức bình thường. Còn bà “mẹ kế” kia thì vốn anh chẳng thèm để ý đến.

“À, đúng rồi, Như An Tâm vẫn chưa đi làm trở lại.”

“Kệ cô ấy. Với cô ấy thì công việc này có cũng được mà không có cũng xong. Hơn nữa, khi tuyển dụng cô ấy vào JSCT, chúng ta đã tính tới khả năng cô ấy sẽ chuyển đi, chẳng phải như vậy sao?”

“Được, có điều, quan hệ giữa cô ấy và Eric có phải là...?” Shelly trù trừ mãi, bàn tay đặt trên nắm đấm của lại buông thõng xuống. Tổng Dật Tuấn biết cô ta định nói gì, chỉ cười mà trả lời: “Rồi chị sẽ biết.”

“Rồi sẽ biết” là một câu trả lời mang tính che đậy, mối quan hệ này anh thừa biết, nhưng mục tiêu của Như An Tâm khi vào JSCT làm việc là nhằm vào người này. Thế nhưng, không ai có thể tưởng tượng được rằng cô ta lại làm tổn thương đến Tô Duyệt Duyệt. Đương nhiên, ban đầu, khi sắp xếp Như An Tâm vào làm việc tại bộ phận của mình, Tổng Dật Tuấn đã không nghĩ gì đến Tô Duyệt Duyệt. Lý do là vì anh không nghĩ rằng cô gái mang cặp kính cận không có gì thu hút kia lại chiếm được cảm tình của mình như vậy. Đôi lúc, duyên phận là một điều gì đó khiến bản thân không thể kiểm soát nổi. Trong khi theo đuổi Tô Duyệt Duyệt và coi việc này như một trò tiêu khiển, chẳng biết Tổng Dật Tuấn đã thực sự có cảm tình với cô từ khi nào. Tuy nhiên, điều này không quan trọng, chỉ biết rằng cô gái góc nghếch kia sẽ chẳng thể nào thoát được khỏi lưới tình của anh. Khuôn mặt ửng hồng của cô lúc gặp anh quả thật vô cùng đáng yêu.

©STENT: www.luv-ebook

Cùng lúc này, Doanh Thiệu Kiệt cũng đã có sự sắp xếp với Viện thiết kế Vĩ Kiệt: Ký hợp đồng đầu thầu dự án S qua mạng. Vì việc này, Doanh Thiệu Kiệt cũng đã giao cho những đồng nghiệp phụ trách kỹ thuật của dự án S bàn bạc với các công ty thiết kế của JSCT nhanh chóng đưa ra phương án cho giai đoạn đầu, tự bản thân anh liên hệ với nhân viên tư vấn mà anh quen ở công BD với kỳ vọng sẽ nhận được bản báo cáo tín dụng của các công ty thiết kế bao gồm cả Viện thiết kế Vĩ Kiệt trong thời gian sớm nhất.

Anh tin rằng, từ những báo cáo tín dụng đó chắc chắn anh sẽ điều tra ra được một số thông tin nào đó. Buổi chiều, sau khi chỉnh lý lại những tài liệu mới nhất của dự án S, anh đi đến căng tin và tự rót ỉnh một tách cà phê. Đêm qua vì phải chăm sóc Vu Phong và Thao Thao nên anh ngủ không được ngon giấc. Tuy nhiên vì Vu Phong không khỏe nên Doanh Thiệu Kiệt đã quyết định thay anh ấy chăm sóc Thao Thao. Thao Thao trở về cũng đã được một thời gian và bắt đầu trở nên thân thiết hơn với người cậu của mình. Khi thấy Vu Phong chăm lo cho Thao Thao rất cẩn thận, anh thật lòng không muốn Vu Phong rời bỏ Thao Thao. Anh đã từng hỏi Vu Phong dự tính sau này thế nào, Vu Phong đang uống một loại thuốc nhập khẩu từ nước ngoài với hy vọng kéo dài cuộc sống. Tuy nhiên, Vu Phong rất cảm kích vì Doanh Thiệu Kiệt có thể tha thứ, cho anh có cơ hội được ở bên Thao Thao.

Doanh Thiệu Kiệt là một người rất coi trọng tình cảm. Anh cho rằng việc một gia đình có thể hàn gắn sau những rạn nứt, tuy vẫn còn đó vết thương chưa lành hẳn nhưng chỉ cần được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Thao Thao và được nghe những lời nói tràn đầy yêu thương giữa những người thân yêu, chỉ bấy nhiêu đó cũng đã quá đủ rồi.

“Amy, tại sao Như An Tâm lại xin nghỉ phép lâu như vậy? Thời gian tôi được nghỉ phép khi mang thai cũng đâu có dài như thế?”

“Thời gian cô được nghỉ là do nhà nước quy định, còn thời gian An Tâm được nghỉ, cô phải hỏi sếp của chúng ta chứ!”

“Hả, hỏi sếp à? Như vậy chẳng thà tôi vạch đầu gối ra hỏi còn hơn. Tôi nghe nói An Tâm chính là người do Shelly sắp xếp để đưa vào công ty chúng ta. Sếp chẳng phải cũng nghiêng theo cô ta hay sao?”

Cuộc nói chuyện vẫn được tiếp tục. Tuy nhiên, khi đi qua phòng trà, Amy và Tiểu Ngô nhìn thấy Doanh Thiệu Kiệt đang ở bên trong liền lập tức im bật, tinh thần cũng trở nên căng thẳng hơn. Doanh Thiệu Kiệt sớm đã biết việc Như An Tâm được vào JSCT hẳn là ý muốn của Tổng Dật Tuấn. Việc sử dụng Shelly để che mắt mọi người, ai đó có thể không biết chứ Doanh Thiệu Kiệt thì rất rõ.

Không biết tới nay mọi chuyện sẽ như thế nào? Nghĩ đến quyết định của mình, Doanh Thiệu Kiệt liền uống ngay một ngụm cà phê, cảm thấy trong lòng có chút chua xót, đau khổ. Nếu tất cả có thể biến thành những giọt cà phê đắng ngắt này thì dù có phải uống nó hàng trăm, hàng nghìn lần, anh cũng cam lòng. Trở về văn phòng của mình, Doanh Thiệu Kiệt lặng lẽ buông mình xuống ghế, trầm tư suy nghĩ.

Điện thoại của anh đổ chuông, người gọi đến là Hứa Dương. Sau khi do dự vài giây, Doanh Thiệu Kiệt quyết định nghe máy. Giọng của Hứa Dương nghe rất hoảng hốt: “Thiệu Kiệt, cô ấy đi rồi.”

“Đi rồi?”

Doanh Thiệu Kiệt ngồi thẳng dậy, giọng nói có chút lo lắng. Tiểu Hứa nói tiếp: “Anh nghĩ xem cô ấy đi đâu, cô ấy nói muốn rời khỏi thành phố A trong vài ngày. Nếu vẫn còn quan tâm, sao anh không thử tha thứ cho cô ấy lần này?”

“Này, tôi đã hết tình cảm với cô ta từ lâu rồi. Bây giờ, chẳng qua tôi chỉ không muốn thấy người mình từng quen biết sống vất vưởng mà thôi.”

“Thiệu Kiệt, cô ấy nói với tôi là Tổng Dật Tuấn cũng bắt đầu theo đuổi cô gái đó. Nếu đã như vậy, tại sao anh không thử tái hợp với cô ấy, hai người làm lại từ đầu đi?”

“Tiểu Hứa, nếu đã coi tôi là anh em tốt, hy vọng anh sẽ không xen vào chuyện tình cảm của tôi nữa. Cô ta rất giỏi đóng kịch, anh biết rõ gia đình tôi và gia đình chị gái tôi đã vì cô ta mà ly tán, vì vậy, trên đời này không còn bất cứ lý do gì có thể khiến cho tôi tha thứ cho cô ta được.”

Doanh Thiệu Kiệt không thể đoán được người phụ nữ đó đã nói những gì với Tiểu Hứa mà khiến anh ta có vẻ sốt ruột như vậy. Anh biết Tiểu Hứa là người tốt. Có điều, gương đã vỡ sao có thể lành trở lại, hơn nữa, cô ta vẫn còn đang tiếp tục giở trò diễn kịch.

Đã đi rồi sao?

Nếu thật sự đã rời khỏi thành phố này thì kể ra cô ta cũng có chút dũng cảm, nhưng chắc chắn cô ta sẽ không làm như vậy. Cô ta tham lam tất cả mọi thứ ở đây, tiền bạc, nhà cửa, tài sản, xe hơi... Cô ta thích quá nhiều thứ. Ai đáp ứng được những nhu cầu đó của cô ta, cô ta chắc chắn sẽ trao gửi cho họ những lời đường mật ngọt ngào nhất. Hai người bọn họ là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, tuy nhiên, vì sở thích này khá giống với Tổng Dật Tuấn, thế nên hai người bọn họ mới có thể làm bạn với nhau.

34. Chương 34: Chỉ Một Ngày Cũng Không Quen

Hôm nay, trong chiếc Polo màu đen của Doanh Thiệu Kiệt chỉ còn lại một mình anh. Theo thói quen, anh liếc nhìn xuống băng ghế sau, hình bóng người con gái trước đây vẫn ngồi ở đó nay chỉ còn trong tâm trí. Trước đây, cô thường “đạy dỗ” anh đôi lời theo thói quen, thế nhưng giờ đây, chiếc xe lại lướt đi rất êm trên đường, chẳng hề có một âm thanh nào vang lên cả.

Chuỗi thời gian đó kéo dài vài ngày liền. Trong suốt những ngày đó, Doanh Thiệu Kiệt vẫn chưa quen với việc Tô Duyệt Duyệt sẽ không ngồi xe mình nữa. Sáng nào anh cũng chờ cô, kể cả khi tan làm cũng vậy. Đôi khi, sự chờ đợi đó lại biến thành một sự hoang tưởng. Có điều, thực tại đã khiến những hoang tưởng đó thật sự bị vỡ vụn, tan nát hết.

Sáng sớm ngày thứ Sáu, Tô Duyệt Duyệt chủ động đến phòng làm việc của Doanh Thiệu Kiệt. Điều này đã khiến cho Doanh Thiệu Kiệt - người đang âu sầu khổ não suốt mấy ngày qua - vui vẻ lên đôi chút. Anh nhoẻn miệng cười mời cô ngồi xuống ghế.

“Tôi không ngồi đâu. Đây là tiền xe mà tôi nợ anh.”

Nói xong, Tô Duyệt Duyệt lấy tiền đặt lên bàn làm việc của anh. Doanh Thiệu Kiệt vô cùng kinh ngạc, anh không thể nghĩ người con gái này đến đây là để trả anh tiền. Đúng, đúng là cô đã nói sẽ không tiếp tục đi xe của anh nữa, thậm chí đến nhà cũng đã nói là sẽ đi thuê chỗ khác nhưng anh thật sự không thể ngờ rằng, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi như vậy mà cô đã cắt đứt tất cả những sợi dây liên hệ đã từng có giữa hai người.

Mắt nhìn chăm chăm vào số tiền đặt trên bàn, Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy vô cùng đau lòng. Tô Duyệt Duyệt nhìn anh, không nói gì, lông mày hơi nhíu lại. Lát sau, cô nói: “Tôi vẫn đang đi tìm nhà.”

Câu nói này lại như một mũi kim đâm sâu vào vết thương trong lòng anh. Trước khi Tống Dật Tuấn theo đuổi cô, cô hoàn toàn không giống thế này. Cô sẽ nhếch miệng gọi anh là “mũi lọ hoa”, sẽ cười anh tạt nói lấp, còn lâu lâu nói anh là kẻ keo kiệt. Nguyên nhân gì đã khiến cô chỉ trong vài ngày ngắn ngủi trở nên thích một người hoàn toàn không xứng đáng, một người mà về căn bản lúc nào cũng lãnh đạm, cũng đối đầu với anh như vậy?

“Tôi đi đây.”

Thấy sắc mặt của Doanh Thiệu Kiệt có vẻ không ổn, Tô Duyệt Duyệt bèn chọn cách quay người bỏ đi. Thế nhưng, đúng vào giây phút đó, Doanh Thiệu Kiệt lại nhanh như một cơn gió chạy đến chắn ngang đường đi của cô, nhất quyết giữ chặt cánh cửa, khiến cô không thể đi ra ngoài được. Tô Duyệt Duyệt ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô thấy anh trong bộ dạng như vậy. Thế nhưng, hôm nay cô lại không thể cất lời mắng mỏ anh như mọi khi. Không hiểu sao, kể từ khi biết chuyện quá khứ của anh, cô luôn cảm thấy không thoải mái. Mỗi khi ngồi trên xe của Tống Dật Tuấn, cô luôn để tâm vào những chuyện khác, lúc nào cũng nghĩ đến những câu chuyện đã xảy ra giữa mình và Doanh Thiệu Kiệt. Ở bên Tống Dật Tuấn chỉ vài ngày ngắn ngủi, cô đã nhận ra con người này tuy ở gần ngay bên mình nhưng giữa hai tâm hồn lại có một khoảng cách rất xa vời. Cô không biết giữa mình và Tống Dật Tuấn đã xảy ra chuyện gì, anh ấy đã tiêu tốn rất nhiều vì cô, mời cô đi ăn, tặng hoa cho cô, đồng thời, anh ấy cũng dành rất nhiều thời gian của mình cho cô, mỗi sáng đều đến đón cô, buổi tối lại đưa cô về. Thế nhưng, cô vẫn luôn cảm thấy giữa hai người còn thiếu một điều gì đó, hoặc giả, cô vẫn chưa hoàn toàn tin vào câu chuyện cổ tích hoàng tử yêu nàng Lọ Lem nay đã trở thành sự thật. Khi anh tiêu tiền vì cô, cô cảm thấy không thoải mái chút nào, thậm chí còn có cảm giác bị phụ thuộc. Nói thật lòng, cô thà ăn một bữa cơm bình dân mười lăm tệ chứ hoàn toàn không muốn để anh ấy đưa mình đến những nhà hàng sang trọng với hóa đơn thanh toán đắt hơn thế gấp nhiều lần.

©STENT

Đã vài lần cô gọi điện cho Mèo con, muốn hỏi xem mình cảm thấy như vậy là vì sao. Thế nhưng cứ mỗi lần Mèo con nghe điện thoại thì chuyện mà cô muốn hỏi lại không thể nào thốt ra được.

Lúc này, cô không đủ dũng cảm ngẩng đầu lên, chỉ cúi gằm mặt, nói lí nhí: “Tôi còn rất nhiều việc phải làm.”

“Cô, cô vẫn còn giận tôi à?”

“Không có, chỉ là tôi cảm thấy, cảm thấy...” Tô Duyệt Duyệt không biết phải nói như thế nào, Doanh Thiệu Kiệt đã nâng thẳng người Tô Duyệt Duyệt lên, cô ngược mắt nhìn anh. Sự quyết đoán trong ánh mắt của người đàn ông này giống như một ngọn lửa, nó nuốt chửng hết những trù trừ, do dự của cô. Cô thừa nhận, trong khoảnh khắc ấy, nếu như anh nói: “Tôi muốn cô vẫn tiếp tục thuê nhà của tôi, đi xe chung với tôi” thì chắc chắn cô sẽ nhận lời ngay lập tức.

“Cô cảm thấy tôi không đáng tin à?”

Thế đấy, anh đã không nói ra những lời như cô nghĩ. Tô Duyệt Duyệt cắn nhẹ môi. Anh thật ích kỷ, ích kỷ tới nỗi không thể nói ra được những điều mình muốn nói. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Doanh Thiệu Kiệt reo vang, làm gián đoạn hai ánh mắt đang nhìn nhau chăm chăm.

“Tôi nghe đây!”

“Thiệu Kiệt, tôi đã gửi vào mail của anh tất cả những bản báo cáo tín dụng mà anh cần tìm, tôi tin sau khi xem xong anh sẽ biết phải làm gì. Có điều, trước đó Tổng Dật Tuấn có gọi điện tới, tôi không nói cho anh ta biết là anh đang điều tra những công ty kia.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh!”

Doanh Thiệu Kiệt vừa cúp máy, Tô Duyệt Duyệt đã hỏi dồn: “Tại sao anh lại có thành kiến với Tổng Dật Tuấn?” Cô hoàn toàn không có ý nghe trộm cuộc điện thoại vừa rồi, nhưng ba chữ “Tổng Dật Tuấn”, cô lại nghe thấy rõ ràng, Doanh Thiệu Kiệt đang rất phấn khởi vì những tin tức anh trông ngóng mấy ngày nay đều đã được hồi đáp, nhưng giọng điệu chất vấn của Tô Duyệt Duyệt lại khiến anh cảm thấy như bị một gáo nước lạnh dội vào. Doanh Thiệu Kiệt trả lời: “Không phải có thành kiến mà là Tổng Dật Tuấn thực sự có vấn đề.”

“Đủ rồi.”

Tô Duyệt Duyệt cắt ngang lời Doanh Thiệu Kiệt, đẩy anh qua một bên và nói: “Tôi có việc phải đi.”

Bị Tô Duyệt Duyệt đẩy sang một bên, Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy rất ngạc nhiên, anh không ngờ cô lại khỏe đến vậy. Nói cách khác, Doanh Thiệu Kiệt căn bản không nghĩ cô sẽ hành động như thế. Anh đang định đuổi theo thì hai người đồng nghiệp bên bộ phận Thu mua và bộ phận Kỹ thuật cầm tài liệu bước vào, nói đã đạt được những thỏa thuận bước đầu với các bên đối tác và muốn trao đổi cụ thể với anh mọi chuyện.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, Doanh Thiệu Kiệt nhìn qua vai của hai người đồng nghiệp kia, định nhìn xem Tô Duyệt Duyệt đang ở đâu, thế nhưng anh chỉ thấy cái bóng của Amy đang chắn ngay trước mắt mình.

“Eric, nếu có việc bận thì anh cứ đi đi, chúng tôi sẽ để tài liệu ở trên bàn, lúc nào anh rảnh chúng ta sẽ bàn sau vậy.”

“Không sao, chúng ta bàn luôn bây giờ cũng được.”

Khi vào trong văn phòng, Doanh Thiệu Kiệt tự trách mình rất nhiều, rằng tại sao anh lại không bình tĩnh khi nói về Tổng Dật Tuấn trước mặt Tô Duyệt Duyệt như thế? Ngoài việc không ưa nổi Tổng Dật Tuấn, cách làm đó của anh phải chăng là cũng đang đổ kị với anh ta?

“Eric, người của Viện thiết kế Vĩ Kiệt nói với chúng tôi rằng, thời gian gần đây, họ có quá nhiều hợp đồng cần phải giải quyết nên không thể tham gia vào dự án này của chúng ta được.”

“Không nhận à?”

Số tiền đầu tư cho dự án S là rất lớn, tại sao Viện thiết kế Vĩ Kiệt lại từ chối hợp tác? Nguyên nhân e rằng chỉ có một, đó là bên Viện thiết kế này đã nghe phong thanh được tin anh đang cho điều tra về họ, họ làm vậy là để che mắt anh. Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Doanh Thiệu Kiệt nói: “Sắp xếp giúp tôi nhé, tôi muốn mời Tổng giám đốc bên Vĩ Kiệt dùng bữa.”

“Eric, Tổng giám đốc Lâm bên Vĩ Kiệt rất ít khi nhận lời đi ăn nhưng chúng tôi sẽ cố gắng sắp xếp.”

Sếp lớn ít khi nhận lời đi ăn, chuyện này không có gì kỳ lạ. Tuy nhiên, sếp lớn này trong vài năm vừa qua đã nhận hợp tác với bên JSCT rất nhiều đơn hàng, mà trong đó còn nhiều hạng mục quyết toán chưa hợp lý cần phải làm sáng tỏ, về điểm này thì rất đáng nghi ngờ. Doanh Thiệu Kiệt nhận tài liệu, bảo hai người kia về tiếp tục làm việc, còn anh mở hòm thư ra xem.

“Chính là họ.”

Thư của bên BD gửi tới đã báo cáo rất rõ ràng, chính xác và tỉ mỉ về tình hình của Viện thiết kế Vĩ Kiệt cũng như một số viện khác. Cái tên “Lâm Tử Văn” được đóng dấu rất rõ ràng ngay đầu trang, đồng thời, trong bản danh sách đầu tư của Viện thiết kế Vĩ Kiệt cùng với hai viện khác còn có một cái tên nữa, đó là Tổng Học Tăng. Cái tên này vừa lạ lại vừa quen, hơn mười năm nay, cái tên này đã hoàn toàn bị lãng quên. Giờ nhìn thấy nó, Doanh Thiệu Kiệt dễ dàng biết được mối liên quan về tiền bạc giữa Tổng Dật Tuấn và Viện thiết kế Vĩ Kiệt.

Như vậy, Doanh Thiệu Kiệt càng cần biết rõ hơn về con người Lâm Tử Văn - Tổng giám đốc Viện thiết kế Vĩ Kiệt. Rất có thể, từ Lâm Tử Văn, Doanh Thiệu Kiệt sẽ tiếp tục điều tra được rất nhiều điều khác nữa.

Tuy nhiên, khả năng tiếp cận được Lâm Tử Văn thông qua bộ phận Thu mua là không cao. Nhưng nếu có thể nhờ cô gái đó tiếp cận giúp thì khả năng Doanh Thiệu Kiệt gặp được Lâm Tử Văn sẽ là rất lớn. Có điều, nếu đích thân Doanh Thiệu Kiệt đến gặp cô ta để đề nghị việc này thì chắc chắn là không thể được. Vì sự thành công cho kế hoạch của mình, Doanh Thiệu Kiệt sẽ phải dùng đến thủ đoạn, thế nhưng anh sẽ không vì thủ đoạn này mà làm chông chéo lên những việc anh vốn không muốn tham gia vào.

Nếu trực tiếp đến nhà tìm Lâm Tử Văn thì e rằng sẽ quá đường đột, thế nhưng hiệu quả của cách làm này sẽ cao hơn gấp nhiều lần nếu chỉ ngồi tại văn phòng và chờ đợi. Doanh Thiệu Kiệt thu dọn mọi thứ, liếc mắt qua số tiền đang được đặt trên mặt bàn, chợt thấy trong lòng nhói đau. Anh chẳng qua cũng chỉ là một kẻ thất bại trong chuyện tình cảm, không biết phải xử lý vấn đề như thế nào, không tìm ra cách nào để giải bày tấm lòng của mình, ngay cả những lời khuyên răn, an ủi người con gái mà mình thầm yêu trộm nhớ cũng đã bị anh biến thành những lời nói khiến cô bị tổn thương.

Khi đưa tay ra cầm lấy số tiền đó, Doanh Thiệu Kiệt chợt cảm thấy những tờ giấy bạc vốn dĩ rất mỏng manh mà sao lúc này lại nặng nề đến vậy. Không biết đến bao giờ cô mới có thể vui vẻ trở lại mà réo gọi anh là “mũi lõ hoa”, cũng không biết liệu mối quan hệ giữa hai người có trở lại như trước được hay không. Tất cả giống như một phương trình đại số chưa có lời giải vậy.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt cũng bị Amy gọi tới phòng họp của bộ phận Nhân sự và cho biết, vì cô là nhân viên mới, thời gian làm việc chưa đến một năm nên chắc chắn sẽ không thể có tên trong danh sách những nhân viên ưu tú, xuất sắc của bộ phận Quản lý hợp đồng trong công ty được tham gia trong chuyến du lịch đến Lệ Giang tới đây. Tuy nhiên, nếu muốn tham gia, cô sẽ phải nộp toàn bộ chi phí cho chuyến đi là hơn hai nghìn tám trăm tệ. Mấy chữ “nếu muốn tham gia” giống như một sự chỉ định vậy, bản thân cô là người của bộ phận Quản lý hợp đồng nhưng tại sao lại không thể tham gia hoạt động chung của mọi người trong bộ phận đó? Với tâm trạng nặng nề sẵn có từ trước, Tô Duyệt Duyệt đã tranh luận với Amy vài câu, Amy ngay lập tức đẩy việc này sang cho Quản lý Tiêu. Quản lý Tiêu vẫn như lệ thường, nói năng nhẹ nhàng mềm mỏng, giải thích rõ ràng từng câu từng chữ, rằng đội ngũ xuất sắc này được xây dựng nên từ công sức lao động của những người khác, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến Tô Duyệt Duyệt cả. Từ khi về làm việc ở đây, cô chưa có được một sự cống hiến nào đáng kể nên cô hoàn toàn không thể tham gia vào hoạt động chung này cùng với mọi người được. Nói đi nói lại thì Tô Duyệt Duyệt vẫn không được đi du lịch đến Lệ Giang cùng với mọi người. Đến lúc này, không thể nín nhịn thêm được nữa, Tô Duyệt Duyệt cao giọng nói: “Được rồi, Quản lý Tiêu, tôi biết đây là chế độ của công ty, chị không cần phải giải thích nhiều nữa, không đi thì không đi chứ sao. Đẳng nào thì cuối tuần tới tôi cũng phải xếp hàng mua vé tàu về quê ăn Tết, không đi chơi cũng là dịp để tiết kiệm vậy.”

Amy đứng bên cạnh, nói góp vào một câu: “Phải đấy, như vậy có thể tiết kiệm được thêm chút tiền mua bằng tiến sĩ rồi, đi chơi Lệ Giang cũng không phải là rẻ đâu nhé!”

Amy rõ ràng đang ám chỉ đến khoản tiền lương mà Tô Duyệt Duyệt nhận được, cộng với biểu hiện tự đắc trên khuôn mặt kia, rõ ràng là cố ý hạ thấp Duyệt Duyệt. Quản lý Tiêu liền trợn mắt nhìn Amy, ra hiệu cho cô ta không được thô lỗ như vậy. Thế nhưng, Tô Duyệt Duyệt đã đứng ngay dậy và nói luôn: “Amy, đề nghị cô ăn nói tôn trọng người khác một chút.”

“Tôn trọng? Câu nào tôi nói có ý không tôn trọng cô chứ? Tôi nói cô tiết kiệm tiền mua bằng tiến sĩ là có ý không tôn trọng cô à? Đó là tôi nghĩ cho cô đấy chứ, ngày nào cô cũng đeo kính như vậy, không thấy đau sống mũi à?”

“Cô, cô...”

Bầu không khí trong phòng họp trở nên vô cùng nặng nề. Đúng lúc đó, Tống Dật Tuấn đẩy cửa đi vào. Thoáng nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của Tô Duyệt Duyệt, anh đã đoán ra ngay cô vừa phải chịu một sự ức chế nào đó. Trước khi đến đây, anh cũng đã có sự chuẩn bị cho việc này. Anh bảo Tô Duyệt Duyệt ra ngoài đợi, sau đó nói vài câu với Quản lý Tiêu và Amy nhưng lại hoàn toàn không nhắc gì đến chuyến du lịch Lệ Giang cả.

“Quản lý Tiêu, Amy, nếu sau này có việc gì cần tìm Sue, đề nghị hai người báo cho tôi biết trước.”

“Kevin.” Amy đang định phản đối, Quản lý Tiêu đã vội vàng đứng lên nói: “Hôm nay chỉ là một chuyện nhỏ liên quan đến chế độ phúc lợi của công ty, thế nên chúng tôi mới phải mời Tô Duyệt Duyệt đến phòng họp bàn bạc như thế này. Chỉ là chút chuyện nhỏ, tôi thiết nghĩ không cần phải báo cáo với Giám đốc bộ phận, bình thường anh cũng đã bận lắm rồi.”

“Quản lý Tiêu, tôi lại nghĩ đây hoàn toàn không phải là chuyện nhỏ. Đối với chế độ phúc lợi dành cho nhân viên, công ty đã có những quy định rất rõ ràng. Vì vậy, nếu bộ phận Nhân sự muốn tìm cô Sue để bàn về những chuyện ngoài quy định của công ty, bao gồm cả chế độ phúc lợi, thì nhất định phải hỏi ý kiến tôi trước. Nếu không, khi tôi muốn tìm mà không gặp cô ấy thì sẽ còn nhiều chuyện khác để nói đấy.”

“Amy, cô ra ngoài trước đi.”

Sau khi Amy ra ngoài, cánh cửa phòng họp một lần nữa lại được đóng kín. Quản lý Tiêu nói: “Kevin, anh cần biết rằng công ty JSCT có quy định, nhân viên trong công ty không được phép có quan hệ tình cảm với nhau.”

“Rất nhiều doanh nghiệp khác cũng có quy định như vậy, ý Quản lý Tiêu muốn nói là gì?” Tống Dật Tuấn hỏi.

“Vậy quan hệ giữa anh và cô Sue là...”

“Cấp trên và cấp dưới.”

“Kevin, thật ra anh nên biết tôi là một người rất thẳng thắn, không thích nói chuyện vòng vo.” Nét mặt Quản lý Tiêu hơi trùng xuống. Cô ta đi đến bên Tống Dật Tuấn, nói tiếp: “Joe khôn muốn giữ cô ấy lại JSCT, anh có muốn bảo vệ cho cô ấy cũng không được nữa rồi.”

“Quản lý Tiêu, tôi có thể nói rõ ràng với cô là, Tống Dật Tuấn tôi đã muốn bảo vệ ai thì tất nhiên sẽ làm được.”

“Anh đừng quên thân phận của mình, cũng đừng quên việc anh cần làm nhất lúc này là gì!” Quản lý Tiêu vẫn còn giữ lại một chút hòa khí trên nét mặt, nhắc nhở Tống Dật Tuấn. Tuy nhiên, anh chàng trẻ tuổi trước mặt chẳng có vẻ gì là lo lắng cả, chỉ cười nói: “Quản lý Tiêu, cô an tâm, chỉ cần cô không gây khó dễ gì cho Sue thì tất cả những món lợi mà cô có được từ JSCT mà Joe không hề hay biết, tôi cũng sẽ không bao giờ nói ra.”

©STENT

Mặt Quản lý Tiêu chợt biến sắc, sững sờ không nói nên lời. Cô ta không ngờ mình lại bị Tống Dật Tuấn nắm chắc trong tay như vậy. Trong vòng vài năm trở lại đây, nhờ có các đợt tập huấn, tuyển dụng, các hợp đồng dịch vụ... mà cô ta đã bỏ vào túi không ít tiền. Đương nhiên, làm về nhân sự ít nhiều đều “kiếm chác” được một khoản mà người ngoài không biết, thế nhưng, chẳng ai tưởng tượng được rằng bộ phận Nhân sự lại là nơi “béo bở” như vậy. Nếu Tống Dật Tuấn đã khẳng định chắc chắn thì hẳn là chứng cứ mà anh ta đang nắm trong tay cũng không thể xem thường được. Quản lý Tiêu không muốn mình đắc tội với bất cứ người nào, cũng không muốn bị chuyển sang làm việc tại bộ phận khác, thế nhưng, nếu cô ta bị liệt vào danh sách đen của công ty thì chắc chắn tương lai tới đây sẽ chẳng thể tốt đẹp được. Tuổi tác ngày càng cao, nữ giới cũng nên biết ôn tồn hơn trong công việc, bởi vì, đối với phụ nữ thì sự ổn định vẫn luôn là điều quan trọng nhất.

“Ok! Sau này chuyện của anh, tôi sẽ hạn chế nhúng tay vào.”

“Tốt!” Tống Dật Tuấn cười đáp, Quản lý Tiêu cũng cười phụ họa theo. Sau khi ra khỏi phòng họp, Tống Dật Tuấn cũng không gặp được Tô Duyệt Duyệt. Gọi di động cho cô, lại nghe thấy tiếng chuông “Đừng xem tôi chỉ là một con cừu...” vang lên ở đâu đó, đi thêm vài bước nữa, anh nhìn thấy cô đang ngồi lặng lẽ ở một góc cầu thang, tay cầm điện thoại nhưng lại không hề có ý nghe máy.

“Sao thế? Em định ngồi đây để làm cừu đông lạnh à?”

Còn chưa kịp định thần lại, Tô Duyệt Duyệt đã bị Tống Dật Tuấn kéo dậy: “Con cừu đông lạnh này sao mà nặng thế? Nào, đi thôi, hay là em muốn có một bó cỏ tươi cho đúng với cừu nhỉ?”

Câu đùa hóm hỉnh đó đã khiến khóe môi cô gái hơi nhếch lên, cô đã nhoẻn miệng cười. Giọng nói ấm áp, dịu dàng của Tống Dật Tuấn lại vang lên bên tai cô: “Có anh ở đây, sẽ không ai bắt nạt, ức hiếp em được đâu.”

Xét đi xét lại, Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn chẳng có điểm gì xuất sắc, nổi trội cả. Cũng chính vì nguyên nhân này mà cô luôn khiến người khác có cảm giác khinh khỉnh. Tống Dật Tuấn thích cô, thật sự đã thích cô, anh không đòi hỏi ở cô bất cứ một sự báo đáp nào. Tô Duyệt Duyệt biết rõ trái tim anh, vòng tay anh lúc nào cũng luôn rộng mở, ấm áp, cho dù Doanh Thiệu Kiệt một mực khẳng định là Tống Dật Tuấn chỉ đang giả vờ, đang đóng kịch trước mặt mình, cô cũng hoàn toàn không bao giờ nghi ngờ tình cảm mà anh dành cho cô.

“Hết khóc rồi chứ?” Tống Dật Tuấn hỏi, Tô Duyệt Duyệt khẽ lắc đầu.

Hành lang lúc này rất vắng vẻ. Đây quả là một địa điểm rất an toàn dành cho hai người. Chẳng ai lại từ bỏ thang máy để leo bộ lên tầng cao như thế này. Có điều, đi thang máy nhiều cũng thấy nhàm chán. Nếu leo cầu thang bộ, từng bước từng bước một, sẽ rất khó để hình dung cảm giác này. Những hồi ức về một thời đã xa của mỗi người, cũng chính là những khát vọng, mong ước về một tương lai tươi sáng, tốt đẹp hơn.

35. Chương 35: “bồ Nhí” Lại Không Phải Ở Góc Tối

Thứ Sáu, Doanh Thiệu Kiệt đến nhà tìm Lâm Tử Văn nhưng không gặp. Mèo con chào hỏi Doanh Thiệu Kiệt rất nhã nhặn và nói rằng, Lâm Tử Văn đi công tác, đến Chủ nhật mới về. Nghĩ lúc đó đã muộn, nếu ở lại nhà họ Lâm ăn tối theo lời mời của Mèo con thì hơi bất tiện, thế nên Doanh Thiệu Kiệt từ chối và nói: “Cảm ơn, vậy hôm khác tôi lại đến.”

“À, phải rồi, tôi hẹn với Duyệt Duyệt ngày mai sẽ cùng ăn cơm, anh có muốn đi không?”

Cái tên của một người đã vô cùng quen thuộc nhưng giờ lại đang cách anh một khoảng rất xa. Doanh Thiệu Kiệt buồn bã trả lời: “Không, cảm ơn, tôi không đi cùng được.”

“Sao thế? Chúng tôi đều đã nhận ra cả rồi, lẽ nào Duyệt Duyệt vẫn còn giấu anh sao?” Xét về phương diện tình cảm, Mèo con nhạy cảm hơn Duyệt Duyệt nhiều. Trong cuộc nói chuyện điện thoại gần đây giữa hai người, Mèo con đã đoán biết được Tô Duyệt Duyệt có vấn đề trong chuyện tình cảm nên khi thấy Doanh Thiệu Kiệt từ chối lời mời ăn cơm, cô liền lập tức truy hỏi.

“Không, không, cô hiểu lầm rồi!”

“Tôi hiểu lầm à? Hai người vừa cãi nhau phải không?”

“Duyệt Duyệt, cô ấy... cô ấy không phải là bạn gái của tôi.” Khi nói những lời này, Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy vô cùng chua xót. Nếu hai người là một cặp, những khi cãi cọ nhau, anh chắc chắn sẽ nhường Duyệt Duyệt, chắc chắn thế. Tuy nhiên, đáng tiếc là khi chưa đạt được mức độ ấy thì mối quan hệ giữa hai người đã bị đứt đoạn. Liệu có lúc nào nó trở lại như cũ được hay không?

“Anh không theo đuổi cô ấy hả? Có điều, gần đây, dường như cô ấy đang...” Nói đến đây, Mèo con chợt ngừng lại, cô chỉ như một người đứng ngoài quan sát. Cô khẳng định chắc chắn rằng người đàn ông này rất thích Tô Duyệt Duyệt và ngược lại, Tô Duyệt Duyệt cũng thích anh ta. Tuy từ sau khi chuyển nhà và không còn đi chung xe nữa, Tô Duyệt Duyệt thường xuyên kêu ca rằng anh ta keo kiệt, ích kỷ này nọ, nhưng Mèo con biết chắc chắn Tô Duyệt Duyệt đang nói ngược lại với những suy nghĩ của mình. Một cô gái truyền thống như Tô Duyệt Duyệt, tuy bề ngoài có chút mạnh mẽ, cứng cỏi nhưng luôn cần người đàn ông chủ động theo đuổi thì mới có cơ hội thành công. Giờ đây, Doanh Thiệu Kiệt lại nói với Mèo con rằng anh không phải là bạn trai của Tô Duyệt Duyệt, phải chăng anh ta sớm đã chặn đường tiến của bản thân mình?

“Là một người khác.”

“Sao có thể thế được? Cô ấy rất thích anh, sao có thể lại đi yêu một người khác chứ?” Mèo con hỏi dồn. Tuy Tô Duyệt Duyệt từng nói với cô rằng có một người là cấp trên đang theo đuổi cô ấy, thế nhưng cô ấy không nên để mình mắc phải mỗi câu đó mới đúng chứ. Nghe những lời nói này của Mèo con, Doanh Thiệu Kiệt bất giác cảm thấy vui mừng, Tô Duyệt Duyệt rất thích mình sao? Có đúng là cô ấy đã từng thổ lộ với Mèo con như vậy không? Tại sao Mèo con lại nói như vậy? Tại sao tự bản thân mình lại không cảm nhận được tình cảm của cô ấy chứ?

“Tôi và Duyệt Duyệt đã biết nhau hơn năm năm rồi, nói cách khác, tôi hiểu cô ấy như lòng bàn tay mình vậy. Dù có nói thế nào đi chăng nữa thì cô ấy cũng rất thích anh. Cô ấy là một người phụ nữ truyền thống. Còn nhớ khi học đại học, cô ấy thích một người nhưng hề gặp mặt người ta là mặt cô ấy lại đỏ ửng lên như gấc chín. Tôi nói với cô ấy rằng, tình yêu nam nữ muốn bền chặt thì người con trai phải chủ động theo đuổi trước. Cô ấy tin tất cả những gì tôi nói. Trên thực tế, tôi biết người kia sớm đã có đối tượng của mình rồi. Tuy cô ấy nói sau này sẽ không nghe lời tôi nữa nhưng sự thuần khiết và quan điểm truyền thống của cô ấy thì không sao thay đổi được.”

Khi nghe Mèo con nói Tô Duyệt Duyệt đã từng yêu đơn phương một người khác thì Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy có một chút gì đó chua xót. Mèo con ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thiệu Kiệt, nếu tôi là anh, tôi chắc chắn sẽ giành lại cô ấy bằng mọi giá. Cô ấy thích anh, thích thật sự, anh hãy tin những lời tôi nói. Tuy nhiên, tôi...” Nói đến đây, ánh mắt của Mèo con chợt loang loáng nước. Thế nhưng, rất nhanh, cô đã kịp cup mắt xuống để che giấu cảm xúc thoáng qua của mình và lập tức chuyển đề tài, tiếp tục cổ vũ tinh thần Doanh Thiệu Kiệt: “Tuy mới chỉ gặp anh vài lần nhưng tôi biết anh và Tô Duyệt Duyệt rất hợp nhau.”

Doanh Thiệu Kiệt đoán là Mèo con sớm đã biết chuyện Lâm Tử Văn có người phụ nữ khác ở bên ngoài, hơn nữa, lần sảy thai gần đây nhất của cô chắc chắn là hậu quả của nhiều lần sảy thai trước đó như lời bác sĩ nói. Vậy mới biết, người ngoài bao giờ cũng nhìn nhận mọi chuyện, đặc biệt là chuyện tình cảm một cách sáng suốt, rõ ràng hơn những người trong cuộc. Doanh Thiệu Kiệt có thể nhìn thấu chuyện tình cảm của Mèo con nhưng chuyện của chính mình thì lại không thể giải quyết một cách ổn thỏa được.

“Được rồi, trong lúc Duyệt Duyệt còn chưa bị người ta lừa gạt đến độ đồng ý mặc áo cô dâu, tôi sẽ giúp anh một tay. Anh cũng phải cố gắng thì mới hy vọng thành công được.”

Mèo con nhìn Doanh Thiệu Kiệt, cười tươi và hứa hẹn giúp đỡ. Doanh Thiệu Kiệt cũng cảm thấy thoải mái hơn, tuy vẫn còn chút lo lắng, hồi hộp.

Thứ Bảy, Tô Duyệt Duyệt rời khỏi giường khi trời đã sáng tỏ. Tối qua, Tống Dật Tuấn đã ngỏ lời xin lỗi, nói rằng trong hai ngày cuối tuần anh có việc bận nên không thể ở bên cô được, mong cô hết sức “tha thứ” ỉnh. Tô Duyệt Duyệt cũng không phải là một người cố chấp, nếu bạn trai đã nói có việc bận thì tốt nhất nên để anh ấy tập trung giải quyết công việc. Ngày hôm qua, tâm trạng của Tô Duyệt Duyệt không được tốt, sau đó, Amy chủ động gọi điện thoại cho cô, nói rằng người của bộ phận Nhân sự đã hiểu nhầm quy định, những chuyến du lịch mà nhân viên mới không thể tham gia là những chuyến du lịch của cả công ty chứ không phải là các chuyến đi dành cho những nhân viên xuất sắc nhất. Tô Duyệt Duyệt biết chắc chắn Tống Dật Tuấn đã can thiệp vào chuyện này. Nói thực lòng, cô cố đấu tranh như vậy hoàn toàn không phải là để đi Lệ Giang cho bằng được mà chỉ vì muốn chứng tỏ khẩu khí của mình. Dù chuyện này cuối cùng cũng đã được dàn xếp ổn thỏa nhưng cô vẫn cảm thấy không vui, đã cố không nghĩ đến nó nữa nhưng cảnh tượng kì lạ đó vẫn lặp đi lặp lại trong giấc mơ của cô đêm qua. Cho đến khi tỉnh giấc, cô hoàn toàn không thể nhớ mình đã mơ thấy những gì.

Tô Duyệt Duyệt vừa làm vệ sinh cá nhân xong, Mèo con đã gọi điện đến, nói đang đứng đợi cô ở dưới nhà để cùng đi ăn trưa. Duyệt Duyệt vỗ trán, sao cô có thể không nhớ gì về chuyện này nhỉ? Trang điểm qua loa một chút, mặc vội bộ quần áo nhung lên người, Tô Duyệt Duyệt phi xuống cầu thang. Có điều, xuống đến nơi, cô chẳng nhìn thấy Mèo con đâu cũng chẳng nhìn thấy chiếc Smart của cô ấy.

“Không phải nói là đã đến rồi sao?”

Bầu trời bỗng nhiên tối đi một chút, ánh sáng yếu ớt khiến hơi ẩm phủ lên người cũng giảm đi. Tô Duyệt Duyệt lấy điện thoại ra định gọi cho Mèo con thì chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lút vang lên: “Duyệt Duyệt, mình ở đây.”

“Người đẹp Mèo con của tôi ơi, chẳng phải chỗ này còn trống sao, cậu đỗ xe ở đâu thế hả?”

Hôm nay Mèo con ăn mặc rất thoải mái, Chiếc áo khoác dày cộp khiến Duyệt Duyệt cảm thấy Mèo con như đang trở lại thời học sinh vậy. Nếu không biết chắc chắn người phụ nữ nhỏ bé nhưng rất hạnh phúc này đã trở thành một quý phu nhân thì chắc hẳn Duyệt Duyệt cũng sẽ bị vẻ bề ngoài trẻ trung, dễ thương của cô ấy đánh lừa mất thôi.

“Mình đang bận nói chuyện với một anh chàng đẹp trai, xe của mình đậu ở khu dưới nhà anh ấy rồi.”

Nụ cười đang nở trên môi Tô Duyệt Duyệt biến thành một đường thẳng chỉ vì mấy chữ “anh chàng đẹp trai” mà Mèo con vừa nói. Cô biết rõ “anh chàng” mà Mèo con vừa nhắc đến là ai. Cô chưa từng kể với Mèo con rằng quan hệ giữa cô và Doanh Thiệu Kiệt đã đến lúc không thể cứu vãn được nữa. Vì vậy, cô chỉ có thể giục Mèo con: “Được rồi, đi ăn thôi, mình đang đói bụng quá đây.”

“Sao thế? Cậu ghen à? Mình còn chưa được ngắm kĩ anh chàng đẹp trai của cậu đâu, chỉ là nhờ anh ta xem giúp chiếc xe một chút thôi. Hình như lốp xe của mình cán phải đinh.”

“Cán phải đinh à? Sao vừa nãy cậu không nói?”

Tô Duyệt Duyệt biết mình phải điều chỉnh thật tốt cảm xúc, không thể tự kéo mình đến trước mặt Doanh Thiệu Kiệt được. Nếu là trước đây, những chuyện đùa vui như thế này hoàn toàn có thể chấp nhận được, thì bây giờ, khi đã có bạn trai, mà người bạn trai ấy lại chính là cái gai trong mắt Doanh Thiệu Kiệt thì cô thật sự không muốn mình có bất kỳ mối quan hệ nào, dù là nhỏ nhất với anh ta nữa.

“Thì bây giờ nói đấy thôi! Nhìn anh ấy thật thà quá, mình chẳng biết nói chuyện gì nên đã gọi cậu xuống. Cậu biết không, khi vừa vào đến tiểu khu thì mình phát hiện ra xe có vấn đề, may gặp đúng lúc xe của anh chàng đẹp trai đó rẽ vào, liền đi cùng vị cứu tinh này đến tầng dưới nhà anh ấy. Mình xin thề, mình đảm bảo là mình không cố ý làm như vậy đâu.”

Mèo con cố làm ra vẻ đáng thương, Tô Duyệt Duyệt liền tin ngay lời cô bạn nói. Cô nói với Mèo con là mình sẽ đứng đợi ở đầu đường, Mèo con đi lấy xe rồi ra đây. Mèo con nắm tay Tô Duyệt Duyệt kéo về phía chiếc xe, vừa hay lúc đó Doanh Thiệu Kiệt cũng bước xuống. Nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt, anh liền đứng đực ra, bối rối không biết phải nói gì.

“Anh bạn, sửa xong chưa?”

Doanh Thiệu Kiệt còn đang mải nhìn Tô Duyệt Duyệt, vài giây sau mới để ý đến câu nói của Mèo con, liền lật đật trả lời: “Được, được, được rồi.”

“Chắc chắn là được rồi chứ?”

Mèo con đi một vòng quanh xe, nháy mắt với Doanh Thiệu Kiệt nói: “Thế nhưng, tôi vẫn lo lỡ lại xảy ra chuyện gì. Hay là, anh lái xe chở chúng tôi đi ăn nhé!”

“Được, không vấn đề gì.” Doanh Thiệu Kiệt vội vã trả lời. Tuy nhiên, phía bên này, Tô Duyệt Duyệt một mực từ chối: “Mèo con, Doanh Thiệu Kiệt rất bận, anh ấy có rất nhiều việc cần phải điều tra, chúng ta đừng làm phiền anh ấy nữa.”

“Rất nhiều việc phải điều tra, anh ấy có phải là cảnh sát đâu, điều tra cái gì chứ?” Mèo con cười nói với Tô Duyệt Duyệt, nhìn sắc mặt hai người họ lúc này không có chút ảm áp nào, hết như sắc trời hôm nay vậy. Có thể thấy rõ, Tô Duyệt Duyệt đang đánh cược vào một điều gì đó, còn Doanh Thiệu Kiệt chắc chắn đã làm một chuyện gì đó khiến Tô Duyệt Duyệt cảm thấy không vui. Tô Duyệt Duyệt là một người khá cố chấp, nếu bất bình chuyện gì thì nhất định sẽ không bao giờ nói ra. Mèo con quan sát hai người hồi lâu mà vẫn không sao hiểu nổi cả hai đang nghĩ gì, đành phải nói to với Doanh Thiệu Kiệt: “Thôi được, bạn Duyệt Duyệt đã muốn tự lực cánh sinh thì chúng tôi cũng không dám làm phiền đến một người bận rộn như anh nữa, hôm khác sẽ mời anh đi ăn nhé!”

Mèo con vừa nói vừa cố tình nháy mắt với Doanh Thiệu Kiệt, có ý bảo anh không được bỏ cuộc, cô sẽ từ từ nghĩ tiếp cách giải quyết. Hiểu ý của Mèo con, Doanh Thiệu Kiệt biết mình cũng không thể vội được, chuyện này cần phải từ từ giải quyết. Có điều, nói thì nói vậy chứ tâm trí Doanh Thiệu Kiệt vẫn vô cùng bối rối. Tổng Dật Tuấn chỉ cần ở bên Tô Duyệt Duyệt một ngày cũng đủ để mọi chuyện trở nên rắc rối thêm rồi.

Sau đó, Mèo con lái xe chở Tô Duyệt Duyệt đến quán lẩu để ăn trưa. Trong khi ăn, Mèo con dò hỏi và Tô Duyệt Duyệt đã thừa nhận bạn trai hiện tại của mình chính là cấp trên Tống Dật Tuấn, người đã theo đuổi cô trước đó. Nghe thấy vậy, Mèo con ngạc nhiên đến độ đánh rơi cả đôi đũa đang cầm trên tay. Vì thế, Tô Duyệt Duyệt cũng trở nên dè dặt hơn khi kể lại chuyện cấp trên Tống Dật Tuấn theo đuổi mình như thế nào. Mèo con cũng chợt nhận ra mình đã từng nghe đến cái tên Tống Dật Tuấn này khá nhiều lần rồi. Gần đây, Mèo con thấy Lâm Tử Văn thường xuyên nhận điện thoại từ một người tên là Tống Dật Tuấn và lần nào Tử Văn cũng đi vào thư phòng, đóng cửa lại để nghe điện. Tuy không nghe được nội dung câu chuyện nhưng Mèo con biết giữa Tống Dật Tuấn và chồng mình đang có sự trao đổi, hợp tác về mặt kinh tế. Dù sống chung bao năm nay nhưng Mèo con vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc công việc làm ăn kinh doanh của chồng mình như thế nào, cô chỉ cam tâm làm một bà chủ nhàn hạ, sung sướng. Tuy nhiên, không phải vì thế mà cô trở nên hoàn toàn xa lạ với chuyện làm ăn kinh doanh trên thương trường, trực giác mách bảo cô rằng, mối quan hệ làm ăn giữa chồng mình và Tống Dật Tuấn có gì đó rất mờ ám.

Tuy nhiên, chưa biết chừng đó cũng chỉ là những giao ước trên danh nghĩa. Lâm Tử Văn chưa từng nói với cô về chuyện làm ăn kinh doanh với Tập đoàn JSCT. Thậm chí, ngay cả khi nói chuyện Tô Duyệt Duyệt vào làm việc cho JSCT, Lâm Tử Văn cũng không có thái độ gì bất thường.

“Cậu sao vậy?” Thấy Mèo con đột nhiên trầm tư suy nghĩ, Tô Duyệt Duyệt bèn lên tiếng hỏi. Mèo con xua tay, nói không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ lại nhân vật chính trong bộ phim vừa xem tối qua gặp rắc rối trong chuyện tình cảm mà thôi. Tô Duyệt Duyệt thấy câu trả lời của Mèo con có vẻ kiên cường, rõ ràng là Mèo con đang nhìn chằm chằm vào cô, ý chừng muốn hỏi cô chuyện gì đó. Ánh mắt của Mèo con khiến cô trở nên bấn loạn, liền đưa ra đề nghị sau khi ăn xong sẽ cùng Mèo con đi dạo ở đâu đó. Mèo con đồng ý và dẫn Tô Duyệt Duyệt đến một đoạn phố mà cô chưa từng đi qua bao giờ.

©STENT

Đoạn phố này chỉ cách quán lẩu hai người vừa ngồi ăn chừng hai mươi phút đi bộ. Mèo con nói trên phố này có một số cửa hàng thời trang rất đẹp, giá cả hợp lý mà mẫu mã lại đa dạng trẻ trung. Đứng quan sát ở đầu phố, Tô Duyệt Duyệt nhận thấy đoạn phố này cũng có nhiều điều thú vị, tuy không nằm ở khu vực phồn hoa náo nhiệt nhất nhưng nhìn những tấm biển quảng cáo của các cửa hiệu đang đưa ra dưới những tán cây ngô đồng thì thấy nơi đây cũng rất hữu tình. Hẳn là vào mùa hoa ngô đồng nở, đoạn phố này còn trở nên thơ mộng, hấp dẫn hơn gấp nhiều lần.

“Vào cửa hàng kia nhé, chỗ đó bán khăn quàng và đồ trang sức đấy.” Trong khi chọn đồ, Tô Duyệt Duyệt giống như một con rối, Mèo con nói đi đâu, Tô Duyệt Duyệt hưởng ứng ngay tới đó nhưng lúc chọn đồ, cô chỉ nhìn nhìn ngắc ngắc rồi lại đặt xuống. Mèo con huých nhẹ vào tay Tô Duyệt Duyệt, hỏi: “Này, chưa đến cuối tháng mà cậu đã tiêu hết tiền rồi à?”

“Không, nhưng mình đang để dành tiền để về quê.” Tô Duyệt Duyệt không muốn Mèo con biết chuyện mình đã giải quyết xong chuyện đi chung xe với Doanh Thiệu Kiệt nên đành phải viện ra một lý do như vậy để trả lời.

“Vẫn còn thời gian mà. Nói vậy thôi, cũng chẳng bao lâu là đến Tết rồi. Này, mau lại đây, ở đây có thứ cậu thích nhất đấy!” Mèo con len lỏi qua những dãy giá bày đồ lưu niệm ngó nghiêng, xem xét một hồi, rồi chỉ vào một món đồ trên giá nói với Tô Duyệt Duyệt. Tô Duyệt Duyệt tò mò không hiểu cô bạn nói “thứ mình thích nhất” là thứ gì, bèn nhanh chân đi đến bên Mèo con thì nhận ra đó là một chiếc kẹp cài áo hình Cừu lười biếng bằng đất sét.

“Nhìn xem, đây chẳng phải là thứ cậu thích nhất hay sao?”

Trong lúc hai cô gái còn đang mãi mê ngắm nghía thì bà chủ cửa hàng có vẻ hơi bối rối, bà ta nói: “Thành thật xin lỗi quý khách, món đồ này đã có người đặt rồi, tiền cũng đã trả rồi, hẹn một lát nữa sẽ qua lấy.”

“Không phải chứ!? Ngay đến một món đồ lưu niệm mà cũng có người đặt trước nữa sao?” Mèo con kêu lên đầy bất mãn. Bà chủ cửa hàng lưu niệm không muốn làm khách phật ý nên cũng cười xòa nói: “Vâng, đúng thế đấy! Điều đó cho thấy hai cô cũng thật tinh mắt!”

“Thì cũng có ích gì chứ? Bà cũng đâu có bán cho chúng tôi!”

“Vâng, món đồ này rất quý! Nếu có hàng, chúng tôi cũng muốn bán lắm.” Tô Duyệt Duyệt cảm thấy rất thích thú món đồ thủ công được chế tác tinh xảo và có hồn này. Tuy nhiên, bỏ ra số tiền một trăm tám mươi tệ để mua một món đồ lưu niệm bằng đất sét thì e rằng hơi quá lãng phí.

“Được, vậy chúng tôi đi đây.”

Mèo con nói xong định bỏ đi nhưng có lẽ bà chủ cửa hàng đã tia thấy người phụ nữ này xách theo túi hàng hiệu hẳn là người lắm tiền nên bà ta không thể bỏ lỡ cơ hội kinh doanh này được, bèn vội vàng nói: “Nếu các cô thích những mặt hàng kiểu như này thì có thể lên tầng hai xem thử.”

“Tầng hai có những hàng gì?”

“Cũng là loại hàng này, có điều giá tiền hơi đắt nhưng hàng hóa cũng rất phong phú.” Bà chủ nhiệt tình, niềm nở chào mời. Mèo con thích phong cách bán hàng ở đây, lại nghe nói loại hàng này vẫn còn rất nhiều liền nhanh chóng bảo Tô Duyệt Duyệt đi lên gác. Có điều, các món hàng bày bán trên tầng hai hầu hết đều là các nhân vật hoạt hình có nguồn gốc từ châu Âu hoặc từ Mỹ, không có loại nhân vật hoạt hình nào xuất thân từ Trung Quốc như ở dưới tầng một. Mèo con tức giận nói “lừa đảo” nhưng Tô Duyệt Duyệt lại chỉ cười nói: “Thôi nào, thế mà còn nói sẽ chọn giúp mình. Cậu mà cứ ca cẩm cần nhằn mãi, coi chừng biến thành bà lão lắm điều khiến Lâm Tử Văn nhìn thấy cũng khiếp đấy!”

Tô Duyệt Duyệt vừa nói dứt lời, Mèo con đã cầu nhàu vài tiếng rồi nhanh chóng kéo tay cô bạn xuống dưới. Đúng lúc đó, từ ngoài cửa có một giọng nói trầm ấm vang lên: “Bà chủ, tôi đến lấy đồ như đã hẹn.”

“À vâng, tôi đã bọc lại xong rồi đây!”

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút!”

Là Tống Dật Tuấn? Không phải anh ấy nói đang có nhiều việc cần giải quyết sao? Tại sao anh ấy lại đến đây? Vậy chú Cừu lười biếng ấy là do anh ấy đặt? Có điều, tại sao anh ấy lại giấu mình chuyện này? Trong khi Tô Duyệt Duyệt còn đang suy nghĩ miên man thì Mèo con đã đến bên cạnh thúc giục: “Sao còn chưa đi chứ?”

“Chờ một chút.” Tô Duyệt Duyệt hạ giọng đáp, Mèo con lập tức im bặt.

“Như An Tâm, tôi đã chẳng nói với cô rồi còn gì, tất cả mọi chuyện đều không nên vội vàng, Lâm Tử Văn không dễ bị lừa như vậy đâu!” Trong khi trả lời điện thoại, Tống Dật Tuấn đã nhắc đến ba từ “Lâm Tử Văn”. Tô Duyệt Duyệt và Mèo con đều nghe thấy rất rõ, đưa mắt nhìn nhau đầy hoài nghi. Giữa Tống Dật Tuấn và Lâm Tử Văn ngoài quan hệ quen biết thông thường, cả hai còn có mối quan hệ rất khó đoán định với Như An Tâm?

“Rồi, thôi nhé, gặp nhau bàn tiếp, chỉ một lát nữa là tôi đến nơi thôi.”

Tống Dật Tuấn cúp máy. Bà chủ cửa hàng bán đồ lưu niệm nói vài câu tỏ rõ sự nhiệt tình, mướn khách rồi đưa hàng cho Tống Dật Tuấn. Khi Tô Duyệt Duyệt và Mèo con đi ra đến cửa thì bóng của Tống Dật Tuấn đã khuất ở phía đằng xa. Gió thổi cuốn đến chân hai người một tờ báo giải trí, trên đó có in một vài chữ quảng cáo ột gian hàng bói toán nào đó. Tô Duyệt Duyệt quay đầu hỏi Mèo con: “Là Tống Dật Tuấn, anh ấy quen Tử Văn à?”

“Mình...” Vừa nãy anh ta có nhắc đến Như An Tâm. Cái tên này giống như một mũi kim đâm vào trái tim vốn luôn được nguy trang bằng vỏ bề ngoài kiên cường, cứng rắn của người phụ nữ bất hạnh Mèo con. Tô Duyệt Duyệt thấy nước mắt đã loang ra trên khuôn mặt Mèo con, nghĩ ngay đến cái tên Như An Tâm mà Tống Dật Tuấn vừa nhắc đến, lẽ nào Mèo con sớm đã biết đến sự tồn tại của người có cái tên Như An Tâm kia?

“Cậu sao thế?”

“Duyệt Duyệt, mình cảm thấy không được khỏe, mình phải về trước đây!” Tuy Mèo con không thừa nhận, nhưng khuôn mặt đầm nước mắt và giọng nói nghẹn ngào của cô khiến Tô Duyệt Duyệt không thể không hỏi tiếp: “Mèo con, tại sao cậu phải lắng tránh chứ? Có phải Lâm Tử Văn có bồ không?”

Mấy chữ này giống như một mồi lửa, thổi bùng lên ngọn lửa đang nhen nhóm trong lòng hai người. Tô Duyệt Duyệt nắm lấy cánh tay của người bạn gái mà lần đầu tiên có thể cảm nhận được rõ ràng sự bất

hạnh của cô ấy - người đã từng khiến biết bao cô gái khác phải ghen tỵ vì sự xinh đẹp, giỏi giang, như một nàng công chúa trong truyện cổ tích vậy. Tuy hiện nay chỉ còn rất ít người tin vào kết thúc có hậu “hoàng tử và nàng công chúa Lọ Lem sống hạnh phúc bên nhau suốt đời” nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn luôn tin rằng tình cảm giữa hai người họ là thật.

Tuy nhiên, khi phát hiện ra câu chuyện tình mà mình vẫn luôn tin tưởng kia thực chất chỉ như bóng bóng xà phòng tan trong không khí, tình yêu giữa chàng hoàng tử và nàng công chúa Lọ Lem chẳng qua cũng chỉ là một màn kịch thì Tô Duyệt Duyệt lại không biết phải dùng lời nào để an ủi Mèo con. Cô không thể tưởng tượng được Mèo con đã làm như thế nào để có thể chịu đựng và sống vui vẻ trong suốt thời gian qua. Tại sao cô ấy không bao giờ tâm sự những chuyện này với bạn bè? Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn có thể chia sẻ với Mèo con nỗi đau khổ này, cô tình nguyện trở thành chỗ dựa cho cô bạn thân nhất của mình, chắc chắn sẽ không giấu cợt, trêu đùa gì Mèo con.

Tô Duyệt Duyệt khẽ khàng ôm Mèo con vào lòng, nỗi buồn của người phụ nữ lúc này đang biến thành những giọt nước mắt lăn chã tuôn rơi. Tấm thân run lên vì những tiếng khóc nức của Mèo con khiến Tô Duyệt Duyệt vô cùng xót xa. Tại sao lại như vậy chứ? Một người phụ nữ xinh đẹp, đáng yêu như Mèo con, tại sao lại gặp phải cuộc hôn nhân bất hạnh đến nhường này?

Lẽ nào giữa hoàng tử và công chúa Lọ Lem sẽ mãi mãi không thể có được một cuộc sống hạnh phúc, bình yên thật sự?

Gió thổi nhẹ, cuốn tờ báo dưới chân hai người tới cửa một quán cà phê gần đó. Đó là một quán có gạch ốp tường toàn bằng màu xanh, bên trong bày khoảng hơn chục chiếc bàn làm từ gỗ cây hồ đào. Những chiếc khăn trải bàn màu nâu cọ phủ lên từng chiếc bàn có hình dáng trang trí khác nhau khiến không gian của quán càng thêm phần bí hiểm, khác biệt.

Trong quán, người đàn ông ngồi bên cửa kính gần sát với mặt đường đưa cốc chanh muối lên uống một ngụm nói: “Lẽ ra lúc đầu, tôi không nên để cô vào làm việc tại JSCT.”

“Anh hối hận rồi à? Có phải vì lần trước tôi đã làm tổn thương đến cô ta không?” Cô gái người dựa lưng vào thành sofa, tay nghịch điện thoại di động nhưng tâm trí lại đang để tận đầu tận đuôi cất giọng hỏi. Người đàn ông ngồi đối diện đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, hạ giọng trả lời: “Giờ cô ấy đã là bạn gái của tôi.”

“Anh đổi khẩu vị từ bao giờ thế?” Cô gái bĩu môi cười hỏi. Dưới cái nhìn của cô ta, cô gái kia hoàn toàn chẳng có chút hấp dẫn nào. Người đàn ông tiếp tục uống một ngụm chanh muối, nhìn cốc cà phê vẫn chưa uống nửa ngụm nào, nói: “Cô ấy thật sự khác biệt.”

“Khác biệt à? Mất thì cận thị, mù tịt về thời trang, không có chút hấp dẫn, như vậy là khác biệt, phải không?” Cô gái đưa những ngón tay thon dài đặt lên khóe miệng, nở nụ cười châm chọc pha lẫn ghen tỵ.

“Thôi đi! Một cô gái thông minh thì không nên nói ra những lời mang hàm ý quá chua cay. Hơn nữa, tay Lâm Tử Văn đó, cô hãy dành thời gian cho anh ta nhiều hơn, đừng có lúc nào cũng nghĩ về Doanh Thiệu Kiệt như vậy.”

“Tôi không thể quên được anh ấy.”

Cô gái bắt giắc thở dài đầy chua xót. Cô đã từng cho rằng mình có thể suốt đời chỉ làm tình nhân của người khác, bỏ ra chút sức lực là có thể hưởng thụ cuộc sống đủ đầy vật chất, sống bên cạnh một người đàn ông mà không cần có tình yêu, dùng chính bản thân mình để đổi lấy mọi nhu cầu trong cuộc sống. Cũng có khi, đến cô cũng không thể thuyết phục được chính bản thân mình. Đặc biệt là những khi cởi bỏ quần áo và đứng ngẩn mình trong gương, nhìn những giọt nước mắt chảy tràn trên cơ thể, hai chữ “nhục nhã” dường như cứ bám chặt lấy cuộc đời cô mãi không rời.

“Anh ta không phải là một người cùng thế giới với cô, anh ta sẽ không tha thứ cho cô đâu.”

“Thao Thao đã trở về rồi đấy thôi.”

“Nhưng tình cảm của anh ta đối với cô thì không thể quay trở lại được nữa, cũng giống như tất cả mọi thứ trước đây đã từng là của cô, giờ đều không thể lấy lại được.” Người đàn ông nhâm nhi vị chanh muối, đặt cốc nước lên mặt bàn, tiếp tục nói: “Thực ra, Lâm Tử Văn cũng đối xử với cô rất tốt.”

“Anh ta sẽ không bao giờ ly hôn với vợ đâu.”

“Đó là nền móng cơ bản của anh ta. Là một người đàn ông, tôi thành thật khuyên cô, đừng nên tùy tiện phá vỡ nền móng căn bản nhất của bất kỳ người đàn ông nào cả, nếu không...” Dừng lại một lát, anh ta nói tiếp: “Chỉ cần thử là cô sẽ biết ngay. Thôi, tôi còn có hẹn đi ăn với Lâm Tử Văn.”

Cốc cà phê trên bàn vẫn còn đầy nguyên y như lúc nó mới được mang lên, người đàn ông đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai cô gái như an ủi. Cô gái kia hiểu anh ta đang muốn nói với mình điều gì. Năm đó, chỉ vì mãi mê đạo phở mà cô đã để Thao Thao lạc mất, Doanh Thiệu Kiệt sau khi biết chuyện đã mắng cô mãi không thôi, thậm chí suýt nữa còn định xuống tay đánh cô. Chịu không nổi sự uất ức, cô bỏ lên bar gọi rượu uống và gặp ngay Lâm Tử Văn, cũng là một người đang có tâm trạng bất ổn vì “chiến tranh lạnh” với vợ. Sau khi giải bày tâm sự, giữa hai người đã xảy ra chuyện “tình một đêm”. Sau đó, Lâm Tử Văn đã đưa cho cô một khoản tiền rất lớn. Lúc ấy, lòng tự trọng đối với cô quả thực quan trọng, cô đã ném tiền vào mặt anh ta và bỏ đi ngay lập tức. Cả hai người đều nghĩ rằng mọi chuyện kết thúc từ đó. Thế nhưng liên tục trong nhiều ngày sau, Doanh Thiệu Kiệt vẫn không hề chủ động đi tìm hay liên lạc gì với cô, thậm chí đến chuyện Thao Thao bị bắt cóc cũng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô. Khi cùng với em gái bỏ nhà ra đi, hai người phụ nữ thành đạt đua nhau nói rằng những người phụ nữ có điều kiện tốt như cô hẳn sẽ được gả cho những người chồng hết mực yêu thương, biết điều, nào ngờ thân phận lại quá ư bi đát. Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng. Để đáp ứng nhu cầu vật chất và cũng là để có được cảm giác an toàn trong cuộc sống, cô đã chà đạp lên cuộc hôn nhân sắp thành hiện thực của mình, đánh mất đi phẩm giá của mình. May mắn thay, cô gặp được Tống Dật Tuấn, một người có quan hệ hoàn toàn không bình thường với Doanh Thiệu Kiệt. Lúc đó Tống Dật Tuấn đang ăn cơm cùng Lâm Tử Văn, vậy là, hai người lại một lần nữa đến với nhau từ đó.

Thật không ngờ, sau hai năm sống cuộc sống như vợ chồng với Lâm Tử Văn nhưng hình ảnh của Doanh Thiệu Kiệt vẫn luôn chiếm lĩnh trọn vẹn tâm trí cô. Nếu như được trở về lúc tất cả mọi chuyện chưa xảy ra, chắc chắn cô đã là bà chủ của một căn biệt thự xinh đẹp trong khu nhà cao cấp đó rồi.

Mỉm cười một cách đầy đau khổ, tay cầm cốc cà phê trên bàn lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi nhìn ra bên ngoài, chỗ cửa kính có một tờ báo vừa bị gió thổi tới, hai chữ “bồ nhí” trong phần tiêu đề của bài báo lại một lần nữa giống như mũi dao, khoét sâu thêm vào nỗi đau đang âm ỉ trong lòng cô gái trẻ.

“Bồ nhí...”

36. Chương 36: Mặt Nạ Của Hoàng Tử

Xế chiều, sau khi Tô Duyệt Duyệt đưa Mèo con về nhà, thấy tâm trạng của bạn đã khá hơn rất nhiều, cô liền khuyên Mèo con cố gắng nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ nữa, đợi có cơ hội sẽ nói chuyện một lần với Lâm Tử Văn. Mèo con mệt mỏi gật đầu, nói là rất ngại vì chẳng còn tâm trí nào tiền cô về, Tô Duyệt Duyệt tự nhiên trường mắt nói: “Cái con mèo bướng bỉnh này, thật không coi mình là bạn, vậy thì mình về cho cậu xem.”

Mèo con cười khì, biết cô bạn trước mặt chỉ nói đùa mình cho vui thôi, có người bạn tốt như vậy là niềm phúc lớn của cô. Hạnh phúc mình từng có đã không còn, cũng mong bạn có thể hạnh phúc, Mèo con kéo tay Tô Duyệt Duyệt nói: “Duyệt Duyệt, người thực sự thích hợp với cậu đang ở bên cạnh cậu, hãy trân trọng anh ấy,”

“Được rồi, được rồi, mình về đây, ở lại thêm lúc nữa, cậu lại lên lớp mình cho xem.” Tô Duyệt Duyệt cười tình nghịch, rời khỏi nhà Mèo con. Ngồi trên xe buýt, Tô Duyệt Duyệt trầm tư suy nghĩ. Tống Dật Tuấn rõ ràng nói với mình là cuối tuần này bận việc, vì sao anh ấy lại xuất hiện ở con phố đó? Anh ấy và Như An Tâm liệu có phải đã quen biết nhau từ trước? Anh ấy rốt cuộc biết Lâm Tử Văn đã có vợ rồi, vì sao còn để Như An Tâm là kẻ thứ ba? Anh ấy... rốt cuộc là loại đàn ông như thế nào?

Bỗng chốc, cô nảy sinh nhiều nghi vấn, những nghi vấn này khiến cô nhớ đến những lời nói của Doanh Thiệu Kiệt, chẳng lẽ cô thật sự hiểu lầm Doanh Thiệu Kiệt? Không, không thể, Tống Dật Tuấn không thể

là người diễn kịch, bản thân cô chẳng có gì đáng để anh ấy phải giả vờ theo đuổi. Nhưng giữa anh ấy, Lâm Tử Văn, cả Doanh Thiệu Kiệt nữa, rốt cuộc họ có quan hệ gì?

“Đừng coi tôi chỉ là một con cừu...” Đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo vang, kéo Tô Duyệt Duyệt ra khỏi tầng tầng lớp lớp nghi vấn. Là điện thoại của Tống Dật Tuấn, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: “Sao rồi? Cừu con của anh đang ở đâu đấy?”

“Đang trên đường về nhà.”

“Bạn em không đưa em về à? Vì sao không nói sớm để anh đến đón.”

“Không phải anh bận sao?”

“Sao thế? Cừu con của anh giận à? Việc hôm nay xong rồi, lát nữa anh đón em đi ăn cơm ở vườn hoa Mỹ Lệ nhé? Ăn gì ngon nhỉ? Lẩu dê nhé?” Tống Dật Tuấn trêu Duyệt Duyệt, cô “vâng” một tiếng hưởng ứng. Anh ấy đã gọi điện ỉnh, vậy thì nhân cơ hội này tìm hiểu thêm về anh ấy xem sao, như vậy cũng có thể giải tỏa mọi nghi ngờ trong lòng.

Trong nháy mắt, Tô Duyệt Duyệt đã tới bến xe, còn chưa tới vườn hoa Mỹ Lệ, anh đã tới bên cô nhanh như một cơn gió. Ngó sang bên nhìn, một người đàn ông phong độ ngồi ngời ngời đã lái xe tới, mở cửa cho cô, đưa tay làm động tác “mời vào” nói: “Cừu con lên xe đi.”

Người qua lại trên đường khá đông đều tò mò nhìn họ, trong đó có hai, ba cô gái xuống xe cùng Tô Duyệt Duyệt, trở mắt nhìn chiếc xe phóng ào tới, sau đó nhanh chóng chuyển ánh mắt vào anh chàng đẹp trai đang lái xe nhưng anh ta chỉ nhìn người bên cạnh, dường như trong mắt không có những người xung quanh.

“Ồ, cậu thử nói xem quan hệ giữa họ thế nào?”

“Đương nhiên là người yêu rồi, không thấy cô ấy ngồi ở ghế bên cạnh sao?”

Các cô gái bàn luận với vẻ ghen tỵ, Tô Duyệt Duyệt ngồi ở ghế bên mím môi, thắt dây an toàn. Thực ra, những lời mấy cô gái kia nói cũng đúng. Sự chênh lệch giữa cô và Tống Dật Tuấn không chỉ ở hình thức, mà lối sống giữa họ cũng khác nhau một trời một vực. Khoảng cách này khó có thể kéo gần lại được, ngay như hiện tại, dù cô đang ngồi ở ghế bên cạnh nhưng trong lòng cũng không thực sự thấy thoải mái.

“Nghĩ gì vậy em?” Tống Dật Tuấn khởi động xe, hỏi cô gái ngồi bên cạnh. Cô khẽ lắc đầu, Tống Dật Tuấn không nói gì nữa, chỉ với tay ra ghế sau lấy một cái túi đưa cho cô, nói: “Tặng em này.”

“Cái gì vậy?”

“Mở ra xem sẽ biết.”

Cầm cái túi, Tô Duyệt Duyệt nhìn người ngồi bên cạnh, một nụ cười rạng ngời hiện trên khuôn mặt Tống Dật Tuấn, đôi mắt màu đen sáng lấp lánh. Liếc nhìn gương thấy cô đang nhìn mình, Tống Dật Tuấn bắt giác mỉm cười: “Cừu con ngốc nghếch, nhìn gì anh thế?”

“Đâu, em có nhìn anh đâu.”

Tô Duyệt Duyệt vội vàng phủ nhận, bóc gói quà cầm trên tay ra, phải mất hết đến mười giây mới có thể bóc hết lớp giấy gói, mở nắp hộp ra xem thì thấy bên trong chính là chiếc ghim cài áo hình chú Cừu lười biếng mà cô đã nhìn thấy trong cửa hàng trang sức lúc nãy. Hóa ra, người đặt mua chiếc ghim cài áo này chính là anh, sao lúc đó mình lại không nghĩ ra nhỉ? Không ngờ chiếc ghim cài áo hình chú Cừu lười biếng này cuối cùng lại rơi vào tay mình.

“Hiếm khi anh vào cửa hàng dành cho con gái, mọi người nhìn anh cứ như sinh vật lạ ấy, em thấy đẹp thì khen anh vài câu đi.” Tống Dật Tuấn làm ra vẻ đáng thương khiến Tô Duyệt Duyệt không khỏi buồn cười. Để cảm ơn anh về món quà tặng mình, cô bèn cài ngay nó lên áo len. Tống Dật Tuấn lúc này mới thôi không còn làm vẻ khổ sở nữa. Hai người đi xe khoảng hơn mười phút thì dừng lại trước cửa quán Dê béo, đây là một quán ăn chuyên về lẩu, Tô Duyệt Duyệt hơi ngạc nhiên, đây không phải là nơi Tống Dật Tuấn vẫn thích.

Anh thích ăn món Pháp, Italia, Nhật, còn món ăn Trung Quốc, cũng chỉ hợp mỗi món ăn của Quảng Đông, bởi lẽ những nơi có các món này mới yên tĩnh, sang trọng.

“Ăn dê nhé!”

“Chẳng phải anh không thích ăn lẩu sao?” Tô Duyệt Duyệt hỏi, Tống Dật Tuấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô kéo vào lòng mình: “Anh có nói vậy à?”

Quán lẩu bốc hơi nghi ngút, cửa sổ xung quanh mờ mịt vì hơi nước, người phục vụ dẫn hai người tới chỗ ngồi rồi đưa thực đơn để họ chọn món, ở đây không có khoang riêng biệt, xung quanh ồn ào náo nhiệt, khách khứa trò chuyện rôm rả, mặc sức cười đùa. Tô Duyệt Duyệt vốn cho rằng Tống Dật Tuấn sẽ không thoải mái, chẳng ngờ anh dường như không để ý tới xung quanh, nhanh chóng gọi món để nhân viên phục vụ bưng lên.

“Hai đĩa thịt dê đặc biệt, em thấy ngon không?”

Tống Dật Tuấn đưa tay lên làm điệu bộ như đang ăn thịt dê trên Tô Duyệt Duyệt nhưng nụ cười của cô có phần chậm trễ. Có lẽ cô đang có tâm sự gì đó, hoặc có hơi nghi ngờ trước sự thay đổi đột ngột của anh. Tống Dật Tuấn thừa kinh nghiệm trong tình trường, càng biết lúc này không nên né tránh mà nên hỏi thẳng cô, chỉ có như vậy mới khiến cô yên tâm về anh.

“Nói xem nào, Cừu con đang lo lắng bị anh ăn thịt à, hay là có tâm sự gì khác? Lòng mày chau lại rồi kìa!”

“Đáng ghét, từ lúc nào anh đã gán cho em cái biệt danh quái lạ này vậy?”

“Dường như rất lâu rồi.”

“Rất lâu là bao lâu?”

“Thực ra, bí mật này được giấu rất lâu rồi, từ đời trước, em là Cừu, còn anh là Sói xám.” Tống Dật Tuấn bật cười, dù là vậy, khóe môi cong lên hết cỡ của anh trông vẫn rất đẹp.

“Lôi em ra làm trò đấy à!” Tô Duyệt Duyệt lụng bụng một câu, người phục vụ đặt nồi vào bếp ở giữa bàn, các món tươi sống lần lượt được bê lên.

“Xong rồi, hay là trong lúc chờ nước sôi anh nghe em tâm sự nhỉ?” Tống Dật Tuấn trở lại vấn đề lúc trước, Tô Duyệt Duyệt thấy anh rất thẳng thắn chân thành, bèn hỏi thẳng vương mắc trong lòng: “Anh có quen Lâm Tử Văn không?”

“Lâm Tử Văn - ông chủ Viện thiết kế Vĩ Kiệt? Có quen.” Tống Dật Tuấn lập tức trả lời ngay, Tô Duyệt Duyệt ngạc nhiên nhìn anh, không ngờ anh chẳng né tránh chút nào, nói thẳng ngay với mình.

“Sao cơ? Đó là một trong những viện thiết kế mà công ty chúng ta chỉ định, mấy năm nay đều làm ăn với nhau, anh ta có quan hệ rất tốt với anh.” Tống Dật Tuấn bổ sung thêm, lý do rất phù hợp.

“Vậy anh và Như An Tâm quen nhau từ lâu rồi phải không? Như An Tâm có phải là bồ của Lâm Tử Văn không?” Tô Duyệt Duyệt hỏi.

Tống Dật Tuấn hơi sững lại, không ngờ Tô Duyệt Duyệt lại hỏi tới vấn đề này, không hiểu rốt cuộc làm sao cô lại biết anh và Như An Tâm quen nhau, hay là từ Shelly, hay là từ bộ phận Nhân sự nhưng thông tin từ đâu không còn quan trọng. Khẽ đằng hắng một tiếng, Tống Dật Tuấn lấy muối múc một chút canh, nói: “Như An Tâm là bạn của anh, cô ấy cũng là bồ của Lâm Tử Văn. Nhưng anh dùng trái tim của chú sói kiếp trước, sự chân thành của kiếp này để đảm bảo, cô ấy và anh chỉ là quan hệ bạn bè.”

“Ồ, em không nghi ngờ anh, em chỉ muốn nói Lâm Tử Văn là chồng của người bạn thân nhất với em. Lâm Tử Văn là người anh đẹp trai của em, khi đó tình yêu giữa anh ấy và bạn em giống như chàng hoàng tử và công chúa Lọ Lem, được nhiều người ngưỡng mộ, em thực sự hy vọng họ có thể tiếp tục yêu thương nhau, hạnh phúc suốt đời.”

“Không ngờ Lâm Tử Văn và vợ anh ta học chung trường đại học. Nhưng Như An Tâm cũng là cô gái cố chấp, tuy anh đã khuyên cô ấy nhưng chuyện tình cảm phụ nữ, anh là đàn ông cũng không tiện nói.”

Tống Dật Tuấn thầm thở phào trong lòng, những vương mắc này của Tô Duyệt Duyệt đều xuất phát từ người bạn của cô ấy, như vậy, câu trả lời của anh cũng đơn giản hơn nhiều. Chỉ là, cô gái ngồi trước mặt chưa hoàn toàn bị thuyết phục bởi những lời nói của anh. Nhớ lại những gì nghe được trong cửa hàng trang

sức, cuộc đối thoại giữa anh và Như An Tâm không phải như vậy, anh dường như rất muốn Như An Tâm ở bên cạnh Lâm Tử Văn. Rốt cuộc vì sao anh lại nói những lời khác nhau thế?

“Sôi rồi, ăn thịt dê thôi.” Tống Dật Tuấn vừa thả hai miếng thịt dê vào nồi thì chuông điện thoại reo vang, số điện thoại gọi đến là số lạ, theo thói quen anh tắt máy luôn. Nhưng không ngờ, số này gọi lại tới ba lần.

“Sao không nghe?”

“Số lạ. Em không sợ anh bị khủng bố à?” Tuy nói vậy nhưng Tống Dật Tuấn vẫn nghe điện, đầu bên kia là tiếng phụ nữ gào thét chói tai, thậm chí như xé phổi: “Tống Dật Tuấn, mày quá bỉ ổi, đã khiến mọi người cho tao vào danh sách đen trong ngành! Không cho tao sống à? Tao cũng sẽ không tha ày đâu!”

“Thật ngại quá, tôi không hiểu chị đang nói gì nữa.”

Tiếng gào thét này chính là của Emma, cô ta từng là cấp dưới của anh trước đây, giọng Tống Dật Tuấn lạnh lùng càng khiến đối phương kích động gào rống lên:

“Hãy đợi đấy! Đồ tình lẻ! Tao sẽ chờ xem trò hay của mày và mẹ nhân tình già của mày như thế nào!”

Đầu dây bên kia đã im bật, Tống Dật Tuấn chau mày, tuy trong đầu đã mau chóng kiểm chế bản thân và không để cho người phụ nữ điên kia nắm được điểm yếu của mình, nhưng trong lòng vẫn nặng trĩu như đeo đá, khó tránh khỏi cảm thấy hơi khó thở. Tuy nhiên, việc có liên quan tới danh sách đen trong ngành mà cô ta vừa nói, anh thực sự không làm, vậy rốt cuộc ai đã làm, anh không biết được. Nhưng có một điểm, anh chắc chắn, Chu Hâm tuyệt đối không ra tay làm chuyện này.

Nếu Chu Hâm không làm thì rốt cuộc là ai làm?

Andrew?

Andrew đã cắt đứt với người phụ nữ đó, vốn không còn chút quan hệ nào với cô ta. Còn vợ của Andrew? Cũng không thể nhúng mũi vào chuyện trong ngành ở Bắc Kinh.

Vậy kẻ này rốt cuộc là ai?

Là Doanh Thiệu Kiệt?

“Sao thế? Là ai gọi điện vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Ở nơi ồn ào này vẫn có thể nghe thấy giọng nói của người đầu dây bên kia, tuy không rõ nhưng có vẻ rất kích động. Tống Dật Tuấn lắc đầu, nói: “Là một phụ nữ, vừa rồi mắng chửi té tát, không biết có phải bị kích động gì không? Kỳ lạ quá!”

“Vậy sao? Biết thế đã khuyên anh không nghe điện.” Tô Duyệt Duyệt vừa nói vừa bỏ thịt vào trong nồi lẩu sôi sùng sục, Tống Dật Tuấn cùng ăn với cô. Thịt dê trong cửa hàng này vô cùng tươi ngon, hai người ăn rất nhanh, đặc biệt là Tô Duyệt Duyệt, ăn liền hai vốc rau. Tống Dật Tuấn không nhịn được cười, trêu cô đúng là một chú cừu, rất thích ăn cỏ. Ở trong quán lẩu, họ bỗng chốc trở nên gần gũi hơn, cười đùa rôm rả, hòa lẫn vào tiếng ồn ào xung quanh, dù họ có thoải mái bộc lộ tình cảm thì cũng chẳng ai để ý. Tất cả đều rất tự nhiên, Tô Duyệt Duyệt tuy vẫn còn khúc mắc nhưng cô hiểu, người đàn ông trước mặt rất thích mình, có một số điều giấu kín trong lòng không dám thổ lộ ra.

Khi ra khỏi quán lẩu, Tống Dật Tuấn dự định đi dạo với Tô Duyệt Duyệt, như vậy sẽ giúp ích cho tiêu hóa nhưng mới đi chưa đầy chục bước, điện thoại của anh lại đột nhiên reo lên, là nhân viên trạm Hiến máu Trung tâm thành phố gọi tới, do anh từng đăng ký nhóm máu A - Rh âm tính nên chỉ khi cần gấp, họ mới liên lạc với anh, Tống Dật Tuấn lại phải nghe máy.

“Chào anh, tôi ở trạm Hiến máu Trung tâm thành phố, xin hỏi anh có phải là Tống Dật Tuấn không ạ?”

“Vâng.”

“Thật ngại khi phải làm phiền anh, trạm Hiến máu Trung tâm thành phố chúng tôi đã tìm được anh qua hồ sơ đăng ký, hôm nay đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng ở đoạn D đường cao tốc AB, gia đình gặp tai nạn gồm năm người, trong đó có một người lớn, hai trẻ nhỏ đều mang nhóm máu A - Rh âm tính, kho dự trữ máu của chúng tôi báo gấp, nếu anh ở trong thành phố này xin nhanh chóng tới trạm Hiến máu Trung tâm để hiến máu, mong anh thông cảm và hợp tác, vô cùng cảm ơn.”

“Được, tôi sẽ đến ngay.” Tuy đã đồng ý đến trạm Hiến máu Trung tâm thành phố nhưng trong lòng vẫn do dự, không phải anh thấy chết không cứu mà là từ nhỏ anh đã mắc chứng sợ máu. Trạm Hiến máu Trung tâm có được đăng ký của anh, là vì trong lần kiểm tra sức khỏe JSCT, lúc xét nghiệm máu, nhân viên chuyên ngành phụ trách lập hồ sơ có hỏi anh về việc hiến máu, anh đã đồng ý. Nhưng phải hiến máu thật thì anh hơi sợ. Lần trước bàn chân Tô Duyệt Duyệt bị thương, nhìn thấy máu anh đã hơi khó chịu, lần này, cũng không biết rốt cuộc nên đi hay không.

“Anh có chuyện gì vậy? Nếu có việc bận thì cứ kệ em, em tự về được.”

“Cứu con ngốc nghếch, chẳng lẽ anh - tài xế kiêm bạn trai của em - ngay cả việc đưa bạn gái về cũng không sắp xếp nổi sao?” Tống Dật Tuấn nắm bàn tay nhỏ bé của cô kéo lại xe mình. Tô Duyệt Duyệt hồi hộp lo sợ nhưng trong lòng chợt thấy thích thú. Ở một thành phố lớn, con người vốn sống thờ ơ với nhau nhưng có một người yêu mình, quan tâm tới mình, trái tim có đông cứng tới đâu cũng dần dần tan chảy.

Bốn mươi phút sau, Tống Dật Tuấn đã tới trạm Hiến máu Trung tâm thành phố, vừa dừng xe thì thấy một chiếc xe đen đỗ xích ngay bên cạnh, người đàn ông hấp tấp xuống xe, hỏi: “Cậu tới hiến máu à?”

Đêm lạnh, câu hỏi này chẳng thể mang lại chút hơi ấm nào, Tống Dật Tuấn liếc nhìn đối phương, đi tiếp vào trong, mùi máu tanh xen lẫn mùi cồn từ trong phòng phả ra nồng nặc, đừng nói người mắc chứng sợ máu như Tống Dật Tuấn mà ngay cả người bình thường cũng cảm thấy chịu không nổi.

“Đừng vào, cậu biết bệnh của cậu mà, tôi vào tốt hơn, nếu cần thiết, tôi sẽ gọi cậu.”

Người đàn ông đó kéo Tống Dật Tuấn ra, không muốn để anh “khoe sức”, mọi việc anh ta đảm nhiệm hết. Tống Dật Tuấn nhìn dòng chữ đỏ trên hộp đèn, liên tưởng đó là máu, từng giọt từng giọt thấm ra. Trong lòng hoảng sợ, ruột gan cồn cào như bị kiến đốt, mùi này thật khó chịu, cảm giác lờ lợm trong cổ họng, lông mày cũng vì vậy mà chau tít lại.

“Vào đi!” Người đàn ông đó kéo cửa xe đẩy Tống Dật Tuấn vào trong, còn mình bước vào trạm hiến máu. Tống Dật Tuấn nhìn theo bóng anh ta, trước mắt dường như hiện lên cảnh thời niên thiếu. Anh ta chính là tấm khiên bảo vệ của mình, mỗi khi gặp khó khăn đều tranh đi trước, không để mình bị tổn thương, dù mình xảy ra chuyện gì, anh ta cũng đều đứng ra giải quyết. Còn nhớ một lần, để bảo vệ mình, anh ta đã bị một đám con trai đánh ập bẻ bết máu, lúc đó, từng giọt máu trong mũi anh ta rơi xuống thấm vào áo trắng của mình, nổi rõ mồn một. Nhưng anh ta vô cùng gan dạ, tay vừa quệt mũi dính đầy máu, đã cầm ngay lấy tay mình kéo về nhà.

Máu ấm nóng, dính trên tay, mùi tanh theo gió bay vào mũi, tất cả những điều này mang lại nỗi kinh hãi khôn cùng, mấy ngày sau đó anh đều ngủ không ngon giấc, buổi tối luôn bị ám ảnh bởi mùi máu tanh lờm, sau đó đã mắc chứng sợ máu.

Một số người lục tục đến trạm Hiến máu Trung tâm, người đàn ông đó vào một lúc thì quay trở lại bãi đỗ xe, nhìn thấy xe của Tống Dật Tuấn vẫn ở chỗ cũ, anh ta trở về xe của mình, khởi động máy. Lúc này, Tống Dật Tuấn ngồi trong xe Audi dường như nhớ ra một điều gì đó, vội ra khỏi xe, đứng chắn phía trước xe người đàn ông, nói: “Dừng lại!”

Cách nhau qua tấm kính chắn, hai người nhìn nhau chằm chằm, chỉ một lát sau, giữa họ đã không còn khoảng cách nữa, giống như dòng máu chảy trên người họ, cùng chung nguồn cội.

“Anh định làm gì?” Tống Dật Tuấn chống hai tay lên mũi xe đen, nghiêm giọng hỏi.

“Tránh ra!” Người đàn ông trong xe lạnh lùng nói.

“Nếu anh thực sự muốn tốt cho tôi thì đừng tiếp tục nữa! Anh là anh trai tôi! Anh việc gì phải tìm mọi cách để điều tra về tôi!” Sự ôn hòa không còn trên nét mặt, Tống Dật Tuấn nắm mạnh tay xuống mũi xe, phát ra những tiếng “uỳnh uỳnh” khiến người bảo vệ bãi đỗ xe phải chạy lại, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

Người đàn ông ra khỏi xe giải thích với người bảo vệ, người bảo vệ nhìn họ đầy khó hiểu nhưng đương sự đều nói là không có chuyện gì nên chỉ bảo: “Đây là trạm Hiến máu Trung tâm, nếu không có chuyện gì thì đừng to tiếng.”

“Thật ngại quá!”

Sau khi xin lỗi người bảo vệ, người đàn ông đứng bên cạnh Tống Dật Tuấn hạ giọng nói: “Nếu là em trai tôi thì nó tuyệt đối sẽ không bán rẻ bản thân để có được chức vị giống như cậu.”

“Hơ hơ.” Tống Dật Tuấn cười khẩy, nói: “Xã hội và nơi công sở chỉ có ô uế, không có sự liêm khiết đâu, Chu Hâm cũng vậy, Wagner cũng vậy, tôi chẳng qua chỉ là áp dụng cách riêng của mình mà thôi, tranh giành là điều tôi nên làm. Còn anh? Muốn ép Emma vào đường cùng, để cho cô ta như chó cùn rút giậu vạch trần tôi, muốn tôi phải thân bại danh liệt!”

“Tôi không làm thế.”

“Anh cho rằng tôi tin anh sao?”

“Tôi không cần phải giải thích với cậu.”

“Được, anh cứ điều tra đi, dù sao, anh cũng muốn đứa em trai này bị chết mới hả lòng hả dạ! Dù sao, anh họ Doanh, tôi họ Tống mà!”

“Bốp!”

Một âm thanh giòn tan vang lên, xé tan bầu không khí lạnh giá, khi bàn tay buông xuống, trên mặt nóng rất, anh ta đã không kịp đề phòng. Tống Dật Tuấn không ngờ người đàn ông trước mặt lại đánh mình, trước đây, anh ấy luôn bảo vệ mình, dù bố mẹ và chị gái có đánh mắng mình đi chăng nữa, lúc nào anh ấy cũng ngăn họ lại. Nhưng hôm nay, bàn tay ấy lại không chút do dự.

“Đây là đánh thay mẹ!”

Doanh Thiệu Kiệt đẩy Tống Dật Tuấn đang bang hoàng sững sờ ra, lái xe rời khỏi trạm Hiến máu Trung tâm, qua gương chiếu hậu anh vẫn nhìn thấy rõ Tống Dật Tuấn, bàn tay cầm bánh lái vẫn hơi đau, tuy nhiên, trong lòng còn cảm thấy đau đớn hơn. Lòng bàn tay đánh vào mặt cậu ta nhưng lại xé nát trái tim mình.

Tống Dật Tuấn là em ruột của anh, đây là bí mật giữa họ. Năm đó, khi bố mẹ ly hôn, Tống Dật Tuấn theo bố, Doanh Thiệu Kiệt và chị gái theo mẹ, đổi sang họ mẹ. Vừa rồi Tống Dật Tuấn nói câu “anh họ Doanh, tôi họ Tống”, nếu để mẹ ở tuổi vàng nghe thấy hẳn sẽ rất đau lòng. Doanh Thiệu Kiệt còn nhớ, năm đó, khi mẹ sinh Tống Dật Tuấn đã là sản phụ cao tuổi lại thêm khó sinh, lúc Tống Dật Tuấn khóc oe oe chào đời, mặt mẹ dính đầy nước mắt. Tuy lúc đó anh còn nhỏ nhưng cũng hiểu mẹ đã phải chịu đau đớn như thế nào để sinh ra đứa em trai nghịch ngợm này, mẹ đã rất thương em, mỗi khi thấy mình chảnh chọe em, lại nhắc: “Thiệu Kiệt, phải nhường em chứ.”

Tuy nhiên, đứa con mà mẹ yêu nhất ấy đã cùng người bố phụ tình tới sống với “kẻ thứ ba” kia. Chuyện này cũng coi như đã xong, không ngờ sau nhiều năm, họ lại vào làm cùng một công ty, Tống Dật Tuấn đã không dựa vào khả năng của mình để cầu tiến, lại học theo bố, bán rẻ bản thân, kết giao với mụ đàn bà lòng lang dạ sói đó nhằm có được địa vị cao sang, thậm chí còn có quan hệ xác thịt, điều khiến anh khinh thường hơn nữa, chính là cậu em này mấy năm qua đã dùng mọi thủ đoạn để vơ vét tiền bạc của Tập đoàn JS đổ vào túi mình và Chu Hâm. Nhưng cho dù như vậy, Doanh Thiệu Kiệt vẫn chưa đánh em trai mình lần nào, chỉ muốn nhân cơ hội điều tra em trai và Chu Hâm, giúp em thoát khỏi vũng bùn tội lỗi. Nhưng Doanh Thiệu Kiệt không ngờ Tống Dật Tuấn đã quên mất mẹ, những lời đại nghịch bất đạo đó, anh tuyệt đối không thể dung tha!

Dần dần, bóng hình Tống Dật Tuấn chỉ còn là một chấm nhỏ, khoảng cách này cũng chính là khoảng cách giữa họ. Tống Dật Tuấn vẫn đứng ở đó, mặc cho gió thổi rồi bù mái tóc trước trán, khuôn mặt bóng rất của anh đã dịu bớt nhưng không phải vì giá lạnh, nắm đấm run run thu vào trong ống tay áo. Giờ đây, tất cả những thứ mình có được như nhà, xe, lương cao chẳng lẽ không phải do mình đã đổ mồ hôi xương máu mới có sao? Vì sao tất cả mọi người, kể cả Doanh Thiệu Kiệt cũng mặt sát mình, phủ định mọi cố gắng của mình, thậm chí còn dồn mình vào chỗ chết, chỉ vì có quan hệ với Chu Hâm?

Từ nhỏ tới lớn, Tống Dật Tuấn chưa có thành công nào thuộc về mình, cho nên nhiều người coi thường anh, còn những ai không coi thường anh chẳng qua chỉ là giả vờ.

Anh tự ti nhưng không khuất phục.

Chuông điện thoại reo nhưng anh không nghe vì tiếng chuông đặc biệt này là của Chu Hâm. Bà ta gọi cho anh bằng điện thoại riêng, điện thoại của cấp quản lý Tập đoàn JS đều chịu sự quản lý của Tập đoàn, cho nên Chu Hâm dùng điện thoại riêng để liên lạc với anh. Anh biết hai ngày nay Chu Hâm đều ở thành phố A, có điều sự xuất hiện của bà ta khiến anh bắt đầu thấy ghê tởm thực sự, đặc biệt là sau khi Tô Duyệt Duyệt xuất hiện trong cuộc sống của anh, cảm giác này càng rõ rệt hơn. Trong xã hội và chốn công sở chẳng khác gì bầu trời đầy sương khói này, anh vẫn có thể nhìn ra ánh sáng khó tìm trong đôi mắt nhỏ bé của cô. Nghĩ tới đây, bất giác rút điện thoại ra định nhắn tin cho cô thì lại nhìn thấy tin nhắn của Tô Duyệt Duyệt: “Ăn no bụng phình như cóc, em đang đi dạo với Bồn tắm nhỏ, ngoài trời rất lạnh, anh về đến nhà thì nhắn tin cho em nhé!”

Anh thích cảm giác được quan tâm thật lòng này, bình dị mà ấm áp. Trong gió đêm, vùng má đau rát và bàn tay lạnh cóng càng khiến trái tim anh buốt lạnh, duy chỉ có tin nhắn này làm anh thấy ấm áp. Không biết từ lúc nào, anh đã xem cô như “người vợ” lý tưởng quyết phải theo đuổi bằng được, giống như trong quán lẩu lúc nãy, cho dù mùi thịt dê có ngấy tới cỡ nào nhưng khi nhìn thấy nụ cười thoải mái của cô, trong lòng anh cũng mãn nguyện lắm rồi.

Có cô ở bên cạnh thực sự rất vui, chỉ ít cũng khiến anh cảm nhận được niềm hạnh phúc trong cuộc sống.

Cuối tuần là sự hoán đổi ngày và đêm của bốn mươi tám tiếng, loáng cái lại đón một tuần mới. Gần tới ngày đi du lịch, nhân viên của bộ phận Quản lý hợp đồng chẳng còn tâm trí đâu mà làm việc, từ sáng sớm đã bàn luận rôm rả chuyện du lịch Lệ Giang, đặc biệt Tiểu Giai vừa in ra một tập tài liệu nói về Lệ Giang, đang phấn khởi định chạy lại máy in để lấy, đột nhiên ngửi thấy mùi nước hoa quyến rũ, ngẩng đầu nhìn, hóa ra là CFO Chu Hâm, sợ bị lãnh đạo khiển trách chệnh mảng công việc, vội vàng nở một nụ cười nịnh bợ, rồi lỉnh sang phòng khác.

Chu Hâm lại không để ý tới cô nhân viên này, trong mắt bà ta chỉ có một người, ánh mắt cũng chỉ dõi về một phía.

“Tiểu Ngô, tôi in tờ khai cho cô xem nhé.” Tô Duyệt Duyệt lại không để ý tới sự xuất hiện của Chu Hâm, như thường lệ bước tới máy in lấy tờ khai vừa in ra, khi cầm tờ khai lên đọc, lại vô tình cầm cả tập tài liệu về Lệ Giang của Tiểu Giai, vừa đặt trả tập tài liệu xuống, Chu Hâm đã đứng ngay bên cạnh cô, nói: “Trong giờ làm việc lại xem thông tin du lịch à?”

“Joe, tập tài liệu này không phải của tôi!”

Lúc này, Tô Duyệt Duyệt mới phát hiện Chu Hâm đang ở trong phòng Quản lý hợp đồng, vội vàng giải thích nhưng Chu Hâm không để ý tới cô, chỉ đi thẳng tới bàn làm việc của Tổng Dật Tuấn, Shelly vừa trở về phòng Quản lý hợp đồng, nhìn thấy Chu Hâm thì nhớ tới lời dặn của Tổng Dật Tuấn. Nếu Chu Hâm tới tìm anh ta thì nói anh ta tới gặp khách hàng, nhìn thấy Chu Hâm, Shelly gượng gạo nói: “Joe, chị đến à!”

Chu Hâm nhìn Shelly, trước đây bà ta sai cô ta theo dõi Tổng Dật Tuấn, không ngờ gần đây thấy cô ta ít có tin tức báo cáo với mình. Hôm nay có cuộc họp ở khu Hoa Đông bộ phận Thông tin Tập đoàn JS, Tổng Dật Tuấn vốn không phải dự cuộc họp này, tuy nhiên Chu Hâm tới thành phố A hôm thứ Bảy, mấy ngày liền không nhìn thấy Tổng Dật Tuấn đâu nên quyết định đích thân tới tìm.

“Kevin đâu?”

“Ồ, anh ấy đến chỗ khách hàng.”

“Khách hàng? Hiện nay dự án lớn nhất của JSCT là dự án S, vừa nãy tôi gặp Eric ở tầng dưới nhưng không thấy Kevin.”

“Ồ, có lẽ không phải là dự án S, vì người phụ trách của bộ phận Quản lý hợp đồng dự án S là Vu Tiểu Giai.” Shelly lập tức giải thích ngay, Chu Hâm nhìn chằm chằm Shelly, ánh mắt lảng tránh của Shelly như muốn nói với bà ta rằng Tổng Dật Tuấn thực sự không đi gặp khách hàng gì cả, chỉ là cố tình tránh mặt mình thôi.

Dự án S đang được tiến hành, con cáo già Wagner luôn lợi dụng Doanh Thiệu Kiệt để đối phó với bà ta, nói cách khác, là đập bà ta vào chỗ chết. Chu Hâm nhiều lần dằn dò Tổng Dật Tuấn không được “chủ quan

khinh địch” nhưng dường như cậu ta đều để ngoài tai, gần đây người đàn ông này dường như biến thành một người khác, tư tưởng không tập trung, suy cho cùng, chính là vì con ranh Tô Duyệt Duyệt đó.

Nghĩ đến cô gái đeo kính ấy, Chu Hâm bỗng thấy khó chịu, người khác nhìn thấy mình đều khúm núm, chỉ có con ranh này giả vờ như không biết, không coi ai ra gì. Đương nhiên, Chu Hâm không thể đích thân tổng cổ Tô Duyệt Duyệt ra khỏi công ty, vì Tổng Dật Tuấn đã nói đây là việc riêng của anh, bà ta không có quyền can dự.

Phụ nữ một khi đã có quan hệ sâu sắc với đàn ông thì dù lý trí có mạnh mẽ tới đâu cũng sẽ dần dần mai một. Tuy không “hất cẳng” nổi con ranh đó, mình cũng phải tìm cách chinh đốn nó, dày vò nó, dùng mọi cách có ở chốn công sở để “xử lý” con ranh không biết phải trái này.

Shelly nhìn thấy ánh mắt Chu Hâm dừng lại ở bàn làm việc của Tổng Dật Tuấn lộ rõ vẻ dữ tợn, bất giác hơi sững lại, thử thăm dò: “Hay là tôi gọi điện cho Kevin về?”

“Không cần, tôi có cuộc họp phải đi rồi. Khi nào cậu ta về, cô bảo cậu ta gửi tiến trình công việc mà tôi đã giao vào hòm thư cho tôi.”

Chu Hâm dặn dò xong liền rời khỏi phòng Quản lý hợp đồng, các nhân viên trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm như vừa tiễn được Ôn thần[1] đi khỏi. Thấy Chu Hâm rời đi, Vu Tiểu Giai chẳng biết đã trở về phòng từ lúc nào, vô ý nói: “May mà tôi chạy kịp, để bà ta nhìn thấy thì chết là cái chắc.”

[1] Vị thần truyền dịch bệnh.

“Đừng có khước từ thế.” Tô Duyệt Duyệt tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn sợ.

“Sao không khước từ được chứ? Khi bà ấy vẫn còn ở JSCT không biết đã “tàn sát” bao nhiêu người, chà chà, kinh khủng lắm.” Vu Tiểu Giai dường như đã trải qua những việc này, ngũ quan nhả lại ra bộ đáng ghét. Tô Duyệt Duyệt vỗ vai cô ta, nói: “Cô ấy à, đi làm diễn viên được đấy.”

“Đúng thế, đúng thế!”

Vu Tiểu Giai tỏ ra sợ sệt, nghe thấy Tiểu Ngô đi qua chỗ họ hạ thấp giọng nói “đáng ghét”, thế là Tiểu Giai thề lười nhún vai: “Không biết là nói tôi hay người kia, dù sao tôi cũng không chấp bà bụng ông đâu!”

Tô Duyệt Duyệt không nhịn được cười nhưng cô cũng không hiểu vì sao Tổng Dật Tuấn lúc nào cũng có vẻ thần bí, cô chưa từng hỏi chuyện này, Tổng Dật Tuấn cũng chưa chủ động nói với cô bao giờ. Có lẽ, anh có lý do riêng, tuy là bạn gái của anh nhưng do quy định của công ty, tình yêu của họ chỉ có thể giấu kín.

“À, cô nói đi, quan hệ của cô và người kia thế nào rồi?”

“Người nào chứ, tập trung làm việc đi.”

“Trời ạ, chán quá, còn giả vờ nữa, bức mình chết đi được.” Vu Tiểu Giai nhắc tới ai, Tô Duyệt Duyệt biết rất rõ, chỉ là cô không muốn có quan hệ dây mơ rễ má với anh nữa. Cuối tuần cô đã tìm được rất nhiều thông tin thuê nhà trên mạng, vườn hoa Mỹ Lệ lại không có nhà cho thuê, khu vực xung quanh cũng không có nhà thích hợp, không biết lúc đó thuê được ngôi này có phải là cạm bẫy mà ông Trời cố ý giăng sẵn ỉn hay không, lần này bước vào trong rồi thì không ra nổi nữa. Khi tâm trạng buồn phiền, Tô Duyệt Duyệt xuống nhà đùa với Bồn tắm nhỏ, vừa hay gặp cô Trương mới biết chỗ ở của cô và Doanh Thiệu Kiệt có thể nhìn sang nhau. Đêm nay, không rõ cố tình hay vô tình cô ngó sang phía đối diện, thấy đèn bên đó bật suốt, đến khi cô lên giường đi ngủ vẫn thấy bên đó sáng trưng.

Không biết anh ta có đang ngó sang bên này không nhỉ?

37. Chương 37: Âm Mưu Trong, Âm Mưu Ngoài

Trong quán cà phê, hương vị thơm nồng lan tỏa mọi góc ngách, giọng hát trầm ấm cảm động ngân vang, không gian nơi đây thật tĩnh mịch, chỉ nhờ một tấm kính chắn đã hoàn toàn tách biệt khỏi sự huyên náo

bên ngoài của thành phố.

“Nghe vợ tôi nói, anh tìm tôi vì dự án S?” Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau ở một bàn cà phê góc Đông Nam, người mặc áo len màu trắng lên tiếng trước, người mặc áo gió ngồi đối diện trả lời: “Nói chính xác là Viện thiết kế Vĩ Kiệt từ chối đơn hàng của chúng tôi là việc rất lạ, cho nên muốn mời Tổng giám đốc Lâm tới nói chuyện một chút.”

“Doanh Thiệu Kiệt, tôi biết anh là một người tài giỏi, hơn nữa còn thông thạo kỹ thuật nhưng đơn hàng này chúng tôi không thể nhận.” Lâm Tử Văn cười cười, uống một chút nước, tựa lưng vào thành salon.

“Không có lợi nhuận ư?”

“Những năm gần đây, tôi hợp tác với JSCT rất vui vẻ, bây giờ một dự án lớn như thế này, tôi muốn chủ động còn không được nhưng gần đây, đơn hàng của Viện thiết kế rất nhiều, đặc biệt là công ty chỗ bố tôi chuẩn bị tiến vào thị trường Hồng Kông, vô cùng bận rộn, cho nên lực bất tòng tâm. Việc này tôi và Quảng Minh đều đã từng nói với người trong tổ dự án của các anh rồi. Thực ra, dự án S là một dự án rất hay. Xưa nay những dự án như thế này, lợi nhuận ròng của JSCT đều vào khoảng hơn tỷ, tôi sao nói là không có lợi nhuận? Nói thực, anh càng tìm tôi, tôi càng oán trách mình.” Lâm Tử Văn không hề nhắc tới cái tên Tống Dật Tuấn, càng không nhắc tới việc khác, chỉ một mực nói rằng anh ta rất bận. Mở công ty làm kinh doanh chính là để kiếm tiền, bỏ tiền không thềm kiếm, nguyên do thế nào, Lâm Tử Văn lại không nói ra, tuy nhiên Doanh Thiệu Kiệt đoán là có liên quan tới Chu Hâm. Hướng sang một ý khác, Doanh Thiệu Kiệt tiếp tục hỏi: “Ý của Tổng giám đốc Lâm là thời gian gần đây công ty của anh không xét tới đơn hàng của JSCT chúng tôi?”

Ánh mắt Lâm Tử Văn thoáng chút bất an, anh ta không ngờ Doanh Thiệu Kiệt cuối cùng lại thuận theo lý do của mình để đánh đòn trở lại, định thần một lúc, anh ta trả lời: “Cũng chưa thể nói trước điều gì, còn không chắc lúc nào.”

“Đúng rồi, hai ngày trước Quảng Minh nói với tôi là ông ấy đi Italia.” Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên chuyển chủ đề sang Trương Quảng Minh, theo thông tin được tiết lộ từ nội bộ ngành, Trương Quảng Minh đã chuyển tới Canada, Doanh Thiệu Kiệt đã cố ý nói sai để thăm dò Lâm Tử Văn. Nhưng Lâm Tử Văn là người thông minh, xảo quyệt, nghe Doanh Thiệu Kiệt nói vậy, không những không dính chính Trương Quảng Minh đã tới Canada, ngược lại còn kể về phong cảnh Italia, Doanh Thiệu Kiệt bất giác khen Lâm Tử Văn tuy còn trẻ mà hiểu biết rất rộng. Đây cũng là lý do vì sao nhiều năm nay anh ta có thể hợp tác thuận buồm xuôi gió với Tống Dật Tuấn. Xem ra, muốn mở được cánh cửa nhỏ từ thành lũy kiên cố này là một việc vô cùng khó khăn.

Hai người nói chuyện một lúc, Lâm Tử Văn một mực đòi thanh toán tiền, Doanh Thiệu Kiệt đành nghe theo. Vốn cho rằng cuộc nói chuyện này không thu được kết quả gì nhưng khi thanh toán tiền, Lâm Tử Văn đã đánh rơi một tấm danh thiếp trên bàn, đây là danh thiếp của công ty YG, đập vào mắt là dòng chữ Điều Liệt - Tổng giám đốc kinh doanh khu vực Hoa Đông. Doanh Thiệu Kiệt nhận ra vị Tổng giám đốc kinh doanh này, còn nhớ cách đây đã lâu, anh ta cũng là người của Tập đoàn JS, sau này không biết vì sao lại đột nhiên từ chức. Không ngờ, sau hai năm, anh ta đã là Giám đốc kinh doanh của YG ở thành phố A, giành về rất nhiều vụ làm ăn của Tập đoàn JS ở khu Hoa Đông, bây giờ là Tổng giám đốc kinh doanh khu vực Hoa Đông. Tuy chuyện Lâm Tử Văn qua lại với người của YG là điều rất bình thường nhưng nghĩ đến mấy năm gần đây, Viện thiết kế Vĩ Kiệt thiết kế dự án cho JSCT, thường vô duyên vô cớ lấy sản phẩm công ty YG thay thế cho sản phẩm của Tập đoàn JS, điều này vi phạm phương châm “Không mua sản phẩm của đối thủ cạnh tranh” của Tống bộ Tập đoàn JS, Doanh Thiệu Kiệt lại dấy lên mối nghi ngờ.

“Anh quen anh ta?”

Lâm Tử Văn trả tiền, nhìn Doanh Thiệu Kiệt chỉ vào tấm danh thiếp ở trên bàn, cầm lên cho vào ví da, nói: “Đúng thế, bạn cũ mà, mấy hôm trước, ngồi ăn cơm với nhau, nói là đổi danh thiếp mới, nhét cho tôi một chiếc, từ trước tới giờ tôi chẳng bao giờ mang theo hộp đựng quanh thiếp nên tiện nhét vào ví.”

“Khi các anh thiết kế cũng dùng rất nhiều sản phẩm của YG.” Doanh Thiệu Kiệt tiếp tục thăm dò, Lâm Tử Văn không né chủ đề này, trả lời: “Đúng thế, các kiến trúc sư thích dùng sản phẩm của YG, nói thực là sản phẩm của JS tuy tốt nhưng tính thiết kế không bằng YG.”

“Ha ha, tiêu thụ cũng không tốt bằng YG.”

“Đùa vậy thôi.” Lâm Tử Văn bắt tay Doanh Thiệu Kiệt, nói: “Chuyện tình cảm của anh với Duyệt Duyệt tiến triển thêm bước nào chưa?”

Doanh Thiệu Kiệt sững lại một lát, câu hỏi này của Lâm Tử Văn lại không nằm trong dự tính của anh, trong chuyện tình cảm cá nhân, anh không hề thích Lâm Tử Văn, thậm chí ghét là đằng khác, bởi vì lần ở sân bay đó, hành động thân mật giữa Lâm Tử Văn và Như An Tâm đã khiến anh cảm thấy người đàn ông trước mặt kia không phải là người đàn ông tốt trong gia đình như Duyệt Duyệt nói, đây chính là nguyên nhân cần phải cân nhắc kĩ lưỡng trước mỗi lời nói của Lâm Tử Văn.

“Duyệt Duyệt là một cô gái tốt, rất thích hợp làm vợ.”

Câu nói này là thật, cũng là câu nói thành thật nhất trong những câu nói của Lâm Tử Văn ngày hôm nay, Doanh Thiệu Kiệt sau khi chia tay với anh ta, quay về xe của mình. Đã nhiều ngày rồi, Tô Duyệt Duyệt không ngồi trong xe của anh, không biết khi nào anh mới có thể làm tài xế cho cô? Điện thoại đột nhiên đổ chuông, Doanh Thiệu Kiệt nhìn số điện thoại, là của văn phòng khu Hoa Đông gọi tới, anh lập tức nghe máy. Không nghe cuộc điện thoại này thì quên mất việc quan trọng, từ thứ Hai đến thứ Năm diễn ra cuộc triển lãm, trước khi vào JSCT, anh là người phụ trách chính, không ngờ vào JSCT rồi, mải lo chuyện khác mà quên mất cuộc triển lãm.

Lái xe tới nơi, tuy đã liên hệ với địa phương có được một bãi đỗ xe rộng nhưng lúc này, bãi đỗ xe cũng đã chật kín, hôm nay là ngày đầu tiên của cuộc triển lãm, cũng là ngày có nhiều người am hiểu chuyên môn tới xem. Doanh Thiệu Kiệt đã quá quen với cuộc triển lãm này rồi, từ lần đầu tiên bờ ngõ và hiếu kỳ khi tham gia, tới giờ mọi ý tưởng thiết kế của bản thân đều gửi gắm cả vào trong đó, anh đã ngày một tiến bộ và trưởng thành hơn trong công việc.

Nhân viên tiếp đón thuộc Tổng bộ khu Hoa Đông của Tập đoàn JS vừa nhìn thấy Doanh Thiệu Kiệt, vội nhét vào tay anh thẻ công tác, rồi tất tả vào trong ngay. Cuộc triển lãm này diễn ra hằng năm, ngoài so sánh chất lượng sản phẩm theo từng năm, quan trọng nhất là trình diễn mô hình lắp ghép, trong sự kiện năm nay, Tập đoàn JS cho ra mắt mô hình “Ngôi nhà tương lai”.

Bước tới gần sân khấu, tâm trạng hồi hộp, thấp thỏm của Doanh Thiệu Kiệt bỗng chốc tan biến, anh cảm thấy rất vui vì có rất nhiều nhân sĩ tới xem “Ngôi nhà tương lai”. Người của bộ phận Kỹ thuật khu vực Hoa Đông Tập đoàn JS vừa nhìn thấy Doanh Thiệu Kiệt đi tới, lập tức ra đón, vui mừng nói: “Nhìn kia, ngôi nhà của anh đã thu hút rất nhiều người, Tập đoàn JS của chúng ta xưa nay luôn tuân theo quy củ, lần này còn mang đậm chất lãng mạn, ái chà, Eric, anh giỏi thật đấy.”

Nói tới “Ngôi nhà tương lai”, trong lòng Doanh Thiệu Kiệt rất vui, thực ra ý tưởng của ngôi nhà tương lai xuất phát từ chính ngôi nhà của anh. Khi thiết kế mô hình, anh đã lấy thùng carton kích cỡ khoảng sáu mươi sáu centimet để dựng thành, bên trong làm theo kiểu mẫu của thành phố hiện đại, phân thành rất nhiều phòng, với đầy đủ tiện nghi. Thoạt nhìn không thấy có gì đặc biệt nhưng mọi thiết bị đều có thể tự động hóa bằng điện thoại di động, tức là chỉ cần gọi điện thoại, cho tín hiệu thông tin, thì lập tức máy điều hòa, nồi cơm điện, ti vi đều tự động bật. Ngoài ra, ngôi nhà còn lắp cửa sổ bằng kính đặc biệt, loại cửa này có hệ thống cảm ứng tự động, một khi mặt trời chiếu vào nhà tới một nhiệt độ nhất định sẽ tự động biến đổi, chẳng hạn vào mùa hè, cửa chớp hạ xuống thành hai đường bảo vệ. Nhờ ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ mà có thể cung cấp đủ nước nóng dùng cho sinh hoạt hằng ngày, đồng thời nước thải sinh hoạt thông qua hệ thống lọc nước tự động hóa có thể trực tiếp xả vào nhà vệ sinh. Tuy nhiên, điều được cho là lãng mạn chính là hệ thống cửa kính nhô ra ngoài trong phòng ngủ, khi đêm xuống ánh nắng hấp thu ban ngày trên cửa kính sẽ phản xạ thành ánh sao chiếu xuống phía trên giường ngủ.

Thử tưởng tượng mà xem, ban đêm nằm ngủ, ánh sao, ánh trăng soi rọi đầu giường, khung cảnh mới lãng mạn làm sao!

“Anh Doanh, nhà anh cũng đẹp như thế này chứ?” Người hỏi là một cô gái vừa ra trường, vừa về làm ở bộ phận Bán hàng của Tổng bộ Hoa Đông Tập đoàn JS chưa lâu, Doanh Thiệu Kiệt gật đầu. Cô gái ngắm nhìn ngôi nhà tương lai một cách ngưỡng mộ, thốt lên: “Nếu bạn trai của em cũng lãng mạn thế này thì tốt biết bao!”

“Ồ, cô cho rằng ai cũng giống Eric của chúng tôi sao?”

Mọi người cười ồ lên rồi lại vội vã dẫn khách tới tham quan “Ngôi nhà tương lai”, Doanh Thiệu Kiệt đang cười, bỗng nhìn thấy một nhân viên bán hàng quen mặt đang đứng ở một góc, không giới thiệu sản phẩm ọi người cũng không tham gia thảo luận với người khác, dường như có tâm sự gì đó, thấy bộ dạng thất thần của người này, anh bèn tiến đến hỏi: “Sao vậy?”

“Ồ, Eric, anh tới rồi? Ý tưởng về ngôi nhà tương lai rất hay, rất nhiều khách hàng yêu thích.” Người đó nhìn Doanh Thiệu Kiệt ra chiều vui vẻ khen ngợi, Doanh Thiệu Kiệt lại quan tâm hỏi anh ta: “Cảm ơn, mấy ngày này không gặp anh, sao anh lại ở đây một mình?”

“Hết cách rồi, gần đây cuộc chiến giá cả thị trường với YG rất căng thẳng, giá cả của chúng ta luôn cao, không thể giảm thấp hơn nữa. Bộ phận tôi quản lý cạnh tranh khốc liệt nhất, đều sắp bị ép đến phát rồ rồi.”

“Gi nữa đây?” Lại là YG, Doanh Thiệu Kiệt trong một ngày được nghe tên công ty này tới hai lần.

“Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến.”

Vừa nói dứt lời, Doanh Thiệu Kiệt nhìn theo ánh mắt của người bán hàng, quả nhiên cách khoảng hai, ba mươi bước chân, khoảng sáu, bảy người của công ty YG đang bước tới, khi đi qua sân khấu của Tập đoàn JS, họ không thèm liếc nhìn, ai cũng có vẻ tự kiêu. Doanh Thiệu Kiệt nhìn rất rõ người bụng phệ đi đầu tiên là Tổng giám đốc kinh doanh khu vực Hoa Đông của công ty YG - Diêu Liệt.

“Ồ, Eric, lâu rồi không gặp.”

Diêu Liệt không đợi Doanh Thiệu Kiệt lên tiếng đã hớn hỏ sải những bước dài đi tới, Doanh Thiệu Kiệt tươi cười bước lại: “Anh Diêu giờ trông phát tướng quá nhỉ! Phong độ thật đấy!”

“Vậy à? Phải rồi, “Ngôi nhà tương lai” do anh tự tay thiết kế ở...” Nói tới đây, Diêu Liệt nhìn xung quanh, chỉ vào đám đông đang trầm trồ phía sau nói: “Thật tuyệt, lát nữa rồi, tôi cũng muốn tới tham quan, không biết các anh có cho tôi vào xem không?”

“Buổi triển lãm này là để giới thiệu. Nếu anh có hứng thú, đương nhiên chúng tôi sẽ nhiệt liệt tiếp đón.”

“Có điều, chỉ kỹ thuật thôi cũng không thể thành công được, đôi khi kỹ thuật vượt quá nhu cầu thì thật lãng phí, về mặt giá cả, thị trường Trung Quốc cần những thứ có giá thành vừa tầm một chút.”

Diêu Liệt vẫn cười, đột nhiên hạ thấp giọng nói với Doanh Thiệu Kiệt, Doanh Thiệu Kiệt im lặng, mặc cho anh ta tiếp tục:

“Nghe nói gần đây anh trở lại JSCT làm dự án S, mà này, giá sản phẩm của JS của các anh quá đắt, xét về tổng thể thì không hiệu quả lắm, vẫn không bằng sản phẩm của chúng tôi, chớ quen biết đã lâu, chúng tôi sẽ đặc biệt chiết khấu cho anh?”

“Ha ha, tôi sợ bị người khác nói đùa lắm, có điều, nếu có thời gian, tôi thực sự muốn trò chuyện cùng anh.”

“Đây là danh thiếp của tôi, anh cầm lấy.”

Diêu Liệt dúi vào tay Doanh Thiệu Kiệt tấm danh thiếp mới, dẫn đội ngũ bán hàng đằng sau rời khỏi sân khấu của Tập đoàn JS, người nhân viên vốn bực bội sẵn trong lòng cố gắng nín nhịn, đợi họ đi khỏi, bèn oán trách Doanh Thiệu Kiệt. Doanh Thiệu Kiệt bất giác trầm ngâm, nguyên nhân dẫn tới doanh số tiêu thụ giảm có ảnh hưởng trực tiếp tới doanh số của bộ phận Kinh doanh tập đoàn JS, bộ phận này là do Wagner quản lý. Tuy nhiên, cuộc chiến giá cả của công ty YG vừa bắt đầu, đôi khi một số bộ phận có lẽ phải chịu tổn thất nghiêm trọng nhưng cuộc chiến thực sự e là vẫn còn ở đẳng sau.

Doanh Thiệu Kiệt đột nhiên có một dự cảm không lành, tuy nhiên dự cảm này rất kỳ lạ, chưa thể thuyết phục được bản thân. Anh luôn cảm thấy mối quan hệ giữa Diêu Liệt và Chu Hâm mập mờ không rõ ràng, mà Chu Hâm sẽ không mượn thế lực xung quanh để phản kích lại sự bài xích của Wagner đối với bà ta.

©STENT: www.luv-ebook

Đường như sự tình đã trở nên phức tạp hơn, ở lại triển lãm thêm một lát, khi Doanh Thiệu Kiệt trở về JSCT đã hơn bốn giờ chiều. Vừa hay anh gặp Vu Tiểu Giai trong thang máy, chào cô ta một câu, không ngờ cô ta tiến sát lại, nói rất khẽ: “Bọn em thứ Năm này đi Lệ Giang, hai ngày đó Tô Duyệt Duyệt cũng muốn tranh thủ mua vé tàu để Tết về nhà, haizz... Eric, anh hiểu chứ?”

Vé tàu? Doanh Thiệu Kiệt sững người một lát, sau đó cũng đã hiểu ra. Vu Tiểu Giai thông báo với anh như vậy là cố ý bảo anh mua vé tàu giúp Tô Duyệt Duyệt, như thế sẽ cải thiện được mối quan hệ với cô. Trong lòng anh bỗng thấy vui, nở một nụ cười đã lâu chưa thấy, tuy nhiên vừa bước ra khỏi thang máy đã nghe thấy có người đang bàn luận về chuyện Tô Duyệt Duyệt bị Edward của bộ phận Dịch vụ ném tài liệu vào mặt, hiện Tổng Dật Tuấn, Edward, Tô Duyệt Duyệt và người của bộ phận Nhân sự đang trong phòng họp.

Edward là một “lão thần” ý thế làm càn của bộ phận Dịch vụ, luôn làm việc quá quyền hạn của mình. Doanh Thiệu Kiệt cố ý đi ngang qua phòng họp, nghe thấy Tổng Dật Tuấn đang nghiêm giọng trách mắng: “Tôi yêu cầu anh xin lỗi cô ấy ngay!”

“Xin lỗi? Bộ phận Quản lý hợp đồng các anh chỉ là bộ phận hỗ trợ, phục vụ cho chúng tôi! Chúng tôi vất vả ở bên ngoài kiếm tiền về cho công ty, còn cô ta lấy lý do khách hàng mới muốn điền vào bảng biểu! Điền bảng biểu gì chứ!”

“Edward, đây là chức trách của bộ phận Quản lý hợp đồng chúng tôi, cô ấy đã làm rất đúng!”

Trong phòng họp phủ đầy khói thuốc, chỉ nghe thấy tiếng la lối của Edward: “Khách hàng mới gì chứ? Chỗ tôi đã có chữ ký phê duyệt, biết chưa? Phía trên có chữ ký của Joe!”

“Có phê duyệt rồi cũng cần tuân theo trình tự, hơn nữa Joe là lãnh đạo phụ trách thương mại của chúng tôi ở đây, dù ông có là cấp cao nhất, cũng cần Wagner phê duyệt, khách hàng như thế này, ông chỉ cần tìm Roger, vốn không cần mang tới tổng bộ phê duyệt!”

Nhìn qua cũng biết đây là cái bẫy mà Chu Hâm thiết kế, Doanh Thiệu Kiệt đứng ở bên ngoài nghe hiểu phần nào, xưa nay người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi này luôn yêu chiều tình nhân của mình, nếu tình nhân của bà ta theo đuổi người khác, bà ta làm gì có chuyện để Tô Duyệt Duyệt yên thân. Tuy nhiên, việc này anh không quản mà cũng không quản nổi.

Về công, anh ta là người của Wagner không tiện can dự vào chuyện của họ.

Về tư, cô ấy là bạn gái của Tổng Dật Tuấn, anh mà xen ngang vào chuyện của họ, Tổng Dật Tuấn sẽ không cảm kích, còn Tô Duyệt Duyệt sẽ càng hiểu lầm mình. Chẳng bằng, theo ý tốt của Vu Tiểu Giai mà đi mua vé tàu cho Tô Duyệt Duyệt.

Khi trời tối, Doanh Thiệu Kiệt dùng cơm với Vu Phong, từ sau khi Thao Thao trở về, Vu Phong chăm sóc, yêu thương thẳng bệ nhiều hơn, lại mời cả bác sĩ tâm lý về điều trị cho nó, nhờ vậy tính cách của nó đã cởi mở hơn, ít công kích phái nữ hơn. Thế là Vu Phong quyết định cho Thao Thao đi nhà trẻ để tiếp xúc nhiều với các bạn đồng trang lứa, sớm thoát khỏi những tháng ngày ảm đạm.

Doanh Thiệu Kiệt rất vui, sờ đầu Thao Thao, nỗi hồ thẹn trong lòng đã nguôi ngoai khá nhiều.

“Mối quan hệ với Tô Duyệt Duyệt vẫn chưa tiến triển thêm à?”

“Cô ấy qua lại với Tổng Dật Tuấn, tôi khuyên càng nhiều thì càng bị hiểu lầm, giờ tùy cô ấy.”

“Ngốc quá, làm việc khác thì can đảm thế, theo đuổi con gái thì lúng ta lúng túng như gà mắc tóc!” Nghe Vu Phong nói, Doanh Thiệu Kiệt cúi đầu, ngưỡng ngừng ăn hết sạch chỗ thức ăn. Thao Thao bên cạnh nói: “Cậu ơi, theo đuổi con gái là gì?”

“Chuyện này... chuyện này... Thao Thao, cháu còn nhỏ, chưa hiểu, sau này cậu sẽ nói cho cháu nghe.”

“Hừm, cháu không còn nhỏ nữa rồi.”

Thao Thao chun mũi “hừm hừm” hai tiếng, Vu Phong tiếp lời: “Trẻ con bây giờ ranh ma hơn chúng ta nhiều, cậu mà không nói, chưa biết chừng ngay ngày mai nó dẫn về một cô bạn gái cho cậu biết mặt. Ha ha ha.”

Doanh Thiệu Kiệt ngượng ngùng đỏ mặt, vội ăn hai miếng cơm to, Vu Phong không nói nhiều đến chuyện này nữa, có điều nhìn vẻ mặt của Doanh Thiệu Kiệt, chắc vẫn còn dự tính gì đó. Vu Phong biết Tống Dật Tuấn là em trai của Doanh Thiệu Kiệt, nói chính xác hơn, cậu ta là em vợ mình, nhưng ấn tượng đối với người đàn ông này lại không tốt tí nào, điều đó khiến Vu Phong nghĩ tới một người khác, anh liền nói: “Thiệu Kiệt này, tay nhân tình của Như An Tâm là ông chủ của một công ty lớn, mấy hôm trước, tôi có gặp họ.”

“Là Lâm Tử Văn - ông chủ của Viện thiết kế Vĩ Kiệt.”

“Anh ta có ba công ty, đây chẳng qua là một trong số đó mà thôi. Hôm đó khi tôi nhìn thấy họ, còn nhìn thấy Tống Dật Tuấn. Thiệu Kiệt này, theo kinh nghiệm của tôi, giữa Tống Dật Tuấn và Lâm Tử Văn có mối quan hệ làm ăn không bình thường.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy nhưng không có chứng cứ, song thực sự tôi vẫn hy vọng Tống Dật Tuấn không đi quá xa.”

“Nếu cậu thực sự muốn biết, tôi có thể giúp cậu điều tra nhưng dù sự thực thế nào thì cũng đã xảy ra rồi, cũng không sợ mang tiếng ác.”

Vu Phong ra hiệu cho Doanh Thiệu Kiệt ăn cơm, anh biết cái gọi là điều tra kỳ thực là một kiểu bảo vệ, nếu Tống Dật Tuấn đang ngày một lún sâu vào con đường tội lỗi thì anh cũng cảm thấy có lỗi với người vợ quá cố của mình.

Doanh Thiệu Kiệt vui vẻ đồng tình bởi nếu là Vu Phong đi điều tra, tự nhiên sẽ không liên quan gì tới Tập đoàn JS, điều quan trọng nhất là Vu Phong rốt cuộc là người nhà, tuy không tiếp xúc với Tống Dật Tuấn nhưng sẽ không hại cậu ta. Đồng thời, dựa theo sự lý giải hiện tại của anh, đằng sau Viện thiết kế Vĩ Kiệt hẳn là có âm mưu lớn hơn, ngày một tinh vi hơn, tất cả đều là vì động cơ kinh doanh.

Lúc Doanh Thiệu Kiệt đang ăn cơm với Vu Phong, trong tòa hành chính huyện Hương Cách Lý La thành phố A, một người phụ nữ mặc áo ngủ nằm trên ghế salon, vừa đắp mặt nạ lên mặt, vừa nói: “Sao giờ mới tới?”

“Mấy ngày nay bận rộn, không có thời gian.” Người đàn ông bước vào nhà còn chưa cởi bỏ áo khoác đã đi tới trước mặt người phụ nữ kia, lạnh nhạt trả lời câu hỏi của bà ta.

“Bận hẹn hò à?”

“Bận công việc.”

“Hơ, cậu dường như đã quên thân phận của tôi?” Người phụ nữ nói vẻ không bằng lòng, ngồi thẳng dậy, tháo bỏ mặt nạ ra: “Mặc nhiều thế này làm gì?”

“Không thoải mái lắm.”

Người đàn ông không hề muốn cởi áo khoác, người phụ nữ liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu xen lẫn sự thèm khát, nói: “Trong lòng không thoải mái hay cơ thể không thoải mái?”

“Cơ thể không thoải mái.”

“Dật Tuấn, bóp vai giúp tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Người phụ nữ vỗ vỗ xoa xoa lớp kem dưỡng da trên mặt hướng dẫn Dật Tuấn cách bóp vai ỳnh. Nói thực, người phụ nữ này tuy vẫn có dáng vẻ thướt tha nhưng lời nói và cách hành xử luôn áp bức người khác, giống như nữ hoàng tối cao, bất cứ ai cũng không thể làm trái ý mình.

“Có việc gì vậy?” Tống Dật Tuấn không thích ngồi đây hầu hạ bà ta chút nào bèn hỏi.

“Điều Liệt gần đây rất hống hách, khi nào cậu hãy nhắc nhở hắn nên nhớ rằng, vị trí đó, tôi có thể cho hắn ngồi vào thì cũng có thể cho hắn xuống bất cứ lúc nào.”

Điều Liệt chính là một quân cờ được họ sắp xếp vào công ty YG với hai mục đích, một là Điều Liệt có lợi cho Viện thiết kế mà Tập đoàn JS vẫn thường hợp tác là Viện thiết kế Vĩ Kiệt, thiết kế một lượng lớn sản phẩm công ty YG, nếu Tập đoàn JS trúng thầu, đương nhiên tiền sẽ chảy vào túi người được lợi. Hai là, qua tin tức mà anh ta dò la được từ chỗ mình, Điều Liệt có thể nắm được giá thấp để trợ giúp công ty YG

trúng thầu, từ đó kiểm chế mức độ tiêu thụ của Tập đoàn JS, bởi lẽ thị trường của tập đoàn này phát triển nhanh hay chậm phụ thuộc vào mức độ quyền lực của Wagner. Đồng thời, những năm gần đây Chu Hâm lợi dụng quyền xét duyệt hợp đồng thương mại phân chia quyền kiểm soát về mặt đấu thầu dự thầu, điều chỉnh thích hợp, không để xảy ra bất kỳ sơ suất nào. Đây cũng là điều Wagner không hài lòng ở Chu Hâm những năm gần đây. Chu Hâm làm như thế, bất kể công ty YG hay công ty JS được lợi, bà ta vẫn có thể hưởng lợi về mặt kinh tế hoặc chính trị. Đương nhiên, trong ngành này, bà ta không chỉ có “quân cờ” Diêu Liệt, mà còn có rất nhiều “tâm phúc” ở cùng ngành, ở đơn vị cùng cấp hay chính khách hàng.

Trong phạm vi rộng, có nhiều người liên quan thì dường như chuỗi lợi ích rất khó phân biệt, chỉ có Chu Hâm, Tống Dật Tuấn là người duy nhất biết rõ.

©STENT: www.luv-ebook

Bà ta thực sự rất thích người đàn ông này, được anh ta xoa bóp vai, nổi mẹt nhọc trong người như tiêu tan hết, nắm quyền hành nhiều năm như vậy, trái tim bà ta trở nên lạnh lùng, vô cảm, trước khi gặp Tống Dật Tuấn, bà ta cảm thấy dường như hormone trong cơ thể mất cân bằng đến mức giống như đàn ông. Sau khi gặp anh, tâm trạng trở nên vui vẻ, thoải mái hẳn lên, lâu rồi bà ta đã không còn gần gũi chồng mà rơi vào vòng tay ân ái của anh. Tuy bà ta hiểu rõ người đàn ông này chỉ gắn bó với mình vì chức tước nhưng bà ta vẫn cam tâm tình nguyện trao đổi với anh ta, thậm chí còn nói cho anh ta biết mọi bí mật của mình.

“Tôi biết rồi.”

“Mệt thì xin nghỉ vài ngày, Roger xưa nay chuyện gì cũng xuề xòa cho qua, năm đó ở bên châu Âu chưa có chỗ cho anh ta nên mới đá anh ta tới đây, lăn đi lăn lại, cuối cùng vẫn tốt.” Nói xong, bà ta đặt lòng bàn tay lên mu bàn tay anh đang ở trên vai mình, thuận thế ngã vào lòng anh, hít hít ngửi ngửi mùi cơ thể anh, tỏ rõ sự thèm muốn yêu đương xác thịt.

“Một ngày trước, Emma có gọi điện cho tôi.”

“Emma?” Chu Hâm lục tìm trong ký ức, mới nhớ ra chính là cô Emma ở Bắc Kinh đó. Không biết có phải do đã nhiều tuổi nên dễ thấy nói tới các cô gái trẻ, trong lòng bà ta lại nổi máu ghen sục sôi, giọng lạnh tanh: “Cô gái đó...”

“Chúng ta phải cẩn thận với cô ta.”

Chu Hâm cười, mỗi khi nghe thấy anh dùng từ “chúng ta” thì lại hình dung ra quan hệ giữa họ, trong lòng bà ta vô cùng thoải mái. Chỉ một Emma làm sao có thể uy hiếp được họ?

“Cô ta nói sẽ không tha cho tôi, tôi cứ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, không biết vì sao, JSCT dường như luôn có đôi mắt của cô ta nhưng lại không nắm được đầu mối.”

“Cậu đã nghĩ nhiều rồi.”

“Cô ta nói tôi đã làm xấu mặt cô ta nhưng tôi sao có thể làm chuyện này, tôi tin chị cũng sẽ không làm thế.” Tống Dật Tuấn từ đầu tới cuối chỉ dẫn dắt chuyện này nhưng Chu Hâm lại không để tâm bàn luận, theo bà ta, một người chỉ đóng vai trò phụ như Emma, sao có thể làm lung lay họ?

Xoay người lại, Chu Hâm áp sát mặt mình vào mặt Dật Tuấn, chủ động tìm anh, không cho anh nói nữa, chặn đứng ý định chống cự xuất phát từ đáy lòng anh bằng những nụ hôn tới tấp.

38. Chương 38: Đêm Lệ Giang Dậy Sóng

Vào thứ Năm, trừ Tiểu Ngô đang mang thai, toàn bộ nhân viên bộ phận Quản lý hợp đồng đều lên đường đi Lệ Giang, Tô Duyệt Duyệt lo cho Bồn tắm nhỏ, Tống Dật Tuấn đã giúp cô giải quyết việc này, tuy nhiên trong lúc chờ Bồn tắm nhỏ tới trạm chăm sóc vật nuôi, anh đã bị nó cắn chảy máu tay, vì chuyện này mà hai người đành phải tới bệnh viện tiêm phòng chó dại ngay trong đêm. Tuy Tống Dật Tuấn mắc chứng nhìn

thấy máu là sợ nhưng trông bộ dạng lo lắng của Tô Duyệt Duyệt, anh thấy trong lòng ấm áp lạ kỳ, mùi máu tanh dường như biến mất sạch.

Sờ vào khuôn mặt trắng nõn, hồng hào của cô, anh thực sự rất vui, trước mặt cô, anh thấy mình thật tiện, lúc này đây, anh muốn nắm lấy tay cô, muốn cùng cô xây dựng tổ ấm nhỏ bé. Tuy nhiên, tới bước này, anh còn có thể làm gì được nữa? Đã không thể, có lẽ, thật sự không thể.

Trên máy bay đi Lệ Giang, Vu Tiểu Giai và Tô Duyệt Duyệt ngồi ở phía trước, Tống Dật Tuấn và Shelly ngồi ở phía sau, mỗi khi nghe thấy giọng nói của cô, anh thấy rất thoải mái. Shelly rất để ý tới tâm trạng của anh nhưng không nói gì, thú thực, cô ta tuyệt đối không thích bị kẹp giữa Tống Dật Tuấn và Chu Hâm. Nghe nói Wagner gần đây đấu đá rất quyết liệt với Chu Hâm, vị trí này của cô ta rốt cuộc có thể duy trì ổn định hay không còn là một câu hỏi lớn, đầu óc tưởng thoải mái nhưng lại lăm lăm suy tư.

Lệ Giang đẹp ở sự thuần khiết, điều này thành phố A mãi mãi không thể sánh bằng, Tống Dật Tuấn năm nào cũng tới Lệ Giang, mỗi khi trở về, đều mong muốn được ở lại nơi này lâu hơn nữa, chờ gặp được người con gái của mình ở nơi được mệnh danh là một trong hai chốn tình duyên nổi tiếng nhất nhì Trung Quốc này. Nào ngờ, bỏ gần tìm xa, cuối cùng lại gặp được “đóa hồng” ở ngay thành phố A. Ngoài nơi này, Tống Dật Tuấn còn thích nhất lâu đài Newswanstein Castle của Đức, thỉnh thoảng đi công tác ở Đức, anh lại tới đó. Đó là một thành lũy thần thoại được xây dựng theo một chuyện tình lãng mạn, tuy nhiên, chủ nhân của nơi này lại qua đời trước khi công trình hoàn tất. Hơn một trăm năm sau, thứ để lại trong lòng mọi người chỉ là sự suy đoán về câu chuyện tình lãng mạn đó. Mỗi khi quay lại đây, Tống Dật Tuấn kiểu gì cũng phải nghe lại câu chuyện đó một lần mới thôi, tuy anh đã thuộc lòng nhưng lần nào cũng cảm thấy đau nhói, dâng trào cảm xúc, tạo cho anh niềm vui khó hiểu.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Điểm tham quan trong ngày hôm nay là Mộc phủ, sau đó mọi người tự do vui chơi, Tống Dật Tuấn hẹn mọi người ăn tối ở quán Tiểu Paris, đây là một quán cơm kiêm quầy bar. Tô Duyệt Duyệt chưa từng tới Vân Nam, mặc dù là tỉnh lách giềng nhưng phong cách lại khác biệt, Vu Tiểu Giai kéo cô chạy tung tăng hết chỗ này tới chỗ kia, vừa ra khỏi một tiệm bán đồ trang sức bằng bạc, cô đã lại sà vào một cửa hàng túi thủ công Đông Ba, đôi chân không lúc nào dừng lại, bắt cần một lát, hai người đã lạc mất nhau.

Tô Duyệt Duyệt gọi liên mấy cú điện thoại nhưng Vu Tiểu Giai không nghe máy, chẳng biết phải làm sao, dù gì cũng chẳng thể biến mất khỏi Trung Quốc mà lo. Tô Duyệt Duyệt đi dọc theo đường Thạch Bàn, một lát thì nhìn thấy một nơi sát mép nước treo một số đèn lồng đỏ, phía trên nổi bật dòng chữ “Nhất Mễ Dương Quang”.

“Duyệt Duyệt.”

“Chẳng phải anh đang ở trong khách sạn sao?” Nhớ lại lúc ăn cơm tối rõ ràng anh đã nói với mọi người là muốn làm việc trong phòng, nào ngờ đã chuẩn ra đây.

“Sợ em bị yêu râu xanh ở đây quá rối nên anh đi phía sau bảo vệ.”

“Đừng có khoác lác như vậy chứ, em nghe nói ở đây an ninh rất tốt.”

Tô Duyệt Duyệt quay đầu về phía anh “hừm” một tiếng, bất ngờ đã thấy bàn tay cầm điện thoại lọt thỏm trong lòng bàn tay ấm áp, lại còn bị anh thơm trộm vào má. Tống Dật Tuấn rất thích nhìn khuôn mặt bên lên ửng đỏ của cô mỗi khi bị thơm trộm, đây là điều không thể có ở những cô gái quá dạn dĩ, cô càng xấu hổ, anh càng thích thú trong lòng.

“Uống chút gì đó nhé!”

“Không được, em còn phải tìm Vu Tiểu Giai nữa.”

“Em không phải tìm cô ấy, cô ấy hẳn vẫn đang ở đằng kia ngắm nghía chọn túi, thấy cái này đẹp, cái kia cũng đẹp, do dự mãi không quyết được, chưa chọn được cái nào ưng ý đâu.”

“Anh thật hiểu cô ấy.”

Tống Dật Tuấn kéo Tô Duyệt Duyệt tới ngồi xuống một chiếc ghế gần mép nước của quán bar Nhất Mễ Dương Quang gọi hai cốc cà phê, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Anh rất vui vì đây là lần đầu tiên thấy em

ghen.”

“Ghen?”

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên ý thức được lời nói vừa rồi có thể đã khiến Tống Dật Tuấn hiểu lầm, muốn giải thích nhưng ngẫm nghĩ thấy mình đúng là chưa từng ghen. Trong tình yêu, cô vô cùng trân trọng đối phương, quan tâm đối phương, nếu có người thứ ba xen vào thì cũng chỉ cảm thấy hơi khó chịu, tuy nhiên, lại không có cảm giác như vậy đối với Tống Dật Tuấn, có lẽ vì thời gian quen biết Tống Dật Tuấn quá ngắn, bản thân cô còn coi anh là “công tử” không thể tiếp cận. Có điều, lúc nhìn thấy hộp Durex ở băng ghế sau xe Doanh Thiệu Kiệt thì cô lại thấy trong lòng tức tối, khó chịu vô cùng.

“Thế nào, đang tìm lời ngụy biện à?”

Tô Duyệt Duyệt đang định trả lời thì chuông điện thoại trong tay reo vang, cứ tưởng là Vu Tiểu Giai gọi, hóa ra là Mèo con, cô ấy thông báo một tin xấu: Không mua được vé tàu về nhà. Mèo con ca thán người xếp hàng mua vé quá đông, cô ấy không thể chen vào được, bởi vậy đành phải bỏ cuộc. Tô Duyệt Duyệt thừa biết không phải Mèo con không thể chen vào được mà là cảm thấy bất an trước đám người đông đúc kia. Tuy nhiên, Mèo con cũng nói để Tô Duyệt Duyệt yên lòng, dù thế nào cũng sẽ nghĩ cách. Nói xong thì gác máy. Tô Duyệt Duyệt chẳng biết làm gì với người bạn này, ai bảo họ là bạn thân chí cốt chứ!

“Em mua vé tàu à?”

“Vâng, sắp đến Tết rồi.” Tô Duyệt Duyệt nói xong, Tống Dật Tuấn mới nhớ lại hôm đó cô gửi tin nhắn ỉn nhưng khi ấy có Chu Hâm ở bên cạnh, lại không chú ý đến, thế rồi sau đó anh quên không trả lời tin nhắn. Lúc này nhớ ra, Tống Dật Tuấn vội nói: “Năm nay về nhà anh chơi đi.”

Chuyện này anh sớm đã có kế hoạch từ trước, tuy nhiên do thời gian còn quá xa nên quên hẹn trước với cô, hiện tại cô nói muốn về nhà, tự nhiên anh nhớ ra thì rủ cô luôn. Tô Duyệt Duyệt lại không đồng ý, cô là người làm việc luôn có kế hoạch, sự thay đổi tương đối đường đột này khiến bản thân cô không cảm thấy thoải mái. Cô mới chính thức hẹn hò với Tống Dật Tuấn chưa đầy một tháng lại chưa hiểu rõ chuyện trước đây giữa anh với Như An Tâm và Lâm Tử Văn, vội vã về ra mắt người nhà của anh, quả là không hay chút nào.

“Sao? Em sợ à?”

Tống Dật Tuấn không hiểu, cho rằng Tô Duyệt Duyệt sợ nhưng cô lắc đầu, điện thoại lại reo vang, lần này là Vu Tiểu Giai gọi, giọng nói nhỏ tới mức giống như thì thầm, dường như có bí mật gì đó.

“Này, điện thoại của cô đã nhận được tin nhắn MMS chưa?”

Tô Duyệt Duyệt chau mày, không biết nói gì, Vu Tiểu Giai thấy cô không phản ứng, vội nói với giọng thần bí: “Vừa rồi điện thoại tôi nhận được một tin nhắn MMS, bên trên còn có liên kết, là wordpress.”

“Vậy thì sao chứ?” Tô Duyệt Duyệt không hiểu hỏi lại, vừa hay lúc này chuông điện thoại của Tống Dật Tuấn cũng reo lên nhưng chỉ nói hai ba câu thì thấy Tống Dật Tuấn đứng phắt dậy, ném mạnh điện thoại xuống đất, người xung quanh thấy vậy đều ngạc nhiên sửng sốt, còn nhân viên phục vụ đang bê cả phê tới giặt mình khiến cả phê sánh ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy? Cô đang ở đâu? Sao ầm ĩ thế?” Vu Tiểu Giai nghe thấy tiếng ồn ào trong điện thoại bèn hỏi Tô Duyệt Duyệt nhưng không ngờ Tô Duyệt Duyệt đã để điện thoại vào túi, tiến về phía Tống Dật Tuấn hỏi xem xảy ra chuyện gì. Một người đàn ông bình thường ôn tồn, hòa nhã là thế, bỗng chốc trở nên giận dữ, mặt đỏ phừng phừng, nghiến răng ken két, có vẻ như hỏa khí đang cuộn cuộn chảy trong lồng ngực.

“Dật Tuấn!”

Tô Duyệt Duyệt giúp Tống Dật Tuấn nhặt điện thoại lên, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng đối với anh, điện thoại là một vật vô cùng quan trọng, giá trị của nó thì không tính đến, chỉ tính riêng dữ liệu trong đó cũng đã không thể tùy tiện vứt bỏ. Xin nhân viên phục vụ một cốc nước ấm, cô đưa cho Tống Dật Tuấn, nói: “Uống một chút đi!”

Tô Duyệt Duyệt vẫn ân cần quan tâm đến anh, dù mọi người xung quanh có nhìn bằng ánh mắt thế nào trước hành động thiếu kiểm soát của anh thì cô vẫn hiểu rằng đằng sau đó nhất định có chuyện xảy ra.

Tổng Dật Tuấn rất đau khổ, chống khuỷu tay trên bàn, nhắm chặt hai mắt. Cú điện thoại vừa rồi là của Emma, trong điện thoại, Emma sau một hồi cười bí hiểm đã nói với anh rằng, mọi đồng nghiệp trong JSCT đều sẽ nhận được một thông tin cực sốc, mà thông tin này còn hấp dẫn hơn cả scandal của một số minh tinh, thậm chí cô ta còn nói thông tin sắp tới về anh sẽ còn sốc hơn nữa. Tổng Dật Tuấn chưa kịp truy vấn hay chửi rửa cô ta điên khùng thì đầu dây bên kia đã cúp máy. Còn hấp dẫn hơn cả scandal của minh tinh, Tổng Dật Tuấn không cần nghĩ cũng có thể đoán cô ta rốt cuộc đã làm gì. Tuy mối quan hệ giữa anh và Chu Hâm đã được đồn thổi khắp Tập đoàn JS nhưng lại không có chứng cứ xác thực. Dựa vào phụ nữ để giành lấy địa vị là điều sỉ nhục đối với đàn ông. Vậy mà hôm nay, giọng nói xảo quyệt của Emma trong điện thoại đã báo với anh rằng, chút tự tôn còn sót lại giấu kín trong lòng anh cũng đã bị lôi ra chà đạp rồi.

Tổng Dật Tuấn suy nghĩ rất nhiều, tới mức khó mà tự chủ được. Tô Duyệt Duyệt im lặng ngồi bên cạnh anh giống như dòng suối mát giữa khe núi đang từ từ chảy trôi vào cơ thể, dập tắt cơn bức tức trong anh, tuy chậm rãi nhưng lại không bao giờ cạn.

Mười lăm phút sau, Vu Tiểu Giai gọi lại cho Tô Duyệt Duyệt, chuông reo liên hồi, tiếng nhạc vui vẻ khoan khoái trái ngược hoàn toàn với không khí trầm lắng lúc này, cổ họng Tổng Dật Tuấn nghẹn cứng, nặn mãi mới ra vài chữ: “Em nghe đi, không phải lo cho anh.”

Ném tờ một trăm tệ lên mặt bàn, Tổng Dật Tuấn cầm chặt chiếc điện thoại đã vỡ vụn, lưng thưng bước đi, hòa lẫn vào dòng người trên phố, nhân viên phục vụ vội vã chạy lại thu dọn, sợ anh chàng trông tướng mạo bảnh bao thanh lịch này đột nhiên lại làm ra chuyện gì đó trái ngược với dáng vẻ của anh ta. Tô Duyệt Duyệt vừa nghe điện thoại vừa đuổi theo, không buồn để ý tới nhân viên phục vụ đang gọi với theo trả lại tiền thừa.

“Duyệt Duyệt, cô đã xem chưa? Rốt cuộc cô đã xem chưa đấy? Có phải lúc này cô đang ở cùng Kevin không? Tôi nói cho cô biết đã xảy ra chuyện rồi.”

“Không nói chuyện với cô nữa, tôi đang có việc quan trọng.”

“Này, còn có chuyện nào quan trọng hơn vụ scandal tình ái giữa vị sếp đẹp trai của chúng ta và sếp lớn chứ?” Vu Tiểu Giai sợ Tô Duyệt Duyệt lại tùy tiện ngắt điện thoại nên vội vàng lớn tiếng nói ngay vào trọng tâm, Tô Duyệt Duyệt sững người lại, thông tin như sấm động bên tai này chẳng khác gì một nhát búa giáng xuống đầu cô, mắt nhìn thấy Tổng Dật Tuấn đang dần dần mất hút vào đám đông, cô đã nghe rõ thông tin không hề mang chút đùa cợt của Vu Tiểu Giai, hóa ra anh thất thần là vì chuyện này.

“Dật Tuấn.”

Tô Duyệt Duyệt lại một lần nữa cúp điện thoại, mau chóng đuổi theo anh. Đầu óc rối bời, không có thời gian suy nghĩ phân tích xem mình nên đối mặt thế nào với Tổng Dật Tuấn, mọi tình cảm và lý trí đều chìm ngấm trong từng bước chân vội vã. Cho tới khi cô đứng chắn ngang phía trước mặt anh, túm lấy cánh tay anh, mới phát hiện thấy hóa ra anh đã sớm có được quyết định về mối quan hệ giữa họ trong khoảng cách chừng một trăm bước chân vừa qua.

“Chia tay nhé.”

“Chia tay?”

Có lẽ lời nói này nên thốt ra từ miệng Tô Duyệt Duyệt mới phải, bởi lẽ người bị tổn thương là cô, tuy nhiên nó lại được nói ra từ miệng anh, giọng nói run run nhưng lại chứa đựng trách nhiệm tội lỗi không thể tha thứ, kỳ thực là anh muốn nói thay cô mà thôi.

Lời nói này quá nặng nề đối với người đang yêu, khi nghe câu đó, Tô Duyệt Duyệt giống như một người “bị người yêu ruồng bỏ”, trong lòng dậy sóng, tuy nhiên, cô lại không quá buồn rầu, ngược lại, có một chút cảm thông đối với người đàn ông trước mặt.

Tổng Dật Tuấn thấy cô gái trước mặt chỉ nhìn mình, không có nước mắt, cũng không đau khổ như anh nghĩ. Anh đã nhìn ra rồi, đã nhìn ra trái tim của cô từ trong đôi mắt kia. Cô không hề yêu anh, thậm chí đến thích cũng không. Không ngờ ngay cả trong tình yêu, mình cũng thất bại thảm hại đến vậy, từ đầu tới cuối, mình chẳng qua chỉ là kẻ yếu đơn phương mà thôi.

“Dật Tuấn, dù có là sự thật hay không, em đều nghĩ anh có nỗi khổ tâm của riêng mình, đúng không?”

Đúng vậy, anh có nỗi khổ tâm của mình, trong mấy năm qua, chỉ có Tô Duyệt Duyệt là người duy nhất nói với anh câu này. Tống Dật Tuấn không chút do dự đặt hai tay lên eo cô, kéo sát về phía mình, rồi bất ngờ hôn cô ngẫu nhiên, mặc cho cô gắng sức đẩy ra trong sự ngạc nhiên sững sốt, anh nhắm mắt lại, cảm nhận một lần cuối cùng mùi hương của cô.

“Duyệt Duyệt, anh xin lỗi, nếu có thể làm lại tất cả, anh mong chỉ là anh.” Môi anh rời khỏi môi cô, anh quay người bước đi, chậm rãi thông thả, trong lòng nhủ thầm, tất cả đã không thể như lúc ban đầu nữa rồi.

Tống Dật Tuấn, mi vốn không xứng đáng để yêu cô ấy.

Trên phố người qua lại tấp nập, bên tai Tống Dật Tuấn chỉ văng vẳng câu nói này, câu nói này rất đúng, mình sao có thể xứng đáng yêu cô ấy chứ?

Chia tay thôi, chia tay một mối tình vốn không nên bắt đầu này, để “niêm phong” mọi ký ức vui vẻ mà họ đã từng có khi ở bên nhau...

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Buổi tối, toàn bộ nhân viên bộ phận Quản lý hợp đồng đều tới Tiểu Paris, ai cũng nhận được tin nhắn MMS đó, tuy wordpress đã bị xóa toàn bộ sau hai mươi phút ngắn ngủi nhưng những bàn tán xung quanh nội dung của nó lại không ngớt. Mọi người vốn cho rằng nhân vật chính của sự việc - Tống Dật Tuấn - sẽ không xuất hiện, ngay cả Shelly cũng thấp thỏm không yên, chẳng biết phải xử lý thế nào nhưng trái ngược với suy đoán của mọi người, Tống Dật Tuấn đã tới. Anh gọi món ăn, nói chuyện phiếm với mọi người như không có chuyện gì xảy ra, tuy mọi người cũng hưởng ứng, phụ họa lời anh nói nhưng xem ra có vẻ nhạt nhẽo. Trong suốt bữa tiệc, Tống Dật Tuấn không nhìn Tô Duyệt Duyệt, thậm chí còn cố gắng né tránh ánh mắt của cô.

Họ đã chia tay nhau, chia tay trước bữa cơm tối này, chia tay rất bất ngờ nhưng lại vô cùng tự nhiên. Sự việc xảy ra giữa họ tựa như một hồi ức, chẳng khác gì chú Cừu lười biếng mà họ cùng nhau đắp ở Bắc Kinh vào đêm hôm đó, không biết tới lúc nào sẽ tan chảy không còn bất kỳ dấu tích nào.

Sau bữa tối, Tống Dật Tuấn nói với mọi người rằng, thứ Sáu mình có việc phải rời Lệ Giang trước, chúc mọi người ở lại chơi vui vẻ, mọi chi tiêu lúc nào về thì báo cáo lên anh sau. Hiển nhiên mọi người đều biết Tống Dật Tuấn có lẽ đi tìm Chu Hâm để giải quyết mọi chuyện, cũng không biết JSCT liệu có nổi sóng to gió lớn không. Vu Tiểu Giai nhiều chuyện lại thu thập được một số thông tin giạt gân khác, muốn chia sẻ với Tô Duyệt Duyệt nhưng Duyệt Duyệt lại không hề thấy hứng thú, cũng chẳng biết cả ngày nghĩ gì, nghĩ tới vé tàu về nhà hay chuyện gì khác? Vu Tiểu Giai không thể nín nhịn trong lòng, đành tự nói tự nghe.

“Tất cả đều tốt đẹp.”

Đứng ở đại sảnh của khách sạn Lệ Giang, có thể nhìn thấy rõ đỉnh Ngọc Long Tuyết Sơn nguy nga hùng vĩ phủ tuyết trắng xóa, trời xanh trong không một gợn mây, tuy nhiên màu trắng kia lại đóng vai trò thay thế mây, hòa lẫn một thể với bầu trời, khó mà phân biệt là mây hay tuyết. Tô Duyệt Duyệt nghe thấy tiếng ầm ầm vọng lại từ phía xa tít, tuy nhiên nhìn về phía chân trời, lại không thấy có máy bay. Anh ấy nên đi xử lý công việc của mình, mong rằng anh ấy sẽ xử lý thật tốt.

Vu Tiểu Giai cứ lầu nhầu suốt tối cho tới tận sáng, cô chỉ nghe nhưng lại không vào tai câu nào. Từ đêm qua cho tới sáng nay, cô không chớp mắt lấy một chút, sau khi chia tay, cô đã ngộ ra rất nhiều điều, cô đã biết Doanh Thiệu Kiệt không lừa dối mình, cũng biết bản thân mình không hề yêu Tống Dật Tuấn, hóa ra người tình hoàn mỹ trong suy nghĩ chưa hẳn đã là đối tượng mà mình yêu. Có điều, cô mong Tống Dật Tuấn có thể thoát ra khỏi bóng tối này, cô tin anh và cũng sẽ ủng hộ anh ở phía sau.

Cách xa hàng nghìn kilômét, Bắc Kinh lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, trong phòng làm việc của CEO khu vực Trung Quốc bộ Truyền thông Tập đoàn JS, người đàn ông nở nụ cười ranh mãnh, nhìn vào chiếc điện thoại đặt trên bàn, nói với người phụ nữ ngồi đối diện: “Joe, trong lịch sử đất nước Trung Quốc của các chị không có ít phụ nữ nổi tiếng, chẳng hạn như Võ Tắc Thiên, thật là lợi hại, bà ta đã nuôi rất nhiều điện thủ[1]. Ô, từ này mới đầu tôi cũng không hiểu, sau hỏi nhiều người mới biết ý nghĩa thực sự của nó.”

[1] Anh chàng đẹp trai.

Khóe miệng Chu Hâm bắt giắc co giật, Wagner là một con cáo già, lời nói bóng gió này chắc chắn là đang chế giễu mình. Tuy nhiên, bản thân bà ta cũng có thói trăng hoa, điều chỉnh lại tư thế ngồi nói: “Tiếng Trung của anh càng ngày càng tiến bộ, đã đạt tới trình độ thấu hiểu mọi chuyện rồi đấy!”

Wagner nghe xong, bật cười thành tiếng, chỉ vào văn kiện bên cạnh, nói: “Joe, chị phải dạy cậu thanh niên đó, lần sau làm việc ngăn nắp gọn gàng một chút. Chị biết đấy, ở Trung Quốc nói chuyện tình cảm với người khác thì cần phải có điều kiện.”

“Cảm ơn, lần này là do cậu ta sơ suất.”

“Cậu ta sơ suất không quan trọng, chỉ cần chị không sơ suất là được rồi.” Wagner hạ thấp giọng cười nói với vẻ bí hiểm, Chu Hâm gật gật đầu hòa theo nhưng khi rời khỏi phòng làm việc của CEO thì bà ta lại thầm chửi rủa con cáo già Wagner đã chiếm lại thế thượng phong trong trận chiến này. Có điều, lần này họ thực sự đã xem nhẹ Emma.

Tầm khoảng ba giờ chiều, Tống Dật Tuấn tới phòng làm việc của bà ta, vào thời khắc đầu sóng ngọn gió này, anh lại đi tới phòng làm việc của Chu Hâm, người trong Tổng bộ Truyền thông Tập đoàn JS tuy không trực tiếp nhận được tin nhắn MMS nhưng cũng có một số người đã nhận được tin nhắn chuyển tiếp, nhìn thấy tình cảnh này, ai cũng phải ngạc nhiên sửng sốt.

Có điều sau khi Tống Dật Tuấn bước vào đó không lâu, phòng làm việc của CEO Tổng bộ Truyền thông Tập đoàn JS đã phát công văn, nói sự kiện này là “ác ý gây tổn thương cho lãnh đạo cấp cao của tập đoàn, tổng bộ sẽ bảo lưu tin nhắn để truy cứu pháp luật đối với người phát tán thông tin”, ngay lập tức, “sóng to gió lớn” một lần nữa lại ào tới bộ Truyền thông Tập đoàn JS.

“Mệt không?”

Nhìn thấy Tống Dật Tuấn, Chu Hâm đã hỏi ngay, nhìn vẻ mặt của anh hốc hác hơn nhiều, tuy quần áo vẫn là lượt phẳng phiu, thoang thoang mùi nước hoa nhưng ánh mắt lại vô cùng mệt mỏi.

“Tôi, tôi muốn từ chức.”

“Từ chức? Hả, từ chức? Tôi không nghe lầm đấy chứ?” Chu Hâm mãi mãi không thể, cũng sẽ không biết đứng trên góc độ của anh mà suy nghĩ vấn đề. Anh không có chỗ để đặt lòng tôn nghiêm đã bị chà đạp này ở đâu, anh yêu chức quyền, cũng yêu vật chất nhưng anh biết mình cần sớm rút ra khỏi vực thẳm này.

“Đơn xin từ chức đã chuyển cho Roger, tôi nghĩ cũng sắp tới chỗ chị rồi!”

“Chuyện này mau chóng sẽ qua thôi, mà tôi cũng không phê chuẩn cho cậu rời khỏi công ty đâu.” Chu Hâm từ chối, Tống Dật Tuấn liếc nhìn bà ta, nói tiếp: “Xin lỗi, tôi đã quyết định rồi!”

“Emma chỉ là vai phụ thôi, cô ta ở Bắc Kinh không có ai trợ giúp, trong ngành cũng không cần cô ta, ai đã làm chuyện đó chứ? Không phải tôi, không phải cậu, có lẽ cậu đã biết rõ là ai. Hừm, một mặt ép người ta phát điên, lấy chúng ta làm người chịu tội thay, một mặt tháo bỏ MicroBlog[2], để chúng ta mắc nợ tình cảm của người khác, cũng là kiếm có gây chia rẽ chúng ta. Tôi thực sự coi khinh lão ta, thời điểm này, chính là lúc tôi đang thiếu người, vậy mà cậu còn muốn rời đi sao?”

[2] MicroBlog: trang blog cá nhân, ngắn gọn, công cụ giao tiếp hữu hiệu và đáng tin cậy trong các doanh nghiệp.

©STE.NT

Chu Hâm rất không hài lòng với quyết định xin từ chức của Tống Dật Tuấn, còn anh lại ngạc nhiên sửng sốt trước lời nói của bà ta. Wagner quả nhiên nham hiểm hơn họ tưởng, một mặt ông ta lợi dụng Doanh Thiệu Kiệt ngấm ngấm cản trở công việc nội bộ của JSCT, mặt khác ông ta lại đứng ngoài hoặc bảo nơi khác thực thi các hành động ép Chu Hâm dần dần thất thế. Có lẽ, ngay từ đầu, thứ Wagner muốn chính là được thấy Chu Hâm thất bại trước mình. Thế cục rối loạn, đấu tranh phức tạp, anh đã quá mệt, thực sự quá mệt rồi.

“Tôi không giúp nổi chị.”

“Vì Tô Duyệt Duyệt?”

“Không, chúng tôi chia tay rồi!” Rõ ràng anh đã hơi kích động, Chu Hâm lại áp sát tới hỏi: “Chia tay rồi? Cô ta không hợp với cậu? Hay cô ta không chịu nổi những tấm ảnh đó?”

Chu Hâm cười thầm, không ngờ chuyện “ảnh nude” lần này lại giúp mình nhổ được một cái gai trong mắt. Tuy nhiên, lời nói của Tống Dật Tuấn có chút gì đó nằm ngoài dự kiến: “Là tự tôi nói chia tay.”

“Ồ” một tiếng ngạc nhiên kéo dài, Chu Hâm đứng dậy nói: “Cô ta vốn đã không thích hợp với cậu. Chia tay sớm cũng tốt, cậu cũng không phải từ chức để giải sầu.”

Bà ta không hề hiểu anh.

Tống Dật Tuấn không buồn để ý tới những lời của bà ta, chỉ nói: “Chị phê chuẩn hay không, tôi cũng đã quyết định rồi!” Anh đang định mở cửa đi ra nhưng đã phải đứng khựng lại bởi tiếng quát của Chu Hâm: “Vong ơn bội nghĩa!”

Vong ơn bội nghĩa? Đúng vậy, là Chu Hâm đã cất nhắc anh lên vị trí này, nếu hôm nay anh đòi từ chức, đương nhiên là vong ơn bội nghĩa rồi. Người phụ nữ trung niên phong thái yếu điệu, tay cầm một tờ giấy tiến tới phía trước Tống Dật Tuấn, nói: “Đây là quyết định bổ nhiệm cương vị mới cho cậu, là Giám đốc ban Thương vụ khu vực Trung Quốc thuộc bộ Truyền thông Tập đoàn JS, kèm theo hợp đồng vô hạn của Tập đoàn JS.”

“Chị đang uy hiếp tôi đấy ư?”

Tất cả những điều này xem ra là muốn nín giữ, tuy nhiên lại giống như lưỡi câu ẩn giấu mỗi nhử móc lấy dục vọng của anh. Anh trước kia lại không phải là anh hiện tại, một tờ giấy, một quyết định thăng chức không thể bù đắp nỗi sự uy nghiêm đã bị chà đạp. Tình yêu, chính tình yêu đối với Tô Duyệt Duyệt đã khiến anh cảm thấy sự ti tiện và vô liêm sỉ của mình. Trước mặt người con gái mà mình yêu, anh rất muốn dùng sự hoàn mỹ mà cô kỳ vọng trong lòng để thể hiện mình, tuy nhiên trong quá trình thể hiện, anh phát hiện hóa ra muốn diễn vai người được cô yêu lại trật vật đến như vậy. Anh oán hận, thực sự oán hận bản thân mình.

“Có thể cậu không cần nhưng rời xa tôi, cậu sẽ chẳng có bất cứ thứ gì.”

Không có bất cứ thứ gì!

Tay đặt lên nắm cửa, vẻ mặt nghiêm nghị hơi nghiêng nghiêng, đôi môi hé mở định nói lời gì lại thôi, dừng lại vài giây, cuối cùng anh bước ra khỏi phòng của Chu Hâm.

Chu Hâm nắm chặt tờ giấy trong tay, chữ màu đen xen lẫn logo màu đỏ của Tập đoàn JS trở nên biến dạng méo mó..

39. Chương 39: Cạm Bẫy Của Mỗi Người

Chuyến du lịch Lệ Giang mau chóng kết thúc, khi mọi người trở về phòng làm việc thì đã nhận được chỉ thị của tổng bộ, ngoài ra, tin tức về Tống Dật Tuấn cũng trở thành đề tài bàn tán khắp nơi, người thì nói anh sắp thăng chức, người thì nói sắp từ chức, người thì nói sắp chuyển công tác, tóm lại hầu hết nhân viên bộ phận Quản lý hợp đồng đều thấp thỏm lo lắng.

Khi Tô Duyệt Duyệt tới phòng làm việc, nhìn sang phòng của Tống Dật Tuấn, thấy cửa phòng mở, bên trong trống không, chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Vừa đặt túi xuống thì nhìn thấy trên bàn có một phong bì, bên trên lại không dán tem, cũng không có tên người gửi hoặc người nhận, cô nghĩ là của đồng nghiệp nào để đấy. Mở ra nhìn, bên trong là vé tàu hỏa từ thành phố A về nhà mình, Tô Duyệt Duyệt ngạc nhiên, mấy ngày qua ở Lệ Giang cô chỉ lo lắng cho Tống Dật Tuấn, đến cả thành cổ Tuyết Sơn cũng chẳng còn tâm trí thưởng thức, chuyện về nhà đã sớm gạt bỏ sang một bên, không ngờ rốt cuộc đã có người mua vé hộ mình.

Lẽ nào là anh ấy?

Cầm tấm vé, Tô Duyệt Duyệt đi lên tầng trên tìm anh, cũng muốn xin lỗi, trước đây mình đã hiểu sai ý tốt của anh, tuy tới hiện tại, cô vẫn chưa thực sự đồng tình với cách đánh giá của anh về Tống Dật Tuấn nhưng cô biết những trách cứ của mình trước đây là sai. Tuy nhiên, phòng làm việc của anh cũng trống không.

Lẽ nào anh vẫn đang điều tra Tống Dật Tuấn? Hay là anh đang đi công tác?

“Cô tìm Eric à?” Thư ký của Tổng giám đốc tên là Ada đi qua phòng làm việc của Doanh Thiệu Kiệt, nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt bèn hỏi. Cô gật đầu nói “vâng”, Ada liền nói: “Anh ấy xin nghỉ ốm rồi!”

Anh ấy ốm ư?

Cơ thể của “mũi lọ hoa” cũng là “lọ hoa” mà, lúc này lại bị ốm ư? Tô Duyệt Duyệt cảm ơn Ada, trở về phòng làm việc, cầm điện thoại, mở danh bạ, trong lòng bỗng dưng thấy hồi hộp, ngón tay đặt trên bàn phím mà không biết viết gì.

“Đồ mũi lọ hoa!” Tô Duyệt Duyệt khẽ chữi rửa một tiếng, không ngờ Vu Tiểu Giai ở bên cạnh nhìn thấy vé tàu hỏa trên bàn, bèn nhoài người lại nói: “Wow, ai đó ra tay nghĩa hiệp vậy?”

“Nói linh tinh gì thế?”

“Tôi nói này, chỗ anh ấy hẳn là vẫn còn một tấm vé nữa cho anh ấy, sau đó, hai người sẽ thế nào nhỉ... Lúc đó anh ấy sẽ cùng cô lên tàu, rồi sau đó... qua một đêm trên tàu, rồi sau đó...”

Vu Tiểu Giai càng nói càng buồn cười, Tô Duyệt Duyệt huých nhẹ khuỷu tay vào người cô ta, nói: “Cô đi viết kịch được đấy!”

“Tôi cũng định vậy đấy, cô cần kịch bản thì báo tôi nhé!”

Tô Duyệt Duyệt liếc nhìn Vu Tiểu Giai, cô ta bụm miệng nói: “Tôi mà viết kịch thì đầu tiên sẽ cho anh chàng đẹp trai của cô xuất hiện quần lấy tôi!”

“Quần lấy đầu cô ấy!” Tô Duyệt Duyệt thực sự muốn đánh cho cô ta một cái nhưng cô ta đã biến mất tiêu rồi. Tiểu Ngô ở phía sau cách đó không xa mang văn kiện lại, lặng lẽ đặt chúng lên bàn. Tô Duyệt Duyệt vui vẻ nói dăm ba câu với cô ta nhưng không ngờ Tiểu Ngô lại chẳng nói gì. Bình thường tuy Tiểu Ngô không ưa gì cô nhưng ít nhất cũng sẽ đáp lại vài lời, vậy mà hiện tại, trông bộ dạng của cô ta có vẻ như đang có tâm sự gì đó, phải chăng phụ nữ mang thai thường vui buồn thất thường như vậy.

Hôm nay, JSCT lặng sóng, điều này khiến mọi người bất giác nhớ tới sự bình yên trước khi phong ba nổi dậy, tuy nhiên, vào lúc sắp hết giờ làm, một quyết định bổ nhiệm nhân sự đã làm dấy lên cuộc bàn tán sôi nổi trong JSCT.

Tống Dật Tuấn được bổ nhiệm làm Giám đốc thương vụ khu vực Trung Quốc của bộ Truyền thông Tập đoàn JS.

©STE.NT

Sau quá nhiều chuyện mà vẫn có thể một bước leo tới vị trí cao như vậy ư? Mọi người trong công ty đều ngạc nhiên sững sốt, Tô Duyệt Duyệt nhìn vào phòng làm việc trống không kia, thẳng thừng là phương án giải quyết của anh ấy sao? Không, không thể, ánh mắt của anh ấy đã nói với mình rằng, anh ấy sẽ không tiếp tục đi trên con đường này nữa.

Nhưng hiện tại quả là mông lung!

Quay trở về vườn hoa Mỹ Lệ, Tô Duyệt Duyệt tới nhà Doanh Thiệu Kiệt, đang định gõ cửa thì vừa hay gặp cô Trương đang bước ra ở phía nhà đối diện: “Ồ, cháu gái đã về rồi à?”

“Vâng ạ!” Tô Duyệt Duyệt gật đầu.

“Cậu ấy có lẽ mệt quá mà ngủ rồi, hôm trước cậu ấy nói là đi mua vé tàu hỏa, nửa đêm canh ba, chắc là bị cảm lạnh, sáng hôm sau về nhà mặt đỏ phừng phừng, mới đầu cứ tưởng cậu ấy uống rượu, sau nhìn kỹ hóa ra là bị sốt, cô bảo cậu ấy đi viện nhưng cậu ấy nhất quyết không chịu, nói là đi làm về ngủ một giấc là khỏe, vậy mà cũng đã ngủ hai hôm nay rồi...” Cô Trương còn chưa nói hết, bất ngờ cửa nhà Doanh Thiệu

Kiệt mở ra, Tô Duyệt Duyệt đứng sững ở đó, gặng tìm lời mở đầu thích hợp với hoàn cảnh bất ngờ này nhưng lời nói cứ tắc nghẹn trong cổ họng không thể bật ra. Doanh Thiệu Kiệt cũng ngạc nhiên nhưng sự ngạc nhiên mau chóng biến thành sung sướng: “Duyệt Duyệt.”

“Anh...”

Tô Duyệt Duyệt còn chưa nói hết, cô Trương đã tươi cười nói: “Thôi nào, sau chuỗi ngày tạm xa cách gặp lại tất vui mừng, hai đứa cứ nói chuyện thoải mái đi, cô đi tản bộ đây.”

Cô Trương nói xong thì đi ra khỏi cửa.

“Ra, ra ngoài kia nói chuyện đi!” Doanh Thiệu Kiệt vừa gặp cô, căn bệnh nói lắp đã lại tái phát, không hiểu tại sao, mấy ngày qua không được gặp lúc này vừa nghe lại thấy thân thiết vô cùng. Tô Duyệt Duyệt cười toét miệng, khoe hàm răng trắng muốt, vừa đẩy Doanh Thiệu Kiệt vào trong phòng, vừa nói: “Anh vẫn còn thấy mình chưa đủ ốm sao?”

“Bên trong có vi, vi rút.”

Vừa vào phòng khách, Doanh Thiệu Kiệt đã lại vội kéo Tô Duyệt Duyệt ra bên ngoài, tuy lòng bàn tay anh không quá nóng, có lẽ đã giảm sốt nhưng rõ ràng đã không còn đủ mạnh mẽ như bình thường. Tô Duyệt Duyệt khẽ giằng tay ra, chỉ vào anh, nói: “Đồ mũi lọ hoa, anh bị cảm lạnh thôi, không phải sốt vi rút, dù có sốt vi rút thật thì cũng đợi tôi nói xong hẵng đuổi tôi đi chứ?”

“Tôi, tôi không, không đuổi cô đi mà.” Doanh Thiệu Kiệt cuống quýt thanh minh, vẻ mặt lúng túng. Tô Duyệt Duyệt không nhin nổi, bật cười thành tiếng. Anh là một người quá thành thật, vì sao cô lại hiểu sai lòng tốt của anh chứ? Tuy nhiên, họ vẫn bắt đồng quan điểm trong cách nhìn nhận vấn đề về Tống Dật Tuấn nhưng lúc này thì cô đã hiểu, anh chỉ muốn tốt cho cô, chẳng qua là anh không biết biểu đạt mà thôi. Quan trọng hơn, lúc này gặp lại anh, ánh mắt giao nhau không quá hai giây giữa họ đã nói cho người còn lại biết rõ, kỳ thực lúc nào bản thân cũng nhớ đối phương, muốn nghe giọng nói của đối phương, muốn nhìn hình dáng của đối phương.

Cảm giác này không cần phải nói ra.

“Cảm ơn anh đã mua vé cho em!”

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên thay đổi cách xưng hô, luống cuống lục tìm ví da trong túi, cũng là để che dấu khuôn mặt đang ửng đỏ, Doanh Thiệu Kiệt vội nói: “Không, không phải trả anh tiền, tiền lần trước của em... xin lỗi, anh...”

“Là em trách sai anh, “mũi lọ hoa” ạ, anh có thể mở lòng tha thứ cho em một lần được không?”

“Mở lòng? Được, được, Duyệt Duyệt, người sai là anh, là anh.”

“Là em.”

“Không phải, là...”

Hai người bỗng nhiên im lặng, chỉ là nhìn vào đối phương, kỳ thực, anh và cô chẳng ai sai cả, cái thiếu giữa họ chỉ là dũng khí, dũng khí có thể nói cho nhau nghe cảm nhận trong lòng mình. Doanh Thiệu Kiệt đưa tay lên vén giúp cô một lọn tóc rủ phía trước gọng kính ra sau tai, lòng bàn tay áp sát má cô, người tiến sát lại gần cô.

Ba mươi centimét, mười lăm centimét, mười centimét..., cô từ từ khép mí mắt lại, chờ đợi anh. Kỳ thực, từ trước đến nay chẳng phải lúc nào cô cũng thích “mũi lọ hoa” này hay sao? Nổi xúc động dâng lên khiến nước mắt bất giác trào ra từ khóe mắt lăn xuống hai bên má, sau khi trải qua bao đau đớn dày vò mới phát hiện hóa ra tình yêu là một chuyện rất đơn giản, nó không cần sự hoàn mỹ, bởi lẽ nó là một loại cảm giác được kiểm soát một cách tự nhiên.

“Phải rồi, xin lỗi, anh...”

Đột nhiên, anh dừng động tác của mình lại, dù nói thế nào, cô cũng là bạn gái của Tống Dật Tuấn. Vượt qua ranh giới này chỉ là một chuyện đơn giản nhưng giữa họ có thêm một người, tình yêu đã không còn đơn giản nữa. Anh là anh trai của Tống Dật Tuấn, anh không thể vượt qua được rào cản của tình yêu này.

“Em và anh ấy chia tay rồi.” Cô hiểu anh đang nghĩ gì, chủ động lên tiếng.

“Hai người... chia tay rồi ư?” Doanh Thiệu Kiệt ngạc nhiên hỏi, Tô Duyệt Duyệt gật đầu. Doanh Thiệu Kiệt không kìm nổi lòng, cười sung sướng, thú thực, anh mong chờ giây phút họ chia tay từ lâu rồi. Anh không phải là người giỏi biểu đạt, thậm chí trước mặt người con gái mình yêu cũng không biết an ủi dăm ba câu, ngược lại chỉ biết thể hiện sự phấn khởi bằng nụ cười rạng rỡ.

“Hiện em đang thất tình, anh còn vui mừng vậy sao?” Tô Duyệt Duyệt chu môi dẩu mỗ nhìn Doanh Thiệu Kiệt, anh bất giác ôm chặt cô vào lòng, nói: “Sau, sau này vẫn ngồi xe anh nhé!”

Tô Duyệt Duyệt thật lòng muốn đâm anh vài cái, rõ ràng thích mình nói ra mới hả lòng hả dạ, kiểu gì cũng cứ phải lôi chuyện xe cộ vào, chưa biết chừng lát nữa còn nói tới chuyện nhà cửa. Đang định cắn một cái để dạy cho anh một bài học, nào ngờ tiếng chuông điện thoại vang lên, cứu nguy cho anh một bàn thua trông thấy.

Là điện thoại của Diêu Liệt, đây là lần thứ ba anh ta gọi cho Doanh Thiệu Kiệt, Tô Duyệt Duyệt lại không biết Diêu Liệt. Doanh Thiệu Kiệt nói với cô rằng, ông chủ của Diêu Liệt cũng chính là Tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của tập đoàn YG muốn mời anh tới nhà hàng dùng bữa. Đương nhiên, mời uống rượu chỉ là cái cớ, tìm kiếm nhân tài mới là việc chính. Hai lần trước, anh đều từ chối, lần này anh quyết định nhận lời. Tô Duyệt Duyệt hỏi vì sao đã không thích tập đoàn YG lại còn đồng ý hẹn gặp? Doanh Thiệu Kiệt giải thích rằng mọi người đều ở trong cùng một ngành, làm mất thể diện người khác, bản thân cũng không có lợi, từ chối mãi cũng chẳng được, cứ đi một lần xem sao.

Bất chấp lời can ngăn của Tô Duyệt Duyệt vì lo cho sức khỏe của mình, Doanh Thiệu Kiệt mau chóng thay quần áo, trước khi đi còn an ủi cô bằng lời hứa sẽ về nhà sớm. Tô Duyệt Duyệt thấy khuyên can vô ích, đành phải nhượng bộ nhưng “uy hiếp” anh về sớm bằng lý do sẽ ngồi chờ ở nhà anh cho tới khi anh về. Doanh Thiệu Kiệt sung sướng hạnh phúc rời khỏi nhà.

Nhà Doanh Thiệu Kiệt tuy kết cấu giản lược nhưng lại nghiên cứu rất kỹ về thiết kế, Tô Duyệt Duyệt phát hiện thấy mọi thiết bị điện trong nhà anh đều được điều khiển bằng màn hình cảm ứng, mà màn hình cảm ứng này còn có chức năng lắp đặt điện thoại. Hóa ra anh rất thông minh. Tô Duyệt Duyệt ngồi chờ trong phòng “một giây” thì hiểu thêm về anh “một phút”. Khi vào bếp nấu cháo cho anh, cô nhìn thấy trong bếp treo bức hình một người phụ nữ hiền dịu, có lẽ là chị gái của anh chăng? Người chị này đã thay mẹ nuôi anh khôn lớn, quả không dễ dàng gì, chợt nhớ tới Thao Thao và Vu Phong, Tô Duyệt Duyệt bất giác trào dâng một niềm thương xót, một gia đình hạnh phúc như vậy mà đột nhiên lại tan nát, đòn công kích này quá lớn đối với anh. Khi vào phòng ngủ gấp đóng chặn màn lộn xộn của anh, cô phát hiện thấy từ góc này có thể nhìn thấy hết phòng ngủ của mình, không biết anh có thường xuyên nhìn trộm sang phòng cô hay không?

Trên tủ đầu giường có để thuốc và cốc, ngoài ra còn có một tờ giấy trắng nhàu nát, bên trên ghi đầy giờ tàu chạy, mắt Tô Duyệt Duyệt bất giác cay sè, vì mình, anh thực sự đã làm rất nhiều điều.

Đồ ngốc.

Anh là đồ ngốc.

Mình cũng là đồ ngốc.

Mọi cảm xúc bất chợt ứa về khiến cô cứ thế nhìn trần trần tờ giấy, chuông điện thoại reo vang, khi nhận điện thoại, không nén nổi xúc động khịt khịt vài tiếng, người ở đầu dây bên kia vô cùng nhạy cảm, nghe nhận ra ngay: “Duyệt Duyệt, cậu khóc à?”

“Đâu có, đừng đoán mò như thế.” Là Mèo con gọi điện tới, Tô Duyệt Duyệt vội vàng phủ nhận.

“Ồ!” Mèo con đáp lại một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi hỏi ngay: “Cậu đã nhận được vé tàu chưa? Hôm đó mình nghĩ đi nghĩ lại không biết nhờ ai mua hộ, cuối cùng gọi điện cho Thiệu Kiệt, thật may quá, anh ấy đã mua vé rồi, còn nói là mua cho cậu. Trời đất, cậu biết không, mình đã có một đêm cười không khép được miệng.”

“Ừ, anh ấy đưa mình rồi.”

“Đoạn kết, mình muốn biết đoạn kết, anh ấy có hôn cậu không, có ôm cậu không, sau đó hai người có ở bên nhau không?” Mèo con hỏi thẳng tưng không chút ngại ngùng. Tuy ở đầu dây bên kia nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn đỏ bừng mặt, vội vã trả lời cô bạn: “Ồ, bọn mình chỉ là bạn thôi.”

“Này, đừng có mà nói dối, cậu ấy à, cứ tiếp tục tự lừa mình đi, hai người đúng là một cặp, cậu lừa cậu, anh ấy lừa anh ấy, còn hại mình ở bên khổ sở lo lắng thay cho hai người chứ.”

“Thôi nào, mình cầm vé rồi là được chứ gì?”

Phản ứng của Tô Duyệt Duyệt nói cho Mèo con biết, chuyện này đã có tám phần chắc chắn, Mèo con nhin không được cười “hí hí” hai tiếng rồi cúp máy ngay, nói sẽ không quấy rầy hai người nữa. Tô Duyệt Duyệt nghĩ lại lời nói của Mèo con, thấy mình và Doanh Thiệu Kiệt đều đang tự lừa dối bản thân, đều là “kẻ lừa đảo” trong tình yêu, chẳng qua đối tượng bị họ lừa không phải là đối phương mà là chính mình.

Ngồi trên nền nhà, Tô Duyệt Duyệt nhìn sang phía bên nhà mình, họ thực sự ở rất gần, rất gần nhau.

Còn Doanh Thiệu Kiệt, nhận lời tới nhà hàng gặp mặt nhưng Diêu Liệt lại không đến, chỉ có Philips - Tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của Tập đoàn YG - tiếp anh ở đó. Philips là người Hà Lan, mang dòng máu quý tộc, tầm tuổi trung niên. Doanh Thiệu Kiệt đã từng gặp ông ta một lần, đó là trong một hội chợ triển lãm cách đây hai năm.

“Eric, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, lâu quá rồi.”

“Tôi nghe nói cậu bị ốm, gọi cậu tới đây thật ngại quá.” Philips nói tiếng Trung rất giỏi, chẳng khác gì người Trung Quốc.

“Cũng đã đỡ rồi.”

“Tôi tìm cậu là muốn bàn về chuyện hợp tác.”

Hợp tác? Đây là một cách gọi khác của việc “thu hút nhân tài”. Philips bảo Doanh Thiệu Kiệt tới một góc yên tĩnh, ở đó họ có thể dễ dàng trò chuyện. Khi hai người đã ngồi yên vị, Philips gọi hai lon bia rồi đi ngay vào chủ đề chính: “Tôi muốn mời cậu về Tập đoàn YG.”

“Xin lỗi, tôi lại không có ý định rời khỏi Tập đoàn JS.”

“Còn trẻ như cậu, cần suy xét kỹ lưỡng mọi việc, không nên vội vã đưa ra kết luận nhanh như vậy.” Philips cười nói với Doanh Thiệu Kiệt. Nhân viên phục vụ mau chóng mang bia lại, hai người cùng lon, uống liền hai ngụm.

“Tôi biết tập đoàn YG là một công ty lớn, phát triển rất nhanh, tuy tôi làm việc ở Tập đoàn JS rất lâu rồi, dù là trong công việc, hay quan hệ giao tiếp đều tương đối thông thuộc, thay đổi môi trường, tôi sợ mình làm không nổi.” Doanh Thiệu Kiệt trước hết khẳng định công ty đối phương, tiếp đến, viện lý do năng lực yếu kém để từ chối. Philips lại không tỏ ra sốt ruột, chỉ nói tiếp: “Diêu Liệt cũng là người của công ty cậu.”

“Tôi biết. Anh ấy làm việc rất tốt ở Tập đoàn YG.”

“Ha ha, năng lực rất tốt, có điều...” Philips cười, chỉ vào đầu mình nói tiếp: “...Lắm mưu mô nhiều thủ đoạn.”

Doanh Thiệu Kiệt không biết Philips muốn ám chỉ gì, lại uống thêm một ngụm bia nữa, ông ta lại nói: “Eric này, trong lịch sử Trung Quốc các cậu có ba nhân vật nổi tiếng, cậu có biết Lã Bố không?”

Doanh Thiệu Kiệt nhú mày gật đầu, Philips thấy anh gật đầu bèn nói tiếp: “Diêu Liệt giống như Lã Bố. Một người có quá nhiều chủ, e rằng không thể kham nổi việc, tôi đang muốn tìm người thay thế anh ta. Cậu chính là lựa chọn số một của tôi.”

“Xin lỗi, ông Philips này, tôi nghĩ là ông đã hiểu sai rồi, tôi là Giám đốc phụ trách Kỹ thuật, không hiểu chút gì về kinh doanh.”

“Tôi rất thích ý tưởng về ngôi nhà trong tương lai của cậu, sau này chúng ta sẽ khai thác và phát triển lĩnh vực mới mẻ này rồi mở rộng ra toàn cầu, bởi vậy, tôi nghĩ cậu sẽ rất hứng thú.” Philips quảng mồi như thật hấp dẫn, ông ta quả là thấu hiểu lòng người, muốn lôi kéo Doanh Thiệu Kiệt về với công ty mình. Ông

ta biết, chàng thanh niên ngồi trước mặt kia lại không phải là người ham muốn tiền bạc hay địa vị nhưng những thứ như thế này hẳn là điều mà anh ta nóng lòng muốn thực hiện, đó chính là lý tưởng, lý tưởng về mặt kỹ thuật.

“Cách nghĩ của Tập đoàn YG rất hay!”

“Cảm ơn, chúng tôi rất cần nhân tài như cậu, có năng lực lại trung thành. Nói thế nào nhỉ? Diêu Liệt tuy làm việc cho công ty chúng tôi đã lâu nhưng không may là, tôi phát hiện thấy, anh ta vẫn thường xuyên có mối làm ăn với CFO Chu Hâm của các cậu, ngoài ra, anh ta còn qua lại rất thân thiết với sếp Wagner của cậu. Giờ thì cậu đã hiểu vì sao tôi so sánh anh ta với Lã Bố chứ?”

Diêu Liệt và Chu Hâm có mối làm ăn với nhau? Diêu Liệt còn thường xuyên qua lại thân thiết với Wagner? Doanh Thiệu Kiệt sững sờ khi nghe được thông tin này, đương nhiên, anh biết Philips nói với anh chuyện này có thể chỉ là cái bẫy lừa anh, cũng có thể là sự thật.

“Những điều tôi nói đều là sự thực, làm trong ngành đã lâu, cũng hiểu rõ đối thủ cạnh tranh nắm giữ những người như thế nào, gần đây đã xảy ra chuyện gì, tương lai sẽ phát sinh chuyện gì. Chẳng hạn, mối quan hệ riêng tư giữa anh và Wagner không tốt, còn bà CFO Chu Hâm, khả khả, không cần tôi nói nhiều, mối quan hệ của bà ta xưa nay đều không có gì là bí mật cả. Có điều, những việc này không quan trọng, quan trọng ở sự sát nhập giữa bộ Truyền thông của Tập đoàn JS và Tập đoàn CE.”

“Gi cơ?” Doanh Thiệu Kiệt giật bản mình, lon bia trên tay rung lên. Philips có vẻ rất hài lòng trước phản ứng này của anh, chỉ ít đã khiến đối phương cảm thấy sự bất bình của công ty, đương nhiên, sự việc này là chuyện bí mật nội bộ, lời nói của Philips cũng rất thận trọng: “Nếu tôi đoán không lầm, dự án S là dự án lớn cuối cùng của công ty JSCT. Bộ truyền thông của Tập đoàn JS lần này sát nhập với Tập đoàn CE chỉ trong khu vực Trung Quốc, hơn nữa, quyền lợi của hai bên cũng rất hạn chế. Công ty dự án JSCT của bộ Truyền thông Tập đoàn JS sát nhập với Tập đoàn CE, còn các công ty kinh doanh chủ yếu dựa vào sản phẩm vẫn tiếp tục duy trì hiện trạng.”

“Nhưng JSCT đang kinh doanh rất tốt, vì sao chúng tôi lại sát nhập nó vào Tập đoàn CE chứ?” Doanh Thiệu Kiệt nghi ngờ nói.

“Cậu nên biết rằng, không phải cứ công ty kinh doanh tốt đều được giữ lại. Còn nhớ bộ phận Trị liệu của Tập đoàn JS chứ? Chẳng phải năm xưa cũng đã bị bán cho Tập đoàn SE đó sao?”

Điều Philips nói đều là sự thực, việc mua đi bán lại trong doanh nghiệp thuộc top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu này thực sự quá phức tạp.

“Eric, kỳ thực YG của chúng tôi là sự lựa chọn tốt nhất của cậu, Wagner tuy rất xem trọng cậu, để cậu làm dự án S nhưng thực tế chẳng qua là nhờ tay cậu giảm bớt thế lực của Chu Hâm, còn cậu cũng chẳng qua là một quân cờ của ông ta. Xin lỗi, tôi nói ra điều này thật chẳng hay ho gì, kỳ thực, tôi cũng là một quân cờ của tổng bộ tập đoàn.” Philips cười nói châm biếm nhưng vẫn còn đương chức, ai lại nói mình không là quân cờ chứ? Lời nói của Philips mang lại sức thuyết phục lớn, Doanh Thiệu Kiệt không tìm thấy bất kỳ nghi vấn nào. Philips đưa ra ví dụ về chuyện của Chu Hâm xảy ra mấy ngày trước chính là một bằng chứng xác thực. Doanh Thiệu Kiệt cũng nhận được tin nhắn MMS, lúc đó đã vô cùng kinh ngạc về sự việc này, tuy biết Chu Hâm và Tổng Dật Tuấn xưa nay có quan hệ nhập nhằng nhưng bị người khác chụp ảnh, rồi lấy đó bôi nhọ danh dự thì hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

©STE.NT

Doanh Thiệu Kiệt từng gọi điện cho Wagner nhưng ông ta chỉ nói mình không biết chuyện này, sợ ảnh hưởng tới mối quan hệ với sếp, anh lại không hỏi nhiều. Sau đó, Jason gọi cho anh, tự dưng nhắc tới nói là sự việc này hoàn toàn là “vỡ kịch chính trị” trong nội bộ. Doanh Thiệu Kiệt vừa rồi cảm thấy, sự việc này có lẽ cũng là do một tay Wagner dàn dựng, lại nghe nói có liên quan tới Emma, điều này không khó đoán rằng Wagner đã dùng thủ đoạn nào đó mượn tay Emma và Chu Hâm dựng nên một “trò đùa chính trị”. Đương nhiên, đối với trò đùa giữa tầng cấp cao này, người bị tổn thương nhất chính là người kẹp ở giữa, mà Tổng Dật Tuấn chính là người này. Nhưng kỳ lạ là, anh biết được thông tin từ người khác nói rằng Tổng Dật Tuấn được bổ nhiệm làm Giám đốc thương vụ toàn quốc, sự thăng tiến không hợp logic này một lần nữa khiến anh “xì mũi khinh thường” người em này của mình.

“Thế nào? Nghĩ gì thế?” Philips thấy Doanh Thiệu Kiệt không nói gì, đoán rằng đối phương đang tìm kiếm manh mối nào đó trong những lời mình vừa nói, bèn hỏi dò một câu. Doanh Thiệu Kiệt cười gượng gạo, lắc đầu, cụng lon bia với đối phương, dường như muốn lãng tránh chủ đề này.

Tiếp đến, Philips và Doanh Thiệu Kiệt lại trò chuyện rất nhiều về kỹ thuật bố trí nhà ở, hai người trò chuyện tới khuya mới chia tay. Về tới nhà, Doanh Thiệu Kiệt nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt đang ngủ say sưa trên ghế salon da dê của mình, ti vi vẫn chưa tắt, điện thoại rơi xuống nền nhà.

Cô gái ngốc nghếch này!

Doanh Thiệu Kiệt nhặt điện thoại rơi trên đất, bất chợt nhìn lên màn hình ti vi đang quay bộ phim Nhà vua nói lắp. Nhà vua nói lắp là câu chuyện kể về vua George VI - cha của nữ hoàng Anh Elizabeth II đã làm thế nào để khắc phục chứng nói lắp của mình. Nếu anh nhớ không nhầm, ti vi có lẽ vừa phát lời bình luận và phân tích về bộ phim Nhà vua nói lắp, anh vốn định xem, không ngờ cô ấy đã xem trước rồi.

“Ồ... anh về rồi à?”

Anh cầm chặt điện thoại, tim bỗng đập thình thịch như muốn rơi khỏi lồng ngực, Tô Duyệt Duyệt nằm trên ghế dường như cảm thấy anh về, mở mắt ngái ngủ nhìn anh, dụi dụi mắt một lúc mới lên tiếng hỏi. Doanh Thiệu Kiệt đặt điện thoại lên tủ đầu giường bên cạnh, cúi người xuống, bế khẽ nửa tỉnh nửa mơ này lên giường, dịu dàng nói: “Cô gái ngốc nghếch này, nếu không phải toàn bộ thiết bị điện trong nhà anh được thiết kế tự động thì điều hòa làm sao có thể tự điều chỉnh nhiệt độ ấm chứ, ngủ như vậy không cảm lạnh mới lạ.”

“Biết anh thông minh rồi!” Tô Duyệt Duyệt chỉ nghe lơ mơ mà không hề ý thức rằng mình đang ngủ trên giường Doanh Thiệu Kiệt, tùy ý lăn lộn, quần tròn mình vào trong lớp chăn bông mềm mại, duy có bộ mặt tràn đầy hạnh phúc là không bị che kín, Doanh Thiệu Kiệt in lặng ngắm nhìn cô ngủ.

Cô ngủ lại không ngoan, hết lăn bên này lại lăn bên kia, giống như lần ở trong khách sạn Bắc Kinh, cuối cùng đã lăn qua “đường phân chia ranh giới” nhưng cũng không đổ trách nhiệm cho Doanh Thiệu Kiệt. Nghĩ tới lần đó, Doanh Thiệu Kiệt bất giác mỉm cười, tắm rửa xong xuôi, uống thuốc, rồi anh sang phòng khách ngủ.

Sáng hôm sau, Tô Duyệt Duyệt phát hiện thấy mình đang ngủ trên giường Doanh Thiệu Kiệt, kêu ầm lên một hồi, trong khi anh đã dậy từ lúc nào chuẩn bị xong bữa sáng cho cô. Tô Duyệt Duyệt làm ra vẻ ăn uống từ tốn, kết quả đã bị nghẹn trứng gà, may mà có cốc sữa pha sẵn ở đó, nếu không chắc đã ngạt thở rồi. Nói ra cũng thật xấu hổ, mang tiếng tới chăm sóc người ốm, nào ngờ lại được đối phương chăm sóc lại. Có điều, nhìn sắc mặt của anh cũng khá lên rồi, chắc cũng đã khỏi ốm.

Sau khi ăn xong, Tô Duyệt Duyệt thấy Doanh Thiệu Kiệt đã đặt hợp đồng đi xe chung lên trên bàn, chớp mắt một cái, không biết anh muốn làm gì, chỉ thấy anh ngồi xuống trước mặt mình, chỉ vào hợp đồng nói: “Thay đổi một chút.”

“Thay đổi gì?”

“Đổi thành miễn phí, còn nữa, kỳ hạn hợp đồng sửa thành vô thời hạn.” Doanh Thiệu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình bằng một thái độ vô cùng nghiêm túc, không có chút đùa cợt nào. Anh yêu cô, muốn đưa đón cô đi làm, càng muốn cô ngồi bên cạnh anh, nghe tiếng nói riu rít của cô, ngắm nhìn cô ngủ say sưa. Chỉ cần cô ở bên cạnh, mọi thứ đều trở nên tuyệt vời, Tô Duyệt Duyệt trong lòng rất vui, niềm vui tự nhiên sinh ra lại không phải xuất phát từ tiền bạc mà ở sự biến đổi quan hệ giữa hai người, chỉ là anh vẫn chưa nói ra câu ấy, cần phải “phạt cảnh cáo” một chút mới được.

“Trước mắt chưa nhận, đợi em về suy nghĩ kỹ rồi sẽ bảo anh sau.” Nói xong, Tô Duyệt Duyệt cầm lấy bản hợp đồng rời đi, để lại Doanh Thiệu Kiệt đứng sững ở đó.

Vào sáng thứ Ba, chuyện liên quan tới việc thăng chức của Tống Dật Tuấn lại trở thành tiêu điểm đàm tiếu, giữa lúc mọi người đang bàn tán rôm rả, Shelly gọi Tiểu Ngô ra, nhân viên của bộ phận Quản lý hợp đồng lại không để ý tới việc này, chỉ tới khi họ rời đi được khoảng nửa tiếng, phòng IT đột nhiên cử hai người xuống mang máy tính của Tiểu Ngô đi, lúc này mọi người mới ý thức được rằng có chuyện quan trọng đã

xảy ra. Một công ty lớn muốn sa thải một người, liệu có cần thiết phải tốn công ngắt điện thoại, mang máy tính đi như vậy không.

Cả buổi sáng không thấy Tiểu Ngô trở về, cho tới khi Tô Duyệt Duyệt hẹn Doanh Thiệu Kiệt ở trong thang máy thì cô mới phát hiện thấy Tiểu Ngô cũng xuống cùng nhưng cô ta không nhìn Tô Duyệt Duyệt mà cúi gầm mặt bước ra khỏi thang máy đi tới phòng làm việc. Tô Duyệt Duyệt nhìn cô ta, quay lại thấy Doanh Thiệu Kiệt đưa mắt ra hiệu với mình, bèn bước vào thang máy. Trong thang máy còn có những đồng nghiệp khác của JSCT, do quy chế của công ty, mọi liên hệ chỉ có thể ngầm ra hiệu cho nhau. Cách thức khiến hai bên cảm thấy bị bó buộc kiểu này thật là khó chịu, trước đây khi Tô Duyệt Duyệt và Tống Dật Tuấn còn ở bên nhau cô không hề cảm thấy nhưng hiện tại muốn nói chuyện với Doanh Thiệu Kiệt, lại phải nhìn trước ngó sau, sợ bị người khác nhìn thấy. Nín nhịn, cố gắng nín nhịn, chỉ thỉnh thoảng viết một bức thư nói dăm ba câu trao đổi.

Người đàn ông ở tầng trên cũng cảm thấy khó chịu, tuy một mình ngồi trong phòng làm việc nhưng tâm trí lại phân tán ghê gớm, đến nỗi khi Ada bùng cả phê vào, hỏi thăm anh vài ba câu mà một lúc sau anh mới có phản ứng.

Ada rất thích mẫu người như Doanh Thiệu Kiệt, thường tìm cơ hội nói chuyện với anh, đặc biệt là khi Doanh Thiệu Kiệt được sếp lớn Wagner vô cùng trọng dụng thì cô ta càng mong muốn chiếm được tình cảm của anh hơn. Cô ta nói với Doanh Thiệu Kiệt về chuyện Tiểu Ngô của bộ phận Quản lý hợp đồng sắp rời khỏi công ty, Doanh Thiệu Kiệt cảm thấy rất kỳ lạ, một phụ nữ đang mang thai sao lại muốn rời khỏi công ty chứ? Có điều, lúc trưa gặp cô ta, anh thấy mặt cô ta ướm đầm nước mắt.

“Tôi nghe nói cô ấy là chị họ của Emma, chuyện của Kevin vài ngày trước, cô ta cũng tham dự vào. Thế nào? Đây chẳng phải là một bí mật kinh thiên động địa sao?” Ada hỉ hả nói. Không phải việc của mình, chẳng cần bận tâm. Doanh Thiệu Kiệt đã hiểu rõ sự lạnh lùng và tàn khốc ở chốn kèn cựa chức vụ như thế này nhưng có lẽ Ada lại không biết trong lúc thờ ơ lạnh lùng với người khác thì sự hân hoan hỉ hả của cô ta cũng rất có thể sẽ biến mất vào một tháng sắp tới nào đó.

“Không, không hiểu lắm.”

Ada thấy Doanh Thiệu Kiệt chẳng hiểu gì, bèn kể thêm vài chuyện, mỗi câu chuyện được kể ra, Doanh Thiệu Kiệt lại thấy ớn lạnh thêm một chút. Tuy bản thân không qua lại với Emma, mà cũng hiếm khi tiếp xúc với Tiểu Ngô nhưng để đạt được mục đích chính trị, đến cả phụ nữ mang thai cũng vào cuộc, chuyện này quả thật khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Tuy nhiên, lúc tan làm, khi Tô Duyệt Duyệt hỏi Doanh Thiệu Kiệt có biết vì sao Tiểu Ngô sắp rời khỏi JSCT không thì anh thấy cô có vẻ rất tiếc nuối, tuy Tiểu Ngô nhiều lần làm khó cô nhưng nhìn thấy người đồng nghiệp cùng làm với mình bao ngày qua giờ bỗng chốc rời xa, hơn nữa lại còn đang mang thai thì trong lòng cô dâng trào nỗi xót xa nghẹn đắng. Tuy Vu Tiểu Giai nói công ty phải bỏ ra một khoản tiền lớn để đền bù cho Tiểu Ngô vì đã sa thải phụ nữ mang thai, Tiểu Ngô nên vui mừng mới phải nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn cảm thấy làm việc có lẽ không chỉ vì kiếm tiền.

Doanh Thiệu Kiệt thấy Tô Duyệt Duyệt bản thân suy nghĩ bèn nói lái sang chủ đề khác. Lâu lắm mới được cùng cô sánh bước trên con đường vào lúc hoàng hôn như thế này, cảm giác thật tuyệt vời.

“Anh có thấy chốn kèn cựa chức vụ kiểu này quá tàn nhẫn không? Suy nghĩ của con người cũng sẽ tàn nhẫn theo, liệu có phải sẽ không thể sinh tồn ở nơi như vậy?”

“Duyệt Duyệt này.”

“Dạ.”

“Là chính mình!”

Là chính mình? Là chính mình ở chốn kèn cựa, bon chen, ba chữ ngắn ngủi này muốn làm được đâu phải dễ. Tuy nhiên, anh nói đúng, ở trong môi trường này, nếu đến bản thân cũng không làm nổi thì còn có thể theo đuổi cái gì được chứ?

Về tới vườn hoa Mỹ Lệ, Doanh Thiệu Kiệt dừng xe, muốn đi mua đồ ăn cùng Tô Duyệt Duyệt, hai người vừa bước xuống nói được dăm ba câu thì nghe thấy phía sau xe vọng lại tiếng nói của Như An Tâm: “Tô

Duyệt Duyệt!”

Chương kết: Sự ra đi trong đêm

Hai người cùng ngoảnh mặt lại, đã thấy Như An Tâm sải bước tới giờ cả bàn tay giáng thẳng vào mặt Tô Duyệt Duyệt. Một cú tát bóng rắt! Tô Duyệt Duyệt sững sờ, kinh hãi đứng ngay tại chỗ. Doanh Thiệu Kiệt theo bản năng che chắn cho cô, quát lên đầy giận dữ: “Cô điên rồi!”

Không chỉ lời nói mà ngay cả ánh mắt của Doanh Thiệu Kiệt cũng đang nhìn xói thẳng vào Như An Tâm, chẳng khác gì một con dao nóng đỏ rực đang cứa sâu vào tim gan cô ta. Anh ta đã vì Tô Duyệt Duyệt mà gầm lên như vậy với mình? Vì sao chứ? Vì sao lại quát nạt mình thế chứ? Là cô ta, đúng, là Tô Duyệt Duyệt, sự xuất hiện của cô ta đã khiến mình mất đi cơ hội nối lại tình duyên với Doanh Thiệu Kiệt. Mình muốn trở về cuộc sống bình thường, vì sao cô ta lại cản mũi mình chứ? Mình đã trải qua nỗi nhục nhã ê chề, người tình sau khi chơi chán chê thân xác, lại không hề có ý muốn hỏi cưới mình. Tiền, hóa ra là tiền, tới lúc tiền nhiều có thể gột rửa thì Như An Tâm mới phát hiện ra sự ô uế trên cơ thể mình đã không thể gột sạch nổi. Tất cả những thứ này đều do ai tạo nên? Rốt cuộc là ai tạo nên?

Là cô ta - Tô Duyệt Duyệt.

Như An Tâm hận Tô Duyệt Duyệt, hận tới tận xương tủy. Doanh Thiệu Kiệt càng che chở cho cô gái này thì Như An Tâm càng oán hận cô gái này hơn. Như An Tâm tức nghẹn cổ, dần lên từng tiếng: “Doanh Thiệu Kiệt, em nói để anh biết, hiện em đang nắm giữ rất nhiều tư liệu về mối quan hệ mờ ám giữa Tổng Dật Tuấn và Lâm Tử Văn, nếu anh không muốn cuộc đời anh ta bị hủy hoại thì anh và cô ta phải...”

Như An Tâm chỉ tay vào Tô Duyệt Duyệt, móng tay đỏ chót của cô ta chẳng khác gì lưỡi răn khát máu đang thè lè, nói tiếp: “... Chia tay!”

Tô Duyệt Duyệt bắt giác ý thức được hóa ra Như An Tâm là người yêu trước đây của Doanh Thiệu Kiệt. Cô ta đang dùng Tổng Dật Tuấn để uy hiếp anh, rốt cuộc giữa anh và Tổng Dật Tuấn có mối quan hệ gì? Tất cả những việc này tới quá đường đột khiến cô bất chợt không dám tin rằng mình sống trong một hiện thực có quá nhiều cạm bẫy. Cô đưa mắt nhìn Doanh Thiệu Kiệt để tìm câu trả lời, anh nhìn cô như muốn xin lỗi, rồi quay sang người phụ nữ có vẻ đang phát điên kia, trả lời một câu lạnh lùng: “Cô làm vậy càng khiến tôi ghét cô hơn.”

“Hơ, ghét em?” Một tiếng cười khẩy phát ra từ đôi môi co giật, vẻ dịu dàng đậm thắm của người con gái biến dạng méo mó chỉ vì lòng thù hận. Trước đây, anh cũng đã từng che chở để mình không bị bất cứ tổn thương nào giống như đang che chở cho Tô Duyệt Duyệt. Khi đi trên đường, bao giờ anh cũng đi phía bên ngoài, khi chen lấn ở sân ga, bao giờ anh cũng kéo mình vào sát lòng, khi ngồi trên xe ô tô phóng bạt mạng, bao giờ anh cũng chọn ngồi ở góc nguy hiểm... từng kỷ niệm cứ thế ùa về trong lòng Như An Tâm. Vậy mà giờ đây tất cả đều tan biến như bong bóng xà phòng bị nổ tung vào thời khắc đẹp nhất khi đang bay lên bầu trời, thứ còn lại trong anh là “chán ghét”.

“Duyệt Duyệt, chúng ta đi mua đồ ăn thôi!”

Chúng ta? Mua đồ ăn?

Ngôi nhà ở vườn hoa Mỹ Lệ là phòng cưới của họ. Không, Như An Tâm này mới là chủ nhân của ngôi nhà đó. Tô Duyệt Duyệt, cô ta có tư cách gì mà thay mình trở thành người yêu bên cạnh anh chứ? Một tiếng gào chói tay vang lên nhấn chìm nghiêm từ “vâng” đáp lại của Tô Duyệt Duyệt, xộc thẳng vào màng nhĩ hai người, thậm chí khiến một vài người qua đường cũng giật mình trở mắt nhìn: “Tôi mới là vợ của anh ấy!”

Còn gì là thể diện, còn gì là tôn nghiêm, cô ta bất chấp tất cả, chỉ cần anh, cô ta kéo ống tay áo anh, khóc rưng rức, nước mắt thành hàng nhỏ xuống. Anh có đau lòng vì mình không? Đáng lẽ anh phải đau lòng vì cô chứ, chẳng phải thế sao? Trước đây, mỗi lần cô khóc, anh thường lấy ngón tay lau nhẹ những giọt nước ở khóe mắt, còn nhẹ nhàng kéo hai bên khóe miệng cô lên chạm vào nước mắt, để cô giống như là đang cười, rồi bảo với cô rằng, cụ cười của cô đẹp nhất trên thế gian này. Giờ Như An Tâm đang chờ đợi, đợi anh lau nước mắt cho cô, nói với cô rằng: “Nụ cười của em đẹp nhất trên thế gian này.”

Tuy nhiên, mặc cho nước mắt chảy, anh lại lạnh lùng vô cảm giật phắt khỏi bàn tay đang túm ống tay áo mình, nói với Tô Duyệt Duyệt: “Chúng ta đi!”

Doanh Thiệu Kiệt dắt Tô Duyệt Duyệt tới cổng vào khuôn viên vườn hoa Mỹ Lệ, bàn tay anh nắm chặt bàn tay cô, dường như giữa những ngón tay họ có nam châm, hút chặt lấy nhau không tách rời.

Người xung quanh nhìn cô gái vừa gào thét chói tai bằng ánh mắt thông cảm, chẳng phải hiện giờ cô chỉ có thể làm bạn với “bi thương, cô đơn, một thứ cũng chẳng có” sao?

Trong làn nước mắt nhạt nhòa, bóng hai người càng lúc càng xa khuất.

“Tao không có được thì mày cũng đừng hòng mơ!” Cơn tức giận trào dâng trong lòng dẫn tới một suy nghĩ vô cảm. Cô ta chạy vội về xe của mình, do bước vội mà vấp chân đau điếng nhưng sự đau đớn này cũng không thể lấn át hỏa khí đang bốc cao ngùn ngụt trong lòng cô ta, bên tai vẫn văng vẳng bốn từ không dứt. “Mày đừng hòng mơ!”, “Mày đừng hòng mơ!”

Chiếc xe nổ máy, rô ga nhắm thẳng về phía cổng vườn hoa Mỹ Lệ nơi khuất bóng hai người...

“Duyệt Duyệt, kỳ thực, kỳ thực Tổng Dật Tuấn là...” Tiếng động cơ ô tô gầm rú đâm thẳng tới từ phía sau như thể đang lao đi trên đường đua, nhấn chìm toàn bộ câu nói của Doanh Thiệu Kiệt.

Ngay lập tức, một tiếng “rầm” chấn động màng nhĩ chẳng khác gì tiếng sấm vọng lại từ phía sau hai người, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết, tiếng gọi xe cứu thương, tiếng gọi cảnh sát, một cảnh hết sức náo loạn...

“Cứu tôi với!”

“Gọi cấp cứu 120!”

“Mau lên, gọi cảnh sát 110!”

Ở cổng vào vườn hoa Mỹ Lệ, một chiếc xe Audi TT màu trắng tông thẳng vào bức tượng điêu khắc bằng đá ở cách khuôn viên vườn hoa không xa, khiến một nửa bức tượng nứt toát đé lên trên mũi xe, đá và kính vỡ vụn bắn tung tóe trên đất, trước sự va đập mạnh mẽ này, túi khí bung ra che kín cả khoang lái, ở ghế ngồi phía sau, một chú chó Schnauzer đang vô cùng hoảng loạn bầu chặt vào mặt kính.

Cách chiếc xe này không xa, một chiếc Audi TT màu bạc bị cong móp đầu xe, dưới đất loang lổ một bãi dầu lớn, nhìn vào vết bánh xe màu đen in hằn trên đất đủ biết tốc độ xe nhanh thế nào.

“May mà có chiếc xe kia chặn lại, cô gái đó điên rồi!” Mọi người kinh hãi gọi điện báo cảnh sát.

Là xe của Tổng Dật Tuấn, Tô Duyệt Duyệt bàng hoàng sửng sốt nhận ra chiếc xe của anh. Doanh Thiệu Kiệt đi bên cạnh cô đã xông lên phía trước từ lúc nào, đẩy đám người đang xúm lại giúp đỡ, gắng sức kéo cửa xe ra, miệng hét hoảng gào lên: “Dật Tuấn!”

“Dật Tuấn...”

Doanh Thiệu Kiệt kéo tuột ghế tay, ra sức kéo cửa xe như một kẻ điên, bàn tay thò qua cửa kính vỡ vào bên trong lôi kéo hết cỡ, khung cửa biến dạng méo mó đã làm rách toạt một miếng lớn ở ống tay áo anh, tuy nhiên anh vẫn không hề dừng lại, miệng vẫn không ngừng gào lên: “Dật Tuấn!”

Máu đỏ tươi tụ thành dòng chảy xuống trên túi khí màu trắng, bộ mặt đẹp trai của người ngồi trên xe đã bị “tô vẽ” bởi rất nhiều vết máu không biết ở đâu trào ra, và rồi cổ họng anh khê lay động, phát ra một tiếng trầm thấp: “Anh trai.”

“Dật Tuấn, đừng sợ, đã có anh ở đây, em sẽ không sao đâu!” Doanh Thiệu Kiệt nhẹ nhàng vỗ lên má Dật Tuấn, ý chừng bảo anh hãy kiên nhẫn. Còn bản thân đã tìm được một công cụ bằng sắt, nỗ lực bẩy cửa xe ra, tuy nhiên, cửa xe cong queo méo mó đã kẹp chặt chân Tổng Dật Tuấn, máu chảy ứ đọng đầm đìa xung quanh.

Không sao, không sao, anh không thể để em trai của mình xảy ra chuyện, anh sẽ nghĩ cách, anh chắc chắn sẽ tìm ra cách. Không người trợ giúp, vào thời khắc này, chẳng có một ai trợ giúp, dù anh đã cố hết sức, chiếc xe chỉ khê rung lên, còn cửa xe vẫn im lìm chẳng mấy may xê dịch.

“Anh...” Tổng Dật Tuấn khê lắc đầu, giọng run run: “Vô ích thôi!”

Hôm nay, Tổng Dật Tuấn tới tìm Tô Duyệt Duyệt, anh muốn nhân cơ hội đưa Bồn tắm nhỏ về để nói chuyện với cô. Quảng thời gian anh ở bên cô anh cảm thấy vui vẻ nhất. Giờ anh đã từ chức, anh sẽ tìm một công việc mới thực sự thuộc về mình, hy vọng cô sẽ cho anh cơ hội làm lại từ đầu. Nào ngờ, khi tới cổng

vườn hoa Mỹ Lệ, anh nhìn thấy cô ngồi trên xe anh trai mình, đã thể còn chuyển từ ghế sau lên ghế bên cạnh.

40. Chương 40: Chương Kết

Đau đớn trong lòng khó diễn tả thành lời, gồi trên xe, nhìn Bồn tắm nhỏ, nước mắt cứ thế tuôn trào, ướt nhoeo hai bên má. Đầu đĩa CD vừa hay đang phát một bài hát nói về sự biệt ly, khiến lòng anh quặn thắt. Lúc này, anh nhìn thấy xe của Như An Tâm lao vào khuôn viên vườn hoa. Một lát sau, Doanh Thiệu Kiệt và Tô Duyệt Duyệt tay trong tay bước ra, anh biết bất luận là mình hay Như An Tâm đều không thể chia tách hai người họ. Vừa khởi động máy, định quay xe đi thì thấy xe của Như An Tâm đột nhiên rú ga lao như điên ra khỏi khuôn viên, không chút do dự anh phi xe tới. Sau một cú va đập mạnh, anh biết có lẽ mọi duyên phận, tình anh em, tình yêu đều chấm hết vào ngày hôm nay.

“Anh, mẹ và... và chị sẽ mắng em phải không?”

“Không! Anh sẽ bảo vệ em!”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán Doanh Thiệu Kiệt, bàn tay anh gắng sức kéo cửa xe nên đã bị trầy xước khắp nơi. Nhớ lại lúc nhỏ, em trai vẫn thường nói với mình như vậy. Cuối cùng, giờ lại được nghe thấy câu nói này.

“Dật Tuấn, anh sẽ không sao đâu.” Tô Duyệt Duyệt cuối cùng đã biết, họ là anh em ruột của nhau. Vào lúc này Doanh Thiệu Kiệt để Tô Duyệt Duyệt ở đó trông chừng Tổng Dật Tuấn, còn anh chạy vội tới ô tô của mình để tìm dụng cụ cứu nạn.

“Cứu con.” Tổng Dật Tuấn biết mình sẽ không còn được gọi nhiều lần cái biệt danh này nữa, cô gái kiên cường kia khắp khuôn mặt đã ướt đầm nước mắt, nức nở khuyên anh hãy vững vàng lên.

“Bồn... Bồn tắm nhỏ ở phía sau.”

“Em biết rồi, em biết rồi. Dật Tuấn, anh đừng nói nữa, xe cứu thương sắp tới rồi!”

“Anh...” Khó khăn lắm anh mới thốt lên một từ trong cổ họng, rồi cố gắng hít thở lấy hơi nói tiếp: “Anh, anh không... không đợi được rồi, em biết... biết vì sao không?”

Nước mắt cứ thế tuôn trào xối xả, Tô Duyệt Duyệt lắc đầu nói: “Đừng nói như vậy, đừng nói nữa.”

“Anh sợ, anh sợ anh trai không là...” Lồng ngực bồng rập, máu bồng phun bắn ra từ trong khoang miệng, túi khí màu trắng lại đón thêm một bông hoa máu nữa, mãi anh mới rặn ra vài tiếng qua kẽ răng nhuộm đầy máu tươi: “... đôi thủ... của... anh.”

Anh đã cười rồi, cười rất khó nhọc. Đây chỉ là lời nói đùa của anh, anh không nỡ nhìn cô khóc, dẫu rằng khóc vì anh. Anh muốn khi rời xa thế giới này được nhìn thấy nụ cười của cô.

Một nụ cười thuần khiết, một nụ cười chỉ cô mới có, vì cô, anh hiểu rằng trên thế gian này không chỉ có tiền và quyền lực; vì cô, anh muốn được một lần trở về làm chính mình.

“Không...”

Cô càng khóc thảm thương hơn.

“Anh thật vô dụng, cười, cười đi nào, đừng khóc nữa.”

“Dật Tuấn, xe cứu thương sắp tới rồi, Dật Tuấn, anh nhất định phải sống, anh còn nhiều việc chưa làm mà...”

Nếu được sống trên cõi đời này thì anh thực sự mong muốn người con gái đang khóc vì mình kia có thể nhìn thấy anh đứng lên bằng chính năng lực của mình, tạo ra một chân trời mới thuộc về mình. Tuy nhiên ông trời đã không cho anh cơ hội, thứ gắn liền với anh rốt cuộc chỉ là quá khứ khiến người khác chê cười.

Lúc này thành phố mới lên đèn, Dật Tuấn lơ lơ nhìn ngọn đèn đường màu vàng bên ngoài xe, tuyết đang bay lất phất phía dưới ánh đèn, cảnh sắc chẳng khác gì đêm hôm đó ở Bắc Kinh, tuyết thật đẹp, nụ cười của cô rạng rỡ, long lanh.

“Cừu... Cừu con..., tuyết rơi kìa...”

Khóe miệng cong thành hình vòng cung, Tô Duyệt Duyệt đã cười. Cô quay đầu nhìn ra xung quanh, ngoài người qua lại và đèn đường mới bật, trong bầu trời tối mịt này làm gì có tuyết rơi, chỉ là sự tưởng tượng trong hồi ức của anh mà thôi.

“Đẹp... đẹp thật, Cừu con, tuyết, đẹp tuyết...”

Bàn tay bê bết máu nhấc lên một cách khó nhọc, Tô Duyệt Duyệt đưa hai tay ra nắm chặt lấy, không thể cầm lòng nổi trước cảnh tượng này, nước mắt cứ thế tuôn trào, làm trôi đi vệt máu dính trên tay hai người, từng giọt từng giọt...

“Kiếp... kiếp sau... lại... lại... kiếp...”

Nụ cười đã ngưng lại trên khuôn mặt anh, hàng lông mi cố nhướng lên để nhìn cô thêm một lần nữa nhưng đã không được rồi, hoa tuyết rơi dày đặc, anh không thể nhìn thấy khuôn mặt cô, không thể nhìn thấy nữa rồi...

“Đừng mà, Dật Tuấn, đừng...”

Phía trước xe, Doanh Thiệu Kiệt tay ôm dụng cụ đứng chết lặng tại chỗ, chiếc kim to tướng trên tay rơi bịch xuống đất, anh đã không cứu được em trai rồi, anh đã không bảo vệ được em trai rồi!

Thời thơ ấu bỗng chốc ứa về, hiện rõ mồn một trước mắt anh, em trai kéo gấu áo, réo gọi anh, giọng nói lạnh lạnh, lạnh lạnh, không giống như em trai hiện tại, lặng im, nhắm mắt không nói gì nữa.

“Tĩnh... tĩnh lại đi!”

Xe cứu thương, xe cảnh sát, xe cứu hộ hú còi inh ỏi ào tới, âm thanh náo loạn nhấn chìm bầu không khí tang thương, người người tất bật xóa tan sự lạnh lẽo, thê lương, bóng tối đã ập tới, nuốt gọn chút ánh sáng còn sót lại cuối cùng.

“Nếu thực sự có kiếp sau, anh muốn lại được gặp Cừu tuyết cùng em.”

Hậu ký

Đêm đó, ông trời cuối cùng đã không cho Tống Dật Tuấn cơ hội, chàng thanh niên đẹp trai đã phải dừng bước ở ngã đường mình đang định làm lại, một tình yêu đẹp cũng đã trở thành ảo ảnh trôi trên bầu trời cao. Khi tin dữ truyền tới Bắc Kinh, tấm kính chắn dưới đất của một tòa nhà sang trọng phản chiếu rõ hình ảnh một người phụ nữ đột nhiên ngồi bệt xuống đất, chiếc điện thoại rơi văng cách đó không xa phát ra giọng nói: “Joe, chị sắp tới đây chưa?”

Anh đã đi rồi.

Rõ ràng đã đi xa thật rồi, đã từ chối tình yêu của bà ta dành cho anh, cũng đã tàn nhẫn cắt đi niềm hy vọng còn sót lại trong lòng bà ta. Cuộc sống của bà ta đã hoàn toàn thay đổi kể từ ngày anh xuất hiện. Bà ta đã yêu chàng trai này, đã dâng hiến cho anh, cũng là một cách giữ chân anh. Anh quá hoàn mỹ, hoàn mỹ tới mức khiến bà ta cảm thấy nhan sắc của mình ngày một tàn phai, không thể giữ nổi trái tim anh, hết lần này tới lần khác, bà ta đã không từ thủ đoạn, tiền có, quyền có, cốt để đưa anh cùng tới khu vườn cực lạc chỉ dành riêng cho hai người.

Tuy nhiên, một người con gái chẳng có gì nổi bật đã dễ dàng mang anh rời xa bà ta, một câu “không được can thiệp vào cuộc sống của tôi” đã đẩy bà ta rời khỏi cuộc sống của anh. Hóa ra, bà ta chưa từng chạm được vào trái tim anh.

Nhớ lại lần anh đến phỏng vấn, khuôn mặt đẹp trai ngời sáng, khi gặp bà ta, nụ cười thật mê hoặc lòng người, giọng nói như tiếng suối chảy trong khe núi.

“Chào chị, tôi là Kevin!”

Tên tiếng anh bắt nguồn từ Ireland này có nghĩa là lương thiện, ấm áp, đẹp trai. Lần đầu gặp mặt, anh đã giới thiệu như vậy, hôm nay câu nói này vẫn văng vẳng bên tai bà ta.

“Tôi là Kevin.”

Trong đôi mắt bà ta hiện rõ hình dáng của anh, nụ cười tỏa nắng, tư thế thông dong.

Đêm đó, Như An Tâm do chấn thương cột sống quá nặng đã bị liệt thân dưới vĩnh viễn, mãi mãi làm bạn với xe lăn. Nước khử trùng nhức mũi và những viên thuốc đắng ngắt cứ bám riết lấy cô như những cơn ác mộng.

Ngồi trước gương, nhìn vào bộ mặt trắng nhợt gầy trơ xương, đây là mình sao? Cô khẽ lắc lư chiếc cổ, người trong gương cũng lắc lư theo. Đúng là mình rồi, hóa ra người con gái đáng ghét kia chính là mình, khuôn mặt tiêu tụy, hốc mắt trũng sâu do nằm quá nhiều ngày trên giường.

Có tiếng giày “còm cộp” vọng lại, cô phấn khởi quay sang nói với chị giúp việc. “Anh ấy đã tới, anh ấy đã tới rồi!” Bàn tay luống cuống tìm kiếm thỏi son ở trước gương, mình không thể gặp anh ấy trong bộ dạng xấu xí như thế này được, anh ấy sẽ không yêu mình nữa. “Nụ cười của em đẹp nhất trên thế gian này”, là anh đã nói với cô như vậy.

“Thỏi son Bobbi Brown màu hồng đỏ đâu rồi? Ở đâu ấy nhỉ?” Cô gào lên với chị giúp việc, chị ta hoảng hốt vội vã đi tìm, cánh cửa đã mở ra rồi. Như An Tâm cuống cuống cầm hộp đựng đồ trang điểm lên che đi khuôn mặt mình, ngưỡng nhìn sang một bên, nói: “Đừng vào, đừng vào!”

Tuy nhiên, bàn chân đã tiến bước tới bên cô, bàn tay của người đàn ông nhoài qua cơ thể đang run rẩy của cô, nhắc thỏi son từ trong lòng bàn tay phải của cô lên và nói: “Là thỏi son này phải không?”

Thuận theo thỏi son, ánh mắt kinh ngạc đờ đẫn của cô di chuyển chậm rãi tới khuôn mặt của người nói, nỗi thất vọng tràn trề tựa như bước xuống vực thẳm hiện rõ trong mắt cô, hóa ra không phải là anh.

“Chào anh Lâm!” Cô giúp việc nhìn thấy Lâm Tử Văn bước vào cửa, vội vàng chào. Lâm Tử Văn gật đầu cười với chị ta, sau đó đẩy xe lăn ra vườn hoa, bánh xe lăn trên thảm cỏ xanh rì, mùa đông đã qua, mùa xuân đang tới, hương hoa thoang thoảng, ánh mặt trời rực rỡ, cảnh sắc thiên nhiên thật đẹp. Đã quá lâu rồi, cô ở trong nhà chờ đợi quá lâu rồi!

Xuân hạ thu đông, sáng tối luân phiên, đối với cô những điều đó đã không còn quan trọng nữa. Trời có xanh đến đâu, ruộng nương có màu mỡ tốt tươi đến đâu, cô cũng không còn là đóa hoa hồng kiều diễm đó nữa.

“Vì sao lại tốt với em như vậy?” Tới giờ phút này cô mới biết, người chi trả tiền chữa bệnh cho cô chính là người cô phản bội. Hôm đó, nhân lúc anh ngủ say, cô đã lấy trộm cuốn “sổ đen” liên quan tới Viện thiết kế Vĩ Kiệt và JSCT nhằm dựa vào đó uy hiếp Doanh Thiệu Kiệt, nào ngờ đám mây u ám lại úp chụp lên cuộc đời mình.

“Anh tới nói với em rằng, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.”

Lần cuối cùng gặp nhau?

Phía trước xe lăn, anh ta thoát cái đã biến mất, quay đầu lại nhìn, người đàn ông từng cho cô tất cả đã bỏ cô mà đi, trong lúc bóng dáng của anh sắp sửa biến mất, cô tuyệt vọng nói: “Vì sao?”

Người đàn ông dừng bước, quay đầu nhìn cô cười: “Con người không thể sai lầm nói tiếp sai lầm, tôi chuẩn bị cùng vợ rời xa mảnh đất đầy rẫy thị phi này tới Hà Lan sống, cô ấy là người phụ nữ tôi yêu nhất cuộc đời này, đã sai lầm một lần rồi, tôi không thể lại tiếp tục sai lầm nữa.”

Sai lầm?

Cô cũng đã sai lầm? Thực sự đã sai lầm phải không?

Đàn bướm bay tung tăng xung quanh cô, hoa tươi vẫn thật lãng mạn, tuy nhiên cô đã không thể xỏ đôi giày cao gót, kiêu hãnh đi tới bên người đàn ông mà mình yêu, để được làm nũng anh.

Phải sống.

Nhưng sống không bằng chết, ông trời đã trừng phạt cô.

Ba năm sau, bầu trời ở thành phố A vẫn trong xanh xen chút u ám, tòa nhà của Tổng bộ JS tọa lạc ở trung tâm CBD phồn hoa. Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, một người đàn ông đẹp trai đang ngồi trên ghế, khuôn mặt màu đồng cổ nhạt, chiếc kính màu đen gác trên sống mũi càng tạo nên vẻ điềm tĩnh, chín chắn của anh.

“Eric, vé máy bay đi Đức và taxi bên đó đã đặt cả rồi!” Một cô gái đeo kính bước vào phòng làm việc thông báo với anh.

“Cảm ơn Sue!”

Đột nhiên, cô gái tên “Sue” này khiến người đàn ông nhớ tới một người. Trên chiếc giá kê sát bàn, cuốn truyện Nhà vua nói lắp được đặt ngay ngắn ở trên cùng.

Ba năm trước, sau khi để lại cuốn truyện Nhà vua nói lắp và chìa khóa nhà lên trên bàn anh, Tô Duyệt Duyệt đã lặng lẽ rời khỏi JSCT. Anh muốn tìm cô nhưng cô đã biến mất không để lại dấu tích.

Nghe Tiểu Giai nói, cô vẫn ở thành phố A, làm việc ột doanh nghiệp tư nhân nhưng Mèo con lại nói với anh rằng, cô đã về quê. Anh đã đi tìm cô nhưng không lần ra được tin tức gì.

Có lẽ, cái duyên giữa họ chỉ được như vậy.

Nháy mắt đã qua ba năm, Doanh Thiệu Kiệt nhìn vào khung ảnh đặt ở góc bàn, khuôn mặt rạng ngời kia dường như đang nhìn anh cười.

“Dật Tuấn, anh sẽ cùng em sống một cuộc sống mới.”

Ba năm trước, dự án S đã hoàn thành thuận lợi, JSCT không hề có chuyện hợp tác như Philips đã nói, ngược lại đã có sự xáo trộn rất lớn về mặt nhân sự. Chu Hâm do mất Tổng Dật Tuấn, khẳng khái quy kết mọi việc đều do vụ scandal đó gây ra, thề rằng sẽ báo thù cho Tổng Dật Tuấn, vào ngày an táng anh, Chu Hâm đã giao nộp mọi tin tức liên quan tới việc hối lộ khách hàng bao năm qua của mình và Wagner lên tổng bộ, có lẽ tới ngày bị sa thải, Wagner cũng không thể biết rằng, người Trung Quốc còn có một câu tục ngữ: “Thà làm ngọc vỡ, còn hơn ngói lành.” Do Roger đã làm đủ nhiệm kỳ nên được điều đi nơi khác. Jason thay thế Wagner tới Trung Quốc đảm đương chức CEO khu vực Trung Quốc, để củng cố thế lực ình, đã thăng chức cho Doanh Thiệu Kiệt lên làm Tổng giám đốc JSCT.

Cạm bẫy và thông lộng là hai nhân tố không thể thiếu ở nơi công sở. Là chính mình, mới là quan trọng nhất.

Đột nhiên, chuông điện thoại của Doanh Thiệu Kiệt vang lên, là Thao Thao gọi tới, giọng nũng nịu thông báo cho Doanh Thiệu Kiệt biết hôm nay nó đã giành được “hai trăm điểm”, muốn anh khen thưởng. Doanh Thiệu Kiệt vui vẻ đồng ý, ba năm qua, Vu Phong sống rất tốt, Doanh Thiệu Kiệt từng nghĩ rằng liệu có phải “giả vờ ung thư” cũng là một cạm bẫy, có điều, chuyện này không quan trọng nữa rồi, quan trọng là vết thương trong lòng Thao Thao đang dần dần kín miệng dưới sự bảo vệ, che chở của họ.

Vết thương của mình thì sao?

Ba năm qua, anh không ngừng rèn luyện bản thân, cuối cùng đã khắc phục được căn bệnh nói lắp trước phái nữ, tuy nhiên trong sâu thẳm trái tim vẫn thường nhói đau.

“Duyệt Duyệt, em đang ở đâu?”

Hai tuần sau, một cô gái mặc áo gió dừng bước ở trên đường, ánh mắt nhìn về phía thành lũy xa xăm như trong thần thoại, bầu trời trong vắt, tô điểm thêm dãy núi Alps hùng vĩ, trắng kiêu, càng làm tăng thêm vẻ đẹp huyền bí, tĩnh lặng của thành lũy, thành lũy này còn có một tên đặc biệt khác: Lâu đài Neuschwanstein.

“Thật đẹp!”

Cô gái bất giác thở dài một tiếng, cúi đầu lôi ra một bức ảnh trong túi, trong tấm ảnh đó chính là lâu đài Neuschwanstein trong tuyệt.

“Dật Tuấn, chúng ta đã tới đây rồi!”

Ba năm trước, anh đã rời bỏ cô tới một nơi rất xa. Khi thu dọn di vật của anh, cô đã nhìn thấy tấm ảnh này, phía sau tấm ảnh viết dòng chữ: Cừu con, anh nhất định sẽ kiếm tiền dựa vào thực lực của mình để đưa em tới lâu đài Neuschwanstein.

Anh yêu cô, vì cô, anh muốn từ bỏ con đường sai trái, để trở về con đường của chính mình. Tuy nhiên cô và Doanh Thiệu Kiệt yêu nhau, giữa họ đã dựng nên một hào sâu khó mà vượt qua. Đêm hôm đó, Tống Dật Tuấn đã ra đi trong lúc ngăn cản cú tông xe của Như An Tâm thẳng vào người họ. Cô đã không thể vượt qua nỗi cú sốc này, chọn cách rời xa Doanh Thiệu Kiệt, càng lựa chọn rời bỏ thành phố A. Cô muốn chôn vùi mọi ký ức không vui, ba năm qua, cô nỗ lực làm việc, chỉ để dành dụm tiền tới được nơi này, thay anh thực hiện tâm nguyện.

Lâu đài Neuschwanstein.

“Két!” Một chiếc xe ô tô đột nhiên phanh kít lại, Tô Duyệt Duyệt cất ảnh đi, lùi về phía sau hai bước, vội xin lỗi người lái xe. Chỉ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã lao ra khỏi xe, chạy về phía cô.

Mỗi bước chân đều chứa đựng nỗi niềm tâm sự. Người đàn ông bước tới trước mặt cô gái, nói: “Giữa chúng ta còn có một hợp đồng vô kỳ hạn, dù em có đi tới chân trời góc biển, ông trời cũng sẽ thương tình cho anh gặp lại em.”

“Thiệu Kiệt!”

“Anh nguyện cả đời này làm tài xế cho em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-muu-noi-cong-so>